

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

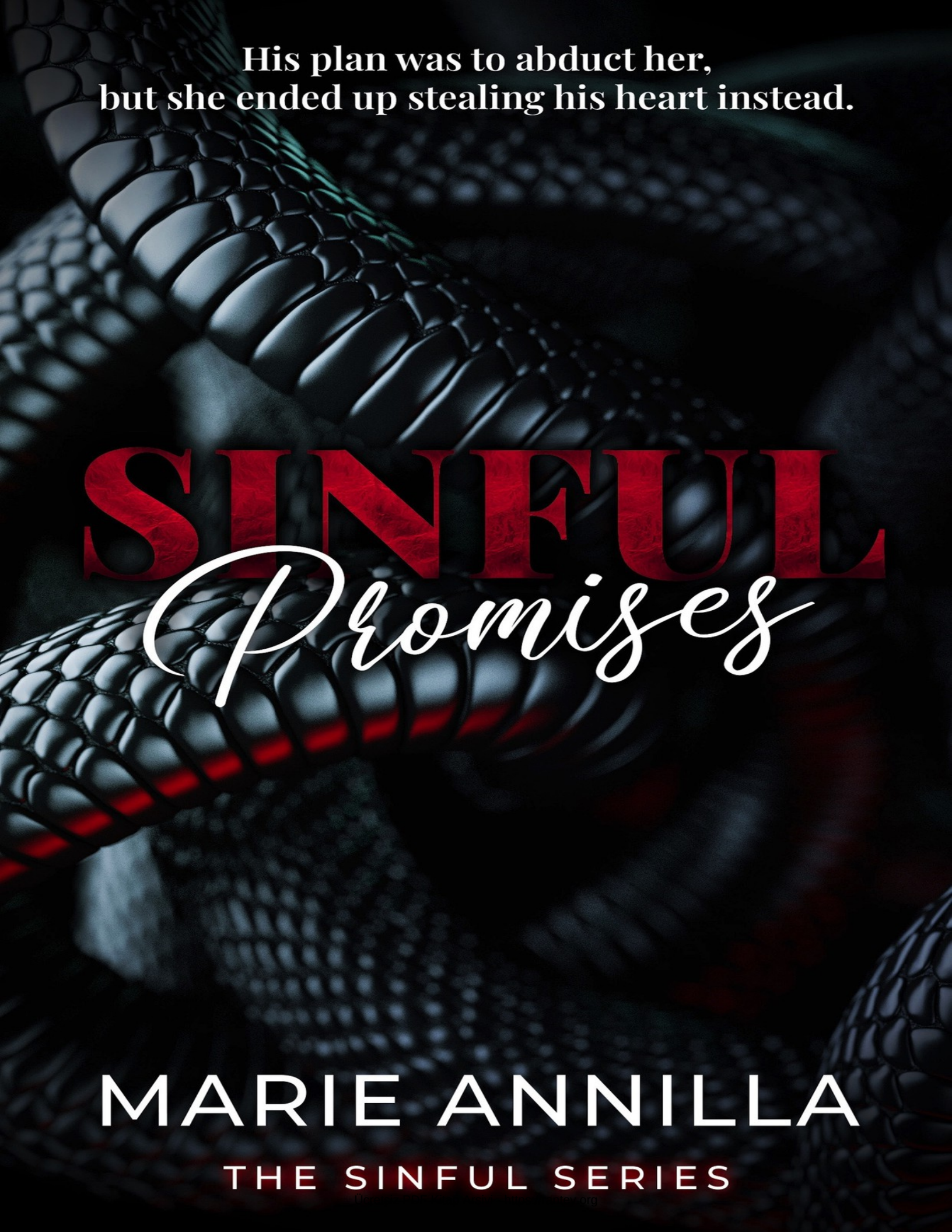
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

His plan was to abduct her,
but she ended up stealing his heart instead.

SINFUL *Promises*

MARIE ANNILLA

THE SINFUL SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜZEL SÖZLER

MARIA ANNILLA

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47 Sonsöz](#)

[Yazarın notu](#)
[Ayrıca Maria Annilla](#)
[Sinful Games tarafından](#)
[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2024 MARIE ANNILLA

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar.

Yayınlayan:

Marie Annilla

Amazon KDP

ISBN: 978-2-9595228-1-9

Kapak Tasarımı: Vikki/ Fiverr

ABD'de basılmıştır

Birinci Baskı

Sorumluluk Reddi: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bilgi için iletişime geçin:

Marie Annilla

marie.b.annilla@gmail.com

Instagram: @authormarieannilla

Tiktok: @authormarieannilla

OceanofPDF.com

OKUYUCUYA BİR NOT...

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek temalar ve içerikler içermektedir: açık cinsel içerik, ağır dil, şiddet sahneleri, psikolojik manipölasyon, travma ve karanlık konular. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

Bu temalar sizin için tetikleyici ise lütfen dikkatli olun.

OceanofPDF.com

*Bu kitap, bana başka hiç kimsenin inanmadığı kadar inanan en iyi iki arkadaşım Chaymâa ve Luna'ya adanmıştır. Siz kızlar beni hayallerimin peşinden gitmeye ittiniz. I
Siz ikiniz olmadan hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Sizi derinden seviyorum ve sonsuza dek minnettar kalacağım.*

Bizi daha yükseğe çıkaran ve her yıldızdan daha parlak bir şekilde parlatan kopmaz bağ olan kardeşliğe.

OceanofPDF.com

Ham tutku, kirli vaatler ve düpedüz kirli seks özlemi çeken tüm kızlar için,
Tuttum seni.

OceanofPDF.com

"Bir annenin sevgisi bir şelale gibidir - onu görebilir, kilometrelerce öteden duyabilirsiniz. Bir babanın sevgisi gizli bir mağara gibidir - yakından bakmadığınız sürece varlığından bile haberdar olmazsınız."
- Shon Mehta

Çok, çok uzun yıllar önce.

Sofiya

"Daha yükseğe, baba! Daha yükseğe, lütfen!" Saçımın bir tutamı göz kapağımı gıdıklarken güldüm.

Güneş pırıl pırıl parlıyor, sıcak bir ışık saçıyor ve serin bir esinti yaprakları hışırdatarak yeni kesilmiş çimenlerin ve kır çiçeklerinin kokusunu taşıyordu. Kuşlar neşeyle cıvıldıyor, masmavi gökyüzünü şarkılarıyla dolduruyordu.

Babam beni salıncakta nazıkçe itti ve her itişte daha yükseğe çıktım.

Güzel bir Ağustos günüydü ve babam bütün günü benimle geçireceğine söz vermişti. Bana bisiklete binmeyi öğretecek ve arka bahçemize yeni kurduğu salıncığı nasıl kullanacağımı gösterecekti.

Güneş doğarken yataktan kalktık ve sabahı sıcak ışınların tadını çıkararak geçirdik. Ben pırıl pırıl saçaklı pembe bisikletime binerken babam da eski siyah bisikletiyle onu takip etti.

Başlamadan önce, güvenlik konusunda ısrar ederek kask takmamı sağladı. Birlikte, kahkahalarımız huzurlu sabah havasında yankılanarak caddede bir aşağı bir yukarı yarıştık. Birkaç gün önce arkadaşlarım Sacha ve Leyla'nın evimin önünden bisikletle geçişlerini izlerken sinir krizi geçirmiştım. Ben bisikletimle boğuşurken onlar çok kaygısız ve kendinden emin görünüyorlardı. Onların şakacı dalgaları bana alay ediyormuşum gibi geldi ve kendime kızmaktan kendimi alamadım.

Onları bisiklet sürme becerilerini sergilerken gördükten sonra, babama bana bir bisiklet alması ve nasıl sürüleceğini öğretmesi için üç gün boyunca yalvardım. Onun sevgili küçük kızı olarak, yalvarışlarıma karşı koyamayacağını biliyordum. Bana her zaman istediğim her şeyi verir, sıcak bir gülümseme ve omzuma bir şaplak atardı.

Başta gergin hissetsem de kısa sürede yarışın heyecanına kapıldım. Ne olduğunu anlamadan önce, olabildiğince hızlı pedal çeviriyordum.

Rüzgâr yüzümden hızla geçiyor ve babamın cesaretlendirici bağırışları beni teşvik ediyordu. Sokağın sonuna ulaştığımızda, küçük zaferimin heyecanıyla zafer çığlıkları attım.

Bisiklet yarışımızdan sonra yeni salıncak setine geçtik. Babam bana yardım etti, beni hafifçe itmeden önce güvenli bir şekilde bağlandığımdan emin oldu. İleri geri, daha yükseğe ve daha yükseğe sallanırken havanın hücumunu hissettim, uçuyormuş gibi hissediyordum. Babamın kocaman gülümsemesi bulaşıcıydı ve birlikte sıcak yaz gününün tadını çıkararak saatlerce güldük ve konuştuk.

Daha sonra, güneş batmaya başlayıp gökyüzü turuncu ve pembenin güzel bir tonuna dönüştüğünde, yorgun ama mutlu bir şekilde eve geri döndük. Babam öğle yemeğı için annemin en sevdiği yemeğı, kızarmış patatesli dana straganofu pişirdi, çünkü ben makarna istemedim. Nadiren hep birlikte yemek yiyorduk ama yediğimizde kalbim doluyor ve gülümsemeden duramıyordum.

Kahkaha, eğlence ve en önemlisi babamın sevgisiyle dolu, asla unutamayacağım bir gündü. Sadece iki saat sonra yardım almadan bisiklet sürebiliyordum. Babam ilerlememden etkilendi ve bana çabuk öğrenen biri dedi. Öğle yemeğinden sonra tekrar dışarı çıktık ve ona tekrar salıncakta oynamak için yalvardım. Sert elleri beni tekrar yukarı itmeden önce yanlarımı gıdıklarken dudaklarımdan bir kahkaha daha kaçtı.

"Hadi, baba! Daha yükseğe, lütfen!"

"*Angelochek*, eğer seni daha hızlı itersem, Ay'a çıkan ilk küçük Rus kızı olabilirsin," diye güldü salıncığı yavaşça durdurup beni eve taşıırken. "Ayrıca, annem atıştırma olarak ahududu reçelli blini pişireceğini söyledi. Acele etsek iyi olur çünkü küçük bir kuş bana Dasha'yla her şeyi kendilerinin yiyebileceğini söyledi," diyerek göz kırptı ve beni mutfağa doğru koşturdu.

Angelochek. Onun küçük meleğı.

Babam bütün gününü bizimle geçirdi, işini aksatmadan, ki bu aylardır olmamıştı. Genellikle gece çok geç gelir ve sabah çok erken giderdi, annem çok sevdiği *syrniki* pişirse bile bizimle asla kahvaltı yapmazdı.

Ama o gün farklıydı.

Erken kalktı, benimle ve Vezuchiye ile oynadı ve hatta annemin kahvaltı hazırlamasına yardım etti. Masada birlikte oturduk, güldük ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık. Ailemle bir arada olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Şimdi geriye dönüp baktığımda o günün ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.

Annem evde oturan bir anneydi ve beni sabahları okula götürür, öğleden sonraları alır, günün ve akşamın geri kalanını benimle geçirirdi.

Bu süre zarfında bana Rus perilerinin hikayelerini anlatır ya da babamın bir keresinde arabasının altında hamile bir kedi bulduğunu ve onu veterinere götürdüğünü, ancak dört yavru kedi taşıdığını keşfettiğini anlatırdı.

Bir tanesini sakladılar ve ona *Vezuchiye* adını verdiler. Şanslıymış.

Bana sık sık babamı ne kadar çok sevdiğini ve onun *prekrasnyy prints* olduğunu anlatırdı. Kendi beyaz atlı prensi.

Ona neden *prekrasnyy prints* dediğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım, ama bunun özel bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Bu, babamı tanımlamak için kullandığı bir sevgi terimiydi, ona duyduğu derin sevgi ve saygıyı ifade etmenin bir yoluydu.

Ne zaman babamdan bahsetse tüm yüzü aydınlanırdı ve gözlerindeki sevgi ve hayranlığı görebilirdim.

O akşam babam, kucağında uyuyakalmış olan evcil hayvanımız Vezuçiye'yi okşarken "Parılda, Parılda, Küçük Yıldız "ın Rusça uyarlamasıyla beni yatıştırdı. Derin bir nefes aldım ve hala havada duran blini kokusunu içime çektim.

"*Angelohek*, insanların öldüklerinde nereye gittiklerini biliyor musun?" Babam saçlarımı okşayarak usulca sordu.

Kaşlarımı çattım. "Annem herkesin Cennet'e gideceğini, orada çilek tadında bulutlar yiyeceğini ve vanilyalı dondurma tadında göllerden su içeceğini söyledi," diye kıkırdadığını duydum babamın, "Ayrıca yavru kedilerin uçacağını ve *Vezuçiye*'nin hepsinin kralı olacağını söyledi," dedim neşeyle, sonra derin derin esnedim. "Şimdi babam, annem, Daşa ve *Vezuçiye* ile Cennet'e gitmek istiyorum, böylece sonsuza dek hep birlikte kalabiliriz," diye mırıldandım.

Babam kıkırdadı.

"Annenin oldukça geniş bir hayal gücü var," dedi. "Ama merak etme, bir gün hepimiz cennette bir arada olacağız."

Bu düşünceye gülümsedim, annem ve babam olmadan asla yaşamak zorunda kalmayacağım için kendimi mutlu hissettim. Zihnimdeki bu rahatlatıcı inançla, kocaman bir esneme sesi çıkardım ve uykuya daldım, hala bulutların çilek tadında olduğu ve yavru kedilerin uçabildiği büyülü bir yerin hayalini kuruyordum.

Babamın alnımı hafifçe öptüğünü ve sessizce mırıldandığını hissettiğimi sandım,

"Ty moy ray, moy Angelohek. Sen benim cennetimsin, benim küçük meleğimsin."

Ona daha da sokuldum ve huzurlu bir uykuya daldım, o anda babamın kollarından başka hiçbir yerde olmak istemediğimi biliyordum.

Ancak hayat sürprizlerle doludur.

Birini son kez ne zaman göreceğinizi ya da bir şey yapacağınızı asla bilemezsiniz.

Ve o gece, farkında olmadan, sevgili babamın sesini bir daha duyduğum son geceydi.

Babamın vefatı bana anı yaşamanın ve her fırsatı en iyi şekilde değerlendirmenin önemini öğretti. Artık fiziksel olarak yanımda olmasa da sözleri ve verdiği dersler, hayatın iniş ve çıkışlarında bana yol göstermeye devam etti.

Kaybının yasını hâlâ tutuyor olsam da, birlikte geçirdiğimiz zamanların anılarına ve bana verdiği sevgiye değer veriyorum. Onun yokluğu hepimizin üzerinde bir iz bıraktı, özellikle de annemin. Asla eskisi gibi olmadı, eski halinin bir gölgesi haline geldi. Her gün onun neşeli gülümsemesinin geri gelmesini umuyordum. Bazen geceleri yıldızlara bakarken hayatın en büyük sorularını düşünürüm.

Hiç sevmemek mi daha kötüdür yoksa çok sevdiğiniz birini kaybetmek mi?

Bu dünyada yalnız yürümek mi, yoksa kısa ve güzel bir bağ kurduktan sonra bunun koparılması mı?

Duygularınızı kapatmak mı yoksa incinmeniz anlamına gelse bile içine dalmak mı daha iyidir?

Sevilen birini kaybetmek hayatın en zorlu mücadelelerinden biridir. Geride doldurulması imkansız gibi görünen bir boşluk bırakır ve dünyayı sıkıcı hissettirebilir.

Bu bizim gerçeğimiz oldu, özellikle de annem için. Üzüntünün ağırlığı, ilerlemeyi çetin bir mücadele haline getirdi ve bazen aşılamaz bir görev gibi hissettirdi.

Yine de sevgiyi deneyimlemeye izin vermemek derin bir pişmanlığa ve yalnızlık hissine yol açabilir. Sevdiklerimizi takdir etmek ve duygularımızı ifade etmek çok önemlidir. Annem her zaman hayatın sürprizlerle dolu olduğunu ve bir sonraki adımın ne olacağını asla bilemeyeceğimizi söylerdi.

İşte bu yüzden sevdiklerimizle geçirdiğimiz zamanın kıymetini bilmek önemlidir.

Ona, benim için ne kadar önemli olduğunu her zaman hatırlatacağıma söz verdim.

Ne yazık ki, bana anlatılan hikayelerin hepsinin gerçekten berbat bazı sırları örtbas etmek için uydurulmuş yalanlar olduğunu bilmiyordum.

Onunla tanışana kadar her şey hakkındaki gerçeği öğrenememiştim.

OceanofPDF.com

Bölüm Bir

"Hayat böyle bir şey işte: Hadi parti yapalım. Hadi bu gece yapalım."
-Lilly Pulitzer

Sofiya

"... bu efsane genellikle bir hikayeden daha fazlası olarak görülür. Bu bir alegoridir. Psyche'nin ruhu temsil ettiği düşünülür ve Aşk Tanrısı ile karşılaşması şehvet ve tutkuya teslim olmanın tehlikeleri hakkında bir uyarı olarak görülür. Bu, arzularımızın bizi yoldan çıkarmasına izin vermememiz gerektiğini hatırlatan uyarıcı bir masaldır..."

Profesör Jolley, Psyche ve Cupid mitini yorumlarken ve bu karakterler aracılığıyla insan arzularının kişileştirilmesini incelerken gözlerim onu takip etti.

Bu efsane beni her zaman cezbetmiştir; yasak aşk ve günahkâr arzular her zaman okunacak en büyüleyici hikâyeler olmuştur.

Ancak bugün, birkaç gündür uykusuzluktan bitkin düştüğüm için tüm çabalarımın rağmen odaklanmakta zorlandım.

Profesör Jolley efsanenin derinliklerine indikçe, zihnimin sürüklenmesine engel olamadım.

Önümüzdeki hafta finaller yaklaşıyordu ve üzerimdeki baskı giderek artıyordu. Bu sınavlara bu kadar çok şey bağlıyken odaklanmamı kaybetmeyi göze alamazdım.

Yine de, Noel için bir aylık ara ufkun hemen ötesinde beklerken, konsantre olmak için enerji toplamayı giderek daha zor buldum.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve düşüncelerimin tatil şenlikleri ve çok ihtiyaç duyduğum rahatlama hayallerine gitmesini engellemek için mücadele ettim.

"... genellikle eski masallarla ilişkilendirilen tipik trajik anlatılardan uzaklaşarak ve bunun yerine romantik aşkın zaferini kutlayarak mutlu bir sonun benzersiz tasviriyle öne çıkıyor..."

Onları biraz dinlendirmek umuduyla bir an için gözlerimi kapattım.

Ama tabii ki bu huzur anımın kısa süreceğini bilmeliydim.

"Bayan Melov, Aşk Tanrısı ve Psyche efsanesine ilişkin kişisel yorumunuz nedir?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve herkesin bana bakıp cevabımı beklediğini fark ettiğimde yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Şey," diye başladım, sesim titriyordu. "Bence Aşk Tanrısı ve Psyche efsanesi, aşkın bir başkası için değişmek olmaması gerektiğiyle ilgili. Cupid karanlıkta saklandı ve Psyche'nin gerçek formunu görmesini yasakladı, bu da ilişkilerinde dürüstlük eksikliğini gösteriyor. Hikaye ayrıca aşkın acı ve fedakarlık içerdiğini de açıklamaktadır. Psyche, Cupid'in annesi Tanrıça Venüs yüzünden büyük acılar çekmiştir. Yani bir bakıma bu efsane bize aşkın her zaman kolay ya da anlaşılır olmadığını, zorlu olabileceğini ve güven ve azim gerektirdiğini anlatır."

Düşüncelerimi ifade edebildiğim için kendime biraz daha güvenerek etrafıma bakındım. Kötü bir üvey anneye sahip olmanın "Misery Monthly" dergisine sürekli abone olmak gibi bir şey olduğunu da eklemek istedim ama kendimi tuttum.

Profesör Jolley cevabımdan tatmin olmuş görünerek başını salladı. "Güzel," dedi. "Bu düşünceli bir yorum, Bayan Melov."

Küçük bir oh çektim.

Saatine baktı ve sonra sınıfa hitap etti. "Pekâlâ millet, bugünlük bu kadar. Önümüzdeki hafta finallerinizde iyi şanslar. Unutmayın, ondan sonra Noel için bir ay tatiliniz var, bu yüzden sınavları atlatın ve dinlenmek için bolca zamanınız olacak."

Öğrenciler eşyalarını toplamaya başlarken odayı toplu bir iç çekiş doldurdu.

Not defterimi hızla çantama tıktırdım.

Dışarı çıkarken telefonum çaldı ve bir mesajın sinyalini verdi.

C.C:

*Sen ve ben bu gece kulübe
gidiyoruz. Hayır cevabını kabul
etmiyorum!*

İnledim ve sıkıntıyla gözlerimi ovuşturdum.

Claire Cameron üniversiteden tek gerçek arkadaşımды. Gerçek şu ki, yaş ilerledikçe gerçek arkadaşlıklar kurmak daha da zorlaşıyor. Buna ek olarak, tüm hayatım boyunca evde eğitim görmüş olmak ve ancak son zamanlarda başkalarının arasında okumak, bağlantı kurmayı çok zorlaştırdı. Sürekli şehir değiştirmek de yardımcı olmadı.

Bu yüzden annemin dört yıl önce San Francisco'ya kalıcı olarak yerleşmeye karar vermesine minnettarım.

Ondan önce bir yerde genellikle en fazla iki yıl kalırdık.

Boston, Seattle, Utah, Dallas, Detroit ve diğer birçok şehirde, her zaman üç yatak odalı küçük bir evde yaşadık. Annem bir okulda veya şirkette öğretmen veya insan kaynakları uzmanı olarak bir iş bulurdu ve artık oraya ait olmadığımızı hissettiğinde taşınırdık.

Çocukken yeni yerler keşfetmenin ve farklı aksanlara ve yaşam tarzlarına sahip insanlarla tanışmanın heyecanını severdim.

Ama yaşıml ilerledikçe, düzenli arkadaşlıklar kurmayı gerçekten özlemeye başladım.

Keşke ona beni hatırlattığı için kapımızın önüne papatyalar bırakan Detroitli Justin'e düzgün bir şekilde veda edebilseydim. Keşke bana İspanyolca küfürler öğreten Seattle'dan Selen'a ve İsa'nın bizi Şeytan'dan kurtarmak için yakında geri döneceği konusunda beni uyaran ve günlerce kâbuslar görmeme neden olan Utah'tan Kiara'ya veda etme şansım olsaydı. Ve bana sürekli Pokémon kartlarını çalan kuzenlerini temsil eden ve daha sonra iğnelerle "cezalandırdığı" voodoo bebeklerini gösteren New Orleans'tan Hunter'ı hala düşünüyorum.

Bu komşuların her biri ülkeyi gezerken edindiğim arkadaşlardı ve tek bir yerde kalıp herkes gibi okula gitseydim daha kaç arkadaşım olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Ama Tanrı'ya şükür Claire'le yollarımız kesişti.

Onunla yaklaşık bir ay önce üniversite kütüphanesinde tanıştım.

Kısa sarı saçlı, uzun boylu, zayıf bir kız yanıma çöktüğünde Odysseus efsanesi hakkında bir makale üzerinde çalışıyordum. Güneş gözlüğü takmış ve bitkin görünüyordu, başını masaya yasladı ve aspirinim olup olmadığını sordu.

"Akşamdan kalmayım," diye iç geçirdi. "Tavsiyemi dinle: İki Pembe Bikini Kokteyli'nden fazlasını içme. Dün gece beş tane içtim ve kendimi bir kamyon tarafından ezilmiş ve sonra da çölde kilometrelerce sürüklenmiş gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, saçlarımda yuvarlanan otlar bulmayı bekliyorum."

Güldüm ve ona çantamda bulduğum bir aspirini verdim, öldürücü regl krampları için kullandığım türden. Ve arkadaşlığımız böyle başladı.

Mesele şu ki, bir madalyonun iki yüzü gibiyiz.

O şehre inip sabaha kadar parti yapmaktan hoşlanırken, ben daha çok evcimen biriyim, film maratonu ve küçük bir orduyu doyuracak kadar atıştırmalıkla mutlu oluyorum. Ben Netflix ve chill'in kraliçesiyken, o partinin hayatı.

Ama Claire'e asla söyleyemeyeceğiniz bir şey varsa, o da "hayır"dır.

Kulüp ortamına hiç girmedim, ne fırsatım oldu ne de arzuladım. Ama Claire söz konusu olduğunda, topuklu ayakkabı giymiş bir kasırgaya "hayır" demek gibi bir şey bu. Onu geri çevirmeyi düşünsem bile haftalarca kendimi suçlu hissedirdim.

Ben de pes ettim ve beni almasını istedim.

Şimdi, üniversite koridorlarında dolaşırken, fark edilmeden sıvışmak için büyük bir plan yapıyorum çünkü annem sıvıştığımı öğrenirse, kafamı kestirir ya da daha kötüsü, süresiz cezaya çarptırır.

Claire son beş dakika içinde yüzüncü kez telefonunu kontrol ederken ben telefonumun kamerasını kullanarak dudak parlatıcımı yeniden sürdüm.

Gözlerimi devirdim. "Kes şunu, yoksa fedai bizi çizginin dışına atacak."

Yirmi dakikadır bekliyorduk, ayaklarımız yüksek topuklu ayakkabılarımızın içinde çılgık atıyordu, gecenin nemi bizi saunadaymışız gibi terletiyordu.

Claire dramatik bir şekilde iç çekerek kollarını kavuşturdu. "Biraz daha beklersek bayılacağım. Bacaklarımı hissedemiyorum; bu Jimmy Choos'lar beni öldürüyor."

"Güzellik acıdır, Claire. Ve görünüşe göre, aynı zamanda ter, su toplaması ve olası sıcak çarpmasıdır."

Gözlerini devirdi. "Eğer güzellik acı çekmekse, ben bir süper model olmalıyım. Ayaklarım isyan ediyor."

Tam da fedai nihayet yaklaşmamızı işaret ettiğinde güldüm. "Tam zamanında," diye mırıldandı Claire nefesinin altında.

Korumanın yanına gittik, o da kimliğimizi ustaca bir bakışla kontrol etti. Kimliklerimizi geri verdi ve bizi içeri aldı.

Merdivenlerden aşağıya doğru yürüdük, hava her adımda daha da yoğunlaşıyor ve boğucu bir hal alıyordu. Müziğin bas sesi duvarları titretiyor, ter ve parfüm kokusu havayı dolduruyordu. Claire bana sırtıttı, daha önceki şikâyetlerine rağmen heyecandan gözleri parlıyordu.

"Dans etmeye hazır mısınız?" diye bağırdı müziğin içinden. "Hadi gidelim," diye karşılık verdim.

Finaller bekleyebilirdi - bu gece serbest kalmak içindi.

"Maneater" patlarken ve ışıklar kulüp boyunca dans ederken, vücutlar birbirine yapışmış, zıplıyor, dans ediyor ve sürtünürken, Claire beni bara doğru yönlendirdi, eli bileğimi sıkıca sardı.

İnsan denizinin içinden geçerek sonunda bara ulaştık.

İki cosmopolitan söyledik ve içkilerimizi beklerken Claire muzip bir sırıtışla bize doğru eğildi.

"İki hafta önce bir barmenle takıldım," diye itiraf etti.

Dramatik bir şekilde nefesim kesildi ve ardından kahkahalara boğuldum, bu da birkaç kafanın bize doğru dönmesine neden oldu. Barmene iyice baktım. Boyu 1.80'di, küt saç kesimi ona kendine güvenen bir hava veriyordu, çene hattı keskindi ve yüzünde minik dövmelemler vardı.

"Claire, sen delisin! Nereye?" Merakımı yenemeyerek sordum.

Be

n. Daha yakına eğildim, her ilginç detayı duymaya hevesliydim.

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Oh, Sofiya, buna inanmayacaksın.

Jane ile gittiğim bir partideydi. Birlikte dans ettik, biraz fazla içtik ve işler biraz... kızıştı. Kendimizi bahçedeki büyük bir ağacın arkasında bulduk ve... gerisini tahmin edebilirsiniz."

"Bekle, adını bile biliyor musun?" Gözlerim şaşkınlıkla açılarak sordum.

Umursamazca omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Çenem düştü.

Tam o sırada barmen içkilerimizle geldi ve Claire'e çapkın bir göz kırptı.

"İçkiler benden, hanımlar. İyi eğlenceler, ama çok fazla değil," dedi sırıtarak.

Claire sırtıttı ve ona doğru eğildi. "Söz vermiyorum. Ne kadar vahşi olabileceğimi biliyorsun."

Ona geniş bir gülümseme verdi ve uzaklaştı.

Evet, en iyi şekilde üçüncü tekerlik.

"Sanırım adı Paul ya da Leo," diye düşündü, mavi gözleri hâlâ barmene kilitlenmişti. "Onun gibi bir şey, hatırlayamıyorum, neyse."

Claire'in kendine güveni takdir edilecek bir şeydi, ama adamın adını bile bilmemesi konusundaki soğukkanlılığı? Bu bir sonraki seviyeydi.

Ben burada anlamlı bağlantılar kurmaya çabalarken, o dışarıda, dünyada hiçbir şeyi umursamadan en iyi hayatını yaşıyordu.

"Claire, beni şaşırtıyorsun," dedim başımı sallayarak. "Keşke senin cesaretinin yarısı bende olsaydı."

Güldü ve içkisinden bir yudum aldı. "Benimle takılırsan anlatacak bir sürü çılgın hikâyen olur. Sadece ayak uydurmaya çalış, tamam mı?"

Derin bir nefes aldım. "Aslında bu gece benim için de özel olacak."

Claire'e daha önce romantik deneyimlerimin eksikliğinden bahsetmiştim.

O ilişkiler ve kaçamaklar arasında zahmetsizce gezinirken, ben hayatımın çoğunu akademisyenlere ve hareket etmeye odaklanarak geçirmiştım.

Birini öpme fikri bana muazzam, neredeyse gerçeküstü geliyordu. Ama bu gece, içimden bir ses zamanın geldiğine karar verdi.

Hiç öpüşmemiş 24 yaşında biri olarak kalmak istemiyordum. Claire bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Nasıl yani?"

Hafifçe kızardım. "Sanırım bu gece benim ilk öpücüğüm olabilir."

Gözleri heyecanla irileşti. "Yok artık! Pekâlâ, bunu gerçekleştireceğiz. Hadi sana o ilk öpücük için mükemmel erkeği bulalım!"

Dans pistine doğru ilerlerken Claire çöpçatanlık yapmaya devam etti ve ilk öpücüğüm için uygun gördüğü erkekleri gizlice işaret etti.

Ama her seferinde başımı salladım.

Sıradan bir erkek istemiyordum; en azından bir bağ ya da çekim hissetmek istiyordum.

Claire isteksizliğimi fark etti ve beni şakacı bir şekilde dürttü. "Hadi ama, bu kadar seçici olma! Mükemmel erkek tam burada olabilir."

Zayıfça gülümsedim ama içten içe haklı olduğunu biliyordum.

Gece ilerledikçe kendimizi üçüncü kozmopolitimizde bulduk ve şimdiden yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Rihanna'nın "Work" şarkısı hoparlörlerden bangır bangır yükseliyordu ve ben de kendimi tamamen serbest bırakmaya karar verdim. Dans ederken siyah kısa elbisem vücudumu sarıyor, müziğin içimde titreştiğini hissediyordum.

Claire yanımda dans ediyor, gülüyor ve çılgınca dönüyordu ve ben bir an için yaklaşan sınavlarımı, annemin burada olduğumu öğrenmesi tehdidini ve ilk öpücük arayışımı unuttum.

Kulübün enerjisi etrafımızı sarmıştı ve iyi vakit geçirmek adına tüm sorumluluk duygularımı bir kenara bırakarak kendimi ritme kaptırdım.

Birden iki büyük el kalçalarımı kavradı ve bir vücut benimkine bastırdı.

Her kimse onu azarlamaya hazır bir şekilde arkamı döndüm ama bir çift büyüleyici gözün ve muzip bir sırıtışın bana baktığını görünce durdum. Adam uzun boyluydu, en az 1.80 boyunda, açık tenli, koyu renk saçlı ve kısa sakallıydı. Dövmeler ellerini kaplıyor ve boynuna kadar uzanıyordu.

Siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti, üst iki düğmesi gelişigüzel açıktı. Kasları kumaşın üzerinden neredeyse görünüyordu.

"Hey," dedi, sesi derin ve tam olarak çıkaramadığım kalın bir aksanla çıkıyordu. "Merhaba," diye cevap vermeyi başardım, sesim hafifçe titriyordu.

Gözleri gözlerime kilitlendiğinde yanaklarımın kızardığını hissettim.

Daha yakına eğildi, elleri hâlâ kalçalarımdaydı.

"İyi vakit geçiriyor gibi görünüyorsun," dedi, aksanı kelimeleri egzotik kılıyordu.

"Öyleyim," dedim, hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışarak. "Sadece gecenin tadını çıkarıyorum."

"Güzel," dedi, sırıtışı genişleyerek.

Daha da yaklaşıp dudakları neredeyse kulağıma değerken kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum.

"Adın ne?" diye sordu usulca, nefesi tenimde ılık ılık hissediliyordu.

"Ben..." Tereddüt ettim, onun yoğun bakışları altında biraz telaşlandığımı hissettim.

"Ben... Sofiya."

"Sofiya," diye tekrarladı, aksanı isminin etrafını sarıyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Hafifçe geri çekilirken zorlukla nefes alabiliyordum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Belki de içimdeki alkol beni aniden cesur yapmıştı, ama ben

kendimi onun boynuna sarılmış ve ona yaklaşıırken buldum, elleri hala kalçalarımda duruyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım, yüzü bana yakındı. "Nerelisin sen?" "Miami." Güldüm ve şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Buralı olmadığını biliyordum!"

San Francisco için fazla ateşlisin."

Birden başımın döndüğünü hissederek neredeyse tökezlerken elleri üzerimde sıkılaştı.

"Kaç kadeh içtin?" diye sordu beni sakinleştirerek.

Genişçe sırttım ve elimle yanağını sıktım. "Bilmiyorum ama cidden dostum, neden bu kadar seksisin? Genetik piyangoyu falan mı kazandın?"

Sessiz kaldı, ben onun ne kadar ateşli olduğunu ve şimdiye kadar kimseyi öpmediğimi anlatmaya devam ederken bakışları üzerimde sabitlendi.

"Biliyor musun, her zaman ilk öpücüğümün senin gibi biriyle olmasını istemişimdir," diye ağzımdan kaçırdım, alkol dilimi gevşetmişti.

Dudakları titreyerek sırttı, gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Öyle mi?"

Daha önce hiç bilmediğim bir cesaretle hevesle başımı salladım. "Evet, uzun boylu, esmer, yakışıklı, dövme, kaslı ve *çok* seksi bir aksanı olan biri gibi."

Kıkırdadı, parmakları belimde hafifçe geziniyordu. "Şanslısın ki dileğin gerçekleşmiş görünüyor."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi? Yani... benim ilk öpücüğüm mü olmak istiyorsun?"

Daha yakına eğildi, nefesi kulağımı ısıtıyordu. "Sanırım bu ayarlanabilir."

Yüzümde bir sırıtma belirdi.

Ama sonra aniden vücudumu sıcak bir ateş kapladı ve sırtımdan aşağı ter damlaları dökülmeye başladı. Kalbim rahatsız edici bir şekilde atmaya başladı ve bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü.

Bana baktı, gözlerinde endişe titreyordu. "Sen-" Sorusunu bitirmeden sözünü kestim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, karnımı tutuyordum.

"Kusacağım!" "Ne-"

Ama felaket gelmeden önce en yakın tuvaleti bulmak için çaresizce tökezleyerek uzaklaşmaya başlamıştım bile.

En yakın banyoya doğru tökezledim, kusma dürtümle savaşıırken görüşüm yüzüyordu. En yakın kabine doğru aceleyle ilerlerken karo zemin ayaklarımın altında serinlik hissettirdi, midemdekiler şiddetle patlamadan önce zar zor zamanında yetişebildim.

İki büklüm oldum, mide bulantısı dalga dalga üzerime çökerken kontrolsüzce öğürdüm. İçim ağzımdan kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken can havliyle tuvalete yapıştım.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra kusma azaldı.

Sifonu çektim ve kendimi tamamen tükenmiş ve perişan hissederek soğuk fayans zemine çöktüm.

Kulüpteki müziğin yankıları artık uzak görünüyordu, yerini kendi düzensiz nefes alışımın sesi ve yukarıdaki floresan ışıkların hafif uğultusu almıştı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada kaldım ve kendime gelmeye çalıştım.

Sonunda, kendimi yukarı çekmeyi başardım ve yüzüme biraz soğuk su sıçrattım, devam eden hastalık hissini temizlemeyi umuyordum.

Kendimi zayıf ve titrek hissederek banyodan çıktım ve Claire'i aramak için kulübe geri döndüm.

Kalabalık dans pistini, loş ışıklı köşeleri ve hareketli bar alanını taradım ama ondan hiçbir iz yoktu.

Onu hiçbir yerde bulamadığımı fark ettiğimde göğsümde panik yükselmeye başladı.

Telefonumu çıkardım, nerede olduğunu soran bir mesaj yazarken parmaklarım titriyordu.

Gönder tuşuna basmadan önce ekranımda bir mesaj bildirimi belirdi.

Açmadan önce bir an tereddüt ettim, kelimeleri okurken kalbim sıkıştı:

C.C.::

Üzgünüm kızım! Barmene bıraktım. ;)

Seni seviyorum!

Ne. Ne. Cehennem.

Ekrana bakarken midemde bir düğüm oluştuğunu hissettim, Claire'in bensiz gittiğini fark ettim.

Hayal kırıklığıyla karışık bir ihanet acısı hissetmekten kendimi alamadım. Özellikle hoşlanmadığım bir yerde ona katılmam için bana yalvardı, ancak ilk fırsatta beni terk etti.

Kalbim kırık bir şekilde telefonumu cebime koydum ve kulüpten ayrılmak için döndüm.

Dışarı çıkarken, ayaklarım zonkluyor ve rahatlamak için bağıırıyordu, elimi çılgınca sallayarak bir taksi çağır d ı m .

Şık siyah bir SUV yanıma yanaştı ve tereddüt etmeden topuklarımı tekmeledim, kapıyı açtım ve neredeyse arka koltuğa yığıldım.

"Beni eve götür lütfen," diye mırıldandım şoföre.

Gecenin olayları zihnimde dönüp dururken uyku beni ele geçirmeye başlamıştı ve kendimi bitkin ve yenilmiş hissediyordum.

Yatağımın yumuşak çarşaflarına gömüldüğümde tüyler ürpertici bir gerçeğe yüzleştım: Şoföre "ev "in nerede olduğuna dair tek bir kelime bile etmemiştim.

OceanofPDF.com

Bölüm

İki

"Mutsuzken mutlu bir zamanı hatırlamaktan daha büyük bir üzüntü yoktur."

- Dante Alighieri

Sofiya

Hayır, ona adresimi vermiş olmalıyım; sadece hatırlayamayacak kadar akşamdan kalmayım.

Bir yabancı nerede yaşadığımı nasıl bilebilir? Hiç mantıklı gelmedi.

Son otuz dakikadır dün gece neler olduğunu düşünüyor, kafamı boşaltmak ve bugün çalışmak için çok ihtiyacım olan enerjiyi yeniden kazanmak için evden çıkıyordum.

Bu sabah uyandığımda kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

Ter içinde kalmıştım, nefesim kustumuk ve alkol karışımı kokuyordu, ne olduğunu anlamaya çalışırken neredeyse panik atak geçiriyordum, ta ki geceye dair bazı anılar geri gelene kadar.

Claire ve ben yüksek topuklu ayakkabılarımız hakkında sızlanıyorduk, sonra bir barmenle gizlice çıkmak için beni yalnız bıraktı. Midemi boşaltmak için tualete koştum ve eve gitmek için bir taksinin arkasına çöktüm.

Kendimi nasıl tehlikeye attığımı düşünerek biraz panikledim ama yatağımın rahatlığında güvende ve sağlam olduğum için minnettardım, hala önceki geceyle aynı kıyafeti giyiyordum.

Evet, adresimi gevelemiş olmalıyım ve şoför evimi bulmak için elinden geleni yaptı.

Tanrıya şükür yaptı.

"İşte lavantalı matcha'nız. Afiyet olsun! Ve bize iyi bir yorum bırakmaktan çekinmeyin," dedi barista içkimi uzatırken gülümseyerek.

Sıcak bir şekilde gülümseyerek ona teşekkür ettim ve kafedeki kanepelerden birinde rahat bir yer buldum.

Dün geceki fiyaskodan sonra, akşamdan kalmalığımı iyileştirmek için umutsuzca bir manzara değişikliğine ihtiyacım vardı, bu yüzden utanç ve çaresizlik yürüyüşümde, evden bir mola vermek istediğimde gittiğim yer olan Mon Petit Bonheur'de günü ders çalışarak geçirmeye karar verdim.

Kanepeye yerleştiğimde etrafımı saran Paris dekorunu inceledim.

Eyfel Kulesi, Notre Dame ve Montmartre'in eski posterleri duvarları süslüyordu. Arka planda çalan yumuşak caz müziği, taze demlenmiş kahve ve hamur işlerinin aromasıyla harmanlanıyordu.

Mobilyalar, bordo ve altın tonlarında pelüş minderlerle şık ama rahattı.

Artık nihayet Yunan mitolojisi dünyasına kaçabilir ve yılan saçlı Gorgon Medusa'ya odaklanabilirdim.

Antik Yunanistan'ın unutulmuş bir köşesinde Medusa adında bir kız yaşarmış. Eşsiz güzelliğiyle her yerde tanınırdı, güneşin altında dans ederken kahkahaları zeytinlikleri doldururdu.

Ama bir gün, deniz tanrısı Poseidon, Medusa'yı gördü ve onu arzuladı.

Pervasız tutkusuyla, kutsal tapınakta ona tecavüz etti.

Athena, bilgelik tanrıçası.

Bu saygısızlık ve ihanet karşısında öfkelenen Athena, Medusa'yı lanetledi.

Bir gecede, ipeksi saçları binlerce zehirli siyah yılanla dönüştü, yılan gibi vücutları bir zamanlar saçlarının aktığı yerde iç içe geçti. Derisi sertleşerek pullara dönüştü ve gözleri altın renginden taşlaşmış kıpkırmızıya döndü.

Evinden kovulan Medusa, bir zamanlar neşeli kahkahalarının yerini şimdi kederli çığlıkların aldığı ıssız topraklarda dolaşıyordu.

Yüzüne bakan herkes taşa dönüştü ve geride trajik kaderinin tanıkları olarak sessiz heykeller bıraktı.

Yalnız ve lanetli varoluşundan dolayı eziyet çeken Medusa dünyadan saklandı, arkadaşlığa özlem duydu ama sonsuza dek yalnızlığa mahkum oldu.

Medusa'nın trajik hikâyesinin, özellikle de Poseidon tarafından saldırıya uğramasının ve ardından gelen lanetin derinliklerine indikçe, bu beni gerçekten etkiledi.

Bir başkasının şiddeti yüzünden güzel bir bakireden korkulan bir canavara dönüşmesi, pek çok saldırı mağdurunun karşılaştığı acı gerçekliği yansıtacak kadar gerçekçiydi.

Medusa'nın hikayesi toplumun kurbanlara nasıl davrandığını gösteriyor - onları desteklemek yerine suçluyor ve uzaklaştırıyor.

Kendi hatası bile olmayan bir şey yüzünden nasıl sevimlikten dışlanmaya dönüştüğünü görmek yürek parçalayıcı.

Onun hikayesi, travma yaşayanlarla neden şefkat ve dayanışmaya ihtiyacımız olduğunu güçlü bir şekilde hatırlatıyor ve mağdurların korku ve izolasyon yerine şifa ve kabul görebilecekleri bir yer yaratmaya yardımcı oluyor.

Sınavlara çalışmak için kafede dizüstü bilgisayarımın başında üç saat geçirdikten sonra stres beni bunaltmaya başlamıştı. Üç miti -Medusa, Psyche ve Cupid ve Achilles- ele almam ve bunlardan biri hakkında ayrıntılı bir kompozisyon yazmam gerekiyordu.

Tüm detayları, çelişkileri ve bunların hayatlarımızla ilgisini takip etmek gerçek bir meydan okuma olduğunu kanıtlıyordu. Odaklanmama yardımcı olması için bir lavantalı matcha ve bir dilim limonlu turta daha sipariş ettim, çalışmaya devam ederken tatlı ve keskin ikramın tadını çıkardım.

Yaklaşık otuz dakika boyunca Aşil efsanesinin kimsenin kaderinden kaçamayacağını, yani sizin için tasarlanan şeyin kaçınılmaz olarak sizi bulacağını nasıl gösterdiğini anlatmaya çalıştıktan sonra telefonumun bip sesi dikkatimi çekti.

Elimi uzattım ve Claire'in bana mesaj attığını gördüm.

C.C:

Bana hala kızgın mısın?

Gözlerimi devirip telefonumu yerine koydum ve bilgisayarıma yeniden odaklandım.

Ama sonra tekrar bipleyerek başka bir mesajın sinyalini verdi.

C.C:

Üstüne bayıldım!

Kırmızı sana çok yakışıyor.

Kaşlarımı ç a t a r a k etrafıma bakındım ve yüzümü yarı yarıya bilgisayarımın arkasına sakladım.

Gözlerim sırtı bana dönük, kasketli, kahvesini yudumlayan, elinde kuzgun dövmesi olan orta yaşlı bir adama takıldı.

Yakınlarda, kalp şeklinde komik kırmızı gözlükleri olan sarışın bir kadın, önünde yarısı yenmiş bir parça çikolatalı kekle manzaralar çiziyordu.

Kahve dükkânı başka türlü boştu.

Telefonum tekrar öttü.

C.C:

Seni hala görebiliyorum lol.

Başımı hızla pencereye doğru çevirdim, neredeyse içkimi döküyordum ve Claire'i caddenin karşısında gördüm, gülüyor ve bana el sallıyordu. Aceleyle caddeyi geçip kafeye girdi ve doğrudan masama doğru yürüyüp yanıma oturdu.

"Hey kızım! Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi Claire ve kot ceketini çıkarıp kaşığını kaparak limonlu turta dilimimden bir ısırık aldı. Gözlerini kapadı ve tadına baktı. "Tanrım, burası cidden en iyi turtaları yapıyor."

Orada sessizce oturdum, ağzım bir karış açık ona bakıyordum.

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Ne oldu? Dışimde bir şey mi var?"

"Ben... Ben sadece seni burada gördüğüme şaşırdım."

Claire kıkırdadı ve omuz silkti. "Ders çalışırken sana eşlik edecek birilerini bulabilirsin diye düşündüm."

Hayal kırıklığımın kabardığını hissederek alay ettim. "Dün gece rastgele bir barmenle takılmak için beni yalnız bıraktığını düşünürsek, bunu şimdi söylemen oldukça ironik."

Şakacı bir şekilde yan tarafımı gıdıkladı. "Oh, hadi ama, bu kadar namuslu olma! Eğer yapabilseydin, sen de aynısını yapardın, biliyorum!"

Gözlerim büyüdü. "Sırf bir kaçamak için seni tanımadığın bir yerde sarhoş ve yalnız bırakmak mı? Hayır Claire, bunu asla yapmam. O kadar sığ biri değilim."

Nefesi kesildi.

Yavaşça oturduğu yerden kalktı, içkimi arakladı, büyük bir yudum aldı ve fondip yaptı.

"Sana bir ipucu vereyim, kızım. Kafan kendi lanet kışına bu kadar sıkışmışken hiçbir erkeğin sana zaman ayırmak istememesi şaşırtıcı değil. Cidden neşelenmen gerek. Hayat bu kadar ciddi olmak zorunda değil. Her neyse, sıg prenses artık burada değil. Sınavlarında bol şans; buna kesinlikle ihtiyacın olacak."

Limon dilimin son parçasını da kaptı, ceketini aldı ve hışımla dışarı çıktı.

Sözleri keskin, beklenmedik bir darbe gibi indi.

Boğazım düğümlenerek koltuğuma geri çöktüm.

Neye katlandığımı anlamadan, kim olduğum için yargılanmak, kelimelerin ifade edemeyeceği kadar derinden yaralıyor.

Geçmişimi Claire'le ya da eski arkadaşlarımla hiç paylaşmadım; hayatımın ne kadar dengesiz olduğunu bilmeleri gerektiğini düşünmedim.

Sürekli taşınma, gerçek köklerin eksikliği - her yeni yer bir evden ziyade geçici bir barınak gibi hissettirdi.

Uyanık yatıp tavana baktığımı ve bir yıldan fazla kalıp kalmayacağımızı merak ettiğimi hatırlıyorum. Her zaman yeni çocuk olduğunuzda, sadece geçip giden biri olduğunuzda arkadaşlıkları sürdürmeye çalışmak yorucu.

Biriyle yakınlaştığım zamanlar oluyordu ve tam kendimi güvende hissetmeye başladığımda toparlanıp tekrar ayrılıyorduk.

Söyleyemediğim tüm vedaların ağırlığını hep taşıyacağım.

Bir zamanlar benim için dünyalara bedel olan insanların muhtemelen adımı unutmuş olduklarını bilmek içimde bir sızı bırakıyor.

Her ne kadar Claire'e güvenmek ve onu içeri almak istesem de, sonunda yine ortadan kaybolacağım ve onu geride bırakacağım korkusundan kurtulamıyorum. Keşke tüm bunları ona anlatabilseydim ama beni farklı görmesinden ya da daha da kötüsü bana acımasından korkuyorum ve ... bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Bu korku içimde derinlere işliyor. Babam öldükten sonra hayatım rengini kaybetti. Henüz altı yaşındayken, acıyı atlatmak ve devam etmek için kalbimin etrafına duvarlar örmek zorunda kaldım. Bu, başkalarının görmediği yaralarla taşınması ağır bir yük.

Yine de, varoluşumuzun doğası budur - savunmasız gerçeklerimizi korumak için cepheler yaratırız, onları ortaya çıkarmanın yargılamakta hızlı bir dünyanın reddedilmesine ve küçümsemesine neden olacağından korkarız.

Saçlarında yılanlar olan Medusa gibi, görünmeyen hikâyelerin etrafımda dolandığını hissettim. Her bir yılan mücadelelerimin hikâyelerini fısıldıyor, tıslamaları taktığım maskenin altında boğuklaşıyordu.

Özgünlüğe çok az yer veren bir dünyaya karşı kalkanım oldu, içimdeki kırılğan kalbi korumak için inşa edilmiş bir bariyer.

OceanofPDF.com

Bölüm ÜÇ

"En korkunç yoksulluk yalnızlık ve sevilmediğini hissetmektir." - **Rahibe Teresa**

Sofiya

Hâlâ nefes nefese ve kâbusun etkisiyle sarsılmış bir halde yorganı başımın üzerine çektim ve ona kadar sayarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Rüyanın yankıları peşimi bırakmıyor, odanın sıcaklığına rağmen soğuk terler dökmeme neden oluyordu. Alnımı sildim ve gözlerimi ovuşturdum, esnedim ama unutulmaz görüntüler bir türlü kaybolmuyordu.

Kâbus beni tekrar vurdu: Derin sesli ve geniş omuzlu, yüzü olmayan bir adam karanlık, gölgeli bir yerde beni kovaladı. Acımasızdı, attığım her umutsuz adımda bana daha da yaklaşıyordu.

Çılgılık atmaya çalıştım ama sesim sessizliğe hapsoldü.

Etrafımdaki her şey garip bir tablo gibi bükölüp eriyor, binalar yıkılıyor ve gökyüzü çöküyordu. Hiçbir şeyin anlam ifade etmediğı bambaşka bir dünya gibiydi.

Yüzsüz adamın fısıltıları beni kimseye güvenmemem konusunda uyarıyordu, kendime bile.

Daha önce gördüğüm hiçbir rüyaya benzemeyen bu rüya beni korkudan titretti.

Derin bir iç çekerek yorganı kenara ittim ve kendimi günle yüzleşmeye zorladım.

Ama yataktan kalktığımda, garip bir his zihnimin arkasını kemirdi, tam olarak kurtulamadığım kalıcı bir his.

Sonra yatak odamın panjurlarına vurulduğunu duydum. Kanım dondu.

Bu da neydi böyle?

"Sofiya, acele et! Otuz dakika içinde Profesör Hamilton ile bir toplantım var!"

Annemin ani bağıırışı beni sıçrattı ve çığlık atmamak için içgüdüsel olarak elimi ağzıma götürdüm. Derin bir nefes alarak, kendime onun sadece o olduğunu hatırlattım.

Tanrım, ödümü kopardı. Güne başlamak için ne korkunç bir yol.

Claire ile tartışmamızın üzerinden üç gün geçti ve gönderdiğim tüm özür mesajlarına rağmen hiçbirine cevap vermedi. Cevap vermediği ve kısa süren arkadaşlığımızın bu şekilde sona ermiş gibi görüldüğü için gerçekten üzgünüm.

Bu yüzden depresyona girmemek için tüm dikkatimi gece gündüz ders çalışmaya odaklamaya karar verdim. Ancak, etrafıma bakıp yatak odamın halini gördüğümde, kaos beni dehşete düşürdü.

Nasıl bu kadar dağınık hale geldi?

Uykuya daldığımı ya da her şeyi yere saçtığımı bile hatırlamıyordum. Derli toplu bir oda, derli toplu bir zihne eşittir derler ve dağınık odamın nasıl hissettiğimi yansıttığı açıktı - darmadağınık, bitkin ve keyifsiz.

Hızlıca hazırlandım, duş aldım, hafif bir makyaj yaptım ve rahat etmek için en sevdiğim kapüşonlu tişörtümü ve kot pantolonumu giydim.

"Tanrım, Sofiya!"

Koşarak merdivenlerden indim ve annemin her zamanki siyah takım elbisesi içinde beklediği kapının önünde durdum. Kaşlarını kaldırdı, görünüşüme baktı ve hayal kırıklığı içinde başını salladı. Ben utancımı gizlemeye çalışarak gülümsemeye zorladım, o ise öğle yemeği çantasını ve arabasının anahtarlarını alıp dışarı çıktı.

"Güle güle, Dasha!" Benim için ikinci bir anne gibi olan hizmetçimize seslendim.

Dışarı çıkmadan önce bir süre ayakkabılarımı karıştırdım. Sonunda yolcu koltuğuna oturdum, kapıyı kapattım ve kemerimi taktım.

Annem arabayı hızlandırdı ve hızla uzaklaştı. "Finallerin yaklaşıyor, stresli olduğunu anlıyorum ama bu şekilde yaşamaya devam edemezsin," diye azarladı, keskin bir sola dönüş yaparak. "Bilmiyorum Sofiya, belki de zamanını daha düzenli kullanmayı denemelisin."

Dağınıklık her zaman benim yaşam biçimim olmuştur. Eskiden kaosun içinde garip bir güzellik bulurdum, her ne kadar çoğu zaman beni her şeyden daha çok yorduğunu itiraf etmek zorunda kalsam da. Kendimi stresli ortamlarda başarılı olduğuma ikna etmişim, ancak son zamanlarda buna inanmakta zorlanıyorum.

Geçen sokaklara bakarken sessizliğimi korudum.

Herkesin hemfikir olduğu bir konu San Francisco'nun ne kadar güzel olduğudur. Buraya dört yıl önce evde eğitimi bitirdikten sonra taşındık, çünkü annem her zaman söylediği gibi geleneksel eğitim sisteminin beni zeki yapacağına asla güvenmiyordu. Taşındığımızı duyurduğunda çok heyecanlanmışım. Teksas'ın kavurucu sıcağı ve macerası vardı ama San Francisco yeni bir başlangıç gibi hissettirdi.

Büyürken değişime ve çeşitliliğe yabancı değildik, sürekli yeni yerlere taşınıyorduk. İlginçtir ki ben aslında Rusya'da doğdum, ancak oraya dair anılarım oldukça sınırlı.

Ben çok küçükken Rusya'dan ayrıldık, bu yüzden doğduğum yerle bağlantım en iyi ihtimalle zayıf. Yine de geleneksel bir okula gitme ve konfor alanımın dışına çıkma ihtimali beni beklentiyle doldurdu. Yeni bir sayfa açmak ve geleceğin neler getireceğini görmek için doğru zaman olduğunu hissettim.

Annem sonunda internet üzerinden eğitim almak yerine gerçek bir üniversitede eğitim almama izin verdi ve bunu yetişkinliğe attığım ilk adım olarak gördü. Bu kararının bir nedeni de İngilizce bölümü öğretmeni olarak üstlendiği yeni göreviydi.

Bunun farkındaydım ama önemsemedim.

Canlı evlere ve binalara bakarken, bana bir dergide gördüğüm ve Cape Town'daki ünlü bir caddeye benzeyen bir resmi hatırlattılar, ancak adı aklıma gelmedi.

İçimi çektim ve son iki haftadır kendisi derslerini bitirirken benim ofisinde çalışmam için ısrar eden anneme baktım. *The Office*'i üçüncü kez izlemek yerine finallere çalıştığımdan emin olmak için bana göz kulak olmaya çalıştığından şüpheleniyordum.

Nedenini tam olarak anlayamıyordum ama son bir yıldır annem enseme soluyor ve hayatımın her alanıyla ilgileniyordu.

Nereye gidersem gideyim, gölgem gibi hep yanımdaydı.

Yürüyüşe çıkmak istediğimde, her şeyi bırakır ve spor ayakkabılarını alırdı.

İlyada üzerine kitaplar almak için kitapçıya gideceğimi söylediğimde, anahtarlarını kapıp acele etmemi isteyerek kendisinin de bir kitaba ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ederdi.

Bir keresinde, estetsiyenim Emilie'nin insanların söylediği kadar iyi olup olmadığını görmek istediğini iddia ederek estetsiyen randevuma bile takıldı.

Meğer salonun mahremiyet ve hijyen konusunda katı kuralları varmış, bu yüzden ağda işlemi sırasında kimsenin orada bulunmasına izin vermiyorlarmış.

Tanrıya şükür.

Sessizliği bozmak için radyoyu açtım ve sesini yükselttim.

Halsey'nin *Without Me* şarkısı arabayı doldurdu ve kendimi müziğe bıraktım.

Hafifçe mırıldandım ve saati kontrol etmek için telefonuma baktım. Sabah 09:55.

"Bu akşam Noel'lerde yemek yiyeceğiz. Charles ailesine seni tekrar görmeyi çok istediğini söylemiş. Sanırım sana fena halde vurulmuş." Annem kıkırdadı ama sesinde mizah yoktu.

Arabayı durdurdu ve tek kelime etmeden emniyet kemerini çözüp arabadan indi.

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi hissederek takip ettim. Charles Noels?!

O adamdan nefret ederdim.

Beni özlediğini söylemeye nasıl cüret edebilirdi?

Rüya mı görüyordum?

Onu son gördüğümde beni otoparkta pusuya düşürdü, bir arabaya doğru itti, dilini ağzıma soktu ve kulağıma müstehcen şeyler mırıldandı. Ayağına basmayı başardım ve daha kötü bir şey yapabileceğinden korkarak annemin ofisine geri koştum. Çılgılık attığını duyduğum son şey "baskın" tarafımı ne kadar sevdiydi.

Ne göt herif ama.

Kapının kilidini açan anahtarların sesiyle gerçekliğe geri döndüm ve annemin ofisine çoktan vardığımızı fark ettim.

Kilitle boğuştu ve sonunda içeri girmeden önce bir dizi sinirli küfür savurdu.

"Anne, Charles'ı gerçekten görmek istemiyorum. Ona katlanamıyorum. Ve unutmama, ben de senin gibi finallerime çalışmak zorundayım..." Başladım ama birden sözümü kesti.

"Gidiyoruz ve bu son sözüm."

Çenem gerildi.

"Patronum Patrick Noels'i hatırlıyor musun?" diye sordu, masasının üzerinde duran ve ikisinin el sıkışırken çekilmiş bir fotoğrafını göstererek. "Oğlunun onunla vakit geçirebilmesi için düzenlediği yemeğe kızımı getirmeyi reddedersem pek memnun olacağını sanmıyorum" diye eklerken yanaklarında belirgin bir kızarıklık vardı.

Daha sonra Valentino çantasını masanın üzerine koydu ve içinden pembe bir ruj çıkardı.

Telefonunu bir ayna gibi kullanarak, dudaklarına ustalıkla uyguladı.

"Yani bu sefer benden faydalanmak için mi beni görmek istiyor!" Kanım kulaklarıma hücum ederken ağzımdan kaçırdım. Yumruklarımı sıkarak ona bir adım daha yaklaştım.

Anneme ilk kez sesimi yükseltiyordum ama son zamanlarda neden bu kadar duyarsız olduğunu ya da beni Noel'lerle bağ kurmaya zorladığını anlayamıyordum.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu, çatık kaşlarıyla dönüp bana bakarak.

Pırıl pırıl kahverengi gözleri ve doğal pembe yanaklarıyla annem inkar edilemeyecek kadar etkileyiciydi. Ama bana öyle baktığında, ağzından çıkabilecek kelimelerden korkardım.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun! O günü hatırla..." Anılardan bunalmış bir halde sözümü yarıda kestim.

Kapının çalınması bizi böldü. Profesör Hamilton dostça bir gülümsemeyle içeri girdi ve anneme toplantı için ona katılmasını işaret etti. Annem gülümsememe karşılık verdi, bana onaylamayan bir bakış attı ve öğle yemeğine kadar kütüphaneye gitmemi söyledi.

O uzaklaşırken ağır bir sessizlik çöktü. Kütüphaneye gitmeden önce kendimi toparlamak için biraz zaman ayırdım. Yetişkinlik yalnız bir yolculuk olabilir ve ben bunu gerçekten anlamaya başlıyordum. Bir zamanlar yetişkinliği özgürlük ve heyecan dolu bir dönem olarak görmüştüm ama şimdi farklı görüyordum. Sorumlulukların ağırlığı ezici geliyordu ve depresif hissetmek çok kolaydı. Üniversite bunu hiç kolaylaştırmıyordu.

Dışarıda en iyi hayatımı yaşamam, eğlenmem ve sadece keyfime bakmam gerekirken, geleceğimi belirlemek için sürekli baskı altında olduğumu hissediyordum. Ama bunun yerine, bunların hiçbirine yer yokmuş gibi görünüyordu. En son ne zaman gerçekten eğlendiğimi hatırlayamıyordum ve bunun farkına varmak acı vericiydi.

Annem eğitimim konusunda üzerimde çok baskı kurdu, beni her zaman başarılı olmaya zorladı. Ama şimdiki zamanın tadını çıkaramayacaksam buna değer mi diye düşünüp duruyordum. Anı yaşamamız gerekmiyor muydu? Hayatın ne kadar belirsiz ve kırılgan olduğu düşünüldüğünde, gerçekten önemli olmayan şeylere takılıp kalmak bir kayıp gibi görünüyordu.

İç çekerek kampüste biraz dolaşmaya karar verdim.

Kış yaklaşıyordu ve saçlarımın arasından serin bir meltem esiyordu. Serin hava ferahlatıcıydı, bu yüzden bir an için gözlerimi kapattım ve sükûneti içime çekmeye çalıştım.

Birden yüksek sesli, derin kahkahalar huzuru böldü. Gözlerimi açtığımda bir grup üniversite öğrencisinin rugby oynadığını, diğerlerinin ise çimlere uzanmış kitap okuduğunu ya da köpekleriyle takıldığını gördüm. İnsanların sabahları nasıl bu kadar enerji dolu olduklarını hiç anlamamıştım.

Benim için uyanmak, öğle yemeğine kadar kendimi bir sisin içinde sürüklemek gibiydi.

Ben daha çok gece insanıydım, her şey sessizken teselli bulurdum. Yıldızların ve ayın altında kendimi gerçekten rahat hissettim.

Küçük Prens gibi ben de iç huzurun anahtarının Ay'da olduğuna inanıyordum.

Rastgele bir Salı sabahı yaşadığım varoluşsal krizden dolayı kendimi aniden bitkin hissederek annemin ofisine geri döndüm.

Başım eğikti, düşüncelerde kaybolmuştum, ta ki beton bir duvara çarpmışım gibi sert bir şeye çarpana kadar.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı kaldırdım ve kendimi şimdiye kadar gördüğüm en derin, en koyu kahverengi gözlere bakarken buldum. İrkilerek bir adım geri attım ve bakışlarımın yavaşça yüzünde gezinmesine izin verdim.

Ona çekici demek hafif kalırdı. Bu adam kesinlikle büyüleyiciydi. Apollo'nunkine rakip olabilecek bir yüzü vardı ve uzun boyluydu, yani neredeyse altı-dört yaşındaydı. Yoğun bakışları beni içten içe ısıtıyor gibiydi ve kaslı yapısı gizli bir güce işaret ediyordu.

Beni taşıyabilir mi?

Ne?

Bugün benim neyim var böyle?

Bekle!

Onu tanıyor muyum?

Yüzü tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ama onu daha önce nerede gördüğümü tam olarak çıkaramıyordum.

İpeksi siyah saçları geriye doğru toplanmıştı ve birkaç günlük kirli sakallarıyla çarpıcı bir yüzü çerçeveliyordu. Koyu renk saçları ve gözleriyle soluk teni arasındaki kontrast beni meraklandırdı: Dokunuşu da bakışları kadar sıcak mı yoksa dış görünüşü kadar soğuk mu olacaktı?

Siyah Prada marka üç parçalı bir takım elbise giyen ve kravat takan genç adam, üniversite kampüsünden çok New York'taki bir toplantı salonuna uygun görünüyordu.

Profesör müydü?

Kıyafeti zenginliği çağırıyordu ama bana attığı küçümseyici bakış tamamen başka bir şeye işaret ediyordu. Onu incelediğimi fark ettiğimde yanaklarıma ve göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

"Kahretsin, nereye gittiğine dikkat et!" diye kalın bir aksanla bağırdı ve etraftaki insanların dikkatini çekti.

"Özür dilerim, sizi görmedim," diye kekeledim ve gergin bir gülümseme sundum. "Kör falan mısınız?"

"Gerçekten özür dilerim, sadece hayal kuruyordum," dedim, onun bu ani tavrı karşısında şaşırılmışım.

Bu da ne böyle? Şeytanın Prada giydiğini duymuştum ama San Francisco Üniversitesi kampüsünde ona rastlamayı hiç beklemiyordum, özellikle de böyle giyinmişken. Yine de, bu kadar çarpıcı biri şeytanın dikkat çekme profiline uyuyor olabilirdi.

"Bunu görebiliyorum," dedi alaycı bir tavırla ve başını salladı.

Hafif bir esinti aramızda hışırdadı, saçlarımın tellerini kaldırdı ve onun topraksı, erkeksi kokusunu burnuma taşıdı. Sesi derin ve pürüzsüzdü, neredeyse manyetik bir zenginliğe sahipti. Sanki insanların her sözünü dinlemesine alışkınmış gibi buyurgan bir havası vardı.

Büyüleyici varlığı yetmiyormuş gibi, tam olarak çıkaramadığım bir gizem katmanı ekleyen ince bir aksanla konuşuyordu.

Aniden arkasını dönüp gitti ve beni kalbim hala hızla çarparken orada bıraktı. Üzerime çöken huzursuzluk hissinden kurtulmaya çalışarak şakaklarımı ovuşturdum.

Tedirginlik hissi giderek güçlendi ve sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim. Etrafıma bakarken tüylerim diken diken oldu. Orada kimse yoktu; sadece günlerine devam eden üniversite öğrencilerinden oluşan olağan bir kalabalık vardı. Hayal gücümün beni ele geçirmesine izin verdiğim için kendime lanet ettim.

Belki de bu sadece daha önce gördüğüm kâbusun zihnime oynadığı oyunların etkisiydi.

Aceleyle annemin ofisine gittim, merdivenleri koşarak çıktım ve nefesimi tutup sakinleşmek için en tepede durakladım. Kütüphaneden yeni gelmişim gibi davranmalıyım, şehirde koşturuyormuşum gibi değil.

Bileğimdeki bantla saçlarımı at kuyruğu yaptım ve telefonumdan saate baktım. Saat öğleden sonra 1:20'ydi.

Olamaz.

Sofiya, şimdi başın belada.

Koridorlar ıssızdı, sadece ayak seslerimin yankısı sessizliği bozuyordu. Annemin yarı açık kapısına yaklaştım ve bir şeylerin ters gittiğini hissederek durdum.

Bunu tam olarak açıklayamıyordum ama atmosfer çok yoğundu ve göğsümde bir tedirginlik düğümü oluşmuştu. Sessizlik alışılmadık derecede ağırdı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen o son adımları atarken, bir şeyin masaya çarpması gibi ani bir gürültü beni irkiltti. Durakladım, nefesimi tuttum, içimi bir korku kapladı.

Sonunda kapıya ulaştığımda kulağımı kapıya dayadım ve içeriden gelen derin, sert bir ses duydum.

"Yebanaya shlyukha! Seni orospu!"

Yıllardır Rusça duymamıştım. Annem ve Dasha ülkeyi ve onunla bağlantılı acı dolu anıları unutmak istemişlerdi. Bu yüzden evde hiç Rusça konuşulmuyordu, gece dualarımızda bile.

Bu yüzden tek bir kelime bile duyamadım. Mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışarak nefesimi tuttum. Merakın tehlikeli sonuçlara yol açtığı yeterince film izlemiştim ama neler olup bittiğini öğrenmeliydim.

"Klyanus', yesli ty ne privedesh' yeye ko mne segodnya vecherom, ya pererezhu tebe gorlo! Yemin ederim bu gece onu bize getirmezsensin boğazını keserim!" Bir adam bağırdı, öfkesi duvarın arkasından bile hissediliyordu.

"Nyet! Ona dazhe ne znayet, chto oni sushchestvuyut! Hayır! Hayır! Onların varlığından bile haberi yok!" Annemin sesi acil ve gergin bir şekilde geldi.

Sadece arkamdaki bir sineğin hafif vızıltısının sessizliği bozduğu uzun, gergin bir duraklamadan sonra, zar zor duyulabilen, ürpertici bir mırıltı koridorun durgunluğunu yarıp geçti.

"Otvedi yeye segodnya vecherom v bar Nikolayeva, Helena. Onu bu gece Nikolaev'in barına götür, Helena."

Son ifadedeki tehdidi anlamak için dili anlamama gerek yoktu. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve ellerim titremeye başladı.

Neler olduğunu görmek için çaresizce kapıyı itip açtım.

Annemin sağ yanağı sanki tokat yemiş gibi kızarmıştı. Kitaplar ve kâğıtlar ahşap zemine saçılmıştı ve odada onunla birlikte iki adam vardı.

Ona yakın duran bir adamın elinde bir kâğıt ve kalem vardı. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, koyu gri Valentino takım elbise giymiş ve siyah kravat takmıştı. Annemden biraz daha uzun boyluydu, delici mavi gözleri, yuvarlak bir yüzü ve gür bir sakalı vardı. Bana yoğun, yırtıcı bir bakışla baktı.

Bir öksürük beni sağa, diğer adamın parlak pencereye yaslandığı yere döndürdü. Uzun boylu ve kaslıydı, siyah Louis Vuitton takım elbise giymiş, siyah ve bordo kravat takmıştı. Göz göze geldiğimizde yanağındaki büyük bir yara izini göstererek sırttı.

"Sofiya, lütfen daha sonra gelebilir misin? Toplantıdayım," dedi annem, sesi titreyerek. Omuzları titriyordu ve gözleri benimle adamlar arasında gidip geliyordu.

Kurnazca kapıya doğru başını salladı.

Artan gerilime ve kulaklarımdaki gümbürtüye rağmen, ayrılmanın bir hata olabileceğini hissediyordum.

"Hayır, gidiyoruz," dedi adam, ifadesi kararmıştı.

Gözleri bıçak olsaydı, şimdiye kadar kafamı kesmiş olurdu. Kâğıt parçasını annemin masasına bıraktı, ona son bir kez sertçe baktı ve sonra diğer adamla birlikte gitmek için döndü.

Mavi gözlü adamı takip etmeden önce, ikinci adam yaklaştı ve Rusça fısıldadı, *"Ya ne mogu dozhdat'sya, chtoby sdelat' tebya moyey shlyukhoy. Seni fahişem yapmak için sabırsızlanıyorum."*

Kelimeleri anlamasam da ses tonu açıkça tehditkârdı. Bunun bir iltifat olmadığını anlayabiliyordum ve o anda tam anlamını kavrayamadığım için rahatlamıştım.

Bana son bir kez dikkatle baktıktan sonra suç ortağını takip ederek kapıdan çıktı.

Oda, sadece annemin sessiz hıçkırıklarıyla bozulan ağır bir sessizliğe gömüldü. Döndüğümde onu başını ellerinin arasına almış, kalbi parçalanıyormuş gibi ağlarken gördüm. Onu hiç böyle görmemiştim, babam öldükten sonra bile. Üzgün olduğunda genellikle odasına çekilir, beni Dasha'yla bırakırdı.

Yanına gittim ve kollarımı ona doladım, gözyaşlarının gömleğime sızdığını hissettim. Sırtını ovdum ve saçlarını okşadım, bir zamanlar bana yaptığı gibi onu rahatlatmaya çalıştım.

Bir süre sonra hıçkırıkları azaldı ve başını kaldırıp gözlerime baktı. Yüzüne vuran ışık gözlerindeki korkuyu gizleyemedi.

Açıktı: Tehlikedeydik.

OceanofPDF.com

Bölüm

FOUR

"Normalden başka bir şey ol."
- Dan Pearce

Sofiya

Saatın her tik takı kulaklarımda çınlıyor, odaklanmamı zorlaştırıyordu. Cevaplara, bir açıklamaya ihtiyacım vardı.

Kimdi onlar?

Umutsuzca netlik ararken, düzensiz nefeslerim, ısınan damarlarım ve hızla akan düşüncelerim midemi bulandırıyor. Annem tek çocuktu ve ben doğmadan önce anne ve babası vefat etmişti; Rusya'da hiç akrabası kalmamıştı.

Yıllar önce, bir kış gecesi beni yatağıma yatırıp soğuk, pembe dudaklarıyla yanaklarımdan öperken ona babamın ailesini sormuştum. O gece, sadece birkaçı dudaklarımdan kaçsa da bir soru seli patlak verdi. Kuzenlerim var mıydı? Teyzelerim ve amcalarım? Büyükanne ve büyükbabam? Rusya'yı özleyiyor muydu? Hiç geri dönecek miydik?

Sadece başını salladığında içimi hayal kırıklığı kapladı, gözlerini hüznü kaplamıştı. Sorularımın sadece unutmaya çalıştığı acı dolu anıları canlandırdığını fark ettiğimde, bunu takip eden suçluluk duygusu kalbime battı. Annem aniden doğruldu, omuzlarını gevşetti ve yerden kağıtları, belgeleri ve diğer eşyaları toplamaya başladı. Emin değildim

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemediğimden, ofisi olabildiğince temizlenene kadar ona yardım ettim. Ahşap zemine saçılmış cam kırıklarını görmezden geldik, tıpkı birkaç dakika önce düşen keskin gözyaşları gibi. Sanki her yere su sıçratan talihsiz, sakar bir kaza dışında önemli bir şey olmamış gibi her şey gerçeküstü geliyordu.

Sonra çantasını ve trençkotunu kaptığı gibi kapıya yöneldi.

Şaşkın bir şekilde orada durdum, bir açıklama ya da en azından neler olduğuna dair bir ipucu bekliyordum.

Ama o çoktan gitmişti.

Masasındaki küçük kâğıt parçasını hızla aldım ve kapüşonumun cebine koydum. Peşinden koştum, tam arabasıyla uzaklaşmak üzereyken yetiştim. Arabaya atladım, o da emniyet kemerini takma zahmetine girmeden motoru çalıştırdı. Arabayı o kadar dengesiz kullanıyordu ki neredeyse midem bulanacaktı.

"Anne, lütfen! Neler oluyor? Kimdi o insanlar? Onları tanıyor musun? Rusya'dan mı gelmişlerdi?" Sesim titriyordu, çaresizlik doluydu.

Vitesleri kabaca değiştirdi, direksiyonu tutuşu beyazlaştı. Gözleri endişeyle dalgalanıyordu ve kontrolünü sağlamaya çalıştığını görebiliyordum. Panik atak geçirmesinden korkuyordum, tıpkı benim eşiğinde olduğum gibi.

"Anne, lütfen," diye fısıldadım, kendimi tamamen tükenmiş hissediyordum.

Elimi onunkinin üzerine koydum ama aniden frene bastı, arabadan atladı ve beni yalnız bıraktı. Esen rüzgâr elma ağacımızın dallarını hışırdattı ve kapıya doğru koşarken saçlarını savurdu.

Dasha çılgınca kapımı çalana kadar evde olduğumuzu fark etmemiştim. Dışarı çıktığımda beni sıkıca kucakladı, nabızı bana karşı hızla atıyordu. Anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı.

"Da khranit tebya bog moya dorogaya! Tanrı seni korusun, canım!"

Kafam karışmıştı, kurtulmaya çalıştım ama elimi tuttu ve beni içeri götürdü. Annemi çılgınca kıyafet, ayakkabı, el fırçası, tuvalet malzemeleri, siyah bir evrak çantası, en sevdiği kupa ve büyük bir bavul toplarken bulduk. Dasha da bavula sığmayacak kadar büyük görünen giysileri katlayarak ona katıldı.

"ŞİMDİ DURUN! İKİNİZ DE!"

Durdular ve şaşkınlıkla bana baktılar.

"Lütfen, bana neler olduğunu anlat! Sana yalvarıyorum," diye yalvardım, nefes alışım hızlanmıştı. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Şimdi gitmeliyiz, Sofiya. Bu gece burada kalırsak sabaha ölmüş oluruz. Güven bana," dedi annem, bakışlarımı sert bir şiddetle karşılayarak. "Bu sabah gördüğün adamlar tehlikeli. İyi olmaktan çok uzaklar."

"Ne?"

"Toplanman için sana beş dakika veriyorum. Arabayı yüklediğimizde hazır olmazsan seni burada kurtlarla bırakırım," diye tersledi. "Ve arkama bakmayacağım."

Sözleri buzlu örümcekler gibi tenimde geziniyor, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyordu.

Toplanmak benim için kolaydı. O kadar sık taşınırdık ki çok fazla kişisel eşyaya sahip olmama asla izin vermezdim. En değerli varlığım, üzerinde "S & D" yazılı bir kalp bulunan küçük altın bir bilekliği. Dasha bunu bana yedinci yaş günümde vermişti ve kalbinin her zaman benimkinin yanında olduğunu ifade ettiğini söylemişti.

Eşyalarımı topladıktan hemen sonra ayrıldık.

Dasha dualar fısıldarken annem akşam trafiğinde hızla ilerliyordu. Arka koltukta sessizce yatıyordum, nereye gittiğimizden emin değildim ama bunun San Francisco'yu son görüşüm olduğunu biliyordum.

Claire'e mesaj atmayı düşündüm ama sonra önceki tüm mesajlarımı nasıl görmezden geldiğini, okunmuş olarak bıraktığını hatırladım ve bundan vazgeçtim.

İki saat boyunca sessizce yol aldıktan sonra nihayet rastgele bir benzin istasyonunda durduk.

Bacaklarım jöle gibiydi ve sırtımdan aşağı ter damlıyordu; tek istediğim tuvaleti bulmaktı. Hemen yanındaki küçük markete girdik.

Canım çikolata çektiği için şeker reyonuna yöneldim.

Uzaktan, Mama ve Dasha'nın su şişeleri, kola kutuları, sandviçler ve cipsler aldıklarını gördüm. Reese's benim tercihimdi.

Dişleri dökülmüş yaşlı bir adama tuvaletleri sorduğumda, arka taraftaki bir kapıyı işaret ederek yirmi peni istedi. Annem işim biter bitmez acele edip onlara katılmam için ısrar etti.

Arka tarafa doğru koşarken, iki kapalı kapıya açılan dar bir koridor buldum.

Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkadım ve aynada kendime hızlı bir bakış attım. Koyu halkalar, boş kahverengi gözler, kuru pembe dudaklar ve uykusuzluktan solmuş bir cilt bana bakıyordu. Yürüyen bir zombiye benziyordum.

Yorgun bir iç çekişle boynuma su çarptım, soğuk damlacıkların aşağı süzöldüğünü ve üstümün altında kaybolduğunu hissettim.

Ellerimi kurulamak için yakındaki kirli beze uzandığım anda, sessizliği bozan bir ses beni şaşkınlığımdan uyandırdı.

"Yerinde olsam ona dokunmazdım," diye konuştu bir erkek sesi, sıcak nefesi tenimi gıdıklıyordu.

Döndüğümde onu orada dururken buldum, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Ne oluyor be?

Parktaki adamdı bu, sırta kadem basan adam.

"Ne? Yani, evet, hayır, bunu istemiyorum!" Ellerimi aceleyle kotuma kurularak mırıldandım.

Gözleri yavaşça hareketlerimi takip etti, sonra beni tepeden tırnağa süzdü, nabzımın hızla attığını görebildiği boynumda durdu.

Sonra sakın bir şekilde ilerleyerek aramızdaki mesafeyi daralttı.

Bir adım daha yaklaştığında sıcaklık yanaklarımdan yukarı ve boynumdan aşağı yükseldi. Göğüslerimiz hafifçe birbirine değdi. Aşğı baktı ve sırtıttı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra eğildi, dudakları sağ kulağıma yaklaştı.

Nefesimi tuttum.

"Ben de ellerimi yıkamak istiyorum."

Utanarak, ellerini yıkamasına izin vermek için hızla kenara çekildim. Onun varlığı, daha önce hiç davranmadığım şekilde garip davranmama neden oldu. Ne kadar aptalca göründüğümü fark ederek öksürüyormuş gibi yaptım ve gitmek için döndüm. Tam kapıya uzanacakken, güçlü bir el başımın üzerinde belirdi ve kapıyı kapalı tuttu. Kokusu burun deliklerimi doldurdu ve kendimi derin derin içime çekerken buldum, arkamı dönüp başımı boynuna gömmek için ani bir dürtüyle savaştım.

Bekle, ne?

Neyim var benim?!

Sonra vücudu benimkine yaslanırken elinin hafifçe kalçamda durduğunu hissettim. Elini kapıdan çekerek saçlarımı kenara itti ve parmaklarının boynumu hafifçe sıyırmasına izin verdi. Dudakları sol kulağıma değdi.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Yüzümü ona döndüm, kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyordu. "Hayır, özür dilerim."

Bir adım geri çekildi, yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. "Kulüpte tanışmıştık. İlk öpücüğünün ben olmamı istediğinden bahsetmiştin."

Anılar canlanınca yanaklarım kıpkırmızı oldu: garip dansımız, ellerinin kalçalarımın olması ve neredeyse üzerine kusacak olmam.

Utanc o kadar yoğundu ki, bir çukur kazmak ve zamanın sonuna kadar içinde saklanmak istedim.

"Ah evet, o sendin," diye kekeledim, gergin bir şekilde gülerek. "Merhaba, seninle burada karşılaşmak ne tuhaf..."

Kıkırdadı. "Evet, o bendim."

Kızardım. "I-"

"Peki, bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

Biraz telaşlanmış hissederek kıkırdadım. "Sadece... ayak işlerini hallediyordum, bilirsin, her zamanki sıradan şeyler," diye yalan söyledim, sanki mazeretimmış gibi Reese's'imi havaya kaldırarak.

"Ah, klasik şeker reyonu ayak işleri. Çok önemli şeyler."

Elimde olmadan sııttım. "Evet, beni yakaladın. Acil çikolata."

Biraz daha yaklaştı, sesi yumuşadı. "Peki ya planladığın ilk öpücük? O da mı yapılacaklar listendeydi?"

Göğsümün ısındığını, gerginliğin içimde kabardığını hissettim. "Ben... Bunun bugün olmasını planlamamıştım."

Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi. "Ben de bilmiyordum ama bazen en iyi şeyler beklenmedik şekilde gerçekleşir. Sanırım bugün senin şanslı günün."

"Sanırım öyle."

Uzandı ve parmaklarını nazikçe benimkilere dokundurdu. "Peki... Seni öpebilir miyim, Sofiya?"

Midem gergin bir şekilde çırpındı ve elimde olmadan dudaklarına baktım.

İçgüdüsel olarak ben de benimkini yaladım.

Bir cevap beklemeden aramızdaki mesafeyi kapattı, vücudu benimkine hafifçe bastırdı. Dudakları dudaklarıma kilitlenirken gözleri benimkilere kilitlendi.

yanağımda yavaş bir yol izledi, elleri yumuşak bir şekilde kalçalarımdaya duruyordu.

Dudakları yanağımı okşarken, "Bekle," demeyi başardım. "Senin adın ne?" Kıkırdadı, dudakları hâlâ benimkilere o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum.

"Vay canına, gerçekten çakırkeyif olmalısın. Önce yüzümü, sonra adımımı mı unuttun?"

Ben cevap veremeden eğildi ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı. Öpücük tatlı ve şefkatliydi, içime ılık bir telaş gönderdi.

Gerginliğimden Reese's'imi düşürdüm, şeker elimden kaydı. Öpücüğün içinde eridim, diğer her şey bulanıklaşırken ellerim utangaç bir şekilde onun omuzlarında duruyordu.

Sonunda geri çekildiğinde, memnun bir gülümsemeyle gözlerime baktı. "İyi misin?" diye sordu usulca.

Kızardım ve gülümsememi gizleyemeyerek başımı salladım. Ama sonra bir gerçeklik dalgası beni vurdu; annemin beni beklediğini hatırladım.

"Teşekkürler," dedim, yanaklarım hâlâ kızarmıştı. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

Kapının koluna uzandığımda, başımın üzerinde güçlü bir el belirdi ve kapıyı sıkıca kapattı. Sırtıma bastıran sıcaklığını hissettiğimde içimde bir beklenti oluştu. Kokusu burun deliklerimi doldurdu ve kendimi onu derin derin içime çekerken buldum, neredeyse arkamı dönüp yüzümü boynuna gömmek istiyordum.

Eli hafifçe kalçamdaya durdu ve vücudu yavaşça benimkine bastırdı. Elini kapıdan çekip saçlarıma okşadı ve parmaklarının boynumu hafifçe sıyırmaya izin verdi. Dudakları sol kulağıma değdi.

"Nereye gidiyorsun, Sofiya? Bu daha başlangıç." Kaşlarını çattım, kafam karışmıştı. "Neymiş o?"

"*Vash koshmar, Senin kâbusun,*" diye fısıldadı, kulağıma hafifçe ısırırken nefesi sıcaktı.

Rus mu?

"Ben... Rusça bilmiyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni döndürdü ve kapıya doğru bastırdı.

"Yapmak üzere olduğum şeyden zevk almak için anlamana gerek yok," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Dudakları dudaklarıma çarpınca nefesim kesildi. Beni zorla öptü, emdi, yaladı ve alt dudağıma ısırıldı, elleri kot pantolonumun üzerinden kalçalarıma kavradı. Tadından bunalmış bir halde kendimi kapıya dayadım ve onu takip etmeye çalıştım.

Tadı nane, kahve ve biraz da çilek gibiydi. Daha fazlasını istiyordum, bu yüzden alt dudacağını ısırđım ve ağzını açması için onu zorladım. Dillerimiz buluştu, birbirine karıştı ve hâkimiyet için savaştı.

Tadı harikaydı. Her anın tadını çıkardım, ağzının içini yaladım ve uzun saçlarını nazıkçe çektim.

Bu her zaman hayalini kurduğum mükemmel ilk öpücüktü. Nefes almak için geri çekildi ve ben de memnuniyetle iç çektim.

Ancak ifadesi hızla soğuk ve mesafeli bir hal aldı. Kravatını düzeltti, bir elini saçlarında gezdirdi ve yüzündeki sırıtışı sildi.

Farkına varmak beni çok etkiledi; az önce tamamen yabancı biriyle öpüşmüş ve neredeyse yiyişmişim.

"Kahretsin, bu kadar kolay olmanı beklemiyordum. Sana başka ne yaptırabilirim ki?" Kıkırdadı, gözleri yarı kapalı. "Şimdi sikimi emmek ister misin?"

Buz gibi bir suyla ıslanmış gibi donup kaldım.

Burada bir yabancıyla ne işim var benim?

İçimde bir panik dalgası oluştu ve yaş dolu gözlerle ona baktım. Boğazımdaki ve ciğerlerimdeki yanma şiddetlendi ve onun alaycı kahkahası kafamın içinde yankılandı.

Etrafıma baktığımda yerdeki örümcekleri ve hamamböceklerini görünce neredeyse öğürecektim.

"Gitmem gerekiyor." Kapıya doğru ilerlemeye çalıştım ama yolumu kesti. Başımı kaldırıp baktığımda, birkaç güzellik iziyle bezenmiş kusursuz tenini fark ettim.

Düz burnu, keskin çene çizgisi ve ince siyah sakalı ona manken gibi bir görünüm veriyordu. Onu ilk gördüğümde kalbimin hızla çarpmasına şaşmamalıyđım.

Ama cesaretimi toplayıp onun soğuk ve boş bakışlarıyla karşılaştığımda kaçmam gerektiğini anladım.

Kapının koluna uzanırken arkama bakmaya cesaret edemedim.

Tam o sırada saçımdan bir avuç tuttu ve kapıyı çarparak kapattı.

Bir şırınganın boynumu deldiğini hissettiğimde dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

Karşı koymaya çalıştım ama eliyle ağzımı kapattı ve tüm enerjim tükenene kadar çığlıklarımı b a s t ı r d ı .

Gözlerimi kapattım ve karanlığın beni e l e geçirmesine izin verdim.

Duyduğum son şey, kanımı ve kalbimi donduran, onun uzak sesiydi:

"Dobro pozhalovat' v ad, printsessa. Cehenneme hoş geldin prenses."

Bölüm

FIVE

"Sabır acıdır ama meyvesi tatlıdır."
- Aristoteles

Volk

Igor'un masasının arkasında yükselen dede saatine bakarak boynumu bir o yana bir bu yana kırdım. Saatin durmak bilmeyen tik takları odayı dolduruyordu, bu ses her zaman midemi bulandırırды.

Yumruğumu sıktım, neredeyse yirmi yıldır gömmeye çalıştığım anılarımla benimle alay ediyormuş gibi görünen gürültüyü duymazdan gelmeye çalıştım.

Igor sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, dikkatini rahmetli eşi tarafından özenle tasarlanmış bahçeyi çerçeveleyen büyük pencereye odaklamıştı. Beyaz zambaklar ve koyu kırmızı güllerden oluşan bahçe, Victoria Aslanova'ya sessiz bir övgü niteliğindeydi. Onunla hiç tanışmadım; prematüre doğan ve hayatta kalamayan bebeklerini doğurduktan kısa bir süre sonra vefat etmişti. Bu kayıp, hala bu evin üzerine gölge düşüren bir trajediydi.

Onun varlığının yankıları her yerdeydi; koridorlarda, oturma odasında ve en belirgin olarak da bu ofiste. Fotoğrafları, tabloları ve heykelleri aynen bıraktığı gibi duruyor, zamanın silemediği bir anıyı koruyordu.

Igor beni kendi dünyasıyla tanıştırdığında on beş yaşındaydım; benim bildiğim dünyadan tamamen farklı bir dünya. Bana acı gerçekleri öğretmeden önce

ticaretini, öldürme becerilerini ve yasadışı işlerini yönetirken, ben sadece dürüst bir fırıncının oğluydum. Hayatım basit ve normaldi, Igor'un beni içine çekmek üzere olduğu acımasız varoluşla tam bir tezat oluşturuyordu.

Annem doğum sırasında öldü ve beni babamın bakımına bıraktı. Elinden gelenin en iyisini yaptı, çoğu zaman fırıncılık işinde çalışırken beni babuşkamla bıraktı. Ekmek ve hamur işleri hazırlamak için sabah 4'te kalkar, öğleden sonraya kadar çalışmadan önce hızlı bir öğle yemeği için geri dönerdi.

Onun adanmışlığı fırını kasabanın en iyisi haline getirdi ve her zaman ihtiyacımız olanı aldık. Altı yaşımdayken, onunla birlikte çalışmama izin vermesi için onu ikna etmek amacıyla açlık grevi yapmışım. Sonunda kabul etti ve çok sevdiğim bir rutini başlattı: her gün okuldan sonra ekmek pişiriyor, günümüz hakkında konuşuyor ve tatlı olarak en sevdiğim vişneli piroshki'yi yapıyorduk.

Soğuk bir kış gecesi, yoğun kar nedeniyle eve her zamankinden daha geç geldik. Babamın hiç arabası olmamıştı - tembeller için olduğuna inandığı için arabalardan hoşlanmazdı - bu yüzden hep yürürdük.

Dairemize girerken karı silkeledik ve ben neredeyse kayıyordum, gülüştük. Beremi, eldivenlerimi ve atkımı çıkarıp mutfak masasının üzerine koydum ve babuşkamı çağırdım.

Ev, Stalin'in ölümünden dönme ihtimaline karşı açık tuttuğu televizyon dışında sessizdi. Oturma odasına girdiğimde onu kanepede uyurken buldum. Soğuk alnından öptüm ama içimi huzursuz edici bir his kapladı.

Ona tekrar yaklaşırken tüylerim diken diken oldu. İçgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme ve göğsünde kenetlenmiş elleriyle huzurlu görünüyordu. O an anladım: ölmüştü. Manzara midemi bulandırdı ve suçluluk duygusu beni ele geçirdi.

Onu neden terk ettim? Ayrılmadan önce ona sarılmış mıydım?

Babamı çağırırken paniğe kapıldım, gözyaşlarım yüzümden akıyordu. Yıllar önce bana öğrettiği duayı okudum, biraz rahatlama umuduyla.

"Gospodi, prosti nam nashi grekhi i sdelay nas takimi zhe dobrymi i miloserdnymi lyud'mi, kak ty. Tanrım, günahlarımızı bağışla ve bizi de senin gibi şefkatli ve merhametli kıl."

Yanağına bir öpücük kondurdum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Babam koşarak geldi, beni kucakladı ve kendi acısına rağmen beni teselli etmek için elinden geleni yaptı.

Ölümle ilk yüzleştiğimde on bir yaşındaydım.

Bunun hayatımın tekrar eden bir parçası haline geleceğini bilmiyordum.

"Onu buldun mu?" Igor sordu, beni düşüncelerimden çekip çıkardı ve anılar solmaya başlarken dikkatimi yeniden ona odakladı.

Onu buldum mu?

Tabii ki onu buldum. Ve "onu" derken Helena Melov'u kastediyordu.

Bana boşuna Volk demiyorlar. Kanımı akıtan şey avlanmaktır. Onu bulmak bana verdiği en kolay işti. Kaçan birine göre, izlerini örtmek için acınası bir iş çıkarmış.

İki saatten kısa bir süre içinde nerede yaşadığını, çalıştığını ve kiminle yattığını biliyordum. Bunun için küçük hizmetçisine teşekkür etmeliydim.

Igor ondan ilk bahsettiğinde merakım arttı. Bana Helena'yı neden aradığını hiç söylemedi, ben de hiç sormadım. Dürüst olmak gerekirse, onu hiç önemsemiyordum. Tek endişem işi bitirmektir. Hikayenin sonu.

Ama merak beni birkaç kez dürtmemiş gibi davranmayalım.

"Da."

"Otlichnaya rabota. İyi iş," dedi ve bana yaklaşıp omzumu sıvazlarken başını salladı. Çarpık gülümsemesi genişledi, gözlerinde gurur parlıyordu.

Yıllar önceki o olaydan beri Igor benim için her zaman bir baba gibiydi. O olmasaydı evsiz kalabilirdim, hapse girebilirdim ya da daha kötüsü olabilirdi. Her şeyimi ona borçluydum. Bana inanan ve bana bir amaç veren tek kişi oydu.

"Helena ve kızını bana getirin."

Masasına döndü, koltuğuna gömüldü ve bir süre düşünceli bir şekilde sakalını kaşıdı. "Onu uzun zamandır görmedim. Sanırım onunla tekrar yüzleşmenin zamanı geldi."

Onunla tekrar yüzleşmek mi? Tehdit dolu ses tonu ve o tüyler ürpertici, Makyavelist gülümsemesi Helena'nın kaderinin çoktan belirlendiğini gösteriyordu.

Masasından bir sigara aldım, altın Zippo'mla yaktım ve bir duman bulutu çektim.

Sofiya Melov uzun boylu ve kıvrımlıydı, uzun koyu kahverengi saçları ve kumral teni vardı. Yunan mitolojisi üzerine yüksek lisans yapıyordu - hayatı kadar sönük görünen bir çalışma alanı. Annesinin özel bir kolejde İngilizce profesörü olarak çalıştığı San Francisco'ya taşınmadan önce, Sofiya hayatının büyük bir bölümünde evde eğitim görmüştü. Annesi, evli bir müdürle ilişki yaşayarak pozisyonunu korumayı başarmıştı.

-Muhtemelen birçok metresinden biri.

Müdürün, Quasimodo'nun insanlaştırılmış bir versiyonuna benzeyen evdeki itici Charles Noel'ler dışında şehre kaç tane piç dağıttığını merak ettim.

Annesinin skandallarla dolu ilişkilerinin tam aksine, yirmi dört yaşındaki genç kız sakın bir hayat sürüyordu. Erkek arkadaşı yok, gerçek arkadaşları yok, evcil hayvanları yok, hiçbir şey yok. Eğer "sıkıcı" kelimesinin bir tanımı olsaydı, muhtemelen onun adı da bu tanımın yanında yer alırdı. Geçmişini araştırdığımda, on yaşındayken, Amerika'ya taşındıktan kısa bir süre sonra zatürre teşhisi konduğunu ve Seattle'da hastaneye kaldırıldığını öğrendim. Çocuk Hastanesi'nde üç hafta kaldı.

Bunun dışında sicili tertemizdi. O zamandan beri başı hiç belaya girmemiş ya da herhangi bir olay yaşamamıştı.

Küçük koyunumuz Sibiry'a'da bir rahibe de olabilirdi. Annesine benzemesine rağmen onun tam zıttı gibi görünüyordu. Yakın görüldüğü tek kişi, yıllar önce Rusya'dan onlarla birlikte taşınmış olan kırklı yaşlarının sonundaki hizmetçisi Dasha Metalova'ydı. Bu esrarengiz Metalova hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onunla yüzleşmek daha da ilgimi çekiyordu. Dasha gibi biri sosyal basamakları tırmanmayı ve Helena için çalışmayı nasıl başarmıştı?

Tedirgin edici bir olasılık ortaya çıkınca zihnimi bir merak kapladı: Bu küçük sürtük patronuna geçmişi hakkında yalan söylemiş olabilirdi. Ama ne derler bilirsiniz; yalan asansöre bindiğinde, gerçek merdivenlerden çıkar. Tatlı bir zaman alabilir ama her zaman yalanı ezer ve gerçeği gün ışığına çıkarır.

"Sofiya'yı senin için kaçırayım mı?" diye sordum.

Geçen haftayı onu takip ederek geçirdikten sonra, takıntılı bir şekilde kızın ilgisini çekmeye başlamıştım. Sofiya. Yüzünü aklımdan çıkaramıyordum. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, kendimi avına yaklaşan bir avcı gibi hissediyordum.

Sadece yulaf sütü içtiğini, tarçına alerjisi olduğunu, gerilim filmlerini sevdiğini ve zengin ev kadınlarının elbiseler, çantalar ve kocalar için kavga ettiği *The Real Housewives of Atlanta*'nın hayranı olduğunu öğrendim. Onun masumiyetini, saflığını ve temizliğini bozmak için daha da fazlasını öğrenmek istedim. Hayatın acı gerçeklerinden bu kadar habersiz olmasının bedelini ödetmek istiyordum. Benim yalıtılmış ve el değmemiş koyunum hayatın içinde kaygısız ve yaklaşan fırtınadan habersiz bir şekilde dolaşıyordu.

"Da, ama dikkatli ol, Volk. O benim," dedi Igor, bakışları değişmeden, sahiplenici bir kararlılıkla doluydu.

Birbirimizi incelerken gergin bir sessizlik oldu. Onu Helena'dan başka birine bu kadar bağılı görmemiştim.

Bu kız onun için neden bu kadar önemliydi? Ona söz vermiş miydi?

Karşılıklı, dile getirilmemiş bir anlaşmadan sonra sırtıttı ve parmaklarını çatlattı. "Her zamanki gibi hizmetlerin için *Spasibo*. Sabah yola çıkacaksınız; hazır fırsatınız varken biraz dinlenmenizi öneririm. Önümüzdeki birkaç gün çok yoğun geçecek," diyerek göz kırptı ve telefonunu çıkardı.

"Da."

"Bir de Irina'yı ziyaret etmelisin. Seni özlüyor ve seni ona göndermem için bana yalvarıyor. Onu olabildiğince sert becer ki sonunda çenesini kapatsın," diye iç geçirdi. "Ne kadar sinir bozucu olabileceğini ancak Tanrı bilir."

Irina'ya değil. Ona katlanamıyorum.

Elbette çekiciydi ama durmadan dırdır etmesi sinirlerimi bozuyordu. Yeterince *işi* olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre her zaman daha fazlası için zamanı varmış.

İçimi çektim ve sigaramdan bir nefes daha çektim.

"İyi bir sevişmeyi geri çevirecek tanıdığım tek erkek sensin," diye alay etti Igor başını sallayarak. "Git onu gör. Tam bir baş belası olabilir ama o kız gördüğüm en derin gırtlığa sahip."

Kıkırdadım ve odadan çıktım.

Koridorlar boş ve sessizdi, temizlikçi kadın ve kapının yanında duran iki muhafız dışında. Igor adamlarını kişisel alanına nadiren davet ederdi; toplantılarımız genellikle şehir ofislerinde gerçekleşirdi. Sadece ben ve Alexsei onun çatısı altında kalabilir, onun koruması ve kuralları altında yaşayabilirdik.

Şu anda bildiğim her şeyi bana o öğretti. O benim için bir baba figürü olmakla kalmadı, aynı zamanda benim akıl hocam ve büyüklük için ilham kaynağım oldu.

Igor beni ilk kez seksle tanıştıran kişiydi, bu da onun klanına katıldıktan kısa bir süre sonra oldu.

Bir çocuğun ancak ilk amını siktiğinde erkek olduğunu söylerdi.

Beklenmedik bir şekilde, ertesi gün beni Moskova'nın merkezindeki genelevlerinden birine götürdü ve burada yirmili yaşlarının başında ikiz iki kadın tamamen çıplak bir şekilde beni bekliyordu.

Onlara bana iyi bakmalarını ve nasıl güçlü bir adam olacağımı öğretmelerini söyledi.

Böyle bir fırsat için ona teşekkür ettiler.

İkisi de bana yaklaştığında biraz gergin hissettiğimi hatırlıyorum, yerde sürünüyor ve kıkırdıyorlardı.

"Hoş geldin tatlı şey," dedi içlerinden biri baştan çıkarıcı bir şekilde.

Nihayet önüme, daha doğrusu ayaklarımın dibine geldiklerinde, biri pantolonumun fermuarını açtı ve ereksiyonumu eline aldı, diğeri ise ayağa kalktı, ellerimi tuttu ve şehvetli göğsüne bastırdı. Boğazım kurumuştı ve alnımdan aşağı ter damlıyordu. Her ayrıntıyı özömsüyordum; kokularını, vücut oranlarını, kendimi daha kontrollü hissetmeme yardımcı olabilecek her şeyi. Bakışlarımı önümdeki kıza kaydırdığımda, göğüslerine baktım ve sert avuçlarımda yumuşaklıklarını hissettim.

Yumuşaklıklarının tadını çıkarmak için onları sıkmak istedim ama utangaçlığım beni engelledi.

Aniden, hiçbir uyarı olmadan, yerdeki kız ereksiyonumu ağzına aldı, göz temasını sürdürürken ve hatta bir kez göz kırparken yaladı ve emdi. Beni saran sıcaklık o kadar yoğun hissettirdi ki yüksek sesle inledim, gözlerim zevkle geri yuvarlandı. Bu arada diğeri kız dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ağzımın içinde inlerken göğsünü kavramamı sağladı. O kadar bunalmıştım ki nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

"Ağzıma zar zor sığıyorsun! Seni amıma almak için sabırsızlanıyorum," diye kıkırdadı yerdeki kız, sikimi aşağıdan yukarıya doğru yalarken.

Bu manzara beni neredeyse bayıltacaktı. "Ben de! Ben de!"

Ellerimi beni öpen kadının üzerine indirdim ve geçici olarak kışına koydum. Cesaret verici inlemeleri bana cesaret verdi ve kendimi biraz daha kontrol altında hissederek kışını sıktım.

Sonunda ikisini de becerdim ya da daha doğrusu onlar beni birkaç kez becerdiler, ta ki yorgunluk beni ele geçirene ve yatak görevi gören kırmızı kadifemsi devasa kanepede neredeyse uyuyakalana kadar.

Birkaç saat sonra, bitkin ve biraz da utanmış bir halde kıyafetlerimi yerden aldım, tekrar giydim ve odadan çıktım. Çıktığımda Igor ve adamları beni karşıladı.

Odanın ortasında, Anichkov Sarayı'ndakileri andıran büyük bir kristal avize, mekânı mistik bir ışıltıyla yıkıyordu. Avizenin altında, babamın bana Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri hakkında anlattığı masalı yankılayan, alkolle dolu büyük, yuvarlak bir ahşap masa erkekleri bir araya getiriyordu. Bu, kaos ve düzensizliğe karşı en iyi savunmanın birlik olduğunu hatırlatıyordu.

Utanç yrym sırasında ani bir sessizlik ktgnde, Igor ayağa kalktı ve yanındaki koltuğa oturmamı işaret etti.

Oturdum, başımı kaldırdım ve ite o zaman tüm erkekler yüzümü görünce kahkahalara boğuldu. Bazıları bana votka ikram etti, diğerleri sırtımı sıvazladı ve birkaçı da artık yetişkin bir adam olduğumu gururla ve yüksek sesle ilan etti.

Müziğin sesi ile alkol ve seksin güçlü kokusu birleşince midem bulandı. Ben dönüp yere kusarken, sadece külot giyen kadınlar dans edip göğüslerinden aşağı ŗampanya fikırtırken masa titriyordu.

Sahne o kadar mstehcendi ki, yine de başımı kaldırıp dudaklarımı silmeden ve gösteriye hayretle bakmadan edemedim.

O zamanlar on yedi yaındaydım.

O gece, tüm Rusya'daki en güçlü, en acımasız ve en zengin mafyanın bir yesi oldum: Silas klanı.

Bölüm

ALTI

"Hayatın bize beklediğimizi vermek gibi bir yükümlülüğü yok."
- *Margaret Mitchell*

Sofiya

Hafif bir esinti burnumu yumuşak bir tüy gibi gıdıklayarak hak ettiğim huzurlu uykumu hafifçe böldü.

Tembelce yüzümü kaşıdım ve harikalar dünyasına geri dönmeye çalıştım.

Gözlerimin önünde parlak bir ışık parlayınca inledim ve boş kolumla huzurumu korumaya çalıştım.

İç çekerek ışığa teslim oldum ve gözlerimi açtım.

Beyaz yazlık bir elbiseyle açık mavi bir battaniyenin üzerinde yalınayak uzanmıştım, etrafım lavanta tarlasıyla çevriliydi ve elimde bir kitap vardı. Kırmızı ojelerim güneşte parlıyordu ve yanımdaki küçük sepet yarı açıktı, içinden yumurtalı sandviç, limonata ve en sevdiğim yaban mersinli limonlu kek çıkmıştı. Biraz kestirmiş olmalıydım ama neyse ki beni güneş ışığının çoğundan koruyan bir ağacın yanında dinleniyordum. Muffine uzandım, büyük bir ısırık aldım ve tatlı, lezzetli tadının tadını çıkardım.

Gözlerimi kapatarak memnuniyetle hafifçe mırıldandım.

Keki bitirdikten sonra dudaklarımı yaladım, kitabı elime aldım ve okumaya devam ettim.

Bu hüznü hikâye, ailesini Kara Ölüm'de kaybeden ve teselliye yıldızlı gökyüzünde ve yalnız Ay'da bulan genç bir çocuk hakkındaydı. Çocuk her gece ayın görünmesini beklemiş, çünkü ay onun tek arkadaşı olmuş.

"Sevgili dostum," diye ağlardı, dizlerinin üzerinde, gözyaşları pembe yanaklarından aşağı süzülürdü. Küçük, kirli elleri nazıkçe dizlerinin üzerinde dururdu. "Dünyanın geri kalanı gibi sen de beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktın," diye burnunu çeker, yüzünde küçük bir gülümseme oluşurdu. "Yine de, daha öncekilerden farklı olarak, en karanlık anlarımda sürekli olarak bana uzandın, bana baktın ve izleyeceğim yolu aydınlattın."

Ay ışığı yüzünü aydınlatırken ve kara gözlerinde parıldarken zayıf bedenini kucaklayacaktı.

"Ve bunun için size minnettarım."

Sessizlik içinde doğanın güzelliğini ve gecenin sessizliğini düşünerek birkaç dakika geçirdikten sonra çocuk, küçük grimsi bir yorganla örtülü bir saman yığını olan mütevazı yatağının onu beklediği ahıra dönerdi. Cırcır böceklerinin sesiyle uykuya dalar, gerçek umutsuzluk zamanlarında umut ve şükran dolu bir kalbe sahip olurdu.

Yüzümdeki gözyaşlarını silerken kitabımın sayfalarına bir kelebek kondu.

Yalnızlık, herkesin hayatında en az bir kez yaşadığı evrensel bir duygudur. Bu küçük arkadaş birdenbire ortaya çıktığında, güzel ve büyüleyici kanatları bana çocuk için ayı hatırlattı. Bana, büyük karanlık zamanlarda, gözlerimizi ve kalplerimizi sonsuz olasılıklara açarsak, her zaman bize uzanan biri ya da bir şey olacağını gösterdi.

Aniden rüzgâr hızlandı.

Gökyüzü karardı, ağaçların yaprakları sertçe döküldü ve bir anda şiddetli yağmur yağmaya başladı. Altına sığındığım ağacın etrafında yüzlerce karga dönüyordu ve bazıları beni hedef alıp saldırmaya çalışırken ağzımdan bir çığlık kaçtı.

Eşyalarımı toplamak için çabalarken, bir şey boynumun yan tarafını ısırdı ve her şey karardı.

Başım dönene kadar bu pozisyonda kaldım.

Kendime geldiğimde altımdaki zeminin toprak ya da kaya olamayacak kadar yumuşak olduğunu fark ettim.

Bir yatakta yattığımdan oldukça emindim.

Pozisyon değiştirirken yüzümü buruşturdum, ellerimi başımın altına koyarak sağ tarafıma yattım, ağzımın kenarında biraz salya vardı. En ağır

ve şimdiye kadar deneyimlediğim en sıcak örtü beni ısıtılmış, ipeksi bir bulut gibi sarmıştı. Bu şimdiye kadarki en rahat yataktı. Buradan hiç ayrılmak ya da kalkmak istemiyordum.

Bacaklarım ipeksi kumaşa sürtünürken usulca mırıldandım.

Tekrar uykuya dalmış olmalıyım çünkü sol yanağımı hafifçe okşayan bir elin sıcaklığı beni yavaşça uyandırdı ve gözlerimi açmaya zorladı.

Önce başım döndü, görüşüm açılana ve tarihteki en kötücül bakışı görene kadar birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

Gözlerimiz dayanılmaz bir gerilimle kilitlendi.

Hızla ayağa kalktım, beyaz örtüleri üzerimden attım ve yataktan çıktım.

Korku ve nefret buz gibi bir su gibi içimi kapladı. Yere baktım ve hala aynı kıyafetler içinde olduğumu ve gözle görülür hiçbir fiziksel zarar belirtisi olmadığını görünce biraz rahatladım.

Bileklerimi ve ellerimi kontrol ettim, yüzümdeki saçlarımı taradım ve telefonumu aramak için kot pantolonumun ceplerini yokladım.

"Bunu mu arıyordunuz?" Adam kıymetli telefonumu sağ elinde tutarak sordu ve ben uzanmaya çalıştıkça koyu renk ceketinin cebine geri soktu.

"Nasıl uyudun? İyi sanırım. İlaçların seni bu kadar uzun süre baygın tutmasını beklemiyordum," dedi düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyarak. "Sekiz saat boyunca baygındın! Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

Şok içinde ona baktım, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Bu adam delirmiş gibiydi, sanki bir akıl hastanesinden kaçmıştı.

Kulaklarımdaki ani bir uğultu ve çıplak ayaklarımın altındaki zeminin hareketi beni düşüncelerimden kopardı. Kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş bir halde etrafıma bakındım.

Beyaz ipek örtüleri ve iki yanında iki küçük ahşap komodini olan, yapılmamış orta boy bir yatak gördüm. Orta büyüklükte iki lomboz kısmen açıktı ve odaya altın rengi güneş ışınları giriyordu. Yerin bir kez daha kayması bir uçakta olduğumuzu anlamamı sağladı.

Aman Tanrım! Lanet olası bir uçağın içindeyiz!

İlk uyandığımdaya korkuyordum, şimdi ise taş kesildim.

Farkına vardım: Muhtemelen insan kaçakçılığı yapan karanlık bir örgüt tarafından kaçırılıyordum ve burada uyuşturulacak, soyulacak, dövülecek ve dengesiz insanlara satılacaktım.

Nefesim kesildi ve kalp krizi geçirmekten korktum. Taken filmi hiç bu kadar gerçekçi gelmemiştir. Ter alınımdan ve sırtımdan aşağı damlıyor, ellerim ve bacaklarım kontrolsüzce titriyordu. Kendime sarıldım, biraz güven duygusu arıyor ve Liam Neeson'ın beni kurtaracağını umuyordum - tabii ki kızından sonra.

"Kimsin sen?"

Adamın ayak sesleri başımı kaldırmama neden oldu ve sırtım kabin duvarına çarpana kadar geriye doğru tökezledim. Ellerini başımın iki yanındaki duvara dayamış, benden birkaç santim uzakta dururken yüz ifadesi karardı.

Sırıttı. "Dün açgözlü bir bakire gibi sikime sürtünürken kim olduğum önemli değildi, şimdi neden önemli olsun ki, ha?"

Eğer ellerim serbest olsaydı, yüzündeki o gülümsemeyi silip atardım.

Sözleri içime işlerken derin bir utanç ve ağırlık hissi ciğerlerimi doldurdu ve gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

"Belki de bunu tekrar yapmalıyız. Sanırım seni susturmanın en iyi yolu bu." İki sert eliyle kalçalarımı kavrayarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

Ne pislik ama!

"Kişisel alandan anlamıyorsun, değil mi?" Sıkı kavrayışından kurtulmaya çalışırken tersledim. Onu itmek için çabaladım ama çabucak vazgeçtim. Dövüşmek faydasızdı; tutuşu çok güçlüydü ve nefes almama bile izin vermiyordu.

Bir kaşını kaldırarak yüzünü benimkine yaklaştırdı, koyu renk gözleri bana kilitlenmişti ve dudakları benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Naneli nefesi dudaklarıma değdiğinde başımı çevirmekten başka çarem kalmamıştı.

Kıkırdadı, yüzünü boynumun kıvrımına gömüp tenimde öpücükler bırakmadan önce burnuyla yanağımı dürttü. Kulağımın arkasındaki hassas bölgeyi öptü, yaladı ve emdi.

Donmuş bir halde beyaz tavana bakarken, zihinsel olarak kaçmaya ve dokunuşu beni etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışırken gözlerimden yaşlar dököldü.

Şeytani bir kahkaha havada yankılandı ve kalbimdeki nefret ateşini körükledi. O piç benimle oynuyordu.

Yumruklarımı sıktım, onu incitmek, benimkini ezdiği gibi onun egosunu da ezmek ve ona acı çekertmek arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

Çok korkmuştum.

Korkakça, boynumun kıvrımını öperken orada öylece durdum, dudaklarımdan kısık bir inilti kaçtı, elimle çabucak susturdum.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum," diye fısıldadı kulağıma.

O saçlarımı nazikçe okşayıp masaj yaparken ben sessizce ağladım.

Boynumu öperken elleri kalçalarımı kavradı, kulak mememi ısırdı, sonra hafifçe geri çekildi ve beni bıraktı.

"Gördün mü?" diye kıkırdadı. "Şimdi sessizsin."

Başımı ellerimin arasına aldım ve dizlerimi karnıma doğru çekerek kendimi duvardan aşağıya bıraktım. Derin bir aşağılanma duygusu hissettim. Kendim değildim; kendi bedenimde sadece bir seyirciydim ve hiçbir şeyi kontrol edemiyordum.

Yatağa geri döndüğünü duydum, şilte ağırlığının altında çöküyordu.

Gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kendimi kurtarmalıydim, çünkü bu uçak indiğinde beni neyin beklediğini sadece Tanrı biliyordu.

Kalktım, kıyafetlerimin tozunu aldım.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Bu korkunç kâbustan bir an önce uyanmayı umarak sordum.

Başımı kaldırdım ve onu yatakta oturmuş, kollarını kucağında kavuşturmuş, gözleri kapalı gördüm. Dua ediyor ya da meditasyon yapıyor gibi görünüyordu ama bir sonraki hamlesini planlıyor olması gerektiğini biliyordum. Koyu renk kıyafeti ile odanın beyazlığı arasındaki tezat onu hem yersiz hem de güçlü gösteriyordu.

Varlığının yarattığı tuhaf duyguya rağmen, yüzü huzurlu, sakin ve kontrollü görünüyordu. Sonuçlarından korktuğum için neredeyse onu rahatsız etmek istemiyordum.

Ama bu insan kaçakçılığı karmaşasında neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyordum.

Ne kadar çok şey bilirim, kendimi kurtarmak için o kadar çok seçeneğim olurdu. Uzun bir süre sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kendimi bir darbe ya da hakarete hazırlamıştım ama o sadece ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve açmadan önce arkasını dönüp bana çarpık, şeytani bir gülümseme sundu.

"Rusya, Sofiya. Biri seni görmek istiyor," dedi ve sonra bir hayalet gibi ortadan kayboldu.

Damarlarımda asit dolaşıyor, kalbim küt küt atıyordu. Rüya görüyor olmalıydım. Bu en kötü türden bir kâbus olmalıydı.

Rusya'ya mı? Beş yaşımdan beri Rusya'ya gitmedim. Orada kimseyi tanıımıyordum.

Kafa karışıklığı göğsüme yerleşti.

Babam Moskova'da işe giderken bir araba kazasında öldüğünde ben daha çocuktum. Kamyon şoförüydü, ülkenin dört bir yanına gıda stoku dağıtıyordu, bu da nadiren bizimle evde olduğu anlamına geliyordu.

Onun ölümünden sonra Mama, anavatanının kendisine yaşattığı üzüntü ve acıdan uzakta yeni bir başlangıç yapmak için Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmaya karar verdi. Ruh eşini kaybetmeyi ilk ölüm deneyimi olarak tanımladı

-Hâlâ işleyen ama ruhun sıcaklığından yoksun bir bedene sahip olmak.

Bu anılar zihnimde dönüp dururken, kabinin penceresinden bulutlara ve uçsuz bucaksız ufka dalgın dalgın bakarak kendi kendime fısıldadım: "Sanırım yanlış kişiyi yakaladınız. Rusya'da kimse beni beklemiyor."

OceanofPDF.com

Bölüm

Yedi

"Küçük de olsa, gizli de olsa, küçük bir ateş yakmaya devam edin."
- *Cormac McCarthy*

Volk

Yanımızda alıngan biri var.

Yatak odasından çıktıktan sonra yüzüme soğuk su çarptım ve yansımamı kontrol ettim. Sonra palyaço gibi sırtıtan Dimitri'nin yanına oturdum.

"Bu kadar komik olan ne?"

Arkasına yaslandı, ellerini rahatça başının arkasına koydu ve ayaklarını aramızdaki konsola dayadı.

"Dikkatli ol Volk," dedi Dimitri homurdanarak. "Patronun evcil hayvanına bulaşma. Onun ne kadar sahiplenici olduğunu bilirsin."

Normalde yorumlarını görmezden gelirdim ama bugün onun saçmalıklarını kaldıracak durumda değildim ve kızgınlığımın yükünü taşıyacak birine ihtiyacım vardı.

"Sen kendi işine bak, Dimitri."

Dimitri sakalını sıvazlayıp sigarasından bir nefes daha çekerek, "Çok güzel görünüyor ama o küçük amcığı Igor'un öfkesine değmez," dedi. "Yine de haklıydın. Ağzını doldurmak onu sessiz tutmak için mükemmel bir yol. Aletim işe yarayacak," diye ekledi göz kırparak.

Yerimden fırladım, silahımı doğrudan yüzüne doğrulttum. Sadece sigara içmeye devam etti, gözleri benimle alay ediyordu.

"Ona elini sürersen sana hayal edebileceğin en yavaş, en dayanılmaz ölümü yaşatırım."

Konuşmamı bitirdiğim anda kabinin kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve solgun, nefes nefese kalmış, gözyaşları yüzünden akan Sofiya'yı ortaya çıkardı. Gözleri önce bana kaydı, sonra hızla hâlâ sırtan Dimitri'ye kaydı.

Elimdeki silahı fark edince nefesi kesildi.

Mükemmel zamanlama.

"Sofiya, kendi işine bakmayan insanlara ne olduğunu bilmek ister misin?" Yüz ifadesini incelerken başımı eğerek sordum.

Başını iki yana salladı ve kollarını göğsüne sardı. Dar tişörtü kıvrımlarını vurguluyordu ve uzun saçları koyu kadife perdeler gibi yüzüne düşüyordu.

Dudaklarımı yaladım ve gülümsedim.

Şimdi onu benim dünyamla tanıştırmak için ideal bir andı.

Döndüm, silahın horozunu kaldırdım ve Dimitri'yi sağ kalçasından vurdum.

"İşte böyle olur," dedim, elleri titreyerek sessiz bir çığlık attığında ona göz kırptım.

"SENI LANET OLASI PISLIK!" Dimitri kükredi, kan yere damlayıp değerli Givenchy takım elbisesini kirletirken kalçasını tuttu.

Sanırım bundan sonra kokuşmuş sikiyle doldurabileceği bir delik olacak.

He

psi Kapıyı arkasından çarpmadan önce tuvalete doğru topallayarak ilerledi.

. "Silas'a hoş geldin Sofiya," diye kıkırdadım, onu yakalamadan önce çökebilir.

Bundan daha iyi bir karşılama bulamazdı.

Moskova'nın soğuğu, cehennemin donmuş bir versiyonuna adım atmak gibi hissettiriyor.

Uçak fiyaskosundan sonra Dimitri nihayet yolculuğun geri kalanında sessiz kaldı, sadece türbülans sırasında mırıldandı ve şikayet etti. Birkaç saat sonra indik, arabaya bindik ve doğruca bizi sabırla bekleyen Igor'a gittik.

Malikâneye ulaşmak yaklaşık bir saat sürdü.

Addams ailesinin malikanesini andıran malikane, Silas'ın günahlarının, suçlarının ve servetinin çoğunu gizleyen, dimdik ayakta duran devasa koyu kahverengi ahşap bir ev. Igor burayı beni klanına kabul etmeden birkaç yıl önce, şehirden uzakta karanlık eylemlerini özgürce gerçekleştirebileceği bir yer, yani evim diyebileceği bir yer ararken inşa etti.

Arabayı park edip indiğimizde Dimitri sessiz kaldı. Adamlardan birinin sigara içtiğini ve bir kediyle oynadığını fark ettim ve iç çektim.

Sofiya hâlâ baygındı, muhtemelen yorgunluktan.

Doğal olarak onu ben taşımak zorunda kaldım, çünkü Dimitri o anda pek de yardımcı olmuyordu diyebilirim.

Yolcu kapısını açtım ve onu sağ omzuma kaldırdım, vücudu gevşek ve tepkisizdi.

Eve girdiğimde Igor'un bağırısları koridorun sonundaki ofisinden yankılanıyordu. Aceleyle üst katta onun için hazırlanan odaya, yeni yatak odasına çıktım.

Oda küçük ve bembeyazdı. Beyaz örtülü tek kişilik bir yatak ve orta boy bir yastık duvara yaslanmıştı. Küçük bir pencereden içeri giren ışık, kilometrelerce uzanan karla kaplı ormanı gözler önüne seriyordu.

Onu yatağa yatırıp ellerini ve ayaklarını kelepçeledim. Geri çekilip, yaptığım işe hayran kaldım.

Muhteşem.

Rahatsız edici derecede huzurlu görünüyordu. Yüzünde en ufak bir korku ya da endişe belirtisi yoktu. Uzun kirpikleri, üç güzellik izinin küçük bir üçgen oluşturduğu yanaklarında zarifçe duruyordu. Dolgun dudakları hafifçe ayrılmıştı ve alt dudağındaki bir başka küçük güzellik izi dikkat çekmek için yalvarıyor gibiydi.

Yumruklarımı sıktım. Ben onu buraya taşımak için belimi kırmak zorunda kalırken o burada, dünyada umursamadan uyuyordu. Varlığının her zerresiyle ondan nefret ediyordum.

Igor'un bana yaşattığı bu karmaşadan hiçbir şey kazanamamış olmak bile beni öfkeliendiriyordu. Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve onları çektim.

Igor'a işimin bittiğini, isteğini yerine getirdiğimi söylemem gerekiyordu.

O zaman nihayet daha önemli ve daha az sinir bozucu bir işe dönebilirdim. Amerika'ya geri dönmek, İtalyanlarla buluşmak ve depoları kontrol etmek istiyordum. Francesco'yu bir süredir görmemiştim ve onu kızdırma havasıydıydım. Onu kızdırmak çok kolaydı; neredeyse tedavi ediciydi.

Odadan çıktım ve alt kattaki Igor'un ofisine yöneldim. Ayak seslerim boş evde yankılanıyordu. Boynumu kırdım, kapıyı çaldım ve içeri girdim.

Igor kitaplığının yanındaki büyük pencereye bakıyor ve purosunu içiyordu.

Adamlarından bir diğeri tedarikçilerimizden birinin cansız bedenini taşıyordu. Derin bir nefes aldığımda taze kan kokusu odayı doldurdu. Kapıya giden yolu açmak için kenara çekildim.

"Bu piç kurusu bir yıldır Vlad için çalışıyor ve ben bir bok görmedim," diye tısladı Igor, purosuna dokunarak. "Onun gitmesini istiyorum evlat. Bana kellesini getir."

Sadece başımı salladım.

Ketalonov'ların patronu Vlad bir yıldır bizimle uğraşıyor, en önemli müşterilerimizden bazılarını çalışıyordu. Sanki müşterilerimizin çoğu düzenli müşterimiz değilmiş gibi, genelevlerimizden birini şaibeli işler yüzünden kapatmaları için polislere ihbarda bile bulundu. Sanki tek istediği bir savaştı.

Vlad şu gerçeği anlayacak kadar zeki değildi: Aradığınız şey çoğu zaman karşınıza çıkar, ancak sonucun ne şekilde ve nasıl olacağını asla bilemezsiniz. Onun için sonuç, hayal ettiği gibi olmayacaktı.

Igor ve Vlad gençken hapisanede tanışmışlar.

Igor uyuşturucu satıcılığından, Vlad ise adam kaçırmaktan içerideydi. Birbirlerinin arkasını kolladılar ve Igor dışarı çıktıktan sonra Vlad'ın kaçmasına yardım etti ve onu kanatları altına aldı.

Ta ki Vlad onu sırtından bıçaklayana kadar.

Igor ayrıntıları bizimle hiç paylaşmadı - ne benimle ne de başka biriyle. Sadece ihanetin affedilemez olduğunu söyledi, özellikle de Silas'ta. Vlad'ı öldürmek çabuk olmayacak ama son derece tatmin edici olacak.

"O nasıl?" Igor'un sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Hâlâ baygın. Uçakta Dimitri'yi vurduğumu gördü. Sanırım biraz yumuşak başlı biri."

"Güzel. Buna alışması gerekiyor," diye iç geçirdi. "Silah sesleri bu hayatın bir parçası."

Masasına doğru yürüdü, oturdu ve ceketini çıkardı.

Yüzümü taradı.

"Onun konusunda sana güveniyorum evlat. Dimitri'nin pisliğin teki olduğunu biliyorsun ve onun *Moya Doch*'un etrafında dolanmasını istemiyorum. Ona iyi bak ama bunu

Sen bir erkeksin. Ailesini düşün," dedi ve bir çekmeceyi açıp siyah bir resim çerçevesi aldı.

Bana uzatmadan önce birkaç saniye baktı.

"*Tvoya doch'?* Kızınız mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Senin hiç çocuğun olmadı sanıyordum patron."

Sikeyim.

Onu canlı ve tek parça halinde geri getirme konusunda bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı.

Kayıtlarında babasının bir araba kazasında öldüğü yazıyor ama tam adı verilmemiş. Babasının bilinmeyen bir atası olduğunu düşünmüştüm.

Sakalımı kaşıdım ve elimdeki resimlere baktım, içlerinde kimin olduğunu tanıdığımda derin bir nefes aldım.

Çok genç bir Sofiya, elinde yavaş yavaş eriyen bir dondurmayla verandada oturuyor ve dişsiz bir gülümsemeyle genişçe sırtıyordu. Saçları iki örgü halindeydi ve gözleri mutluluk ve saadetle parlıyordu.

"O fotoğrafta dört yaşındaydı."

İçini çekti ve gözlerimle buluştu.

"Kimse bilmiyor oğlum. Helena bir gün uyandı ve Sofiya'yı da yanına alarak ülkeyi terk etmeye karar verdi." Kol düğmelerini çözdü ve kollarını sıvadı. "Bunun en iyisi olacağını düşündüm. Onun bu dünyada büyümesini istemedim," diye başını salladı. "Küçük bir kız için çok zor."

Yani Helena'yı becerdi ve Helena hamile mi kaldı?

Kulaklarıma inanamıyordum, bu yüzden sessiz kaldım ve bitirmesini bekledim. "Şimdi bunun için mükemmel bir zaman..."

Gürültülü bir patlama sesi onu durdurdu ve ardından tiz çığlıklar duyuldu. Uyanmış olmalı.

Igor içini çekip altın Rolex'ini kontrol ederken ben de bir sigara yakıp nikotinin gergin omuzlarımı rahatlatmasına izin verdim.

"Julius'la buluşmak için bu gece Kolombiya'ya gitmem gerekiyor. Babası tedarikçilerimizden biri tarafından öldürüldü ve şimdi yeni Don o oldu," diye fısıldadı Igor. "Onunla yeni bir sözleşme yapmam gerekiyor. Şehre geri dönmek istediğini biliyorum ama güvendiğim tek kişi sensin evlat."

"*Nyet.*"

Bunun nereye varacağını biliyordum. Hayatta olmaz.

"Bu bir soru değildi, Volk."

"Patron, kusura bakma ama kızın tam bir kâbus. Onun yanında bir dakika daha geçirmektense sikimi parçalara ayırıp köpeklere yedirmeyi tercih ederim," dedim öfkeyle, ellerimi saçlarımda gezdirerek. "Ben lanet olası bir bebek bakıcısı değilim."

Yanıma geldi ve omzumu okşadı. "Üç hafta, Volk. Tek istediğim bu." Kapıya doğru yöneldi ve bana geri döndü. "Ondan sonra özgür olacaksın, söz veriyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER SEKİZ

"Öfkeliyken konuşursanız, pişman olacağınız en iyi konuşmayı yapmış olursunuz."

- *Ambrose Bierce*

Sofiya

Sonunda gözlerimi açtığımda, delici bir soğuk ve rahatsız edici bir yönelim bozukluğu beni yakaladı. Bir hastaneye ya da huzurevine adım atar gibi ürkütücü derecede steril hissettiren, sıcaklıktan ve yaşamdan yoksun, bembeyaz bir odaya girmiştım.

Beyaz, benim için her zaman klinik kopukluğun rengi olmuştur.

Buna karşılık yeşil, mavi ve kırmızı gibi renkler derin bir öneme sahipti.

Yeşil umut, barış ve mutluluğu simgeler.

Mavi korku, üzüntü ve endişe anlamına gelir.

Ama kırmızı -benim favorim- insan deneyiminin tüm yelpazesini kapsar: yaşam, tutku, nefret, aşk ve acı. Kırmızı, günlük varoluşumuzun dokusuna işlemiştir; hem sevinçlerimizi hem de mücadelelerimizi hatırlatır.

Bazıları sadece siyah ve beyazın tonları olduğumuzu iddia etse de, ben hepimizin kırmızının eşsiz tonları olduğumuza inanıyorum - her birimiz farklı ama birbirimize bağlıyız.

Gözlerimi birkaç kez kırptıktan sonra, soğuk ve inatçı tavana bakarak yönümü bulmaya çalıştım. Ellerimi kaldırmaya çalıştığımda

rahatsız edici
derecede ağır.

Ne oluyor be?

Beni kelepçeledi mi?

Çaresizce kendimi kurtarmaya çalıştım ama çabalarım beni daha da bitkin düşürdü.

Oda kasvetli, bunaltıcı bir yerdi ve sadece küçük bir pencereden gelen dar bir ışık huzmesiyle aydınlanıyordu. Uzandığım yatak bir beton yığını gibiydi, rahatsızlık omurgamı kemiriyordu. Doğrulamaya çalışırken panik boğazımda düğümlenmeye başladı, kalbim korkuyla çarpıyordu.

Neden bu kadar soğuktu? Hangi cehennemdeydim?

Titreyen ellerim ve terden sıırıslam olmuş avuçlarımla kendimi ayağa kaldırmayı başardım, kısa, kesik kesik nefesler alıyordum.

"Sürünmekten başka çarem yok," diye mırıldandım, sesime hayal kırıklığı sızıyordu. "Neden şimdi, her zaman panik atak geçirmek zorundayım? Hadi Sofiya, topla kendini!"

Tüm gücümü toplayarak, bu kâbustan kaçmaya kararlı bir şekilde kendimi büyük bir gürültüyle yere attım.

Yaralı bir hayvan gibi sürünerek kapıya doğru ilerledim, her hareket bana sonsuzluk gibi geliyordu.

Tam kapı koluna uzandığım anda kapı şiddetle açıldı ve başımı kıl payı kaçırdı. Dimitri'yi görmek için başımı kaldırdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, gözleri kötülükle parlıyordu ve yüzüne sinsî bir sırıtma yayılmıştı.

"Yerde ortalama fahişelerimizden daha fazla zaman geçiriyorsun, Sofiya. Belki de seni şehir merkezindeki genelevimize kaydettirmeliyiz. Eminim ben de dahil olmak üzere pek çok erkek senin hizmetlerin için para ödemeye razı olacaktır," diye alay etti Dimitri, sarı dişleri tümüyle ortaya çıkmıştı.

Yanımda diz çökerek gevşek saçlarımdan bir tutama uzandı ama ben arkamı dönmeye çalıştım.

Çenemi sıkıca kavradı ve direncime rağmen beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Birden beni belimden yakaladı ve yerden kaldırarak duvara yasladı. Dili boynumda gezindi ve ereksiyonu karnıma baskı yaptı, elleri kalçalarımı sıkıca kavrarırken boğazımda safra yükselmesine neden oldu.

"Lütfen, bırak gideyim," diye yalvardım, çaresizlik sesime sinmişti.

"Biliyor musun, patron bir kızı olduğunu söylediğinde, sanırım onun ne kadar sikilebilir olduğundan bahsetmeyi unuttu," diye kıkırdadı Dimitri, elleri vücudumda gezinirken. "Ne düşünüyorsun? Seni fahişem yapmalı mıyım?"

Elleri tişörtümü yukarı doğru iterken irkildim ve ona karşı koymaya çalıştım. "Çek ellerini onun üzerinden, hemen."

Dimitri yavaşça üzerimden inip arkasını döndüğünde sağır edici bir sessizlik oldu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kendimi duvardan itip başımı çevirdiğimde aklım başımdan gitti. Ama gördüğüm şey beni şok içinde bıraktı.

Dasha tam karşımda duruyordu.

Burada ne işi vardı? Dimitri'yi nereden tanıyordu?

Zihnim her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Dasha sessizliği bozarak, "Şimdi gidersen patrona hiçbir şey söylemem," diye konuştu.

Patron mu?

"Dasha, biliyorsun ki ben sadece kızla oynuyordum. Küçük bir şakanın kimseye zararı olmaz," dedi sahte bir gülümsemeyle.

Gözlerim Dasha'da sabit kalmış, olanları anlamaya çalışıyordum. Farklı görünüyordu, daha yaşlıydı, makyaj yapmıştı ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. Kuzguni siyah saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde toplamış, siyah ipek bir etek ve ona uygun bir gömlek giymişti. Ama beni en çok hazırlıksız yakalayan koyu kan kırmızısı ruju oldu. Sanki yirmi yılı aşkın süredir tanıdığım Dasha değil de bir yabancıydı.

Dasha benim için her zaman bir hizmetçiden fazlasıydı; bir abla gibiydi. Birlikte film izlemekten havuzda oynamaya kadar sayısız anıyı paylaşmıştık. Hatta beni süpermarkete götürür ve annemin evde yememe asla izin vermediği tüm tatlıları almama izin verirdi.

Ama şimdi, duvardan aşağı kayarken ve ellerimi yüzüme kelepçeleyip gözyaşlarımı gizleyerek otururken, olanlara inanamıyordum. Sanki dünya tersine dönmüş ve en çok güvendiğim kişi bana ihanet etmişti.

"Git, *pridurok, pislik*," dedi sertçe.

Korku beni felç etti, ayak sesleri kaybolduktan sonra bile başımı eğik tuttum. Dimitri'nin tehditkâr bakışlarıyla tekrar yüzleşmeye dayanamıyordum. Birden yatıştırıcı bir el saçlarımı okşamaya başladı.

"Mne tak zhal', moya lyubov'. Çok üzgünüm, aşkım."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Kendimi toparlamaya çalıştım ama onun tanıdık kokusu ve sesi bu soğuk ve yabancı yerde hem rahatlık hem de endişe veriyordu.

"Burada ne yapıyorsun? Neredeyim ben? Annem nerede?" Cevaplar için çaresizce sorular soruyordum.

"Sakin ol. Uzun süre kalamam. Beni dinlemen gerek."

Bulanıklığın içinden yukarı bakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Yüzü zar zor görünse de sesi üzüntüsünü ortaya koyuyordu. Yüzümü nazıkçe okşarken hıçkırmaya devam ettim.

"Şşşt, beni dinle," diye fısıldadı ısrarla. "*Ona* itaat etmelisin.

Lütfen direnmeyin, yoksa canınızı yaktıkları gibi sizin de canınızı yakarlar..." "Çık dışarı."

Dasha'nın irkilerek çıkardığı çığlığı Dimitri'nin hem korkutucu hem de tedirgin edici derecede sakın sesinin ürpertici tınısı takip etti. Sanki dünya onun bir sonraki söyleyeceklerini duymak için durmuş gibiydi.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi bu kâbustan uzakta, Güney Fransa'da bir lavanta tarlasında koşarken hayal etmeye çalıştım. Ama dakikalar geçiyor ve titremelerim devam ediyordu.

Yorgunluk beni ele geçirdi ve kontrolsüzce hıçkırdım. Dasha'nın eli, ayak sesleri kaybolmadan ve kapı arkasından kapanmadan önce son bir kez başımı okşadı.

Oda dayanılmaz bir sessizliğe gömüldü. İçimi bir endişe kapladı ve hareketsiz kalıp yavaşça nefes alırsam yok olabileceğimi umarak donup kaldım. Kafamda yüze kadar saymak beni gözyaşlarımdan uzaklaştırdı ve şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı.

Gözyaşlarım kuruduktan sonra yanaklarımı sildim ama gözlerimi kapalı tuttum, karanlığı onun hazırladığı uğursuz plana tercih ettim.

Odadaki gerilim aniden yükseldi, hava elektrik yüküyle çatırdıyordu. Ondan yayılan ısıyı ve nefes alışının kasıtlı ritmini hissedebiliyordum.

Bu onun sapkın planının bir parçası mıydı? O benim acılarımdan zevk alırken beni bitkin ve çaresiz bırakmak mı? Sanki kontrol etmesi gereken bir oyuncakmışım gibi hissediyordum. Savunmasızlığımdan duyduğu memnuniyeti neredeyse görebiliyordum.

Cesaretimi toplayarak başımı kaldırdım ve derin bir nefes alarak kendimi olacıklara hazırladım. Karanlık bakışlarıyla karşılaştığımda, daha önce giydiği kıyafetlerin aynısını gördüm; gömleği daha da buruşmuştu ama arkaya yatırılmış saçları hâlâ sinsi bir çekicilik yayıyordu. Kapıdan birkaç santim uzakta durarak bir alan ve özgürlük yanılsaması yaratıyordu ve ben onun sahte centilmen tavrına gözlerimi deviriyordum.

"Sanırım bugün babanla tanışamayacaksın."

Gözlerim büyüdü.

Ne? Babam mı? Babam mı?

Neden bahsediyordu? Babam öldü.

İçimi çektim. "Hiç bu kadar kötü bir yalancıyla karşılaşmamıştım; oldukça utanç verici."

Bana gülümsedi - güven verici bir şekilde değil, ama bunu söylememeliydin bakışıyla. Ben de en iyi sahte gülümsemelerimden birini sunarak ona gülümsedim. Gözlerim yüzünde, boynunda ve vücudunun üst kısmında gezinirken o sakalını kaşıdı.

"Sen bir utanç kaynağısın," diye ekledim, sabırsızlıkla onun yanıtını bekledim ama yanıt gelmedi.

Kasıtlı bir yavaşlıkla yanıma geldi, bakışları benimkilere kilitlenmişti. Zahmetsizce beni yerden kaldırdı ve yatağa yerleştirdi. Yatak yaylarının gıcırtısı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi, endişeyi beklentiyle karıştırdı.

Dasha'nın uyarısı zihnimde yankılandı ve kendimi ona karşı koyamaz halde buldum. O yaklaştıkça, misk kokusu beni sardı, içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi - erkeklik ve yasadışı arzusunun rahatsız edici bir karışımı.

Tek kelime etmeden bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki kelepçeleri çözmeye başladı. Kelepçeler çıkarken, beni daha sonra neyin beklediğini merak ettim.

"Ne yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?" Panikledim.

Ayağa kalktıktan sonra ellerini pantolonuna sildi ve kapıya yöneldi. Ayrılardan hemen önce bana uzun bir bakış attı ve gitmeden önce görünüşümü inceledi.

Adrenalin patlamasıyla yataktan fırladım ve keskin bir rahatsızlık hissiyle irkildim. Arkasından gittim ve koridorda kararlı adımlarla ilerleyen figürünü bir anlığına yakaladım.

"Neden bana sessizlik muamelesi yapıyorsun?" Son enerjimi kullanarak bağırdım.

Muhtemelen deli gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Umursamaz tavrı beni çileden çıkardı ve öfke nöbetimi kabul etmeyi reddetmesi bardağı taşıran son damla oldu.

"Sen gelmiş geçmiş en salak adam kaçıransın!" Bağırdım.

Aniden durdu ve yüzünü bana döndü, bakışları yavaşça formumu taradı. Kara bir kahkaha atarken yüzüne bir sırıtiş yayıldı.

Başka bir şey söylemeden merdivenlerden indi ve beni suskun bıraktı.

Ne pislik ama!

Saat kaçtı ki?

Beklerken kalbim hızla çarpıyordu, yarı yarıya geri dönmesini ve beni tekrar içeri kilitlemesini bekliyordum. Koridoru tararken üç kapı fark ettim; ikisi tam önümde, diğeri de solumdaydı.

Bu iğrenç bir oyun muydu?

Derin bir nefes alarak, ses çıkarmamaya dikkat ederek soldaki kapıya doğru ilerledim. Yavaşça iterek açtım ve karşımda büyük bir ayna ile tamamlanmış, çarpıcı, karanlık bir banyo ile karşılaştım.

Karmaşık detaylar, Versailles Şatosu'nun daha karanlık bir versiyonu gibi gotik bir his veriyordu. Banyoda koyu renk fayanslı bir İtalyan duşu ve aslan ayaklı lüks bir fildişi Viktorya dönemi küveti bulunuyordu. Köşedeki bonsai beyaz söğüt ağacı gizemli bir hava katıyordu.

Oda, mükemmel bir zevke sahip biri tarafından tasarlandığı belli olan zenginlik ve gizemin bir karışımıydı.

Yansıma dö nüp baktığımda içim burkuldu. Gözlerim şişmiş, altlarındaki koyu halkalar uykusuz görünmeme neden oluyordu. Saçlarım karmakarışık ve boynumda koyu morluklar vardı. Morluklardan birine hafifçe dokunmak içimde bir acıya yol açtı. Üstüm mahvolmuş, siyah dantelli sütyenim ortaya çıkmıştı. Bileklerimin etrafındaki deri kızarmıştı, saatim kayıptı.

Acınacak, savunmasız ve çaresiz görünüyordum. Başımı ellerimin arasına aldım, titriyordum.

Kaçmam gerekiyordu ama nasıl?

Rusça bilmiyordum ve yön duygum berbattı.

Belki de kırmızı bayrakları, özellikle de beni kaçır an bencil pisliği fark edemediğim için bir gulagda kilitli kalmayı hak ettim. Atalarım yaptıklarından dolayı mezarlarında yuvarlanıyor olmalı lar, özellikle de kendimi o adamın önüne attığım için.

İlk ö pücüğümü ona verdiğime inanamıyorum.

Sofi ya, ne düşünüyordun?

Ellerimi yıkadıktan sonra kollarımdan aşağı bir ürperti aktı. Babam burada derken ne demek istemişti?

Sözleri sonsuza dek kapalı kalmasını dilediğim bir yarayı yeniden açtı.

Başımı sallayarak yanımdaki yumuşak siyah havluyla ellerimi kuruladım. Kendime onun ağzından çıkan hiçbir şeye inanmamam gerektiğini hatırlattım.

O

sadece kafamı karıştırmak istiyordu. Ve bundan canlı çıkabilmek için dua ettim.

OceanofPDF.com

Bölüm

Nine

"Düşmanınızı tanımak için, düşmanınız olmalısınız."
- Chris Bradford

Volk

Bebek bakıcılığı görevimden sonra tek istediğim bir içkiydi. Ya da on tane. Hatta belki de bu dayanılmaz gerginlikten kurtulmak için iyi bir yatış.

Igor'un beni lanet yetişkin kızının dadısı olmam için nasıl kandırdığını hâlâ aklım almıyordu. Bu durumdan ve bu kızın damarlarıma enjekte ettiği zehirden kaçmaya ihtiyacım vardı.

Lanet olsun, ondan nefret ettiğim kadar kimseden nefret etmemiştim.

Onu bağlı tutmalıydım, sadece ona meydan okumanın ne getirdiğini tattırmak için. Ama hayır, onu güvende tutmalıydım, özellikle de Vlad'ın tehditleri üzerimizdeyken, inşa ettiğimiz her şeyi yıkmakla tehdit ederken. Güç kolay elde edilmiyor ve tehditlerle hızlıca başa çıkılmalı.

Bu yüzden Vlad'ın gitmesi gerekiyordu, er ya da geç. Yüzümde bir sırtma belirdi.

Onu elime almak için sabırsızlanıyordum. Birini yakalamaktan heyecan duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Muhtemelen metreslerinden birinin evinde saklanıyordu - belki de taşrada, hatta kardeşinin yaşadığı Belarus'ta.

Bu oyunun kralıydım.

Avcı olarak doğdum, herkesi her yerde bulabilirdim. Sadece son hamleyi yapmadan önce onlarla biraz oynamayı severdim. Gözlerindeki korkuyu, ter damlamasını, dişlerin takırdamasını, kemiklerin kırılmasını ve ağızların çığlık atmasını görmek kulaklarıma müzik gibi gelirdi.

Ama önce şehre gitmeli ve Marina'yı ziyaret etmeliydim. Onun gevşek dudakları bilmem gereken her şeyi anlatabilirdi - tabii biraz ikna ile. Onu geçen Temmuz'dan beri görmemiştım, Lvoy'la olan olaydan sonra.

Bu onun ilk günüydü ve taciziydi. Marina gibi deneyimli bir fahişeyle yatmak bazıları için bir rüya olabilirdi, ancak sadece iki saniye sürdükten sonra çocuğu çürük bir ego ve derin bir utançla bıraktı; bu yüzden takma adı Dve. *İki*.

Hayatımda gördüğüm en büyük kirazlara sahip acımasız bir orospuyu sikersen olacağı budur.

Marina dedikodu kraliçesiydi. Birinin kirli çamaşırlarına ihtiyacınız varsa, gideceğiniz yer onun eviydi. Onunla takılırdım, yeteneklerinden ya da mal varlığından dolayı değil, can sıkıntısından. Neyi, nasıl sevdiğimi bilirdi, gerçek bir kolaylıktı. Ama sonra çok yapışkan oldu ve hatta bana daha yakın olmak için Igor'dan evde temizlikçi olarak çalışmasını istedi.

Hiçbir zaman köprüleri yakan bir tip olmadım ama Marina bir siren gibiydi, erkekleri kendine çekiyor ama dikkati bir sonraki hedefine kayınca onları delilik içinde bırakıyordu. Yapışkan kadınlardan nefret ettiğimi açıkça belirttiğimde, sonunda geri çekildi. Sinir bozucu olabilirdi ama gerektiğinde onu susturmak için pek çok yöntemim vardı.

Yüzümdeki sırtışı sildim ve Moskova'ya gitmek zorunda kalırsam diğer kızı burada bırakamayacağımı fark ettim. Igor değerli mücevherini geride bıraktığımı öğrenirse dilimi keserdi.

Tekrar iç
çektim. Lanet
olsun.

Küçük koyunumuzu üst katta bıraktıktan sonra Dasha'yı bulmak için mutfağa yöneldim.

Helena ve Sofiya yemekle meşgulken Dasha'yı benzin istasyonunda yakaladığımda, hazırlıklı olduğu belliydi. Çantaları toplanmıştı ve ben Sofiya'yı umumi tuvalette uyuşturmakla meşgulken Dimitri'yi otoparka kadar takip ederken normal bir görüntü sergilemeye devam etti. Dimitri daha sonra Dasha'yı yanına aldı ve Helena'yı arabasında bıraktı - tıpkı Igor'un talimat verdiği gibi uyuşturulmuş ve yalnız.

Dasha her zaman bir adım önde görünüyordu.

Helena'nın aksine, karmanın gerçek olduğunu ve Silas'ın bunu buz gibi servis edeceğini anlamıştı.

Mutfağa girdiğimde beni dana straganof kokusu karşıladı. Dasha'nın suçluluk duygusu onu sık sık pişmanlığını yemek pişirerek ya da fırıncılık yaparak ifade etmeye itiyordu ya da Igor öyle iddia ediyordu.

"Bir daha onun odasına gidersen seni köpeklere yediririm."

Kapların şingirtısı kesildi. Onunla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim vardı ve şimdiden başımın ağrımaya başladığını hissedebiliyordum.

Ancak Dasha, Igor'un başlattığı oyunda önemli bir piyondur. O bilmiyordu ama bizi San Francisco'ya götüren oydu.

Helena her zaman ele avuca sığmayan biriydi, sık sık yer değiştiriyor ve yerini saptamak zorlaşıyordu. Ancak Dasha o kadar titiz değildi.

Son iki yıldır kuzenlerinden birine para gönderiyordu, bu da onu takip etmemi kolaylaştırıyordu.

Yaşadığı onca şeyden sonra Dasha'nın hâlâ bir aile üyesiyle iletişim halinde olmasına şaşırmışım.

Geçmiş karanlıktı: Babası, sırf karısı pelmenisine çok fazla soğan koymaya cüret ettiği için, sarhoş bir öfkeyle annesini ve beş yaşındaki kız kardeşini baltayla vahşice öldürmüştü. Sekiz yaşındaki küçük Dasha saatler sonra babasının arabasının altında saklanırken bulundu. Rus ordusunun eski bir askeri olan Viktor Rostava, yetkilileri olayın meşru müdafaa olduğuna karar vermeye ikna etmeyi başardı.

Sonraki birkaç yılı babasıyla geçirdikten sonra on sekiz yaşına geldiğinde Igor için çalışmaya başladı.

Ama sonra, Igor'a ihanet etti ve Helena ile birlikte ülkeden kaçtı.

Buzdolabını açıp bir bira aldım ve dönüp ona baktım.

Dasha bir rahatsızlıktı ve Helena'nın ailesine duyduğu sevgi onu bu karmaşanın içine sürüklemişti. Sanırım her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor.

Sofiya'yı neredeyse kendi çocuğu gibi besleyip büyütmüştü, bu da benim için büyük bir ikramiyeydi.

İnsanların en büyük korkusu sevdikleri birini kaybetmektir ve ben bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. İçerken gözlerim onu takip etti, soğuk sıvı duyularımı uyandırdı. Soluk teni ve koyu ipeksi saçlarıyla Tim Burton filmlerinden fırlamış gibiydi. Siyah, emo görünümlü üniformasıyla Thor'daki yeni Hela olabilirdi.

Tencereyi karıştırırken gözleri benimkilerle buluştu.

"Dimitri'yi onunla birlikte buldum," dedi ve bir fincan krema ekledi.

Öfke içime doldu. İçkimi mutfak masasının üzerine bıraktım.

Birinin benim olan bir şeye dokunmaya ya da yakınında nefes almaya cüret etmesinden nefret ederdim.

Ya da en azından benim görevim. Dimitri ilk günden beri tüm düğmelerime basıyordu. Igor'un koruması olmasaydı, cesedinin parçaları çoktan Ladoga Gölü'nde olurdu.

İntikam gerçekten de en iyi soğuk servis edilir.

Derin bir nefes aldım. "Senin tek işin ona yemek getirmek. Seni tekrar yakalamama izin verme."

OceanofPDF.com

Bölüm

On

"Hayatım gömülü umutlardan oluşan mükemmel bir mezarlık."

- *L.M. Montgomery*

Sofiya

Peri masallarından hep nefret etmişimdir.

Çocukken, mutlulukları ve güvenlikleri için başkalarına bel bağlayan prenseslere katlanamazdım. Herkesin hayatta kalmak için mücadele ettiği bir dünyada, günü kurtaran Beyaz Atlı Prens fikri modası geçmiş gibi geliyordu.

İronik bir şekilde, genç halim şimdi beni hayal kırıklığına uğrattı, çünkü beni bu yerden kurtarması için dua ediyordum.

Dört gündür bu evde kilitliyim, her gece tehditkâr bir ziyaretçiyle birlikte kendi lüks Rus zindanımda. Garip bir şekilde, üzerime çöken yalnızlığı hafifletmek için her türlü arkadaşlığı memnuniyetle karşıladım. Beni en çok ürperten şey onun gece ziyaretleri değil, tavırlarıydı. Sessizce gelir, bana bir resim çerçevesi verir ve giderdi.

İlk gece, çocukken eski evimizin verandasında mutlu bir şekilde dondurma yerken çekilmiş bir fotoğrafım vardı.

İkinci gece, başka bir fotoğraf bıraktı - ben ve yaşlı İran kedim büyük bej kanepemizde, patisi ellerimde.

Üçüncü gece artık dayanamadım. Beni bırakması için yalvardım ama beni görmezden geldi ve yatağın üzerine başka bir resim bıraktı. Bu seferki

4. yaş gününden, mavi ve beyaz çiçekli bir elbise giymiş ve mavi krema ile "Mutlu Yıllar!" yazılı küçük beyaz bir pasta tutuyorum.

Doğum günleri benim için pek bir şey ifade etmezdi ama bu özeldi. İlk teleskopumu aldım ve geceyi Dasha ile yıldızları öğrenerek geçirdim.

Sirius ve Polaris'e bakarak saatler geçirdikten sonra beni yatağıma yatırdı, pembe örtülerimi çekti ve bana Alexander ve Kurt hakkında bir hikaye anlattı.

Masala göre, bir kralın portakal ağacı her gece sinsî bir kuş tarafından soyuluyormuş. Kral, kuşu yakalayana krallığını vereceğine söz vermiş. Tüm büyük oğulları başarısız olunca, kral en küçük oğlu İskender'den bunu başarmasını istemiş. İskender bütün gece uyanık kalmış ve kuşu görünce onu kuyruğundan yakalamaya çalışmış ama sadece bir tüyünü yakalayabilmiş.

Hayal kırıklığına uğrayan ama sözüne sadık olan kral, kuşu yakalayanın varisi olacağını ilan etti. Büyük kardeşler boş bir hayatı seçtiler, ancak İskender ikinci yolu seçti ve gri bir kurt atını yedi. Bitkin düşen İskender, kurdun kendisini taşıma teklifini kabul etmiş. Kurt onu kuşun bulunduğu bir tarlaya getirmiş ve altın kafesine dokunmaması konusunda uyarmış. İskender kuşu yakalamış ama güzel kafesin cazibesine kapılarak alarmı çalıştırmış ve yakalanmış.

O köyün kralı, kendisine gri kurdun başını getirmesi halinde İskender'i serbest bırakmayı kabul etti. Çılgına dönen İskender, kurda itaatsizliğini itiraf etmiş. Kurt İskender'le arkadaş olmuş ve onu affetmiş. Ateşin yanında otururlarken İskender babasını gururlandırmak istediğini söylemiş. Kurt ona, aramaya değer tek gururun kendi gururu olduğunu öğütlemiş.

Yıldızların altında, üzüntüden kahrolan İskender uyandı, kurda yaklaştı ve titreyen elleriyle onu karnından bıçakladı.

Kurt inledi ve fısıldadı, "İhanet için verilen ödül ne olursa olsun; yalnızlık tek gerçek ödüldür."

Her iki görevi de tamamladıktan sonra İskender babasının tahtının varisi oldu ancak pişmanlıklarla dolu bir hayat yaşadı.

Sonunda, ağır bir kalp ve kararmış bir ruhla kendi canına kıydı.

Bu hüznü hikayeden etkilenerek sorular sordum ve gözyaşı döktüm, ancak Dasha alımdan öper ve bana yalnızlığın sefaletin en zor şekli olduğunu ve insanların mutluluğumuzun kökleri olabileceğini hatırlatırdı.

Bu anılardan bazıları ne kadar güzel olsa da, geçmişin çoktan geride kaldığını hatırlamam gerekiyordu. Şu ana odaklanmalı ve Dasha'nın bana ve anneme ihanet ettiğini kabullenmeliydim. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım, umarım canlı çıkarım.

Dasha'nın bana sadece yemek odasında yemek getirmesine izin vardı. Benimle kalamaz ya da konuşamazdı. Çoğu zaman bana bakmıyordu bile, ama baktığında gözleri yumuşuyor ve dudaklarının bir köşesi hafifçe kalkarak bana umut veriyordu.

Ancak, kendimi başka tarafa bakmaya ve hücre hapsime dönmeden önce yemeğimi bitirmeye zorlardım.

Ona artık güvenemeyeceğimi hatırlamam gerekiyordu. O bir haindi. Bir kalleş.

Bu yalnız yerde sıkışıp kalmamın sebeplerinden biri de oydu. Onun yardımıyla kaçabilir ve San Francisco'ya geri dönebilirdik.

Onun çok sevdiği masalda ben Kurt'tum, o da hayatta kalmak için her şeyi feda edebilecek bir çocuk.

Kendimi bitkin hissederek yatağa girdim, yorganı çeneme kadar çektim ve huzurlu bir uyku umuduyla gözlerimi kapattım.

Uykuya dalmaya başladığım sırada, anahtar sesleri ve kilidin açılması midemi bulandırdı. Tam kapı açıldığında ayağa kalktım, karşımda temkinli ve çelimsiz bir Dasha vardı.

Şeytandan bahsetmişken.

Küçük odaya girdiğinde dikkati bana odaklanmıştı. Ruh hali tuhaf ve tedirgin ediciydi, kollarımdan yukarı ürpertiler gönderiyordu. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden donup kaldım ve iki gün önce yatağın üzerinde bulduğum ince siyah ipek bornozu sıkarak ona baktım.

"Beni takip edin."

Alay ettim. "Neden? Beni ormana götürüp mutfak bıçaklarıyla öldürebilesin diye mi?"

Bakışları daraldı ve belli ki sinirlenmiş bir şekilde elini kalçasına koydu. "Sofiya, seni öldürmek isteseydim, bu sabah *dranikine* tarçın koyardım."

"Yaptın mı?" Hâlâ temkinli bir şekilde sordum.

Gözlerini devirdi ve arkasını dönerek dışarı çıktı. "Geliyor musun?" diye omzunun üzerinden seslendi.

Kapıyı arkamdan kapatarak hızla yalınayak onu takip ettim.

"Nereye gidiyoruz?" Ayak uydurmaya çalışarak sordum.

Minyon yapısına rağmen Dasha hızlıydı ve ona yakın olmak için neredeyse koşmam gerekiyordu.

Sonunda altın kulplu siyah bir kapının önünde durduk. Eski bir anahtarla kilidi açtı ve içeri girmem için eliyle işaret ederek kapıyı itti.

"Önce sen," diye fısıldadım.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve içeri girerek beni takip etmemi işaret etti. "Hiçbir şeye zarar vermediğiniz sürece bu odayı kullanabileceğinizi söyledi."

Dürüst olmak gerekirse, ne dediğini zar zor duydum. Bu odanın güzelliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Yüksek tavan ve muhteşem ormanı ve uzaktaki dağları sergileyen pencereci duvar, büyüleyici ve gerçek dışı hissettirdi - saf huzurun bir vizyonu, doğa ve bu yer arasında mükemmel bir simbiyoz.

Diğer duvarlar koyu kömür rengine boyanmıştı ve pencerelerden süzülen gün batımı ışığıyla tezat oluştuyordu.

Sol tarafta, yüzlerce ciltli kitapla dolu uzun ve etkileyici bir kütüphane duruyordu ve yan tarafa koyu renkli bir merdiven yerleştirilmişti.

Sağ tarafta, kadifemsi koyu renk devasa bir köşe kanepesi, bir metre üzerine monte edilmiş devasa bir plazma ekran ile yanan bir şömineye bakıyordu. Pencereci duvara bakan masanın üzerinde koyu bordo bir koltuk vardı ve bu da odanın büyüleyici karanlık atmosferine katkıda bulunuyordu. Drakula kanımı emmek için her an ortaya çıkabilirmiş gibi hissediyordum. Bu düşünceyle ürperdim.

"Şömineye dikkat et. Kendini yakmanı istemiyorum."

Gerçekliğe geri döndüğümde Dasha'nın hâlâ orada olduğunu neredeyse unutuyordum. Yutkundum ve heyecanımı gizlemeye çalıştım. Yatak odamda kalmak iç karartıcıydı ve dikkatimi dağıtacak her türlü güvenli şeyi memnuniyetle karşılıyordum. Kanepesine doğru yürüdüm ve üzerine uzandım. Rahat olduğunu söylemek yetersiz kalır; bulutlar böyle hissettiriyor olmalı. Yumuşaklığı beni sarmaladı ve dalgınca yanağımı üzerine sürttüm.

"Burada kalmamı istediğine emin misin? Benim bir kundakçı olduğumu biliyorsun."

Bir kaşını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu.

Masum numarası yaparak tırnaklarıma baktım. "Peki beni kaçırın deli tam olarak kim?" Fırtınalı bakışlarına kilitlenerek sordum. "Neden çocukluk fotoğraflarımı zulalamış? Kendi hastalıklı zevki için mi?"

"Volk," Dasha'nın sakın sesi havada asılı kaldı. "Onun adı Volk. Ve seni uyarayım aşkım," dedi bana yaklaşıp. "O hiç de hayırsever biri değildir. Sana küçük nezaket jestleri yaptığında, onları kabul et."

"Ne demek istiyorsun?"

Volk mu? Kurt, gerçekten mi? Ne garip bir isim.

Atkuyruğumdan dökülen bir tutam saça uzanıp kulağımın arkasına sıkıştırarak yanağımı usulca okşarken nefesimi tutarak şömineye doğru ilerledim.

"O iyi biri değil. Sana güzel bir şey verdiğinde onu al ve sorgulama." Gözleri sulandı, yüzü kar gibi soldu.

Sessiz kaldım, fırtınanın sesi odada yankılanıyordu.

Pencereden dışarı baktım, aniden bastıran sağanak yağmur karşısında şaşırılmışım. "Sana zarar verdi mi, Dasha?"

Yağmurun camlara vurması, şöminede yanan odunların gıcirtısı ve Dasha'nın titrek nefesleri beni uykunun uçurumuna düşmekten alıkoyan tek seslerdi.

Aşağı baktı. "Hayır. O değil," diye hıçkırıklara boğuldu.

Ayağa kalktım ve onu kabaca kollarıma çektim. "Tanrım, Dasha," diye nefes aldım.

Dasha yüzünü omzuma gömdü, gözyaşları özgürce akıyordu. Yumuşak hıçkırıkları sessizliği bozdu, her biri kalbime bir bıçak gibi saplandı. Öfkeme rağmen birinin, özellikle de uzun zamandır hayatımın bir parçası olan birinin ağladığını görmeye dayanamıyordum. Saatlerce bu şekilde kaldık, kollarımla onu sararak rahatlatıcı sözler fısıldadım, ta ki fırtınanın çarpma sesi bizi korkuyla ayırana kadar.

Kalbim çarpıyor, göğsüm ağrıyor ve nefes almakta zorlanıyordum. Fırtınalardan her zaman nefret etmişimdir ve bu oda bana dışarıdaymışım, kasırganın kalbine çekiliyormuşum gibi hissettirdi.

"Söz ver bana Sofiya. Beni dinleyeceğine söz ver," diye sordu, elini nazikçe saçlarımda gezdirirken yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Kim olduğunu söylemesine gerek yoktu ama *onu* kastettiğini biliyordum. Sertleştim.

Onu daha önce hiç kimseden bu kadar korkarken görmemiştim ve şimdi ben de korkuyordum.

"Söz veriyorum." Boğazımı temizledim ve sırtımdan yukarı doğru süzülen ürpertiği görmezden gelmeye çalıştım. Her zaman verdiğim sözleri tutmaya çalıştım ama bazı sözler yerine getirilemeyecek kadar günahkârdır.

OceanofPDF.com

Bölüm

ELeVen

"Benim gururumu kırmısaydı, onun gururunu kolayca affedebilirdim."
- *Jane Austen*

Volk

Arabadan inip kapıyı kapattığımda yaklaşmakta olan yağmur fırtınasını hissettim. Taze, nemli hava etrafımda ağır bir şekilde asılı duruyordu ve gökyüzünde açık gri bulutlar toplanmıştı.

Girişteki silahlı nöbetçilere başımı sallayarak köpeklerin henüz dışarı çıkmadığından emin oldum.

Igor olmadan ev cansız hissediyordum, bu da beni huzursuz ve sinirli yapıyordu.

Hiçbir şeye odaklanamıyordum, Vlad'ı bulmaya bile, bir zamanlar prestijli olan işimin sadece bir kurye görevine dönüştüğünü hissetmeden. Ona geçmişin resimlerini teslim etmek beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Yapacak bundan daha iyi işlerim vardı.

Igor bana bu saçma görevi ilk verdiğinde bunun bir şaka olduğunu ummuştum ama ciddiydi. Zaten zedelenmiş olan egoma indirilmiş bir darbeydi.

Kütüphaneye doğru ilerlerken, eski saatin sarkacının sesi sessiz koridorlarda yankılanıyordu. Ağır ahşap kapıyı iterek açtığımda gıcırdadı ve eski kitapların ve deri ciltlerin kokusu burun deliklerimi doldurdu. İçeride, sırtları çatlamış ve yaşlılıktan sararmış sıra sıra antika ciltler duruyordu.

Bar arabasına doğru yürüdüm, bol miktarda viski doldururken kristal bardaklar usulca çınılıyordu. Kehribar rengi sıvının sıcaklığı, bütün gün beni rahatsız eden gerginliği ve hayal kırıklığını kovdu. Pelüş bir koltukta arkama yaslanarak içkinin yıpranmış sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Bir an için tek ses bardağımdaki buzun hafifçe şıngırdamasıydı.

Yeni ürünlerimizi görüşmek üzere uzak bir depoda bir tedarikçiyle buluşma ayarlamıştım, ancak dehşete düştüm, malzemelerin yarısı kayıptı. Dave'e depoyu kilitlemesini söyledim ve iki ortağımızı zapt ederek kontrolü ele aldım. Saatler süren pazarlıklardan -ya da başkalarının tehdit diyebileceği şeylerden- sonra geriye kalan tek çözüm benim favorilerimden biriydi: parçalamak.

Bu ceza hem iğrenç hem de tatmin edicidir. Bazıları buna barbarca diyebilir, ancak bizden çalmaya cüret edenler için en uygun olanı budur.

Göze göz. Sen benden bir şey alırsan, ben de senden bir şey alırım.

Sade ve basit.

Hırsızlar yok edilmesi gereken farelerden başka bir şey değildir ve ölüm onları ele geçirene kadar acı içinde kıvranmalarını izlemek son derece tatmin edicidir.

Sinirle ceketimi yırttım ve yanan şöminenin yanındaki koyu bordo kadife kanepeye fırlattım. Dişlerim gıcırdadı ve yumruklarım sıkıldı, tekrar soyulma düşüncesiyle öfkelenim. Bunun sorumlusu olan piçler bunu pahalıya ödeyeceklerdi.

Beyaz gömleğimde kan görmek -Dimitri'nin kanı, o değersiz bok parçası- öfkemi daha da körükledi. Beni dinlemedi ve Sofiya'yı görmeye ve ona dokunmaya gitti. Yaptıklarının sonuçlarını anladığından emin oldum. Orada yatarken, zar zor hareket edebilirken, karanlık bir tatmin hissettim. Başkaldırısı ve aptallığı için her şeyi hak etmişti.

Genelde kirli işleri başkalarının yapmasını tercih ederim ama bu kez bizzat dahil olmaktan kendimi alamadım. Dimitri beni çok zorlamıştı. Hiç saygısı yoktu, hiç korkusu yoktu ve bu beni öfkeliyordu. Ona her şeyi açıkça anlatmıştım ama umurunda değildi. Beni kışkırtmaya devam edebileceğini düşündü.

Eğer oyun oynamak isterse, üstünlüğün onda olduğunu düşünmesine izin verirdim. Ama hiç beklemediği bir anda sertçe saldırır ve onu en çok acıtacak yerinden vururdum. O orospu çocuğu büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Muhbirlere duyduğum nefrete rağmen, Dasha'nın gevşek dudaklarının işe yaradığını kabul etmek zorundaydım.

Uzaktaki gök gürültüsü daha da artarken gömleğimin düğmelerini açtım ve en yakındaki Beluga Epicure şişesini kaparak artık boş olan kristal bardağıma bol miktarda döktüm. Pahalı likörün tatlı ve topraksı tadı ağzımı doldurdu, sıcaklığı boğazımdan aşağı kayıyordu.

Rahat koltuğa yerleştim ve dışarıda fırtına şiddetlenirken şöminedeki alevlerin dansını izledim.

Ateş, hem yaratıcı hem de yok edici. Onun paradoksal doğası hakkında düşünmeden edemedim.

Ama çok geçmeden düşüncelerim farklı bir ateş türüne kaydı.

Unutmak için çok uğraştığım anılar yeniden su yüzüne çıktı. Düşünmemem gereken birinin görüntüleri ve sesleri zihnimde dönüp duruyordu, kışkırtıcı ve yasak.

Geçmişteki ilişkileri hatırlamak hiç bana göre değildir.

Kokuların, fısıltıların, görüntülerin ve iniltilerin anıları nadiren aklımda kalır. Ama uçağımız birkaç gün önce indiğinden beri, o lanet benzin istasyonunun anısını aklımdan çıkaramıyorum. Sofiya'nın dudakları dudaklarımda, dili benimkiyle alay ediyor - bu beni rahatsız ediyor.

Igor kızına nasıl davrandığımı bilse sikimi keser ve bana yedirirdi - o pis benzin istasyonu tuvaletinde bana sürtünmesine nasıl izin verdiğimi.

O gece kulüpte onu uzaktan izledim, gözlerim ondan hiç ayrılmadı. San Francisco'ya inip arayışıma başlayalı bir hafta olmuştu. Onu her yerde takip ettim; mağazalarda, üniversitede, sinemalarda, ve o lanet kulüpte çok iyi görünüyordu ve oldukça ziyan olmuştu.

Yüzümü hatırlamaması için dua ederek şansımı denedim ve dualarım kabul oldu.

Onunla dans ettim, vücudu benimkine yapışmıştı, elleri omuzlarımdaydı, gözleri parlıyordu.

Onu öpmemi istediğinde şaka yaptığını sandım ama sonra gözlerindeki güvensizliği gördüm ve ciddi olduğunu anladım.

Sadece onunla oynama girişimim beni kıcımdan ısırdı.

Kokusu hala burun deliklerime yapışıyordu ve ağzının tadı, onu vücudumdan silmek için beni normalden on kat daha fazla içki ve sigara içmeye itiyordu. Yüksek alkol toleransım için Tanrı'ya şükürler olsun; yoksa ya donmuş bir gölde çıplak yüzerdim ya da daha kötüsü Igor'un ofisindeki kızla yatardım.

Ağır bir iç çekişle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, hayal kırıklığım her geçen dakika artıyordu. Bunu yaptıktan sonra bile his devam etti,

ve kendimi köklerimi rahatlatmak için saç derime masaj yaparken buldum.

Igor'un bana lanet bir psikopat gibi resim dağıttırıldığına hâlâ inanamıyorum.

Ve kız bundan daha fazla rahatsız olamazdı.

Gece kıyafetleriyle orada öylece oturuyor, bana ne bir bakış atıyor ne de fotoğraflardan haberdar oluyor. Umursamaz tavrı kanımı kaynatıyor.

Özgürlük için yalvaran kız nerede?

Hepsini onun önünde yakmalı, o değerli anıları beyninden silmeliyim. Ya da belki de onu bağlamalı ve sırf titrek sesini tekrar duymak için her lanet olası gün ve gece onlara bakmasını sağlamalıyım. Kahretsin, biraz hareket için her şeyi yaparım.

Igor bunu ödeyecek.

İçimi kemiren sıkıntıyla yakındaki bir puroya uzandım ve gevşememe yardımcı olacağını umarak yaktım. İlk nefesi verdiğimde, beklenen fırtına nihayet geldi ve pencerelere acımasızca vuran yağmur damllarından oluşan bir senfoni ortaya çıkardı. Ses tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı ve puromun tatlı ve cevizli tatlarının tadını çıkarırken gözlerimi kapattım, biraz gerginlik atmak için omuzlarımı yuvarladım.

Huzuru içime çekerken şehrin karmaşasına olan sevgimi düşündüm. Korna çalan arabalar, kalabalıklar ve abartılı lüksler beni her zaman canlı ve enerjik hissettirirdi. Ancak bu odada farklı bir lüks buldum; hiçbir şehir hayatının sağlayamayacağı dinginlik ve huzur lüksü.

İhtiyacım olan tek şey bir içkiydi, belki ruh halime bağlı olarak bir puro da olabilirdi, başka bir şey değil.

Bu oda benim için çok değerliydi. Düşüncelerimde, kitaplarımda ya da sadece sessizlikte kendimi kaybedebildiğim, dış dünya tarafından rahatsız edilmediğim sığınağım haline gelmişti.

Puroyu tekrar dudaklarıma götürüp önümdeki muhteşem kütüphaneye bakarken, nostalji içimi kapladı.

Bu duvarların içinde hayal kurmama, öğrenmeme ve yalnızlıkla mücadele etmeme yardımcı olan yüzlerce kitap vardı.

Bu oda bana hep babamı hatırlatırdı; o hep aklımdaydı.

Bu koleksiyona, özellikle de süslü ve neredeyse dokunulamayacak kadar değerli bulunduğu ciltli kitaplara bayılırdı. Onu burada, bana Küçük Prens'ten bir şeyler okurken ya da Aleksandr Puşkin'den en sevdiği şiirleri okurken hayal edebiliyorum. Kıvrılırdık

kanepeye uzanmış, üzerimize sıcak battaniyeler örtülmüş, elimizde baharatlı çay fincanları vardı. Burası babamın seçtiğim yol hakkında ne düşüneceğini düşündüğüm yerdı.

Bu melankolik düşüncelerin içinde kaybolmuşken, yağmurun sakinleştirici etkisiyle, kapının gıcırdayarak açıldığını ve yalnızlığıma aniden girildiğini fark etmedim bile.

Odada bir değişiklik olduğunu hissetmeme rağmen görmezden geldim ve gözlerim hâlâ kapalı bir şekilde sigara içmeye devam ettim. Kütüphanede dolaşan yavaş ayak seslerine odaklandım, davetsiz misafirin kimliğini ayırt etmeye çalıştım, ancak içten içe bunun sadece aptalca saf bir kız olabileceğini biliyordum.

Sonunda, küçük misafirim benim alanımı keşfetmeye ve varlığını göstermeye karar vermişti.

Elimde olmadan dudaklarımın kenarında hafif bir çekilme hissettim ve bunu elimin tersiyle hızla sildim.

Kurt sürüsünün içine çekilmiş kayıp bir kuzu gibi, başına geleceklerden tamamen habersiz, körü körüne kurdun inine doğru yürümüştü.

Puromdan son bir nefes çektim.

Eğlence başlasın.

Bölüm

TWeLVe

"Büyük bir zeka ve derin bir kalp için acı ve ıstırap her zaman kaçınılmazdır."
- *Fiodor Dostoyevski*

Sofiya

Dasha tıpkı bir çocuk gibi yemeğimin hepsini yediğimden emin olduktan sonra bana iyi geceler diledi ve gitti.

Tereddüt ettim.

Prenses Fiona gibi burada kalıp dev mi beklemeliyim yoksa elime tutuşturulan küçük dikkat dağıtıcı şeyi mi keşfetmeliyim?

Ya kütüphane bir tuzaksa?

Kimseye güvenemiyordum ama sadece iç karartıcı düşüncelerim ve nostaljik resimlerimle burada çürümekten yorulmuştum.

Bu odadan kaçma ihtiyacı hissederek fırtınalı geceye baktım.

Merakıma yenik düşmeden önce saatlerce gibi gelen ama muhtemelen sadece on beş dakika süren bir süre volta attım. Bu muhteşem kütüphanede en sevdiğim kitapların olup olmadığını ya da sahibinin favori bir türü olup olmadığını görmek istiyordum. Belki gerilim, fantezi, hatta seri katillerin biyografileri. Kim bilir?

Kitaplar, kalplerimizi ve gerçek benliklerimizi korumak için inşa ettiğimiz duvarların ötesinde, gerçekte kim olduğumuzu ortaya koyar. Özlemlerimizi, arzularımızı ve hayallerimizi yansıtır. I

Tanrıların bile tehlikeyle yüzleştığı esrarengiz dünyası için Yunan mitolojisinde uzmanlaştım ve bana acının içinde güzellik ve başarının içinde çirkinlik olduğunu gösterdi.

Sessizce kütüphaneye doğru yürüdüm, kapıda durup herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinledim. Nefesim hızlanırken aklımdan bir düşünce geçti: belki de bu benim kaçma şansımdı.

Ama planım, param, pasaportum ya da telefonum olmadan nereye gidebilirdim ki? Dillerini bile konuşamıyordum.

Bu eve girdiğim andan itibaren lanetlendiğimi biliyordum.

Kendimi kütüphanenin küçük nimetlerine odaklanmaya zorlarken omuzlarım düştü.

Birkaç saniye geçti ve biraz cesaret toplayıp kapıyı yavaşça açtım ve tek ışığın neredeyse sönmüş şömineden ve gri bulutların arasından sızan birkaç ay ışığından geldiği karanlık odaya girdim. Bunun dışında oda neredeyse zifiri karanlıktı. Kütüphanenin ihtişamına bir kez daha hayran olmak için durdum ve kalbim kulaklarımda hızla atmaya başladı. Önümdeki ilk kitap sırasına parmak uçlarımla hafifçe dokundum ve rastgele bir tane seçtim.

Başlığını okumaya başladığımda nefesim hızlandı.

Ünlü Fransız yazar Guy de Maupassant'ın *Bel Ami* adlı eseri.

Bu kitap büyüleyici olduğu kadar rahatsız edici de. Cezayir Savaşı'ndan emekli olmuş genç, yoksul bir Fransız askeri olan Georges Duroy'un hikâyesi. Paris'in elit tabakasına katılmayı arzulayan Duroy, cazibesini ve tatlı dilini kullanarak nüfuzlu erkeklerin eşlerini baştan çıkarır ve sosyal basamakları tırmanır. Aşıklar listesi her bölümde artar ve bu liste, aynı zamanda aşıklarından birinin kızı olan nüfuzlu şefinin kızıyla evlendikten sonra bile devam eder.

Evet, anne ve kızla seks yapmak. Daha önce bu kadar klişe bir şey görmemiştim.

Bu düşünce gözlerimi devirmeme neden oldu.

Kitabı yerine koydum ve bu gece okuyabileceğim ya da buradan nasıl çıkacağıma dair bana bir ipucu verebilecek bir kitap aradım, mesela zor durumdaki bir genç kızla ilgili bir kaçış planı gibi.

Gözlerim *Parfüm: Bir Katilin Hikayesi*'ne takıldı. Ev sahibinin edebiyat konusunda tuhaf bir zevki varmış. Kurbanlarının kokusuna bu kadar bağımlı bir seri katil hakkında okuyamam... Aslında, bu katilin rahatsız edici güdülerini düşünmemeyi tercih ederim.

karakter. Oldukça korkutucu bir kitaptı ve açıkçası tekrar okursam uyuyamayabilirim.

Uzun zamandır okumak istediğim bir Rus klasiği dikkatimi çekti.

Suç ve Ceza.

Mükemmel.

Ciltli kitaba uzandım ve parmak uçlarımı kapaktaki altın detayların üzerinde gezdirdim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Tanrım, neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Yalnız olduğumu sanmıştım. Titreyerek arkamı döndüm ve ürpertici sesi bulmaya çalıştım. Loş ışıktaki, yakınımdaya duran silueti tanıdım - yürüyen kâbusumu. Kanepede oturuyordu ama şimdi ayakta idi, gözleri ellerime sabitlenmişti.

Karanlık ruh hali beni olduğum

yerde dondurdu. Beni

etkilemesinden nefret ediyordum.

O bana yavaşça yaklaşırken kitabı göğsüme bastırdım.

Lanet olsun. Bırakın bu odayı, evde olduğumu bile bilmiyordum.

Kalan azıcık cesaretimi toplayarak derin bir nefes aldım, arkamı döndüm, kitabı rafa geri koydum ve daha önce ilgimi çeken başka bir kitabı aradım. Ona ulaşmak için parmak uçlarımda ilerlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gümüş halkalı parmakları olan güçlü bir el kitabı benden önce kaptı.

"Sağır mısın?" Burnu boynumun yan tarafını dürttü.

Baharat, duman, hafif alkol ve tanımlayamadığım başka bir şey gibi kokuyordu. Bu karışım enfesti ve umutsuzca beni sarmasını isteyerek derin derin içime çekmemek için kendimi zor tuttum.

Günler sonra ilk kez onun boğuk sesini duydum ve bu sesle kollarımdaki tüyler diken diken oldu. İsteğim dışında götürüldükten sonra, her gece birkaç dakikalığına gelip bana bazı resimler veriyor, varlığını asla kabul etmiyordu.

Şimdi canı ne zaman isterse bağlılığını talep ediyor, duygusal olarak yoksun bir ev kadını gibi her kaprisine atlamamı bekliyor.

Kitabı sert ellerinden aldım, parmaklarını nazikçe fırçaladım ve kollarının etrafımda oluşturduğu kafesten kaçmaya çalıştım.

"Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum ama bugün çok neşeli bir ruh halindeyim," diye söze başladı, ses tonunda kızgınlık vardı. "Bu yüzden, şu soruyu soracağım

daha fazla zaman." Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sakince tekrarladı.

Onun nesi var?

Bu odayı keşfetmeme izin veren oydu.

"Sadece okumak istedim, Tanrım! Bana biraz izin verir misin?" Tükürerek yanından geçip kapıya doğru ilerledim.

Gözyaşlarımı bastırmak için dudağımı ısırđım. Sonra kafama dank etti. Amacı beni yalvarırken görmek, beni küçük düşürmekti.

Aniden durduğumda, eğer buradan onurlu bir şekilde ayrılmak istiyorsam, onun beni yıkılırken görmesine izin veremeyeceğimi fark ettim. Bir daha olmaz.

"Benden ne istediğınızı bilmiyorum ama bir tür köle gibi emirlerinizi yerine getirmeyeceğim."

Hâlâ kapıya bakarken kitabı göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapattım.

"Adı Volk olan biri için daha çok bir köpek gibi davranıyorsun," diye devam ettim, görünmez bir güçten cesaret alarak.

Arkamı döndüğümde bu gece ilk kez onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. "Bütün bu havlamalar boşuna mıydı?" diye fısıldadım.

Acıyla boynumu tutarak bana doğru koşmadan önce ancak bitirebildim. Boğazıma takılan mide bulandırıcı endişeyi yutmaya çalışırken midem çalkalandı. Bakışları benimkilerle kilitlendi ve havayı elektriksel bir gerilim doldurdu, nefeslerimiz senkronize bir şekilde hızlandı.

"Sanki dokunulmazmışsın, sanki hiçbir şey sana ulaşamazmış gibi davranıyorsun," dedim, sesim gerilmişti, her kelimedede göğsüm sıkıştıyordu. "Senin için üzülüyorum. Hiçbir şey hissedemediğın için - neşe, üzüntü, hatta acı."

"Gerçek acının nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun," diye öfkeyle tükürdü, gözleri ölüm kadar karanlıktı, boynumu sıkıca kavramıştı. İçgüdüsel olarak ellerimi onunkilerin üzerine koydum, koruyucu bir refleksle, beni boğabileceğinden korkuyordum.

"Gerçek acının ne olduğunu bilmiyor olabilirim," diye devam ettim elini daha sıkı kavrayarak, "ama öfkenin sizi ancak bir yere kadar götürebileceğini biliyorum."

Kuzguni gözlerini daha da karanlık bir şey doldurdu ve beni Medusa'nın bakışları gibi olduğum yerde dondurdu.

Korkudan ya da belki de patlamamdan duyduğum utançtan olsa gerek, gözlerimi kaçırmayı reddederek bakışlarını üzerimde tuttum. Daha önce hiç kimseyle bu şekilde konuşmamıştım. Normalde ruhumun derinliklerine gömülü olan içimdeki en kötüyü bu kadar kolay ortaya çıkarmasından nefret ediyordum.

Rahatsızlığımı hissetmiş olacak ki boğazımı bıraktı, geri çekildi ve ellerini saçlarında gezdirdi.

Öksürdüm ve derin nefesler aldım, gözlerimden yaşlar süzülürken hava ciğerlerimi yakıyordu.

Koyu renk ipeksi saç dalgaları tam çenesinde bitiyor, onu daha da çekici ve güçlü gösteriyordu. Uzun saçlı erkeklerden hiç hoşlanmamıştım ama şimdi neden bu kadar abartıldığını anlıyordum. Tüm o göz kamaştırıcı saçlar, yüzündeki kirli sakal, fırtınalı koyu renk gözleri ve o sert kaslar neredeyse başımı döndürüyordu.

Kulüpte onu gördüğüm ilk andan itibaren onun kılık değiştirmiş bir canavar olduğunu anlamalıydım.

Tüm bu baştan çıkarıcı güzellikten hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz.

Georges Duroy gibi o da muhtemelen yakışıklılığını kullanarak istediği her kadına boyun eğdirmiştir.

Kan lekeli beyaz Armani gömleğinin düğmelerini açtı ve arkasındaki kanepeye fırlattı. İnce beyaz bir atlet ve siyah bir pantolonla pencereye doğru yürürken, kollarından biri siyah mürekkeple kaplıydı ve çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Belirgin kolları ay ışığı altında parlıyordu, sırtı ise olağanüstüydü.

Daha önce hiç sırtlara odaklanmamıştım, ama şimdi inkar edilemezdi, ona karşı bir şeyler hissediyordum.

"Sana bu gece hayırsever bir ruh halinde olduğumu söylemiştim, ama şansını zorlama," diye alay etti, hala benden birkaç metre uzaktaki pencereye bakıyordu. "Bana bir daha hakaret edersen dilini kesip sana yediririm."

Bu benim gitmem için bir işaret olmalıydı ama pencereden atlamak ya da özgürlük için kafamı kapıya vurmak istemeden burada bir dakika daha kalmaya dayanamazdım.

"Neden burada olduğumu bilmek istiyorum," dedim gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. "Lütfen, eğer gitmeme izin verirseniz, sizi ihbar etmeyeceğim ya da hiçbir şey söylemeyeceğim. Hatta seni affedeceğim."

Yalvarışımın alay edercesine güldü ve süregelen gerginliği dağıttı. İçimde biriken kızgınlık ve öfke ellerimin titremesine neden oldu.

"Bağışlanmaya inanmayı bırak, Sofiya. Bu iğrenç bir şey," d i y e alay etti ve içkisini almak için kafe masasına yöneldi.

Sözleri beni bitkin düşürdü ve gözlerimiz tekrar buluştu, ama ben onun kinde sadece bıkkınlık gördüm.

"Hayatta kalmanın tek yolu kalpsiz olmaktır," dedi bir sigara yakarak. "Kalbin senin en büyük düşmanın, hâlâ *burada* olmanın sebebi."

"Ne demek istiyorsun?" Sesim titreyerek sordum.

"Beni çocukça bir fantezinin kalıbına sokmaya çalışma," diye uyardı, bir adım daha yaklaşarak. "Ben bir katilim Sofiya, romantik değil. Hayatını emip bitireceğim."

Ne ima ettiğini ya da ne varsaydığını bilmediğim için tereddüt ettim.

Onun hakkında fantezi kurmuyordum, değil mi?

Aramıza mesafe koyma dürtüsü yadsınamaz hale geldi. Yine de hareket edemiyordum. İçimden bir ses beni tehdit etmediğini ama uyardığını söylüyordu.

Ondan çok korkuyordum.

Sofiya, sen delisin!

Sıkıldığında beni öldürmekle ve parçalara ayırmakla da tehdit edebilirdi. Yine de olgunlaşmamış bir kız gibi onu test ettim, ateşle oynadım. Dudağımı çiğniyor, söylediğim her kelimenin onun hastalıklı oyunlarını beslediğini kendime hatırlatıyordum. Sadece bu farkındalık bile beni gitmeye itti.

Odayı tedirgin edici bir sessizlik kapladı ve çıkış yolunu bulmak için arkamı döndüm ama güçlü eli kapıya çarparak çıkışımı engelledi.

Dehşet içinde, öfkesinin bu sefer gerçekten bedenime zarar vermesini bekledim ama hiç gelmedi.

"Bırak beni, lütfen," diye yalvardım, yaklaştıkça nefesim kesiliyordu. Bana doğru bastırdı, yüzü boynuma gömüldü, nefesi tenime karşı sıcaktı.

"*Hayır*," diye fısıldadı boynuma doğru öpücükler göndererek.

Çenemi sıktım, sertçe ısırırken kanın tadını aldım, daha fazla utanmayı önlemek için dudaklarımı mühürledim. Zihnim sorularla dolup taşıyor, çaresizce cevaplar arıyordu.

"Babamın hâlâ hayatta olduğunu söylemiştin," dedim, sesim zar zor duyuluyordu. "Nerede o?"

"Kolombiya'da," dedi, tenimi emerken elleri kalçalarımnda sıkılaştı.

Kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak bir iniltiyi bastırdım. Sözde babamın neden Kolombiya'da olduğunu merak ederek onun sözlerine odaklandım.

"Fotoğrafları nasıl aldın?" Nefes aldım. "Çekmecelerimi mi karıştırdın?"

"Külotunu almak için burnumu sokmama gerek yok, Sofiya."

Nefesim kesildi. "Siktir git."

Ani bir vızıltıyla beni çevirdi ve kapıya doğru itti. Uzun boyu üzerimde belirip görüşümü engellerken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Yakınlığı düşünmemi zorlaştırıyordu, gözleri gözlerimi delip geçiyordu.

Kitabı bıraktım ve ellerimi onun sert göğsüne koyup bana yer açmasını isterken kitap yere düştü. Parmaklarım tenine değdiğinde içimde bir sıcaklık hissettim. Hâlâ sadece atlet giyiyordu, belirgin göğsü görünüyordu ama dokunma isteğime direndim. Bileklerimi kavradı ve başımın üstünden kapıya doğru tutturdu.

Peki, Grinin Elli Tonu'nun bir kopyasıyla beni tokatla, neler oluyor?

Karşı koymaya çalıştığımda öfke yanaklarımı kızarttı, ama o kendini savunmaya yönelik her türlü girişimi bastırarak elini sıktı.

"Her zaman bir pislik misin, yoksa bana özel bir muamele mi yapıyorsun?" Tersledim. "Sen her zaman kaltak mısın?" diye karşılık verdi.

"Evet," diye cevap verdim sıkılmış dişlerimin arasından.

Kalbimdeki ateş göğsümü yaktı ve daha önce hiç kimseye bu kadar kötü vurmak istememiştim.

Beni serbest bırakarak içten bir kahkaha attı. "Bildiğim iyi oldu."

Ellerinin hafifçe titrediğini fark etmekten kendimi alamadım. Gözlerimi vücudunda gezdirerek dövmelelerini seçmeye çalıştım ama sadece birkaç yıldız, sayı ve Rusça cümle ile karanlık bir sokakta yürüyen iki silüete benzeyen şeyleri çözebildim.

"Yarın Moskova'ya gidiyoruz," dedi. "Senden uslu durmanı bekliyorum Sofiya. Bana bunu tekrarlatma."

Sonra kapıyı açmak için beni hafifçe kenara itti.

Bir eli kapı kolunda duraklayarak bana baktı, bir kaşını kaldırıp dudağını büktü.

"Burada aptalca bir şey yapmaya kalkma. Yaralanmanı istemem," dedi muzip bir göz kırpmayla.

Sonra kapı arkasından çarparak kapandı.

CHapTer

THlrTeen

"Yalnızca düşmanlar doğruyu söyler; dostlar ve sevgililer görev ağına takılarak sonsuza dek yalan söylerler."
- Stephen King

Volk

Merdivenin dibinde durmuş, kravatımı düzeltiyor, küçük prensesimizin görkemli girişini yapmak için sonsuza kadar beklemiş gibi hissediyordum.

Çok daha erken ayrılmamız gerekiyordu ama o çok ağırdan alıyor gibiydi. Saatimi çevirerek, zamanı tekrar kontrol ettim: 09:35.

Dün gece, uğursuz fısıltılar ve kulaklarımdan gitmeyen hafif iniltilerle dolu bir başka fırtınalı rüya yüzünden dört saatten az uyuyabildim.

Duşta, ılık suyun cildimi yatıştırmasına izin verdim, sadece kokuyu değil, düşüncelerimi durmaksızın meşgul eden ateşli esmerin canlı hatırasını da temizlemeye çalıştım.

Kahvemin tadını çıkarırken aklım yine ona takıldı. Dikkatimi çeken sadece güzelliği değildi; merakımı cezbeden şey onun cüretkâr ve korkusuz doğasıydı. Tek bir yanlış adım felakete yol açabilirdi, yine de peşinden gitmenin heyecanına karşı koymak imkânsızdı.

Saatimi tekrar kontrol ettim, hayal kırıklığı boğazımda yükseliyordu. Ne halt ediyor bu kız?

Dasha'ya Sofiya'nın yoğun günümüze hazırlanmasına yardım etmesi talimatını açıkça vermiş, geç kalmanın bir seçenek olmadığını vurgulamıştım. Zamanım çok değerliydi ve bu ikinci çocuk bakıcılığı işi sadece sinirlerimi bozmakla kalmıyor, aynı zamanda daha fazlasını isteme arzumu da körüklüyordu, sonunda beni kıcımdan ısıracığını bildiğim bir şey.

Ama Sofiya'ya babasının yaşadığı dünyaya bir bakış attırmanın çok eğlenceli olacağını düşündüm. Şehirde yarım kalmış bazı işlerim vardı, bu yüzden bir taşla iki kuş vurabilirdim: Marina'yı ziyaret etmek ve minik yavrumuzu Silas kanadına bırakmak. İçinde bulunduğumuz kirli işleri görsün, tatlı ve sevgi dolu babasının onu kurtarmak için mucizevi bir şekilde ölümden döneceğine dair saf hayallerini yıksın.

Kendimce, kıza bir iyilik yapıyordum.

Igor'un dünyasını ne kadar çabuk öğrenirse, o küçük masum kalbi ve ruhu için o kadar iyi olacaktı.

Sonunda merdivenlerin başında belirdiklerinde, öfke göğsümde alevlendi ve midemde çalkalandı. Dasha'ya bakma zahmetine bile girmedim; tüm odağım başka birine, daha doğrusu başka bir şeye sabitlenmişti.

Ne. Ne. Sikeyim.

Gözlerim, deri çizmelerle kaplı ayaklarından, şeffaf taytlarla kaplı uzun, pürüzsüz, bronzlaşmış bacaklarına ve dekoltesini belli belirsiz ortaya çıkaran kısa, uzun kollu, düşük V yakalı, fırfırlı siyah bir elbisenin örttüğü kalçalarına gitti.

Gözlerimi, minik güzellik izlerinin bir harita gibi dağıldığı uzun boynunda gezdirerek görsel analizime devam ettim ve son olarak dolgun, yumuşak pembe dudaklarına ve yüksek bir at kuyruğuyla geriye çekilmiş uzun, ipeksi siyah saçlarına baktım.

Ellerime tam oturacak olan göğüsleri yine dikkatimi çekti. Kahretsin, tek yapmak istediğim kafamı oraya sokmak, yumuşak bronz tenini yalamak ve ısırmak ve unutulana kadar boğulmaktı.

Gözlerimiz mıknatıs gibi buluştu ve yere bakıp kollarını kavuşturarak göğsünü saklamadan önce gözlerinde ateş gördüm.

Düşüncelerimi bir arzu dalgası ele geçirdi. Sakin davranmaya çalıştım ama kalbim hızla çarpmaya başladı ve avuçlarım terledi. Pişman olacağım bir şey yapmamak için dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Derin bir nefes alarak başka bir şey düşünmeye çalıştım, dikkatimi onun güzelliğinden uzaklaştıracak herhangi bir şey. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içimde tutuşan duyguyu bir türlü atamıyordum.

O çok muhteşem.

"Geneleve gideceğimizi söyledim," diye tükürdüm Daşa'ya, gözlerim Sofiya'ya sabitlenmişti. "Onu bir fahişe gibi giydirmeye değil."

Belden aşağı bir vuruştı, biliyorum ama hayatımı cehenneme çevirdiği için onu cezalandırmalıyım.

Sofiya dudağını ısırды ve yumruklarını sıktı, muhtemelen hakaretlerini geri çekiyordu. Fırtınalı gözleri benimkilerle buluştu ve kışkırtma niyetimi anlayınca Daşa'dan siyah kürk mantoyu kapıldığı gibi kapıya yöneldi.

Çabuk öğreniyor. Güzel.

Kapı koluna uzanırken seslendim, "Oh, ve gardiyanları baştan çıkarmaya çalışma zahmetine girme. Hızlı bir sikiş için çaresiz olabilirler ama onlar bile kaçmana yardım edecek kadar aptal değiller."

Döndü, bana ölümcül bir bakış fırlattı ve hışım ile çıktı.

Kaşlarını çatmış olan Dasha'ya döndüm. "Ona karşı neden hep bu kadar acımasız olduğunu anlamıyorum, Volk," dedi. "Bütün bu olanlarda o masum."

Paltomu giydim, bir sigara yaktım ve sinirli bir şekilde ona baktım.

Donmuş bir halde yere bakıyordu, elleri titriyordu. "Marina seni görmek istiyor," diye ekledi.

Homurdandım. "Ne zamandan beri Marina ile arkadaşsın?" Başını kaldırdı. "Değilim."

Dumanı içime çektim ve bir kaşımı kaldırdım.

Marina'nın ilgimi çekmek için gösterdiği çaresizlik sınır tanımıyordu. Dasha'nın Rusya'ya döndüğünü nereden bildiğini bile bilmiyordum ama şaşırmamıştım. Küçük bir fare gibiydi, karanlık yerlerde saklanıyor, dedikodu ve sırlar için etrafı kokluyordu.

Son zamanlardaki tüm tehditlerime rağmen, onu tekrar yakalamam için bana meydan okuyarak kaçmaya devam etti. Mükemmel bir KGB ajanı olabilirdi; ispiyonculuk dünyada en sevdiği şeydi.

Yalan söylemeyeceğim; o harika bir dikkat dağıtıcı.

Başlangıçta, kedi-fare oyunu eğleneliydi. Marina cezalandırılmaktan hoşlanıyordu ve ben de ona şaplak atmaktan hoşlanıyordum - mükemmel bir kombinasyon.

Ama sonra baş belası oldu. Takıntısı büyüdü ve iş toplantılarıma bile katılarak sorun yaratmaya başladı. Bağları koparmam gerektiği açıktı.

Yine de, inatçı bir fare gibi, Marina her zaman geri dönmenin bir yolunu buldu.

Sigaramdan bir nefes daha çekerken, onunla sonsuza dek başa çıkmam gerektiğini biliyordum.

Dasha'yı arkamda bırakarak kapıya yöneldim. Dimitri'nin bugün bize katılmasını istemiyordum -bu hafta onun çirkin suratını yeterince görmüştüm- bu yüzden ben küçük misafirimize günün planını anlatırken Dve'den arabayı sürmesini istedim. Igor'un şehirden uzak durmamız konusundaki uyarıları yaklaşan bir fırtına gibi üzerime çöktüğü için hızlı hareket etmemiz gerekiyordu.

Dışarı çıktığımda gökyüzünde kara bulutlar toplanmıştı.

Bir şeyler olmak üzereydi ve bunun iyi olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Sonunda siyah, camlı SUV'un arkasına yerleştiğimde Sofiya'nın uyuduğunu görüp şaşırdım. Başını cama yaslamış, ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuştu. Elbisesi, onu düzeltmeyi düşünmeme neden olacak kadar yukarı kalkmıştı.

Yaparsam da lanet olsun, yapmazsam da lanet olsun.

Dve arabayı çalıştırıp ormanın içinden geçerken mesaj göndermek için telefonumu çıkardım.

"Nurma'ya doğru dönün."

"Ama Volk, neredeyse-"

"Çok uzak olduğunu biliyorum ama orada yapmam gereken bir şey var."

Nurma iki saat uzaklıktaydı ve şehre ulaşmamız sadece 45 dakika sürecekti. Ama dolambaçlı bir yol ilginç görünüyordu. Nurma'da Vlad'ın son anlaşmaları hakkında bana bilgi verebilecek bir tedarikçimiz vardı.

Dikiz aynasından Dve'nin şaşkın bakışlarını fark ettim.

"Adamlara bizi takip etmelerini söylememi ister misin? Bir şey olursa diye?"

Gözlerimdeki ateş yeterli bir cevap olmalıydı.

Başını salladı, radyoyu açtı ve başka bir soru sormadan yola odaklandı.

Parmak eklemlerimi ve boynumu kırdım, onun aptal fikirlerini kafasından söküp atma dürtüsüne direndim.

Ne zaman yardım için başkalarına güvendim?

Sessizliğin tadını çıkararak yanımda uyuyan güzele baktım.

Düşünceye homurdandım.

Keşke parmağına bir iğne batırabilseydim de babası gelene kadar derin bir uykuya dalsaydı, beni baş ağrısından ve istenmeyen ereksiyonlardan kurtarsaydı.

Pencereden dışarı bakarken, güneş ışığının bulutları yararak buğday tarlalarına dokunuşunu izledim. Klasik müzik çalarken

radio, her şey büyüleyici görünüyordu. Neredeyse tarladan bir domuzun uçmasını ya da bir tek boynuzlu atın gökkuşağından aşağı kaymasını bekliyordum. Kırsalın dingin güzelliği, beton ormanından ve şehrin sürekli koşuşturmasından ferahlatıcı bir değişiklikti.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve huzur ve sessizliğin yıpranmış sinirlerimi yatıştırdığını hissettim.

Yolculuğun geri kalanı huzurluydu.

Tedarikçilerimizle görüştüm ve Igor'la otuz dakikalık bir telefon görüşmesinde Kolombiyalılarla Amerika'daki İtalyanlarla yaptığımız anlaşma kadar kârlı olabilecek yeni bir anlaşma üzerinde konuştuk. Araba sık ormanın içinden geçerken ve lastikler toprağı daha derinden kazarken, neredeyse varlığımızı söyleyebilirdim.

Birden Sofiya'nın kafası pencereye çarparak onu u y a n d ı r d ı .

Esnedi, gerindi ve istemeden de olsa uzun bacaklarını daha fazla ortaya çıkardı.

Şaşkınlıkla etrafına bakındı, nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyordu.

"Bu bir okul otobüsü değil. Bir dahaki sefere kapa çeneni," diye tısladım, Igor'un adamlarından Nazard'a şehre geç kalacağımızı bildiren bir mesaj gönderirken gözlerim telefona yapışmıştı. "Korku filmlerindeki testere gibi horluyorsun."

Dve arabayı park ederken kıkırdadı.

"Ben horlamam," dedi, çarpmanın etkisiyle muhtemelen bir şişlik oluşmuş olan başını ovuşturarak. "Nereye gidiyoruz bu arada?"

"Birazdan göreceksin."

"Tanrım, gizemli olmayı seviyorsun, değil mi?" Esnedi, gözlerini ovuşturdu ve omuzlarındaki bol paltoyu sıktı.

"Yabancılarla özel şeyler konuşmam."

"Ouch. Şimdi de yabancı mı oldum?" Derin derin düşünüyormuş gibi yaparak çenesini kaşıdı. "Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordum." Omzuma dokunarak yaklaştı, gözleri benimkilerle kilitlendi. Dudaklarına hızlı bir bakış atarak ekledi, "Bu arada, hızlı bir not: takip etmek sadece adam sevimliyse ahlaki olarak hoş görülebilir, ki bu senin durumun değil."

Alay ettim. "Yani çirkin erkekleri öpmeyi seviyorsun?"

"Evet, egonu incitmek istemedim," diyerek saçlarıyla oynadı ve omuz silkti. "Buna hayır işi deniyor. Araştırın."

Dave'e baktım ve yüzündeki kocaman sırıtışı gördüm, bizim küçük kedi kavgamızdan eğlendiği belliydi. Kanım kaynadı.

"Sana gerçek hayır işinin ne olduğunu gösterelim, bebeğim." Ona göz kırptım, kapıyı açtım ve silahımın dolu olduğundan emin oldum. "Oh, ve bu arada

Bu arada," diye devam ettim sırtarak, "burada hâlâ biraz salya var."

I mış gibi için nokta at onu Çene, izliyor onu yüz floş utançla.

Hakarete benzeyen bir şeyler mırıldandı ama duymazdan geldim ve arabadan usulca çıktım.

İlgilenmemiz gereken bir iş vardı ve benim gerçekten neler yapabileceğime ilk elden tanık olmak üzereydi.

OceanofPDF.com

ChapTer

FOUrTeen

"Bazı geceler işkence, düşünme ya da yalnızlığın tadını çıkarmak için yaratılmıştır."
- *Poppy Z. Brite*

Sofiya

Uzun yol boyunca daldığım huzursuz uykunun etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde kollarımı gerdim ve ağırlaşmış, kaşınan göz kapaklarımı ovuşturdum. Rüzgâr at kuyruğunu karıştırdı ve yanaklarımı okşayarak esnemelerimden kalan gözyaşlarımı kuruttu.

Ağzımı sildim, belki gerçekten salyam kalmıştır diye. Horladığım konusunda yalan söylediğini biliyordum ama yine de içimde belli belirsiz bir güvensizlik vardı.

İçten içe, horlamamın yolculuğunu mahvedecek kadar yüksek olmasını umuyordum. Birden sabahki olaylar kafamda tekrar canlandı.

Dasha odaya girdiğinde kolları giymeyi reddettiğim kıyafetlerle doluydu ve kendi eşyalarını talep ediyordu. Çatışan gözleri öfkemi yumuşattı ve onu ailem hakkında bilgi vermeye zorlamak için o anı değerlendirdim.

Bir anlaşma önerdim: Üç soruma cevap verirse, kıyafetleri giyecek ve odadan çıkacaktım, muhtemelen dün gece deli canavarla meydan okuyan yüzleşmemin cezasını çekecektim.

Gözlerini devirerek, isteklerle değil sorularla uğraştığımızı bildiğimden emin oldu.

"Ben yeşil cin değilim Sofiya," dedi kızgınlıkla ellerini kaldırarak.

"Aslında maviydi ama konumuz bu değil." Ters

ters baktı ve devam etmem için ısrar etti.

Orada sessizce oturdum, hangi soruların yararlı bilgiler verebileceğini ve bu cehennemden kaçış olasılığını tarttım.

"A c e l e et, yoksa ikimizi de öldürecek," diye ısrar etti, annesinin hediyesi olan küçük altın saatine bakarak.

"Annem nerede?" Yanıtını beklerken göğsümün sıkıştığını hissettim.

Arkasını döndü, yapılmamış yatağımın üzerine oturdu, elleri

titriyordu. Sessizliğin her geçen saniyesinde kalbim sıkışıyordu.

"Ona bir şey mi yaptılar?" Kendimi masaya yaslayıp baş dönmesiyle savaşılmaya çalışırken sesim titriyordu.

"Bu iki soru, aşkım."

"Ve tek bir cevap bile yok!" Hayal kırıklığı içinde bağırdım. "Moskova sokaklarında çırılçıplak dolaşmamı istemiyorsan, hızlansan iyi edersin, Dasha."

"Yapmazdın," dedi gözlerini kısarak. "Yemin

ederim yaparım."

Yapmazdım ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Özgürlüğüm ya da annemin özgürlüğü buna bağlı olsaydı, Arbat Caddesi'nde utanç yürüyüşü yapmak için cesaretimi toplardım.

"Tamam, tamam." Endişeyle odayı taradı, sonra bana yaklaşmamı işaret etti. Kulağıma fısıldadı, "Annenin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama hayatta olduğunu biliyorum."

Sözleri havada asılı kaldı, kalbimin gürültülü atışına karıştı.

"Neden fısıldıyorsun?" "O

her şeyi duyar."

Volk'un uğursuz gülümsemesi, gölgeli gözleri ve baştan çıkarıcı dudaklarına dair anılar, kendimden nefret etme duygusu eşliğinde düşüncelerimi doldurdu. Elbette, kurt gibi kulakları vardı.

Dasha'nın gergin titremelerine bakılırsa, bizi gözetlemek için odanın bir yerlerine gizlenmiş cihazlar çok da uzak görünmüyordu.

"O burada mı?" Sesimin onu yoktan var edebileceğinden korkarak fısıldadım.

"Bu üçüncü sorunuz mu?"

Kendimi sakın kalmaya zorlarken içimde öfke kaynıyordu. Sağlıklı düşünmem gerekiyordu. Sabahları pek iyi olduğum söylenemezdi; tüm bu saçmalıklar en azından sabah 10'a kadar yasaklanmalıydı.

"Hayır."

Gözlerimi ona kilitleyerek yavaş ve sakinleştirici nefesler aldım. Tamam. Bunu yapabilirim.

"Babam gerçekten hayatta mı?"

Başını eğdi, bakışları pişmanlıkla doluydu. "Evet, öyle."

Verdiği cevap beni şaşırttı ve yanaklarımdan süzülen yaşları gizlemek için yüzümü kapatırken hıçkırıklarımı tutamadım.

Babam gerçekten hayatta mıydı?

Umut kalbimde çırpınmaya başladı ama hemen kendimi toparladım. Ona güvenebilir miydim? Ya beni razı etmek için yalan söylüyorsa?

Tanrım, bir haftadan kısa bir süre içinde, şimdiden tüm doğru düğmelere basmayı ve beni deliliğe sürüklemeyi başardılar.

"Doğruyu söylediğinden nasıl emin olabilirim?"

İç çekti. "Üç soru sordunuz ve ben de hepsini yanıtladım."

Sonra yataktan bana siyah bir elbise ve bir çift şeffaf siyah tayt uzattı, ben de isteksizce kabul ettim.

"Doğruyu söyleyip söylemediğimi merak ediyorsan anlıyorum ama bana inanmak zorundasın Sofiya."

Başımı kaldırarak bir adım geri attım, tam o sırada eli yüzümdeki yaşları silmek için uzandı.

"Baban hakkında sana yalan söylemeyeceğim." Eli tekrar aşağı inmeden önce duraksadı. "En azından artık değil."

"Artık değil mi?"

Söyledikleri karşısında nutkum tutuldu ve sarsıldım, gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları tutmakta zorlandım. Derin bir ihanet duygusu kanımı dondurdu ve kalbimi acıttı. Gözlerimiz kilitlendi ve onun gözlerinde yalan söylemediğini, bu kez doğruyu söylediğini görebiliyordum.

Ne zaman annemin nerede olduğu ya da evde en sevdiğim atıştırmalıkların saklandığı gizli yerler hakkında bilgi sahibi olsa, her zaman bir şey bildiğini inkar ederdi. Ama gözleri bir sağa bir sola kayar, ısrarlı bakışlarım altında ağzının kenarı hafifçe titrerdi.

Sayısız şikayet ve sözden sonra Dasha sonunda pes etti ve bilmek istediğim her şeyi bana anlattı.

Bir keresinde yatağının altına sakladığı küçük bir kutuyu göstererek, "Kelimelerle aran çok iyi, ufaklık," diye itiraf etmişti.

Annemin, yepyeni ilk iPhone'umu saklamak için kullanmasını istediği kutunun aynısıydı. Her şey 13 yaşındayken mutfak masasında oturup karmaşık matematik problemleri üzerinde çalışırken ev ödevlerini küçümsediğimi ifade etme cüretini göstermemle başladı.

Dasha yakınlarda karidesli linguini makarna hazırlamakla meşguldü.

Ona ev ödevlerinden nefret ettiğimi ve aklımda kalmayı reddeden bir şeyi tekrar etmenin bir anlamı olmadığını söyledim. Annemin öfkeli gözlerinden yayılan sıcaklık, gerçekten de çizgiyi aştığımı gösteriyordu.

Sözsüz bir şekilde elini uzattı ve telefonumu istedi, sonra da günlerce görmemek üzere alıp götürdü.

Nostaljik ve konuşmanın aldığı dramatik yönden dolayı hala biraz şaşkın bir halde Dasha'ya en azından temiz iç çamaşırı alıp alamayacağımı sordum.

Banyoya doğru ilerlerken odada ağır bir sessizlik hakimdi. Orada soyundum ve sıcak suyun kalbimdeki ağrıyı yatıştırmasına izin verdim. Duştan sonra büyük bir havluya sarınmış halde odasına döndüm.

Onun gözlerinden kaçarak, aceleyle hazırladığı kıyafetleri giydim, sonra yatağa oturup yakındaki bir çift uzun siyah deri botun fermuarını çektim. Şaşırtıcı bir şekilde üzerime tam oturdular.

Kıyafetlerin kime ait olduğu benim için önemli değildi; bilmek de istemiyordum.

Bir zamanlar kaçırılan başka bir kıza ait olma ihtimalini düşündükçe tüylerim diken diken oldu. Pencereden dışarı baktım, sabahın erken saatlerindeki sis hâlâ cama yapıştıyordu, anılar ve korku zihnimde dönüp duruyordu.

Dasha saçımı taradı ve ben de yüzümden uzak tutmak için bir saç bağı istedim.

Endişeyle saatine baktı, iki kez vurdu, yüzü soldu. Ya geç kalmaktan ya da çok daha kötü bir şeyden endişeleniyor gibiydi.

Onun tedirgin hareketleri benim de endişemin artmasına neden oldu.

Aklımda sorular uçuşuyordu ve ona canını bu kadar sıkkan şeyin ne olduğunu sormaktan kendimi alamadım. Bana el salladı ve aceleyle dışarı çıktı, elinde lüks siyah bir kürkle geri döndü.

Koridorlardan geçip merdivenlerden inerken Volk'un sinirli olduğu bakışlarından belliydi. Gözlerimiz buluştuğunda usulca iç çekti, suçluluk

Bir gece önce ona söylediğim sert sözleri hatırladıkça içim içime sığmıyordu. Bacaklarımın arasında alışılmadık bir sıcaklık birikti ve boynumdaki dudaklarını anımsadıkça yanaklarımı renklendirdi.

Dün gece, dünya uyurken, yatağıma uzandım, tavana baktım, hiç gelmeyen uykuyu özledim.

Yorganı bir kenara atıp göğsümde bir ağırlık hissederken içimde hayal kırıklığı kabardı.

Kütüphanedeki sohbetimiz beni huzursuz etti, somut olmayan bir şeyi arzuluyordum.

Günahkar bir şey.

Ona bir kez daha baktım, koyu renk takım elbisesi içinde kusursuz bir şekilde giyinmişti, varlığı dikkat çekiciydi. O anda artık onu incitmek istemediğimi fark ettim; sadece bu karmaşadan kurtulmak istiyordum.

İçinde bulunduğum çıkmazın nedenleri beni yanıltıyordu, onun bu çıkmazdaki rolü belirsizdi ama kesin olan bir şey vardı: Öfkem ne kadar haklı olursa olsun, ona saldırmamalıydım.

Altımdaki pelüş bordo halıyı incelerken, evin kusursuz tasarımına hayret ederken, gururum beni sessiz tuttu.

Onu görmezden gelerek, bakışlarının görünmez oklar gibi tenimi sıyırdığını ve gerginliği artırdığını hissettim. Ama bana acımasızca hakaret edip fahişe dediğinde bir ok kalbimi delip geçti.

Yumruklarımı sıktım ve odadan çıkarken ona acımı göstermeyi reddettim.

Dasha'dan kürklü paltoyu kaptığım gibi kış rüzgarına doğru adım attım, yağmur damlaları yanaklarımı okşuyordu. Soğuk hava nefes almamı zorlaştırıyor, boğazım düğümleniyordu.

Her zaman dürüstlüğe inandım, ama dürüstlük maskesi takmış zalimlik aşağılık bir şeydi ve her adımda ona olan nefretimi körüklüyordu.

O tam bir pislik.

Siyah cipe doğru ilerledim, kısa kahverengi saçlı, keskin mavi gözlü, keskin giyimli, uzun boylu bir adam bana gülümsedi.

"*Dobroye utro, Sofiya. Günaydın, Sofiya.*" Onun saygılı selamlaması beni hazırlıksız yakaladı.

Orada öylece durdum, kafam karışmıştı, ailemin bir parçası olup olmadığını merak ediyordum. "Sen benim kuzenim misin?" Şüpheyle sordum.

Aramızda hiçbir fiziksel benzerlik yoktu; birbirimize tamamen zıttık. Ama kim bilebilirdi ki? Belki de bu yüzden kibar davranıyordu.

İçtenlikle güldü, adem elması sallanıyordu, dudaklarında içten bir gülümseme vardı. Başını salladı ve bana oturmamı işaret etti.

"Adın ne senin?" Emniyet kemerimi bağlayıp dikiz aynasından ona bakarken sordum.

Tereddüt etti, kaşlarını çatı ve boynunun yan tarafını kaşıdı. "*Dve*."

"İki mi? Sayı gibi mi?"

Göz kapaklarım düşmüş bir halde pencereye yaslandığımda kıkırdadı.

Cevabını duymadım. Aslında, sesinin belli belirsiz fısıltılarıyla serenat yaparak uykuya dalarken hiçbir şey duymadım.

Ama arabanın sarsıntıları ve yola vuran lastiklerin gürültüsüyle kabaca uyandım.

Dışarı adım atarak, Rusça konuşmakla meşgul olan Volk ve Dve'den uzak durarak, ıssızlığın ortasında bir evin ya da kulübenin daha küçük bir versiyonu gibi görünen bir yere doğru yürüdüm.

Ağaçların çoğu yapraklarını dökmüştü, geriye kalanlar ise soğuk nedeniyle solan kırmızı ve turuncu tonların canlı bir gösterisiydi. Bulutların arasından süzülen güneş ışığı gizemli bir parıltı yayıyordu. Sanki bir animasyon filminden bir sahne gibiydi; yarı yarıya bizi selamlayan geyikler görmeyi bekliyordum.

Ahşaptan yapılmış kulübenin bacasından duman tütüyordu ve etrafı sükûnet ve sessizlikle çevriliydi. Etrafımdaki güzelliği yakalamaya çalışarak dönerken, bir sincap yakınlarda kestane topluyordu.

İki adam arkalarına bakmadan kulübeye doğru ilerledi ve benim yaratığa yaklaşmama izin verdi. Çömeldim, kalbim heyecanla çarpıyordu, sincaba kestane uzatıyordum. Havayı koklayarak bir daldan dikkatle beni izliyordu.

"Gel buraya dostum," diye fısıldadım, uzanarak. "Bunlar senin için."

Sincabın minik gözlerinde şaşkınlık titreyordu ve ısrar ettiğim için kendimi biraz aptal gibi hissettim.

İçten içe, onun yanındaki ağaca tırmanacak gücüm olmadığını biliyordum.

"*Kto ty? Kimsin sen?*" Soğuk bir nesne sırtıma bastırıldı ve tanımadığım bir ses beni ürküttü.

Fındıkları düşürüp çığlık atarak tökezleyip yüzüstü çamura çakıldığımda korku omurgama sıçradı.

Bileğime bir ağrı saplandı ve umutsuzca sürünürken bir yerimi kırmadığım için dua ettim. Çamur ilerlememi engelliyor ve ağrı şiddetlenerek hareketi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Yerde, ellerimi teslimiyetle kaldırmış, dehşete düşmüş sincaba bakıyordum.

Ayak seslerinin yaklaştığını duydum, gözyaşlarım yanaklarımdaki çamurla karıştı.

İşte buydu.

Volk beni buraya öldürmek için getirmişti.

Annemi ve Dasha'yı bir daha asla göremeyecektim.

Garip bir şekilde, ihaneti artık o kadar acıtmıyordu. Hayatımın gözlerimin önünden geçmesi için mükemmel bir anmış gibi geldi.

Pişmanlıklar zihnimi doldurdu.

Sonra bir şey bileğimi yakaladı ve bir kemik kırılması duydum. Çığlık attım ve tehditkâr bir hırıltı havayı doldurana kadar saldırganı tekmeledim.

"Ostanovis', ili ya pristrelyu tebya, tupaya suka! Dur yoksa seni vururum, aptal sürtüğ!" diye vahşice tükürdü bir adam, silahı tıkrıyordu. Beni ayağa kaldırdı ve ayak bileğimden keskin bir acı fişkırmasına neden oldu.

Hâlâ debeleniyordum, kontrolsüzce hıçkırıyordum.

Beni bir ağaca doğru itti ve silahı çenemin altına bastırdı. *"Otpusti yeye."*

Bırak onu," Volk'un sesi korkumu yarıp geçti ve ben gözlerimi kırıştıtararak açtım.

Adam bir adım geri çekildi, silahını ceketinin cebine soktu ve beni ağacın karşısında yalnız bıraktı.

Sonra arkasını döndü, Volk ve Dve ile yüzleşirken ellerini teslimiyetle kaldırdı.

Yabancı kırklı yaşlarının başında görünüyordu, kel kafası ve kalın, uzun siyah sakalıyla üzerimde yükseliyordu. Fırtına mavisini gözleri benimkilere kilitlenmiş, yüksek sesle homurdanırken saf nefret yayıyordu. Biraz fazla kilosu vardı, kıllı karnı bir beden küçük görünen kahverengi ekose flanel gömleğinin altından görünüyordu. Büyük boy yeşil kapüşonlu paltosu aşağıya sarkıyor, üzerinden çamur damlıyordu.

Dve'ye baktım, gözlerinde şaşkınlık ve inançsızlık vardı. Bakışlarını Volk'a çevirmeden önce beni tepeden tırnağa hızla değerlendirdi.

Gerginliğe daha fazla dayanamayarak derin bir nefes aldım ama keskin bir acı göğsümü kavradı ve öksürürken ciğerlerimin sıkıştığını hissettim.

Küçük düşürücü düşüşüm ilk başta fark ettiğimden daha fazla hasara yol açmış olmalı.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, Volk'un bakışlarındaki öfke beni bir heykele dönüştürdü, sanki başımdan aşağı buz gibi bir su dökülmüştü.

Bir adım daha yaklaştı, eliyle çenemi tutarak yüzümü yakından inceledi. Sonra vücudumu inceledi, siyah şeffaf taytımın yırtıldığı ve kan sızdığı yaralı dizime sabitlendi. İrkildim ve geri adım atmaya çalıştım ama aniden kolumu tutarak beni olduğum yerde durdurdu.

"Ne oldu, Sofiya?"

"Volk, klyanus', ona upala, i ya khotel yey pomoch', hayır... Volk, yemin ederim, düştü ve ona yardım etmek istedim, ama..."

Kolumu sıkıca kavramış ve vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken, paltosunun altında sakladığı silahı çıkardı ve adamın kafasına nişan alarak döndü.

"Zatknis'. Kapa çeneni."

Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi, silahı hâlâ diğer yöne doğrultulmuştu. Yanağımdaki çamuru nazikçe silerken başını hafifçe eğdi ve koyu renk gözlerini benimkilere dikti. Görüşüm tekrar bulanıklaştı ve yüzü her göz kırpışımında değişen, unutulmaz bir gölge gibi belirdi.

"Lütfen," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Beni öldürme."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

Bakışlarımız bir kez daha kilitlendi ve kendimi uzanıp onu biraz rahatlatmak için daha yakına çekme dürtüsüyle savaşıırken buldum. Eli dalgınca yanağımyı sıyırdı ve içimi delip geçen bir bakışla yakıcı sorusuna cevap bekledi.

Derin bir nefes alarak cesaretimi topladım. "Sadece bir sincabı beslemek istemiştım," diye kekeledim, bacağımdaki acıdan irkilerek. "Ve sonra, ne olduğunu anlamadan boynumda bir silah hissettim ve..."

Silah sesi sağır edici bir gürültüyle patladı, vücuduma şok dalgaları gönderdi ve neredeyse beni hasta ediyordu.

Kontrolsüzce titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi başımın iki yanına kenetleyerek kulaklarımdaki acıyı dindirmeye çalıştım. Histerik çığlıklarım boş ormanda yankılanırken, ellerim çamura bulanmış bir şekilde paltomu yırttım.

Bir çığlık daha benimkine katılarak beni transımdan çıkardı.

Pantolonuna kırmızı bir leke yayılırken yerde kıvranan yabancının bacağınyı sıkıca tuttuğunu gördüm. Vurulan oydu.

Üzerime bir rahatlama çöktü ve sonunda derin bir nefes almayı başardım.

"Onu arabaya götür." Volk'un sesi içimde bir şeyleri tetikledi ve az önce olanlardan dolayı utanç duyarak kendimi onun bakışlarından kaçarken buldum.

Dalgınca alnımı silerek elbiseme yapışmış yaprakları fırçaladım. Berbat görüldüğümün farkındaydım ama Dve'ye doğru ilerlerken bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım.

Onu arabaya kadar takip ettim, Volk'un yoğun bakışlarını hâlâ sırtımda hissediyordum.

Dve arabanın kapısını açıp oturmamı işaret ettikten sonra önümde diz çöktü, endişesi yüzüne yansımıştı.

"Orada olduğunu bilmiyorduk," diye açıkladı at kuyruğuma takılmış bir yaprağı çıkarırken. "Çılgılık attığını duyduktan hemen sonra geldik."

"Yani beni öldürmesi için birine para vermedi mi?" diye sordum, hâlâ emin değildim.

"Hayır," diye kıkırdadı Dve, sessizliği bir çılgılık daha bozdu ve ardından bir silah sesi daha duyuldu. "Eğer ölmeni isteseydi, bunu kendisi hallederdi."

Endişeyle arkama baktım ve Volk'un kararlılıkla arabaya doğru yürüdüğünü, silahını paltosuna geri koyduğunu gördüm.

Sürüklenen bulutların arasında cevap arar gibi gökyüzüne baktı.

Ölmeni isteseydi, bunu kendisi hallederdi.

Volk yanıma yerleşirken cebinden beyaz işlemeli bir mendil çıkardı ve hafifçe dizime sürdü. O anda yaptığı şeyin benden intikam almak için kullandığı bir yol olduğunu anladım.

Ona olan kızgınlığıma rağmen, hayatımı kurtardığı için minnettarlık duymaktan kendimi alamıyordum.

ChapTer

FIFTeen

"İnsan vücudu en iyi sanat eseridir."
- *Jess C. Scott*

Volk

Edik'in çamurlu zemine yayılmış, etrafı rengârenk yapraklar ve düşen çam kozalaklarıyla çevrili cansız bedenine bakarken içimde durdurulamaz bir öfke kabarıyordu.

Biri bacağında, biri göğsünde ve biri de kafasında olmak üzere üç kurşun yarası kan sızdırarak korkunç bir tablo çizdi.

Çok geçmeden leş yiyen hayvanlar tarafından ya da kader daha nazikse kederli ailesi tarafından bulunacaktı.

Şimdi Vlad'ın nerede olduğuna dair cevaplar bulmak için daha derine inmem gerekiyordu.

Dve ve ben önce Edik'i bulmak için küçük kulübeyi aradık. İçeride, büyük bir şöminenin sıcaklığı dışarıdaki soğukla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Yakınlarda, siyah ve mavi gözlü bir kedi bir sandalyenin üzerine kıvrılmış, soğuktan korunmaya çalışıyordu.

Kulübe, ahşap duvarları ve eğimli çatısıyla rustik bir cazibeye sahipti. Büyük taş ocakta çıtırdayan ateş odayı sıcak bir ışıltıyla yıkıyor ve yanan odun kokusu havaya yayılıyordu. Şöminenin yanındaki iyi yıpranmış koltuk, şık kürkü ve parlak gözleri dingin bir rahatlığı yansıtan memnun kediye kucaklıyordu.

Oturma odası basit ama işlevseldi; etrafa dağılmış birkaç parça ahşap mobilya ve duvarlarda asılı birkaç çerçeveli tablo vardı.

Yatak odasını kontrol etmeye karar vermeden önce Edik'in adını birkaç kez sayıkladım.

Oda küçük ve pisti. Boş bira kutuları, cips poşetleri ve kullanılmış prezervatifler yere saçılmıştı. Su hasarı eğimli çatıyı lekelemiş, tavanda koyu lekeler bırakmıştı. Tek pencere kirliydi ve köşeleri örümcek ağlarıyla kaplıydı.

Yatak, her dokunuşta inleyen eski bir metal iskeletti, nevresimler lekeli ve küflüydü. Yastıklar pütürlü ve yıpranmış, battaniye ise ince ve kenarları yıpranmıştı. Komodin eski dergiler, boş şişeler ve atılmış ambalaj kağıtlarıyla doluydu. Masanın üzerindeki lambanın ampulü titriyor, odayı bunaltıcı ve sevimsiz hissettiren hastalıklı sarı bir ışık saçıyordu.

Evinin bir gecekondudan bile daha kötü olduğunu söylemeye gerek yok. "*Protivnyy ublyudok Nasty bastard.*"

Dve kıkırdadı ama dikkatimi yatağın yanındaki aile fotoğrafına verdiğim için fark etmedim bile. Sadece bir yüzü tanıyabildim.

Sabırsızlıkla oturma odasına döndüm, küçük kedi hâlâ yanımda uzanıyordu. Dalgınca kulaklarını kaşıdım.

Hangi cehennemdesin, Edik?

Aniden, delici bir çığlık sessizliği bozdu ve kedi alarmla tısladı.

Ne oluyor lan?

Dve ile gözlerimi kilitledim, yüzümde şaşkınlık ifadesi vardı. Sonra anladım: Sofiya burada değildi.

Bizi takip etmemişti, bu da ürkütücü sessizliği açıklıyordu. Dırdır yok, şikayet yok, sadece rahatsız edici bir huzur.

Bir çığlık daha yankılandı ve kaynağını bulmak için acele ettim.

Oraya vardığımızda, hiçbir şey beni bu manzaraya hazırlayamazdı: lanet olası işe yaramaz Edik, vücudu çamur ve yapraklarla kaplı, dehşet içinde ağlayan Sofiya'yı taciz ediyordu. Sanki son anlarını yaşıyor gibiydi.

Dişlerimi sıkıp Dve'yi durdurdum ve silahını indirmesini işaret ettim.

Hemen anladı, başıyla onayladı ve Sofiya'ya arabaya kadar eşlik etmek için birkaç adım ötede durdu.

Bunu ben düzeltecektim.

Başlangıçta onu öldürmek istemedim.

Tek bacak yeterli olmalıydı, ama onun gözlerindeki sıkıntıyı ve adamın gözlerindeki açlığı görmek kalan tüm mantığımı kaybetmeme neden oldu.

Ben de tetiği çektim ve ona bir ultiatom verdim: Vlad'ın nerede olduğunu, neden onunla iş yapmaya başladığını ve ölümünün ona ne kadar paraya mal olduğunu söyle.

İnlemeleri, ne yazık ki onun için doğru cevap değildi.

Edik'in sesi gergin ve titrekti, nefesleri kısa ve keskin soluklarla geliyordu. Ağırlığını kaydırırken yüzünü buruşturdu, yaralarından dolayı acı çektiği belliydi.

Gözleri gergin bir şekilde ormanda geziniyor, bir noktada asla uzun süre kalmıyordu.

"Senin fiyatını üçe katladı," dedi sonunda, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ve bana Moskova'da bir ev sözü verdi. *Novospassky* gölü manzaralı iki yatak odası." Sertçe yutkundu, boğazı kurudu ve kaşındı. "Lütfen, onun senin fahişen olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim, bilmiyordum." Ayaklarıma doğru süründü, ayak bileklerimi sıktı ve korkuyla bana baktı. "Onun bir casus olduğunu sanıyordum."

"Bir casus, ha?"

"V-Volk, söz veriyorum," diye bağırdı, yüz hatlarını umutsuzluk kaplamıştı. "Bana inanmak zorundasınız. Sana karşı gelmek istememiştim."

"O *casusa* ne yapmak üzereydin?" Yumruklarımı sıkarak ona baktım. "Onu vurmadan önce tecavüz mü edecektin?" Karnına sert bir tekme atarak kendimi onun elinden kurtardım. "Onu ölüme terk etmeden önce iğrenç aletini içine mi sokacaktın?"

Çığlığı ormanı yırttı. Keskin bir nefes alışla başlayan çığlık, sağ bacağına isabet eden ilk kurşunun etkisiyle kısa kesildi.

Sonra acı ve dehşet dolu gırtlaktan gelen bir kükremeye dönüştü, ses ağaçların yapraklarını sarsan bir güçle boğazından yırtıldı.

"Düşündüğümde daha aptalmışsın, Edik."

Çığlığı çaresizlik ve inançsızlık doluydu, sanki az önce ne olduğunu anlayamıyormuş gibiydi. Sesinde çığ bir ıstırap vardı, vücudundaki her sinir yanıyordu. İkinci kurşun göğüs kafesini delip geçerken tekrar tekrar haykırdı, sesi neredeyse müzikal olan acı dolu bir ritimle yükselip alçalıyordu.

Kahretsin, bu tür müziğe bayılıyorum.

Çığlığı devam ettikçe daha da düzensizleşti, gücü azaldı. Kelimeleri karmakarışık ve anlaşılmazdı, çığlıkları

Acı inlemeleri ve nefes nefese kalmalar.

Sonunda, kafasına son ölümcül kurşunu sıktığımda çığlık, sessizliğe gömülmeden önce bir iniltiye dönüştü.

Benim olan bir şeye dokunursan, senin olan bir şeyi alırım.

Ama lanet olsun. O benim değildi!

Dizindeki, artık kanla kaplı mendile daha sert bastırırken kendime, onun Igor'un beynimle oynadığı oyunlarda sadece bir piyon olduğunu hatırlattım.

"Ah! Ne oluyor be?" Elimini iterek bağırdı, bu sadece bacağının etrafındaki tutuşumu sıkılaştırmamı sağladı.

Saç tellerinin bir kısmı yüzüne yapışmış, artık kurumuş olan yanaklarına karışmıştı. Dolgun dudakları aralandı ve gözlerim onlara kayd, yaklaşp onları ele geçirmemek için kendimi zor tuttum ve bu süreçte onu susturdum.

"Bu beni dinlemediğin için."

Yavaşça, açıkta kalan dizini ve kalçasını örtmek için taytının yırtık yarısını çektim.

Öne doğru eğilerek, bakışlarıyla buluşmadan önce yaralı dizine hafifçe üfledim.

Bana baktı, emin değildi ve tereddütlüydü, sonra soğuk parmaklarıyla yanağıma dokunmak için uzandı.

Dokunuşunun sıcaklığı kollarımdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Özür dilerim."

"Bundan şüpheliyim," diye homurdandım.

"Öyleyim," derken sesi titriyor, düğümlenen boğazını rahatlatmak için öksürürken gözleri yaşlarla doluyordu. "Gerçekten."

Hassas bir dokunuşla dantelli kumaşı tenine bastırdım ve kumaşın içinden vücudunun sıcaklığını hissettim.

Başımı kaldırdığımda kalçasının kıvrımlarına baktım, teninin pürüzsüzlüğüne ve kaslarının yumuşak kıvrımlarına hayran kaldım. Dudaklarımı etinin üzerine bıraktığımda, vücudunun anında tepki verdiğini, titrediğini, tüylerinin diken diken olduğunu ve teninde yıldızlar gibi yayıldığını hissettim.

Elini enseme hissediyorum, tırnakları derime batıyor.

Bunalmış bir halde, daha fazla keşfetme isteğine daha fazla karşı koyamadım, dudaklarımı bir inç daha yukarı indirdim ve taytının koyu, pürüzsüz kumaşının arasından tenini öptüm.

Yakınına eğilerek kulağına fısıldadım, "Şimdi bebeğim, iyi bir kız ol ve çeneni kapat."

Herhangi bir sesi bastırmaya çalışırken dudakları titredi.

Mendili yaralı dizine sıkıca bağladıktan sonra bacağını dikkatlice kucağıma yerleştirdim.

Dve'ye eve dönmesini söyledikten sonra telefonumu çıkardım ve akşam yemeğinde bize katılması için Marina'yı aradım.

Marina'nın Sofiya ile tanışmasını istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Bu kız o kadar baş belasıydı ki, zarar görme riskini göze almadan onu bir an bile yalnız bırakamazdım.

Aramayı yaparken, Sofiya'nın nefesinin altından "pislik" diye fısıldadığını duydum, yakalayamayacağımı umuyordum.

Dve kıkırdadı, ben de dikiz aynasından ona ters ters bakınca birkaç kez öksürdü ve sesi açmak için radyoya uzandı. Telefonumu cebime geri koyarken bir Usher şarkısının hareketli ritmi arabayı dolduruyordu.

Sofiya'nın sol eline uzandım ve onu sıkıca kavrayarak kasıklarına bastırdım.

Bağırdı ve kurtulmak için mücadele etti ama onu sıkıca tuttum.

"Eğer o pis ağzından bir hakaret daha duyarsam," yüzümü ona döndüm, yüzüm tehditkâr bir şekilde onunkine yakındı, "yemin ederim hiçbir şey ve hiç kimse," elini bıraktım ve ensesinden tutup dudaklarımı kulağına götürdüm, "seni susturmak için sikimi boğazına sokmaktan beni alıkoyamaz."

Geri adım atarken gözlerindeki tiksintiyi gördüm ama gizli bir yanı bunu heyecan verici buluyor gibiydi. Ateşle oynadığımı biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

Parmaklarımı sıcak yanağında gezdirdim, alt dudağının izini sürdüm, sonra boğazına doğru ilerledim, göğsüne yaklaştıkça nabzının hızlandığını ve kalbinin çarptığını hissettim. Pembe dudaklarını inceledim, yaklaştım, burnum odun ve yasemin kokusunu yakaladı. Boynuna sıcak bir nefes bıraktım ve küçük bir inilti kaçtı.

Kulak memesini ısırarak üzerine soğuk bir nefes üfledim.

"Eminim istiyorsundur," diye mırıldandım, omuzlarının gerildiğini hissederek. Boynunu dürttüm ve diğer elimle birkaç tutam saçını okşadım. "Karşı koyma."

"Ölmeyi tercih ederim," diye fısıldadı, elimi tutup iterek. "Ah," diye alay ettim, bir elimi kalbimin üzerine koyarak.

Geri çekildim ve bir kıkırdamayı bastırdım, dinlemediğinden emin olmak için hızla Dve'ye baktım.

Eve giden yol görüldüğünde, Igor'u keşfettiğimiz umut verici ipucu hakkında bilgilendirmek ve esirinin emin ellerde olduğunu bildirmek için aklıma bir not aldım.

Çok iyi eller.

Düşüncelere dalmış, araba dolambaçlı yolda ilerlerken ağaçların bulanıklaşmasını izliyordum. Yol karanlıklaştı ve tekerleklerin altında hışırdayan yaprakların ve kırılan dalların sesi motorun yumuşak mırıltısına karıştı.

Araba bir virajı döndü ve Dve ani bir fren yaparak bir geyik ailesinden kıl payı kurtuldu. Sofiya'nın ön koltuğa çarpmasını engellemek için içgüdüsel olarak kolumu önüne koydum. Onu bırakmadan önce iyi olduğundan emin oldum.

Gergin vücudu yavaşça gevşedi ama ifadesi soğuk kaldı. Onu zorlamamalıydım ama onda beni kendine çeken bir şey vardı.

Her ne kadar inkar etmeye çalışsam da, inkar edilemez bir şekilde ondan etkilenmişim.

Ama lanet olsun, o Igor'un kızı, Tanrı aşkına!

Dve özür diledi ve yolculuğumuza devam ettik.

Sofiya'yı kıvrılmış, titreyen kollarını bacaklarına dolamış, başını pencereye yaslamış halde buldum.

Camımı indirdim ve çam ve nemli toprak kokusunun içeriye dolmasına izin verdim.

Araba.

Hedefimize ulaştığımızda ağaçlar seyreldi ve ev ortaya çıktı.

"Bana bak."

Sesim, motor ve lastikler dışında sessiz olan arabanın içinde yankılandı.

Sofiya beni görmezden gelerek pencereden dışarı baktı.

Yavaşça çenesinden tutup başını bana doğru çevirdiğimde hayal kırıklığı omurgama yayıldı.

"Bana bak dedim."

"Söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim,"

diye tersledi. Çenesini sıkıca kavradım.

Elini benimkinin üzerine getirdi, tırnakları eklemelerime batıyordu. "Beni iyi dinle," dedim. "Bana itaatsizlik etmek istemezsin. Anladın mı?"

Yavaşça başını salladı, konuşmaya korkuyordu, iri kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Güzel," diye fısıldadım ve onu serbest bıraktım.

Kollarını kavuşturarak i geçirdi.

"Bu gece bir misafirimiz var," diye devam ettim, sesim daha sakindi. "Uslu dursan iyi edersin. Bana söylenmedikçe konuşma ve iznim olmadan hiçbir şey yapma."

Araba durdu ve Dve inerek bizi yalnız bıraktı.

"Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Aferin kızıma."

Arabadan dışarı adım attım, içimde bir beklenti vardı. Bu gece unutulmayacak bir gece olacaktı. Bunu şimdiden hissedebiliyordum.

"Pomoch' yey. U neye ranena noga. Ona yardım edin. Bacağı yaralı." Ana kapıyı açmadan önce muhafızlara söyledim. "Yesli ty prikosnesh'sya k ney nepodobayushchim obrazom, ya pererezhu tebe gorlo. Eğer ona uygunsuz bir şekilde dokunursanız, boğazınızı keserim."

OceanofPDF.com

ChapTer

SIXTeen

"Ama çaresiz olmaktan daha güzel bir şey yoktur. Ve umursamıyormuş gibi yapmaktan daha riskli bir şey yoktur."
- Rachel C. Lewis

Sofiya

Yaralı bacağıma rağmen bana yardım etmeyi reddeden iki heybetli muhafızın eşliğinde odama doğru ilerlerken, kadifemsi halı ayak seslerimi boğarken kıyametime doğru yürüdüğüm hissinden kurtulamıyordum.

Günün kaosundan zihinsel olarak yorgun düşmüş bir halde, cildime yapışan kalın çamur tabakasını yıkamak için banyoya koştum.

Kıyafetlerimi çıkarırken bacağımdaki ve karnımdaki sayısız kesik yüzünden irkildim.

Ilık suyun rahatlatıcı kucaklamasını arzulayarak, sıcaklığı yükselttim ve buharlı çağlayanın üzerimden akmasına izin verdim, her damlacıkla ağrıyan bedenimi sakinleştirdim.

Kısacık bir an için kendimi suyun sıcaklığında kaybettim.

Ama bir anda anılar geri geldi - Volk'un tenimde gezinen dudakları, kulağıma değen nefesi ve dokunuşuyla içimde oluşan heyecan. İçimde bir ateş tutuşturdu, beni nefessiz bırakan bir arzu ve hayal kırıklığı karışımı.

Anılar beni tüketirken, kendimi tamamen parçalanmış hissettim.

Bu sadece tutku değildi; aynı zamanda onun hakaretlerinin ve aşağılamalarının anısıydı.

Ona doğru çekildiğim düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu ama yine de ham çekim yüzeyin altında kaynıyordu. Bedenim ve zihnim arasında bir savaş vardı ve kafam karışmıştı.

Zihnim protesto çığlıkları atarken arzularıma teslim olabilir miydim?

Hayır.

Bana eziyet etmekten ve aşağılamaktan zevk alan, unutmayı tercih ettiğim acı dolu anıları canlandıran dengesiz bir sadist.

Ona olan ilgime rağmen, kim olduğu ve ne yaptığı değişmedi.

Şehvet ve gurur arasında gidip gelirken, zihnimi boşaltmaya çalışarak suyun yağmasına izin verdim.

Ama tenimdeki sert ellerinin düşünceleri tekrar içeri girdi ve su her şeyi yoğunlaştırarak beni ürpertti.

Var olduğunu hiç bilmediğim bir parçamla savaşıyordum.

Sadece bir anlığına, içimde hâlâ yanmakta olan tutkunun beni alıp götürmesine izin verdim. Dokunuşu o kadar gerçekçiydi ki -elleriyle göğüslerimi kavırıyor, meme uçlarımı sıkıyor, vücudumu okşuyor, boynumu öpüyor ve kulağıma fısıldıyordu. Neredeyse nefesini tenimde hissedebiliyordum ve vücudunun sıcaklığını benimkine bastırıyordu.

Ama tam elim bacaklarımın arasına kaymak üzereyken kendimi durdurdum.

Uyanmak zorundaydım. Olabilecekleri hayal etmek bir şeydi, ama bu dürtülerle hareket etmek bambaşka bir şeydi, özellikle de onun temsil ettiği tehlike göz önüne alındığında.

Fantezilerimi eğlendirmek için onun kim olduğunu değiştiremezdim.

Elimi çektiğimde, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissederek derin bir iç çektim. Arzu hala içimde yanıyordu, ama asla tam olarak tatmin edilemeyeceğini biliyordum, en azından onunla değil.

Kendimi yıkamaya başladım, ellerimi kollarımın ve bacaklarımın üzerinde yavaş daireler çizerek gezdirdim, cildim kızarana kadar ovaladım ve bacağımdaki kesiklere dokunduğumda yüzüm buruştu.

Bacağıma kondurduğu yumuşak öpücüklerin hatırası beni çarptı ve ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek onları durdurmaya çalıştım.

O lanet bir katil, Sofiya!

Kurulandım ve pijama olarak kullanmayı planladığım beyaz elbiseyi bulduğum küçük yatak odasına doğru ilerledim.

Ayağıma geçirirken, yaralı bacağım hâlâ ağrıdığından yine irkildim. Mükemmel, şimdi ormandan kaçmak imkansız olacak.

Gözlerimi devirip yatağa girdim ve uzun, ürpertici bir iç geçirdim.

Yatmak için çok erkendi ama umursamayacak kadar yorgundum. Bu korkunç günü çaresizce uyuyarak geçirmeye ihtiyacım vardı.

Yine de, dünyayı engellemek için elimden geleni yapmama rağmen, zihnim inatla kapanmayı reddetti ve sinir bozucu bir şekilde uyanık kaldı.

Volk beni gerçekten çekici buluyor mu? Yoksa dokunmaya o kadar açım ki, neredeyse hiç titreşim olmayan romantik kıvılcımlar mı görüyorum?

Yorgunluktan gözlerimi birkaç dakika gibi gelen bir süre için kapattım, ancak yanaklarımı okşayan yumuşak bir el tarafından nazıkçe uyandırıldım. Dasha karşımdaydı, usulca adımı söylüyor ve alt katta akşam yemeği için hazırlanma vaktinin geldiğini fısıldıyordu.

"Lütfen beni yalnız bırak," diye mırıldandım, tekrar gözlerimi kapatmaya çalışarak. "Üzgünüm Sofiya, ama hazırlanman gerekiyor."

"Gitmek istemiyorum."

Bugün olanlardan sonra ne *onu* ne de diğerlerini görmek istemedim.

Sadece evimde, yatağında, bu çılgınlıktan uzaktaymışım gibi davranmak istedim.

"İstemediğini biliyorum ama gitmek zorundasın," diye ısrar etti Dasha. "Eğer gitmezsen sinirlenebilir ve bu da işleri bizim için daha da kötüleştirebilir."

"Umurumda değil," diye tersledim, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyorum. O bir canavar ve ben onun yanında olmak istemiyorum."

İç çekti. "Nasıl hissettiğini anlıyorum ama güçlü olman gerekiyor."

Güçlü olmak için mi? Bu ne cüret? Güçlü olmak istemiyordum. Bu kâbusun bitmesini istiyordum. Bir şehit gibi acı çekmek, ilahi müdahaleyi beklemek istemiyordum. Sadece bu yerden, ondan, omurgamda gezinen bu ürpertici histen kurtulmak istiyordum.

Yüzümü duvara döndüğümde, sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken omuzlarım titredi.

"Senden çok nefret ediyorum," diye fısıldadım kısık sesle. "Bunu bana nasıl yapabildin? Bana nasıl böyle ihanet edebildin, Dasha?"

Elini nazikçe omzuma koyarken Dasha'nın sesi yumuşadı. "Üzgünüm ama başka seçeneğim yoktu. Lütfen, giyinip aşağıya gelmen gerekiyor. Seni bekliyor."

Başımı salladım. "Onunla tekrar yüzleşmem."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle aşağı uzandı, battaniyenin kenarını sıkıca kavradı ve hızla geri çekerek dudaklarımdan ani bir nefesin çıkmasına neden oldu.

"Yapmak zorundasın," dedi kararlılıkla. "Şimdi acele et."

Tüm Rus kraliyet ailesi dirilse ve Prenses Anastasia'nın kendisi bana stroganof servis etse bile, kaçmama yardımcı olacak yararlı bir bilgi olmadığı sürece bu odadan ya da bu yataktan kalkmazdım.

Hâlâ sahip olduğum küçük asaleti toplayarak arkamı döndüm ve yataktan kalktım, ancak bacağımdaki ani ağrıdan irkilerek hızla geri oturdum.

Gözyaşlarımla dolu gözlerimi Dasha'ya kaldırdım. "Lütfen, annemin nerede olduğunu söyle bana. öyle."

Yanıma oturdu ve beni kollarının arasına alarak teselli etmeye çalıştı. Ben. "Üzgünüm, sana başka bir şey söyleyemem," diye fısıldadı ve başıma belli belirsiz öpücükler bıraktı. "Ama söz veriyorum, seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ama burada güvende değilim," diye hıçkırdım.

Dasha'ya artık güvenmiyordum ama küçük bir parçam hâlâ bana yardım edeceğini umuyordu.

"Lütfen, Dasha," diye yalvardım, ellerimi onunkilerin üzerine koyarak. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana bir ipucu veremez misin? Buradan çıkmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

İfadesinin soğuklaşmasını izledim.

"Bu konuşmayı zaten yapmıştık. Şimdi hazırlan ve aşağıya gel."

Bununla birlikte ayağa kalktı, yataktan dantelli siyah elbiseyi aldı ve bana doğru fırlattı.

Kendimi yenilmiş ve her zamankinden daha yalnız hissederek onu yakaladım ve odadan çıkışını izledim. Dasha'nın zihnimde yankılanan uyarılarına rağmen, odamda kapalı kalmaya daha fazla dayanamadım. Kararlılıkla merdivenlerden indim, hâlâ aynı beyaz elbisenin içindeydim, her adım yaralı bacağıma acı verici bir şekilde hatırlatıyordu.

En altta, Dve'nin bakışları benimkilerle buluştu, gözleri darmadağınık görünümümde geziniyordu.

Alaycı ifadesine rağmen bana yardım etmek için elini uzattı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Elini ittim. "Oh, sadece hafıza şeridinde yavaş bir gezinti. Bilirsin, ölüme yakın deneyiminin tüm travmatik anlarını yeniden yaşıyorum. Büyütülecek bir şey değil."

Kıkırdamasını duymazdan gelerek yanından geçtim, bacağım her adımda itiraz ediyordu.

"Sofiya, rol yapmayı bırak."

"Ciddi misin, Dve? Kaçırıldım ve isteğim dışında başka bir ülkeye götürüldüm. Sanırım olağanüstü bir itidal gösteriyorum."

Dave alay etti, belli ki hiç eğlenmemişti. "Doğru, ben de Rus Çarı'yım. Şimdi öfke nöbetleri geçirmeyi bırakın ve Volk'a ve diğer herkese biraz saygı gösterin."

Aniden durdum ve ona ters ters baktım. "Saygı mı? Pardon, 'nasıl kibar bir rehine olunur' el kitabımı kaybetmiş olmalıyım."

Sessiz kaldı.

Sabırsızlanmaya başladığını söyleyebilirdim ama umurumda değildi.

"Bu arada, patronunuz ya da misafiri umurumda bile değil," diye tersledim. "Daha birkaç saat önce sizin yüzünüzden neredeyse ölüyordum! Tamamen çaresiz ve dehşete düşmüş olmanın nasıl bir his olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Bana açıkça zarar vermek isteyen bir adamın merhametine kaldığım o anı hatırladıkça gözlerimden yaşlar boşandı.

"Sadece bu kabustan kaçmak istiyorum."

Dve kolumu tuttu. "Hayatını kurtardığı için Volk'a teşekkür etmelisin. O olmasaydı burada olamazdın. O yüzden biraz minnettarlık göster."

"Bırak beni, Dve! Neredeyse ölüyordum. Bunu öylece geçiştirmemi bekleyemezsin."

"Hâlâ nefes aldığın için kendini şanslı say," diye mırıldandı. "Şimdi temizlen ve düzgün giyin. Bir misafirimiz var ve senin tam bir felaket gibi görünmeni istemiyorum."

Geri çekildim ve kolumu çektim. "Beni rahat bırak."

"Sana zarar vermek istemiyorum, Sofiya. Sadece emirleri uyguluyorum." Yorgun bir şekilde iç çektim.

Oda sessizliğe gömüldü ve arkamda bir varlık, bir aura hissettim.

Yavaşça döndüğümde Volk'un gölgelerin arasından çıktığını gördüm.

Girişi mükemmel bir zamanlamaydı.

Pislik.

Birkaç metre ötemde belirdi, bakışları tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla beni kesiyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatarak attığı her adımda kalbim daha da hızlanıyor ve avuçlarımda terler oluşuyordu.

"Seni rahatsız mı ediyor, Dve?"

"*Hayır.* Sadece akşam yemeği için ona eşlik ediyordum."

Volk'un dikkati tekrar bana kaydı. "Dve, neden ortaçağdan kalma bir hayalet gibi giyinmiş?"

Boğazım düğümlendi. "Burnunun dibinde değilmişim gibi benim hakkımda konuşma."

Çenesi sıkıştı, gözlerinde çelişkili duygular titreyordu. "Bizi yalnız bırakın."

İlk başta beni kastettiğini düşündüm ama Dve kapı yanıyormuş gibi dışarı fırladı. Onunla ilgili karışık duygularıma rağmen, bu canavarla tek başıma yüzleşmektense onunla daha güvende hissediyordum.

Kollarımı kavuşturdum, kendimi sabitlemek için dilimi ısırđım. "Cadı yakma törenine katılmaya mı gidiyorsun?"

"Pardon?"

"Kostümünüzün tek açıklaması bu."

Omuz silktim ve neredeyse yere değen uzun elbiseme baktım. "Dasha'nın sunduğu 'Cadı Şıklığı' bölümünde buldum. Belki de son kurbanınız bunu bir veda hediyesi olarak bırakmıştır."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi, gözleri karanlık bir eğlenceyle dans ediyordu. "Ne kadar da esprilisin, değil mi?"

"Ve sen bir pisliksin."

Kıkırdadı, sesi boş koridorda yankılandı. "Ve sen bir sürtüksün."

Hakareti beni çok etkiledi ve ağzımda acı bir tat bıraktı. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim, savunmasızlığımı görmesine izin vermeyi reddettim. Bu sözlü savaşa girmek aptalca geliyordu ama kendimi savunmaktan kendimi alamadım.

"İnsan ilişkileri becerilerin üzerinde gerçekten çalışmalısın. Eminim bir kaktüsle harika bir arkadaş olurdun."

Gergin omuzları eğlenmediğini gösteriyordu.

O zaman onun gözler sıkılmış içine Benim, muhtemelen arama için Alay edilecek başka bir güvensizlik.

"Anlıyorum," dedi yavaşça. "Burada hayatta kalmak istiyorsan çeneni kapatmayı öğrensen iyi edersin Sofiya. Seni bir kez kurtardım ama bunu bir daha yapmayacağım."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi.

Bakışlarını tutmaya çalıştım ama kendime olan güvenimin kaybolduğunu hissettim.

Hayatım onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Bacağın nasıl?"

Yarama olan ani ilgisi karşısında şaşırılmış bir halde sessizce durdum. "Bir göz atmama izin verir misiniz, yoksa cevabınızı beklemeli miyim?"

Gözlerim kısıldı. "Buna cesaret edemezsin."

Alay etti. "Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun."

"Biliyorum," diye karşılık verdim. "Sen sadece başkalarının acı çektiğini görmekten zevk alan, bencil, çıkarıcı bir psikopatsın."

"Peki sen nesin? Başı dertte bir genç kız mı?"

"Evet," diye cevap verdim iç çekerek.

Gözleri beni tepeden tırnağa tararken kendini beğenmiş sırıtışı genişledi, eli boş boş çenesini okşuyordu. "Yukarı çık ve üstünü değiştir."

"Yapamam. Bacağım çok ağrıyor," diyerek omuz silktim ve ağrıyan bacağımı işaret ettim.

Birden yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Diz çöktü ve bacağımı kontrol etmek için elbisemin eteğini kaldırdı ama itiraz ettim.

İtirazımı görmezden gelerek bileğimi sıkıca kavradı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kendimi sabitlemek için elimi omzuna koyarak söyledim.

Sessiz kaldı, elleri baldırlarımda, yüzü bacaklarımdaki kesiklere yakındı. Dokunuşu tenimi yakıyor, bacaklarımda tüylerimi diken diken ediyordu. Parmakları nazikçe kesiklerin üzerinde gezinirken midemde bir sıcaklık oluştu.

Bir süre sonra ayağa kalktı, ifadesi sertleşmişti. "Yarın doktoru arayacağım. Beni takip edin."

Sonra arkasını döndü ve gitti.

Orada nutkum tutulmuş, olduğum yerde donup kalmıştım; parmaklarının sıyırıldığı yer hâlâ tenimi sızlatıyordu.

Endişeli miydi?

Hayır!

O sadece bir pislik, Sofiya.

Derin bir nefes alarak soğuk zemine bastım, titriyordum ve odaya girdim. Gözlerim yemek odasının zarif dekorunu, narin porselenler ve ışıltılı kristal bardaklarla süslenmiş uzun, karanlık yemek masasını taradı.

Ancak pencerenin yanında duran uzun boylu, ince yapılı sarışın bir kız dikkatimi çekti, bakışları çevredeki sık ormanın derinliklerinde kaybolmuştu.

Zahmetsiz güzelliği karşısında kıskançlık duymaktan kendimi alamadım. Kimdi o? Bir arkadaş, akraba ya da... kız arkadaş mı?

Yerimde olmadığımı hissederek girişin yakınında duraksadım.

Ben orada dururken kız döndü ve benimle göz göze geldi.

"*Zdravstvuyte, Merhaba Sofiya,*" diyerek öne çıktı ve beni kucakladı.

Volk, "Rusça bilmiyor," diye mırıldanarak kristal viski bardağına uzandı ve büyük bir yudum yuttu.

Özür dileyen bir gülümsemeyle kendini tanıttı ve elimi sıcak bir şekilde sıktı. Adı Marina Kruglov'du ve gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Hakkınızda çok şey duydum," dedi Marina gülerek. "Kasabada çok konuşulan birisiniz."

Utanç dolu bir kahkaha attım. "Gerçekten mi?"

Volk metanetini koruyordu ve aramızdaki gerilim hissediliyordu.

Marina aramıza baktı ve kaşlarını çatı.

"Misafirinize nezaketle davrandığınızın inanıyorum, *moya lyubov'*," dedi, ses tonu sertti.

Aşkım mı? Rusçam paslanmıştı ama Dasha'nın küçükken bana taktığı ismi hatırlıyordum.

Kız kesinlikle onun kız arkadaşı olmalıydı ve nedense bu durum onu rahatsız ediyordu.

Ben.

"Seni temin ederim ki Marina, misafirlerime her zaman en üst düzeyde Saygı duyuyorum." Volk sonunda konuştu, sesi soğuktu.

Marina bana sıcak bir gülümseme verdi. Sonra uzanıp elimi sıktı, beni uzun yemek masasına götürdü ve Volk'un yanındaki pelüş sandalyeye oturttu.

Yumuşak minderine daha da gömüldüm ve loş ışıktaki parıldayan masanın üzerindeki eski gümüş çatal bıçak takımına hayranlıkla baktım. Bu odadaki her şey bir servet değerinde olmalıydı.

Marina karşıma oturdu ve bazı basit sorularla başladı, sonra Rusya'nın havası hakkında küçük bir sohbete daldı. Daha yakından incelemek için bıçağa uzanırken ben mesafeli bir kulakla dinliyordum.

Birden Volk'un eli bileğimi hafifçe kavradı ve hareketimi durdurdu.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda kısmen açılmış beyaz gömleği dikkatimi çekti.

"Onu yere bırak."

Bıçağı kavradım, ani talebini anlamlandırmaya çalışırken nabzım hızla atıyordu. Şaşkınlıkla ona bakarken tamamen kaybolmuş gibi görünüyor olmalıydım.

Oda o kadar sessizdi ki nefes alış verişlerimiz duyuluyordu.

Volk'un yüzünde ciddi bir ifade vardı ama gözlerinde bir endişe parıltısı fark ettim. O bıçakla kendime zarar verebileceğimden endişeleniyordu.

"Kendime zarar vermeyeceğim. Sana istediğini vermek için burada değilim," diye karşılık verdim, tam o sırada başparmağı bileğimi hafifçe sıyırdı.

Bunalmış bir halde bıçağı indirmekten kendimi alamadım. "Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

Marina boğazını temizledi ve bu Volk'un elini çekerek beni etkisi altına alan büyüü bozdu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyim," dedim, gülümsemeye zorlayarak ve Volk'un gözlerinden kaçınarak. "Sadece biraz yorgunum sanırım."

Marina bana bilmiş bir bakış attı ama daha fazla zorlamadı. "Hiç *pelmeni* yedin mi?"

Kaşlarımı çattım. "*Pelmeni*?"

Marina başını salladı, gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. "Evet, bu bir Rus yemeği ve ben de bu akşam biraz yaptım. Bence çok seveceksin."

Tedirginliğime rağmen merak duygusuna engel olamıyordum. Açlıktan ölüyordum, bu noktada her şey işime yarayabilirdi.

Gülümsedim. "Elbette, bir deneyeceğim."

Marina'nın ışıltılı gülümsemesi odadaki hissedilir gerginliği bir nebze olsun dağıttı. Bize sıcak *pelmeni* servis ederken bakışlarım endişeyle Volk ve onun arasında gidip geldi.

Şaşırtıcı bir şekilde Volk'un gözleri daha önce görmediğim bir ifade takınarak ona sabitlenmiş gibiydi.

Birdenbire kendimin farkına vararak bakışlarımı kaçırdım ve önümdeki yemeğe odaklandım, mütevazı ısırlıklar aldım ve garip sessizliği görmezden gelmeye çalıştım.

Tüm bunlar olurken, bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordum. Ama şimdilik bu düşünceleri bir kenara ittim ve Marina'nın hazırladığı lezzetli yemeğin tadını çıkardım.

"Mmm, bu harika Marina," diye fısıldadım, gözlerim tabağıma yapışmış, saçlarım yüzümü gizliyordu.

Gerçekten de öyleydi; ravioli ağzımda eridi ve sosu o kadar güzeldi ki neredeyse inleyecektim.

"*Spasibo*," diye göz kırptı.

Volk aniden telefonunu kontrol etti ve öyle ani bir şekilde ayağa kalktı ki tabağı devrildi ve içindekiler masaya döküldü. Hışımla odadan çıkmadan önce Marina'ya Rusça bir şeyler mırıldandı.

Marina derin bir iç çekti. "Ona aldırmayın. Bazen tam bir baş belası olabiliyor ama içten içe iyi niyetli."

Bir süre için oda sessizliğe gömüldü, Volk'un ayak sesleri koridorda yankılandı. Marina'nın sözleriyle midemde oluşan düğümden kurtulamadım.

Bununla ne demek istedi? Ve neden bu gece çok garip davranıyor?

Ama sonra aklıma başka bir soru geldi ve onu durduramadan ağzımdan kaçıverdi.

"Sen ve Volk çıkıyor musunuz?" Ağzımdan kaçırdım.

Marina bardağını viskiyle doldurarak sorumu geçiştirdi.

Bunun yerine konuşmayı babam Igor'a doğru yönlendirdi. Onun adı beni ürküttü ve cevap vermeden önce zorlukla yutkundum.

"Çocukluğuma dair pek bir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ettim, fısıltıyı zorlukla aşarak. "Bana sadece onun ben daha çocukken öldüğünü söylediler. Gerçek adını bile bilmiyorum."

Marina başını salladı, gözleri dalgındı. "Peki ya Volk? Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Psikopat olması dışında mı?"

Marina bardaklarımızı viskiyle doldururken kıkırdadı. Bir yudum aldım ve boğazımda yanma hissettim.

"Volk karmaşık biri," dedi Marina içkisini yudumlarken. "Ama değer verdiği kişilere şiddetle sadıktır. Buna sen de dâhilsin."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ben mi? Neden?"

Marina basitçe, "Baban yüzünden," diye açıkladı. "Volk seni buraya getirdi çünkü Igor ondan bunu istedi. Bu yüzden sana zarar gelmesine izin vermeyecektir."

Babam Volk'tan beni kaçırmamasını mı istedi?

Midem bulandı. "Peki ya sen? Sen neden buradasın?"

Marina'nın bakışları benimkilere kilitlendi ve uzun kirpiklerle süslü çarpıcı mavi gözlerini ortaya çıkardı.

Tanrım, bu kadın kesinlikle çok güzel.

Volk'un bardağını da yanında taşıyarak ayağa kalktı ve büyük pencereye doğru yürüdü. Dışarıya bakarken birden bana döndü ve "Avelina Biklavana'nın hikayesini hiç duydun mu?" diye sordu.

Merakla başımı salladım. "Hayır, görmedim."

"Avelina, uçsuz bucaksız bir ormanın kıyısındaki küçük bir köyde yaşayan genç ve güzel bir kadındı. Uzun altın sarısı saçları ve ağaçlardaki yapraklar kadar yeşil gözleri vardı. Ailesi fakirdi, bu yüzden günlerini köy pazarında satmak için ormandan çilek ve mantar toplayarak geçiriyordu."

Marina durakladı, bakışları mesafeliydi.

Sonra içini çekti ve kollarını kavuşturdu. "Bir gün Avelina ormanda dolaşırken, daha önce hiç görmediği bir açıklığa rastladı. Ortada uzun bir ağaç duruyordu ve altında yakışıklı bir prens vardı. Kaybolmuş ve yalnız, günlerdir bir çıkış yolu arıyormuş. Avelina onun durumundan etkilenerek krallığına geri dönmesine yardım etmeyi teklif etti."

Konuşurken gözlerinde bir acı parıltısı gördüm, sanki hikaye eski yaraları uyandırıyor. Avelina ile prensin hikâyesini ve aralarında filizlenen aşkı anlatmaya devam ederken onu dikkatle dinledim.

"Prens, Avelina'nın iyiliğine çok minnettardı ve ona borcunu ödeyeceğine söz verdi. Avelina onun dostluğundan başka bir şey istemedi ve ormanda el ele dolaşırken birbirlerine derinden aşık oldular."

Marina masaya döndü, bardağını yeniden doldurdu ve likörü bir dikişte içti. "Ama prensin krallığı çok uzaktaydı ve sonsuza dek onunla kalamayacağını biliyordu. Yakında döneceğine yemin etti ve Avelina sabırla bekledi."

Sandalyesine geri oturdu, altın sarısı saçları etrafına dökülüyordu. "Aylar yıllara dönüştü ve Avelina prensten hiçbir haber alamadı. Umudunu kaybetmeye başladı ama aşklarından vazgeçmeyi reddetti. Pazarda çilek ve mantar satmaya devam etti."

Zavallı kız için kalbim kırıldı.

"Bir gün, mallarını satarken, köye büyük bir alay yaklaştı. Prens geri dönmüştü ve Avelina'yı krallığına götürmek niyetindeydi. Çok sevinen Avelina gitmeyi kabul etmiş."

Marina'dan ve baskıcı atmosferden bir an olsun uzaklaşmak için çaresizce pencereye doğru yürüdüm. Marina'nın sesi yumuşadı, acıyla karıştı.

"Ama köyden ayrıldıklarında insanlar ona garip garip bakmışlar, sanki onun bilmediği bir şey biliyorlarmış gibi. Prense bunu sorduğunda, prens zaten evli olduğunu ve Avelina'yı metres olarak almak için geri döndüğünü itiraf etti."

Parmaklarımı pencerenin soğuk camında gezdirdim, yaklaşan karanlığa bakarken narin izler bıraktım.

Uzakta, bahçede Volk'un silueti görünüyordu, telefonu kulağına dayalıydı. Bakışlarımı hissetmiş gibi aniden döndü.

"Avelina yıkılmıştı. Prensini onu hiçbir zaman gerçekten sevmediğini anlamıştı. Kendi bencil zevki için onu tanımadığı bir diyarda yalnız ve kalbi kırık bir şekilde terk etmeyi planlıyordu."

Odadaki gerilim neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Gözlerimi Volk'tan ayıramıyordum, kendimi transa geçmiş gibi hissediyordum. Elimi pencere camına bastırduğimde yanaklarım kızardı, Volk'un gözleri benimkilere dikilmişti. Kalbim hızla çarpmaya ve yasak düşünceler içeri sızmaya başladı.

"Avelina ormana geri kaçtı ve açıklıktaki uzun ağacın tepesine tırmandı. Orada, orman ruhlarına haykırdı ve yardımları için yalvardı. Ruhlar onun çığlıklarını duymuş ve onu bir kuşa, unutulmaz güzellikte sesi olan bir bülbüle dönüştürmüşler."

Marina'nın sesi beni gerçekliğe geri döndürdü.

Sırtımı soğuk cama dayayarak döndüm.

"Bir daha köye dönmek üzere ağaçtan uçup gitti. Ama şarkısı geceleri hâlâ duyulabiliyordu, kayıp aşkın kederli melodisi." Marina devam etti, gözleri artık boş bardağına sabitlenmişti.

Sözlerini bitirdiğinde bana döndü, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Bazen aşk zalim bir metres olabilir," dedi usulca. "Ve orman, tüm sırlarıyla birlikte, hem bir sığınak hem de bir umutsuzluk yeri olabilir."

Gözlerim onunkilerle kilitlendi. "Sen Avelina mısın?" Fısıldadım.

Oda sessizliğe gömüldü, saniyeler sonsuzluğa uzanıyordu. Donup kalmıştım, hareket etmekten ya da konuşmaktan korkuyordum. Sonunda Marina titrek bir nefes vererek sessizliği bozdu.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye sordu iç çekerek. "Bütün kadınlar bir bakıma Avelina'dır. Hepimiz sevilme isteriz ve hepimiz işler ne kadar umutsuz görünürse görünsün birinin bizim için geri döneceğine inanmak isteriz." Başını salladı, dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Ama sonunda, paramparça hayaller ve kırık kalplerle baş başa kalırız."

Dinledim, acısının ve hayal kırıklığının derinliğini özümsem.

Sözlerinde derin bir gerçeklik, bireysel hikâyelerimizi aşan ortak bir deneyim vardı. Farklılıklarımıza rağmen, ortak bir sevgi özlemiyle birbirimize bağlıydık, birilerinin kalıp kırık kalplerimizi onarmasını umuyorduk.

Ancak çoğu zaman hayat bu hayalleri paramparça eder ve bize kalp acısından başka bir şey bırakmaz.

Aşk benim için her zaman anlaşılması zor bir kavram olmuştu - uzaktan gözlemlediğim ama asla gerçekten hissetmediğim bir şey.

Ama orada dururken Marina'nın sözleri bana annemi hatırlattı.

Annem babamı sadece hayret edebileceğim bir derinlikle severdi. Aralarındaki bağ kopmaz gibi görünüyordu ama kaderin başka planları vardı ve onu bizden aldı.

Amerika'ya ilk indiğimizde, evini ve sevdiği adamı geride bıraktığını fark ettiğinde gözlerindeki acıyı hatırlıyorum. Babama olan aşkı onun tüm dünyasını şekillendirmişti. Onunla birlikte yaşlanmayı, sevgi ve kahkahalarla dolu bir geleceği paylaşmayı hayal etmişti.

Bu hayal paramparça olduğunda, kalp ağrısı ve doldurulması imkansız görünen bir boşlukla baş başa kaldı.

Onun hikâyesini düşününce, aşkın her zaman bir peri masalı olmadığını anladım. Acımasız, öngörülemez ve yıkıcı olabilir.

Ama aynı zamanda insan kalbinin gücünü de ortaya koyuyor.

Acıya ve kalp kırıklığına rağmen annem devam etmenin bir yolunu buldu.

"Peki ya sen Sofiya?" Marina başını öne eğerek sordu. "Kimsin sen? Sen?"

Sorusu beni şaşırttı ve dikkatimi dağıtmaya çalışarak avucumu kaşıdım. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, pencereden aşığı baktı ve muhtemelen bahçedeki Volk'a el salladı.

Sırtımı cama daha da bastırdım, kalbim çarpıyordu, dönüp kontrol etmeyi reddediyordum.

Eli yanağımı okşamak için kalktı.

"Onu becermek istiyor musun?" diye fısıldadı usulca. Şok içinde geri çekildim. "Ne? Hayır!"

Marina kıkırdadı, belli ki tepkimin tadını çıkarıyordu. "Sakin ol, aptal. Sadece seninle dalga geçiyorum."

Pencereye yaslanarak parmaklarını camın üzerinde gezdirdi.

"Biliyorsun Sofiya," diye devam etti sinsi bir sırıtışla, "Volk çarşıfların arasında vahşidir. Senin gibi bir kızın onunla başa çıkabileceğinden şüpheliyim, bu yüzden lütfen... dikkatli ol."

OceanofPDF.com

ChapTer

SeVenTeen

"İğrenme güveni etkiler."
- *A.D. Aliwat*

Volk

Marina'yı Sofiya ile yalnız bırakmak bir hataydı, yemek odasından çıktığım anda pişman olmuşum. Marina'nın etkisi zehirliydi ve Sofiya'nın zihnini zehirlemesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim.

Herkesin içinde Marina'yı en iyi ben tanırdım. Usta bir manipülatördü, belki de benden bile daha iyiydi.

Igor'dan Kolombiya'daki adamlarımıza yönelik bir saldırıyla ilgili mesaj aldıktan sonra bahçeye koşarken içimde bir öfke kaynıyordu. Telefonum tekrar çaldı ve Igor'un tedirgin sesi kulağıma doldu.

Julius'un deposundaki patlamanın, Julius'un güvenlik sistemine sızan biri tarafından yerleştirilen bir bombadan kaynaklandığını açıkladı. Adamlarımız canlarını zor kurtardı, bazıları ise o kadar şanslı değildi.

Her kim sorumluyorsa bedelini ödeyecekti. İçten içe, her şeyin arkasında Vlad'ın olduğunu biliyordum.

"Bilgilendirme için teşekkürler patron. Merak etmeyin, burada her şey kontrol altında."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldım ve içeri girmeden önce sakinleşmeye çalıştım.

"Her şey yolunda mı Volk?" diye sormaya cesaret etti muhafızlardan biri. Ona sütü kesebilecek bir bakış attım. Öfkemi hissederek akıllıca sustu.

Yemek odasına girdiğimde Marina'yı tek başına, şişeden viski içerken buldum.

"Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum," dedi ve viskisinden bir yudum daha aldı.

Kaşlarım çatıldı. "Sofiya nerede?"

Marina başını kaldırıp bana baktı, gözlerinde eğlence vardı. "İlgilenmesi gereken başka işleri vardı," dedi rahatça kollarını gererek.

"Nereye gitti?"

Kaçmasına yardım etti mi?

Eğer yaptıysa, boğazını keseceğim.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Marina acı bir şekilde. "Belki de seninle ve küçük sırlarınla ilgili gerçeği kaldıramadı."

Yumruğumu masaya vurdum, tahta şingirdadı.

"Seni buraya davet etmemin bir nedeni var Marina," diye tersledim, sakinleşmeye çalışarak. "Ama beni kızdırmaya başlıyorsun."

Marina sırtarak bana baktı. "Sakin ol Volkie. Baş ağrıyordu ve odasına geri döndü," diye mırıldandı, hâlâ viskisini yudumluyordu.

Baş ağrısı

mi?

Hasta mı?

"Ona ne söyledin?"

Marina omuz silkti ve şişeyi yere bıraktı.

"Gerçekten fark eder mi?" diye sordu öne doğru eğilerek. "İstersen rahatlamana yardımcı olabilirim."

"Vlad'ın nerede saklandığını biliyor musun?" Onu incelerken bakışlarımı sabit tutarak sordum.

"Belki," diye sırtarak cevap verdi. "Ama önce bizden bahsedelim," dedi elime uzanarak.

Geri çekildim. "Senin lanet oyunların için zamanım yok Marina. Eğer bir şey biliyorsan, söyle."

Oda cehennem gibi loştu, sadece masanın üzerindeki birkaç titrek mumla aydınlanıyor ve her yere gölgeler saçıyordu.

Dramatik bir şekilde iç çekti.

"Eskiden çok eğlenirdik Volk," dedi parmaklarını kıvrımlarında gezdirerek. "Beni özlemiyor musun?"

Sessiz kaldım.

Marina oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve ellerini göğsüme koydu.

Elindeki bilgiye ihtiyacım olduğunu bildiğim için onu kenara itme dürtüsüne direndim.

"Hadi Volk," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir şekilde. "Böyle yapma. Beni özlediğini biliyorum."

"Bilmiyorum."

Elleri göğsümde oyalanırken eğildi, dudakları boynumu sıyırdı.

"Vlad'ın nerede olduğunu bilmek istiyorsan," diye nefes aldı tenime karşı, "karşılığında bana bir şey vermek gerekecek."

Tabii ki.

"Seni becermeyeceğim, Marina."

"Sofiya neden burada?" dedi beni görmezden gelerek.

Sabırım azaldı. "Saçmalamayı kes. Neden burada olduğunu biliyorsun."

Marina'nın boğucu ifadesi öfkeye dönüştü. "Igor'un planı ne? Kızını *da* öldürmek mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

Marina bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Sofiya'yı neden bu malikanede tutuyorsun Volk? Neden Moskova'da değil?"

"Kendisini korumak için burada," diye cevap verdim sonunda.

Marina alay etti. "Kimden korunmak? Düşmanlarınızdan mı? Yoksa senden mi? Yani, ciddi! Kurtlar sofrasındaki bir kuzu gibi görünüyor. O çok... zayıf."

Öfke boğazımda alevlendi. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, Marina." Ama geri adım atmadı.

"Disney filmlerinden fırlamış gibi görünüyor, Volk, bu dünya için fazla saf ve masum, özellikle de senin gibi birinin etrafında olmak için," diye omuz silkti.

"Zatknis'. Kapa çeneni."

Marina hiçbir uyarıda bulunmadan oturduğu yerden fırladı ve viski bardağını odanın diğer ucuna fırlattı. Tam zamanında kenara çekildim ve bardağın duvara çarpıp parçalanmasını izledim.

"Sen bir aptalsın, Volk."

Marina'ya doğru yürüdüm ve onu boğazından yakaladım.

Tutuşumu sıkılaştırdığımda Marina'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Ama mücadele etmek yerine yumuşak bir inilti çıkardı ve fısıldadı, "Biliyor musun, kızgın olduğunda seni inanılmaz seksi buluyorum."

"Çok rahatsızsın." Onu serbest bırakarak söyledim.

Biraz mesafeye ihtiyaç duyarak sandalyeme oturdum, tabağımdaki yemek artık soğumuştı.

Marina bir an için suratını astı. "Peki, peki. Ne bilmek istiyorsun?" "Vlad nerede?"

Bana doğru geldi, çiçekli elbisesinin bağlarını yavaşça çözdü. Kumaş omuzlarından ve kalçalarından aşağı kayarak ayaklarının dibinde birikti ve onu orada çırılçıplak bıraktı.

Yeni delinmiş meme uçlarını görünce gözlerim büyüdü.

Lanet olsun.

"Moskovskiy'de Tanya'nın evinde gizleniyor," dedi, sesi alçak ve boğuktu.

Dikkatle dinledim, kafamda bir plan oluşturmaya başlamıştım bile, gözlerim hâlâ memelerindeydi.

"Görünüşe göre, büyük bir şey planlıyor..."

Önümde diz çöktü ve elini kasıklarına sürterek gözlerinde şehvetle bana baktı.

"Sizde olan bir şeyi istiyor..."

Yaklaşımlarını elimin tersiyle ittim ve bir sigara alıp yaktım.

Ben nefesimi verip sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken etrafımızda dumanlar dönüyordu. "Bilgi için teşekkürler," dedim, sesim hâlâ hırçındı.

Parmaklarının pantolonumun düğmeleri üzerinde çalıştığını hissettim. Aşağı baktığımda, beklenti içinde dudaklarını yaladığını gördüm. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerinde muzip bir parıltıyla bana baktı.

"Sadece biraz rahatlamana yardımcı oluyorum" dedi ve sikimi pantolonumdan kurtararak ağzına aldı.

Gerildim ve onu itmeye çalıştım, ama beni sıkıca kavradı, keskin tırnakları kalçalarımın batıyor, lanet bir profesyonel gibi sikimi emiyordu. Isı sikime yayıldı ve inlemekten başka bir şey yapamadım.

Sikeyim.

Marina üzerimde sihrini konuşturmaya devam ederken hayal kırıklığı boğazımda düğümlendi.

Şu anda istediğim ya da ihtiyacım olan şey bu değildi. Ama lanet olsun, o çok iyiydi.

Sikimi yaladı ve emdi, ağzı beni vahşice çalıştırdı.

Tenimdeki sıcak nefesi ve cesaretlendirici inlemelerinin sesi beni sınıra yaklaştırdı.

Taşaklarımı tuttu, hafifçe okşadı ve sıktı.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda, esmer bir kızın canlı görüntüsü zihnime doldu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım yerinden kıpırdamayı reddetti.

Aklımda, önümde diz çökmüş, dudakları sikimin etrafına sarılmış, beni içine alan Sofiya vardı.

Onun zevkle inleyip sızlanışını, ismimi coşkuyla haykırışını hayal ettim. Kafamın içinde yankılanan sesini neredeyse duyabiliyordum, baştan çıkarıcı bir fısıltıyla adımı inliyor ve içime bir heyecan gönderiyordu.

Yumuşak kahverengi gözlerini hayal ettim, gözlerindeki arzu ve yasak uyarılmışlık onu daha da çok arzulamama neden oluyordu.

Sahneyi gözümde canlandırırken, göğüslerinin aşağı yukarı zıpladığını, sert meme uçlarının kalçalarımaya süründüğünü görebiliyordum. Dolgun pembe dudakları üzerimde sihrini konuşturmaya devam ediyor, beni tekrar tekrar içine alıp çıkarıyordu.

Onu o kadar çok istiyordum ki, sadece onu düşünmek bile beni çılgına çeviriyordu ve artık kendimi tutamıyordum.

Marina'nın ağzına sertçe boşaldığımda zevkle inledim, başını tutup aşağı ittim, vücudum kasılırken aletim boğazının *derinliklerine* gömüldü.

Marina yutkunduğunda gerçeklik yüzüme vurdu, göz kırptı ve kalçamı okşadı.

Fermuarımı çektim, ağzımı sildim ve zihnimi boşaltmaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum.

Olanlar için şimdiden pişmanım.

Marina sırttı ve ayağa kalktı.

"Şimdi beni becer bebeğim," diyerek parmaklarını göğsümde gezdirdi. Onu ittim.

"Bana bebek deme," diye tükürdüm, ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Ona ulaştığımda etrafımda döndüm.

"Ve bana bir daha *asla* aşkım deme."

Alnı kızgınlıkla kırıştı. "Peki ya benim ödemem ne olacak?"

"İstediğini aldın, şimdi defol git," diye tersledim ve arkamdan seslenirken uzaklaştım. "Dve seni geri götürecekt."

Her zamankinden daha ağır bir utanç duygusuyla oradan ayrıldım, zihnim beni bir metre boyunda görmekten başka bir şey istemeyen bir kızın düşünceleriyle doluydu.

altında.

OceanofPDF.com

CHAPTER SEKİZİNCİ

"Fark etmediği şey, bu rüyanın uzun bir kabusun sadece başlangıcı
olduğuydu."
- *Jason Medina*

Volk

Narin ve gizemli bir kadın olan Tanya Petrova, görülmeye değer bir manzaraydı.

Sokaklarda onu genç bir kız sanabilirdiniz, yaşamak için vücudunu satan kırk dört yaşında bir kadın değil. Sarı saçları bir peçe gibi dalgalanıyordu, teni ay ışığı kadar solgundu. Ancak bu narin dış görünüşün ardında çok gizemli bir geçmişi olan bir kadın vardı.

Hakkında dedikodular dönüyordu.

Bazıları onun sonsuz gençlik için şeytanla bir anlaşma yaptığını söylerken, diğerleri intikamcı bir ruhun laneti hakkında fısıldadı. Biri mavi, diğeri kahverengi olan uyumsuz gözleri büyücülük fısıltılarını körükledi.

Tanya hayatındaki trajik bir dönemeçten sonra fahişeliğe başladı. Topal kocası, karısını hamile bıraktığını öğrenen bir komşusu tarafından öldürülmüştür. Komşusu öfkeyle onu vurmuş, boğazını kesmiş ve başsız bedenini evlerinin bahçesine bırakmıştır.

Hayatta kalmak için başka yolu kalmayan Tanya, kendini Igor'un maaş bordrosunda buldu. Ama ona genelevin pisliğinden kaçmayı teklif eden Vlad'dı.

Dve cipi park ederken, Tanya'nın beyaz çitleri ve duvarlara tırmanan kırmızı gülleriyle küçük tuğla evine baktım.

O duvarların arkasında ne sırlar yatıyordu?

"Vlad'ın burada olduğunu sanmıyorum. Marina sana yalan söyledi," diye mırıldandı Dve.

Bir sigara yaktım, parlayan ucu havada dans ediyordu. Derin bir nefes çekerek omuzlarımı yuvarladım ve rahatlamaya çalıştım. Sigara bugünlerde tek akıl sağlığımı, beni rahat bırakmayan o çileden çıkarıcı, alıngan esmerden zihnimi temizleyebilecek tek şeydi. Sofiya'nın vücuduyla ilgili düşünceler - kıcı, göğüsleri, ağzı- aklıma gelip duruyordu.

Sikeyim.

Dumanın hızla akan zihnimi sakinleştireceğini umarak bir nefes daha çektim. Onu o kadar çok istiyordum ki gece gündüz beni tüketiyordu ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

Omuz silktim. "Öyle olduğunu biliyorum."

Dve kaşlarını çattı. "O zaman neden buradayız?"

Cebimden katlanmış resmi çıkardım ve Dve'ye uzattım.

Son bir kez nefes alarak kapıyı açtım ve sigaramı fırlattım. Soğuk hava yanık baca kokuyordu.

Saat gece yarısını geçmişti ve dünya uyuyor gibiydi. Ya da öyle görünüyordu. Tanya'nın evinden ışık gelmiyordu ama orada olduğunu biliyordum. Bekliyordu. "Volk, anlamıyorum," dedi Dve, fotoğrafı geri uzatırken.

Cebime koymadan önce resme son bir kez daha baktım.

"Sence bu aynı ev mi?"

Başımı salladım. "Öyle."

Resmi birkaç gece önce çalışma odasında buldum, bu yüzden Marina'yı akşam yemeğine davet ettim. Puşkin'den *Yüzbaşının Kızı* ve Maupassant'tan *Le Horla* adlı iki tozlu kitabın arasına saklanmıştı, ilk kitaba uzandığımda yere düştü.

Siyah beyaz resimde, yüzü kazınmış bir adamın kollarında genç bir kız görülüyordu. Küçük bir haçla süslenmiş küçük bir kutuyu tutuyordu.

Adam bir evin önünde gururla duruyordu. Tanya'nın evi. Eminim ki o.

Marina her zaman yalanlarının içine biraz gerçek serpiştirirdi. Tanya'nın adı

dudaklarından döküldüyse, boşuna değildi. Marina'yı takip eden biri vardı.

Düzenli olarak o eve gizlice giderdi, hep gece geç saatlerde.

Vlad ortalıkta olmayabilir ama bu gece nerede saklandığını bilebilirim.

Marina'nın Sofiya'ya ne söylemiş olabileceğini düşününce öfke alevlendi.

Marina haklıydı; Sofiya bu dünya için fazla masum, fazla kırılgandı.

Onu yoluma çıkardığı için Igor'a lanet ettim.

Bazen Sofiya'nın ağladığını ya da odasında volta attığını duyuyordum ve bu uzun zamandır hissetmediğim bir duyguya yol açıyordu: suçluluk.

Geçen gece garip bir şeyler mırıldandığını duydum: "Yüce Tanrım, öleceğim günü görkemli kıl, böylece yukarıdaki yıldızlar beni kendilerinden biri olarak karşılasın."

Astrolojiyle ilgileniyor muydu?

"Arabada bekle."

"Ama, Volk..."

Onu görmezden gelerek caddeyi geçtim ve ön kapıya yaklaştım. Kapıyı iterek açtığımda, omuzlarımda bir ağırlık varmış gibi ağır bir sessizlik beni içine çekti.

Ev çok sessizdi.

Elimde silah, her şeye hazır bir şekilde birkaç adım attım.

Kayma aracılığıyla ve karanlık Koridor, I aranıyor için Tanya. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor, alnımdan aşağı ter damlıyordu.

Kahretsin, burası çok sıcaktı.

Gözlerim gölgeleri taradı.

Birden yatak odasından bir ses geldi. Dondum

kaldım, silahım hazırды.

Kapıya yaklaşırken kalbim küt küt atıyor, damarlarımda adrenalin p a t l ı y o r d u . Derin bir nefes aldım ve iterek açtım, silahım hazırды.

İşte oradaydı, odanın diğer ucunda, kendi silahını bana doğrultmuştu. Gerilim elektrik gibiydi.

Gözlerinde erkeklerimizde gördüğüm o çelik gibi bakış vardı - ciddi şeyler gördüğünü ve kaybedecek bir şeyin kalmadığını söyleyen türden.

Orada öylece durduk, donup kalmıştık, silahlar birbirimize doğrultulmuştu. Sessizlik boğucuydu, sadece ağır nefes alış verişlerimizin sesi duyuluyordu. İkimiz de geri adım atmayacaktık. Ve ben de kesinlikle geri adım atmayacaktım.

Uzun, dantelli siyah bir elbise giymişti, saçları yüzüne dağılmıştı. Kırmızı dudakları lekelenmişti ve göz kalemi son gözyaşlarından dolayı çizilmişti.

O anda anladım: Tanya inandırıldığımdan çok daha fazlasıydı. Karanlığa gömülmüştü ve ben sadece yüzeyi çiziyordum.

"Geç kaldın," diye tükürdü, silahı şimdi doğrudan kafama doğrultulmuştu.

"Gecikme için özür dilerim, Majesteleri," diye karşılık verdim. "Ama karanlık işleriniz yarına kadar beklemek zorunda."

"Şaibeli olabilirler ama senin hakkında bir şeyler duydum Volk," dedi başını eğerek ve belli belirsiz bir gamzeyi ortaya çıkaran bir sırıtışla. "İyi bir fahişeden hoşlanmanla ün salmışsın."

"Ayrıca ayaklarımın dibindeki cansız bedenlerden de hoşlanırım."

"Beni asla öldüremezsın," dedi kahkahası odayı doldururken. "Oh, beni hafife alma, Tanya."

Oda sessizliğe gömüldü. Sonra birdenbire bir araba korna çaldı. Yüksek ses bizi yoğun bakışlarımızdan kopardı ve bize bu duvarların ötesinde bir dünya olduğunu hatırlattı. İkimiz de içgüdüsel olarak sese doğru döndük, bir an için dikkatimiz dağıldı.

"Yanlış insanlar için çalışıyorsun Volk," dedi aniden, silahı hiç bırakmadan.

"Yanlış insanlar mı?" Alay ettim. "Siktir git, Tanya. Sen ve senin küçük orospu çeten."

"En azından masum insanları öldüren ben değilim," diye karşılık verdi, gözleri kısılmıştı. "Bu senin oyunun Volk. Ve Igor'un."

Ne sikimden bahsediyor bu?

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye tükürerek ona doğru bir adım attım. "Sen sadece şımarık bir veletsin."

Yüz ifadesi sertleşti ve silahını hafifçe indirerek kalbime nişan aldı, parmağı tetikteydi. "Ve sen ruhunu şeytanın kendisine sattın."

Orada durduk, silahlar birbirimize doğrultulmuştu. Yanlış bir hareket ikimizin de sonu olabilirdi.

Sırıttım. "Kendini sert sanıyorsun, değil mi?"

Gözleri daha da kısıldı, parmağı tetikte seğiriyordu. "Kapa çenenin, Volk. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ya da neler yaşadığımı."

"Oh, çok şey biliyorum," diye alay ettim, yaklaşarak. "Aldatan koca, katil komşular, ucuz seks." Silahımı kılıfına sokarak bir adım daha attım. "Oldukça iyi bir şöhretin var."

Silahının namlusu göğsüme, tam kalbimin üzerine dayanana kadar mesafeyi kapattım. Onun üzerinde yükselerek çenemi indirdim ve biri mavi, diğeri kahverengi olan gözleriyle buluştum.

Dudakları titredi, bir hıçkırık serbest kaldı. "Onu öldüren bendim. O piç bunu hak etti."

Bu konuşma beni sıkmaya başlamıştı ve kaybedecek zamanım yoktu.

"Umurumda değil." Silahını tutup indirdim. "Vlad nerede?" Gözleri büyüdü. "Ne demek Vlad nerede?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Haftalardır onu arıyorum ve seninle iletişime geçtiğini biliyorum."

Tanya tereddüt etti, bir kaçış yolu arıyordu. Ama ben onun paçayı kurtarmasına izin vermiyordum.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı. "Birkaç gün önce benimle temasa geçti ama çok ketumdu. Yemin ederim hiç soru sormadım."

Gözlerimi kısmıştım. "Ne istiyormuş?"

"Buluşmak istedi," dedi sesi titreyerek. "Ama nedenini söylemedi. Sadece onunla şehir merkezindeki bir barda buluşmamı söyledi."

Silahını bıraktım ve geri çekildim. "Hangi bar olduğunu biliyor musun?"

Tanya başını salladı. "Hayır, özür dilerim. Bana herhangi bir ayrıntı vermedi."

Açık pencerelerden hafif bir esinti süzülüyordu ve teninin titrediğini görebiliyordum.

İçimi çektim, hüsrana uğramıştım. Yalan söylediğini biliyordum.

"İgor'un çalışma odasında neden sizin evinizin bir resmi vardı?"

Bir açıklama yapmak için çırpınırken gözleri panik ve şaşkınlıkla açıldı. Oda ölüm sessizliğine bürünmüştü, tek ses nefes alış verişlerimiz ve ara sıra döşeme tahtalarının gıcirtısıydı.

Cevabını beklerken tüylerim diken diken oldu. Bir şeyler ters gidiyordu. Ama lanet olsun, ne olursa olsun bu işin aslını öğrenecektim. Her şeyi kendim araştırmak zorunda kalsam bile yapardım.

Sonunda konuştu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Vlad bana bu evi satın alan kişi."

Onu dikkatle inceledim. Hikâyesi akla yatkın geliyordu ama tek kelimesine bile inanmadım.

"Bana lanet gerçeği söyle, Tanya."

Tereddüt ettiği belliydi, gözlerinde belirsizlik titreşiyordu. Seçeneklerini tarttığı, bir sonraki hamlesini düşündüğü açıktı. Bir süre sonra kararını vermiş gibi göründü, derin bir nefes aldı ve silahını yere bıraktı.

Köşedeki siyah gölgelikli yatağa yaklaştı, ayak sesleri sessizlikte yankılanıyordu. Ağır bir iç çekişle Tanya oturdu, elleri

sinirli bir şekilde kucagında kıpırdanıyordu. Sanki kendini büyük bir şey için hazırlıyor gibiydi. Sonunda bana baktı.

"Sana bildiklerimi anlatacağım," diye mırıldandı ellerini yüzüne götürerek. "Ama önce bana bir söz vermelisin."

Merakla bir kaşımı kaldırdım. Ültimatolardan nefret ederdim. Ama onun ultimatom verecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim, bu yüzden dinledim. "Devam et."

"Ona zarar vermeyeceğine dair bana söz vermelisin," dedi sesi hafifçe titreyerek. "Bazı kötü seçimler yapmış olabilirim ama onun kanını ellerime bulaştıramam."

"Kimden bahsediyorsun sen?"

Tam gerilim doruğa ulaşmışken ceketimin cebindeki telefonum çaldı. Çıkardığımda Dve'den bir mesaj gördüm, muhtemelen sıkılmıştı ve neler olduğunu merak ediyordu. Kahretsin, zamanlaması daha kötü olamazdı.

Bir kaşımı kaldırarak konuşmasını işaret ettim.

"Helena," diye boğuldu, sesi zar zor duyuluyordu. "Lütfen... onu öldürme." Ne?

Bütün vücudum dondu. "Helena Melov?"

Sofiya'nın annesi.

ChapTer

NIneTeen

"Karanlık karanlığı kovamaz: bunu sadece ışık yapabilir. Nefret nefreti yok edemez: bunu yalnızca sevgi yapabilir."
- **Martin Luther King Jr.**

Sofiya

"Bu senin şanslı gecen," diye bir ses geldi karanlıktan ve kapıyı arkamdan kapatırken sıçramama neden oldu.

Titreyen ellerimle kadifemsi hırkayı belime daha sıkı sarmıştım. Sesini hemen tanıdım ve belanın yaklaşmakta olduğunu anladım.

Omzumun üzerinden baktım ve gözlerimi devirdim. "Eğer sen buradaysan, bu daha çok yaşayan bir kabus gibi."

Onu günlerdir görmemiştim ve bundan daha fazla rahatlayamazdım. Dimitri benim yürüyen felaketimdi, ardında her zaman kaos bırakırdı. Volk en sevdiğim insan olmasa da, en azından onun yanında kendimi biraz güvende hissediyordum.

Ama Dimitri? O tam bir dehşet kaynağıydı, tepemde beliren kara bir bulut gibiydi. Neden geri döndüğünü ve nerede olduğunu merak ederken içimdeki dehşet duygusundan kurtulamıyordum. Kıyafetlerindeki kir, çamur ve kana benzeyen şeylerle görünüşü gizemi daha da artırıyordu.

"Volk'la yaptığın küçük geziden keyif aldın mı?" Bana sırtıırken sesinde alaycılık vardı. "O gün gösterinin yıldızı olduğunu duydum, ha?"

"Yıldızdan kastınız neredeyse öldürölmekse, tabii ki çok eğlendim."

"Senin için yeterince eğlenceli değil miydi?" Bir adım daha yaklaştı ve parmaklarını çıtlattı.

Korku ve gerilim havayı doldurmuştu ve Dasha'nın ortaya çıkmasını umarak etrafıma bakındım. Ya da belki... hatta Volk'un. "Seni bir sirke götürmemizi ister misin?"

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak gözlerine baktım ve titreyen ellerimin üzerindeki kollarımı düzelttim. Kitapların ve başka bir dünyanın içinde kaybolmuş gibi hissettiren saatlerden sonra kütüphaneden ayrılırken, artık dolaşmak ve keşfetmek istiyordum, hala çevreyi tanımaya ve kaçmak için bir plan yapmaya çalışıyordum.

Dışarısı artık karanlıktı ve malikâne son derece sessizdi.

Marina'nın ziyaretinden beri Volk'u görmemiştim. Onun yokluğu beni nerede olduğunu ve neyin peşinde olduğunu merak etmeye itti. Benden kasıtlı olarak kaçıyormuş gibi hissediyordum.

Marina'nın sözleri de acımasız bir yankı gibi zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Senin gibi bir kızın onunla başa çıkabileceğinden şüpheliyim.

Kesinlikle haklıydı. Volk çok tehlikeliydi.

Sonraki birkaç gün boyunca kendimi Avelina Biklavana'nın hikâyesi üzerinde düşünürken, kadınların nasıl el üstünde tutulmayı ve mücevher gibi değer görmeyi arzuladıklarını düşünürken buldum. Gerçekten de arzularımızın kölesiyiz.

"Sen yeterlisin. Zamanımı boşa harcayan başka bir palyaçoya ihtiyacım yok."

Yüz ifadesi güneşte kalmış süttten daha hızlı ekşidiği için iğnem sinirlerine dokunmuş gibi görünüyordu.

"Dikkatli ol," diye yaklaştı, nefesi ucuz viski ve bayat sigara kokuyordu.

"Biliyorsun, son teklifim hâlâ geçerli."

Öğürme isteğime karşı koydum.

Son teklifi: Beni kişisel fahişesi yapmak. Hayır, ilgilenmiyorum. Zaten zor durumdaki bir genç kız olarak tam zamanlı bir işim var.

"Kaybol Dimitri," diye karşılık verdim kollarımı kavuşturarak. "Aç timsahlarla dolu bir çukurda yüzmeyi tercih ederim."

Kıkırdadı, tüylerimi diken diken eden bir ses. "Nasıl istersen, ama sana bir çıkış yolu önermediğimi söyleme." Gitmek için döndüğünde durakladı ve bana baktı. "Ayakkabılarını giy ve beni dışarıda takip et," dedi ve sıcak koyu ahşap zemine basan çıplak ayaklarını işaret etti.

Tereddüt ettim, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ona güvenmiyordum ve onunla yalnız kalmak istemiyordum, özellikle de dışarıda kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedim kararlı bir şekilde, bir adım geri çekilerek.

"Sana güvenmiyorum."

Yüz ifadesi sertleşti ve bana doğru bir adım attı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Başka seçeneğin yok," diye tükürdü.

Onu görmezden gelerek, kütüphanenin güvenliğine geri dönme dürtüsüyle savaşıarak yerimde sabit kaldım, ondan ve benim için sakladığı şeyden uzak durdum.

Hayır. Onunla hiçbir yere gitmeyeceğim. Bu son sözüm. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum, Dimitri."

Birden ceketinin altına uzandı, bir silah çıkardı ve bana doğrulttu.

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım, şok olmuştum, bir adım geri atarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Beş saniye. Ayakkabılarını giy. Yoksa ölürsün."

"Volk nerede?" Konuyu değiştirmeyi ve biraz zaman kazanmayı umarak sordum.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." "Onun nerede olduğunu bilmeye hakkım var."

Dimitri ilerledi, silahını kafama doğrulttu. "Senin hiçbir hakkın yok. Hâlâ nefes aldığın için şanslısın. Bana kalsa çoktan ölmüş olurdun."

Bir adım geri atarken kalbim hızla çarpıyordu ama onun gözümü korkutmasına izin vermedim.

Ben.

"Şimdi çeneni kapa ve y ü r ü !" diye havladı, alnımı dürttü silahıyla.

Odama koşup yatağımın yanından siyah spor ayakkabılarımı kaptığım ve ellerim kontrolsüzce titreyerek onları giymeye çalıştığım sırada gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Her nefes alışımnda boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Titrek adımlarla koridora döndüm, Dimitri hâlâ silahını doğrultmuş bekliyordu, şeytani sırıtışı tüylerimi diken diken ediyordu. Gözlerinin titreyişinden, beni öldürmek için bir düzine korkunç yol planladığını anladım.

Zihnim Dimitri'nin korkunç görüntüleriyle dolup taşı, gözleri kötülükle doluydu, elinde beni parçalamaya hazır bir bıçak tutuyordu. Soğuk çeliğin tenime değdiğini neredeyse hissedebiliyordum. Acı çektiğim her saniyenin tadını çıkardığını, hayatımı yavaşça ve acıyla sona erdirme düşüncesinden zevk aldığını hayal ettim.

"Gidelim," diye emretti ve sonra karanlığın içinde kayboldu.

Orada öylece durdum, yalnızlığın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim.

İç çekerek onu takip ettim, adımlarım yavaş ve ağırdı.
Merdivenlerden inerken Dasha ve Dve ortalıkta görünmüyordu.
Beyaz geceliğim ve bej hırkamla çaresizlik hissine kapılmaktan kendimi alamadım.

*Buraya hapsedildiğimden beri kaç hafta geçmişti? Bir hafta mı?
İki hafta mı?*

Zihnimde cevap bekleyen pek çok soru dönüp duruyordu.

Geceye adım atarken, karanlıkta dengemi korumaya çalışarak çakılların üzerinde dikkatle yürüdüm. Doktorun verdiği ağrı kesicilere rağmen sağ bacağım hâlâ ağrıyordu, bu yüzden yürürken bacağıma ağırlık vermemeye çalıştım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Tanrım!" Yerimden sıçradım, elimi göğsüme koyarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Dve eğlenmiş görünüyordu, sol eliyle yüzündeki sırtımayı silerken gözleri parlıyordu. Ay ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyor ve onun yaramaz mavi gözleri.

"Bu gece bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Kıkırdadı ve kolunu benimkine doladı. "Bırak sana yardım edeyim."

Tartışamayacak kadar yorgun olduğumdan, beni Dimitri'nin beklediği siyah cipe götürmesine izin verdim, dudaklarından bir sigara sarkıyordu, telefonu yanağına bastırılmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" Tenime değen soğuk esintiden titreyerek mırıldandım.

"Bir şey söyleyemem ama Volk size bir şey göstermek istiyor."

Onun sözleriyle endişem arttı. Belirsizlik ve bilinmezlik bunaltıcıydı. Hiç düşünmeden içime bir panik dalgası hücum etti ve Dve'nin yan tarafına hızlı bir tekme atarak onu tuttuğu yerden kurtarmaya çalıştım.

İrkildi ama ben kaçmaya çalışırken bir eliyle beni yakalamayı başardı.

"Hayır! Sana güvenmiyorum!" Sesim titreyerek haykırdım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Lütfen! Lütfen, bırak gideyim!"

Dve beni sıkıca ama nazıkçe tuttu, tutuşu şaşırtıcı derecede sağlandı. "Sofiya, sakın ol! Sana kötü bir şey olmayacak."

Sözleri yavaş yavaş paniğe kapılmış zihnime nüfuz etmeye başladı. Birkaç derin nefes aldım ve duygularım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım. Benimle birlikte

Görüşüm hâlâ bulanıktı, kolumla yanaklarımı sildim ve yüksek sesle homurdandım.

"Beni öldürecek mi?" Fısıldadım.

"Hayır," dedi Dve, hafif bir gülümsemeyle arka koltuğun kapısını açarak. "Söz veriyorum."

Şüphelerime rağmen içimden bir ses onun samimi olduğuna inanıyordu, bu yüzden arabaya binmeme yardım etmesine izin verdim. Dve yolcu koltuğuna atlar atlamaz Dimitri arabayı çalıştırdı ve motor kükreyerek çalıştı.

Duygusal olarak tükenmiş bir halde koltuğumda geriye yaslandım ve gözlerimi kapattım. Motorun ritmik uğultusu ve iki adam arasındaki sessiz Rusça konuşmalar kısa sürede beni uyuttu.

Sonunda uyandığımda, ani durgunluktan kafam karışmış bir halde, arabanın durduğunu gördüm. Gözlerimi kırıştırarak uyuşukluğu üzerimden attığımda artık sık bir ormanla çevrili olmadığımızı fark ettim. Bunun yerine, ıssız bir köye benzeyen, yıkık dökük kırmızı tuğlalı bir evin önüne park etmiştik. Boyası dökülmüş ve camları çatlamıştı, bu da eve ürkütücü bir hava veriyordu.

Dve'nin sesi beni uyuşukluğumdan kurtardı. "Buradayız."

Pencereden dışarı baktım, sakın ama ıssız sokakları seyreliyordum. Gece derin karanlığını koruyor, yıldızlar gökyüzünde belli belirsiz parlıyordu. Önümüzdeki evin gizemli ve yaklaşan bir kıyamet havası yayıyor gibi görünmesi midemin düğümlenmesine neden oldu.

"Neden buradayız?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyordu.

Dve yüzünü bana dönüp onu takip etmemi işaret ederken ifadesi okunamaz haldeydi.

Volk gerçekten neyin peşinde?

Son karşılaşmamız beni her konuda kararsız bırakmıştı.

Bir piyon gibi hissetmekten nefret ediyordum ama onda görmezden gelemeyeceğim bir şey vardı.

Bu belirsizlik, onun üzerimdeki açıklanamaz çekimiyle birleşince, artık ondan ne bekleyeceğimi bilemiyordum.

Korkuma rağmen, Dve'yi takip etmekten ve o duvarların ötesinde ne varsa onunla yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu.

İç çekerek köy yoluna adım attım, soğuk rüzgâr kıyafetlerimi kesiyordu.

"Bu kadar soru yeter," diye tersledi Dimitri, açıkça sinirlenmişti.

Aniden ortaya çıkmasıyla sıçradım ve biraz boşluğa ihtiyaç duyarak kenara çekildim.

Kaşlarımı çattım. "Sen tam bir-"

"Kapa çeneni Sofiya," diye sözümü kesti.

"*Zatknis', Kapa çeneni Dimitri,*" diye araya girdi Dve, Dimitri'yle karanlık bir bakış alışverişinde bulunurken sesi keskindi.

Onların dramına dahil olmak istemiyordum ama orada hiçbir şey yapmadan durmak daha kötü hissettiriyordu. Bu yüzden, ayakkabılarımın altındaki çakıllar çıtırdayarak eve doğru aceleyle yürüdüm. Yoğun bakışları beni takip ediyordu ama gerginliklerini üzerimden attım.

Ön kapıda duraksadım, elim kapı kolunun üzerinde geziniyordu.

Ya bu gece beni öldürecekse?

Tüm cesaretimi toplayarak kapıyı çaldım, ses sessiz köyde yankılandı. Her saniye içimdeki boğulma hissi artarak devam etti.

Sonunda içeriden ayak sesleri yaklaştı.

Kapı açıldı ve Volk'un muhafızlarından biri, devriyelerinden tanıdık bir yüz ortaya çıktı. Koyu renk gözleri bana dikilmiş, beni olduğum yerde dondurmuştu. Rüzgâr saçlarımı savururken gergin bir şekilde dudağımı ısırdım ve bir şey söylemesini bekledim. Ama söylemedi.

"Volk içeride mi?" Sessizliği bozarak sordum.

Sorum havada asılı kaldı, cevapsız.

Nefesimi tuttum, bir yanıt bekledim, kalbim davul gibi çarpıyordu.

Muhtemelen sadece birkaç saniye olmasına rağmen sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir sürenin ardından, tek kelime etmeden içeri girmemi işaret etti.

İçeri adımımı attım ve mekân sanki bir şeyler saklıyormuş gibi ağır geldi. Loş ışık duvarlara zar zor dokunuyor, her şeyi gölgede bırakıyordu ve zeminin her gıcırtısı rahatsız edici bir şekilde yankılanıyor gibiydi. Yoğun sessizlik tüylerimi diken diken ediyor, attığım her adımı sisin içinde ilerliyormuşum gibi hissettiriyordu.

Temkinli bir şekilde ilerlerken, arkamda Dve ve Dimitri'yi görmeyi umarak arkama bakmaktan kendimi alamadım. Ama onları hiçbir yerde bulamadım.

Neredeler?

Adamı koridorda takip etmeye devam ettim, kendi sırlarını saklıyor gibi görünen kapalı kapıların önünden geçtim.

Sonunda bir kapının önünde durdu, gözleri benimkileri delip geçti.

Beklerken içimi bir korku kapladı.

Ölüm beni bu kapının ardında mı bekliyor?

Kapıyı açtı ve aşağıda karanlık, uğursuz bir bodrum ortaya çıktı. Merdiven gölgeler arasında kayboldu ve beni aşağı inmeye cesaretlendirdi.

"Uh... önce sen!" Sesim titreyerek ağzımdan kaçtı.

"Lütfen?" Adam sessiz kaldı.

Ağır bir iç çekişle kaderime razı oldum ve aşağıdaki karanlığa doğru inmeye başladım. Her adım göğsümde bir ağırlık gibi hissediyordum, merdivenlerin her gıcirtısında hava daha da yoğunlaşıyordu.

Karanlık bana her zaman boğucu gelmiştir, çocukken bile. Üzerime bastırıyor, beni pençesine hapsediyor gibiydi. Bu yüzden her zaman panjurlarım açık uyur, dışarıdan gelecek en ufak bir ışık kırıntısına bile hasret kalırdım. Yatağımın altındaki canavarlarla yüzleşirken oyuncak ayımı sıkıca kavradığımı hatırlıyorum. O zaman bile penceremden gelen ışık rahatlatıcı bir varlıktı.

Merdivenlerden kasvetli bodruma inerken, duvarın üstündeki küçük pencere için minnettardım. İçeri bir parça ışık giriyordu, loşlukta küçük bir fener. Her şey bunaltıcıyken en zayıf ışık bile bir can simidi olabilir.

Bodrumun küf kokusu her adımda daha da yoğunlaşıyordu ve kokuyu engellemek için elimi burnumun üzerine kapattım.

Sonunda, zifiri karanlığın yuttuğu bodrum katına ulaştım.

Sonra bir ses sessizliği deldi. "S-Sofiya?"

ChapTer
TWenTY

"Canavarlar gerçektir ve hayaletler de gerçektir. İçimizde yaşarlar ve bazen kazanırlar."
- *Stephen King*

Sofiya

önce.

Çok, çok uzun yıllar

Ağır yorganın altında kalbim hızla çarpıyor ve alnımda boncuk boncuk terler belirliyordu. Gözlerim kapalı, derin bir nefes aldım ve yaklaşmakta olan kâbusla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalıştım.

Bunu yapabilirim!

"Bir," diye fısıldadım, ellerim titriyordu. Ama ya beni yakalarlarsa?

"İki," diye mırıldandım, dudaklarım titriyordu.

Belki beni soğan ve sarımsakla pişirirler, parlak bir tepside servis ederler ve küçük canavar çocukları bacaklarıma barbekü sosu dökerler - tıpkı Dasha'nın her Perşembe yaptığı favori tavuk nugget'larımaya yaptığım gibi.

"Üç!" Ciyaklayarak yorganı indirdim ve geniş gözlerle odamın etrafına baktım.

Bir canavarın adımı söylediğini duyduğuma emindim. Nereye gitti?

Midem panik içinde çalkalandı. Ya yatağımın altında saklanıyorsa?

Uzun metal pençelerinin beni bulacağından korkarak örtüyü başımın üzerine çekmek üzereyken odamın kapısı açıldı ve dehşet içinde bir çığlık attım.

İşte bu kadar. Canavarlar beni almaya geliyor.

Ama meğer odama farklı türden bir canavar girmiş. "Sofiya, neler oluyor?" Annemin sesi beni irkiltti.

Işığı aç.

Kalbim hızla çarparak donakaldım. Uzun beyaz bornozunun içindeydi, saçları dağınıktı ve yüzünde yorgunluk okunuyordu. Öfkesi neredeyse boğucuydu ve canavarların beni alıp götürmesini dilememe neden oluyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Bir kabus gördüm anne. Canavarlar... yatağımın altında." Sesim titriyordu, hâlâ kâbusun etkisindeydim.

Yüz ifadesi yumuşadı, öfkesinin yerini endişesi aldı. Yanıma geldi ve yatağımın kenarına oturdu, beni rahatlatmak için uzandı.

"Canavar falan yok Sofiya," dedi nazıkçe. "Bu sadece hayal gücünün sana oynadığı bir oyun."

Başımı salladım, ona inanmaya çalıştım ama korku hâlâ zihnimde bir gölge gibi dolaşıyordu.

"Ama anne, onları duydum! Beni yakalamakla ilgili fısıldaşıyorlardı."

Annemin kaşları endişeyle çatıldı. "Sofiya, bazen korktuğumuzda zihnimiz bizi kandırabilir. Ama söz veriyorum, burada canavar yok."

Sadece sekiz yaşında olabilirim ama tamamen doğru söylemediğini anlayabiliyordum. Canavarlar her zaman dünyamın bir parçası olmuştur. Babamı bizden alan onlardı.

"Ama canavarları Rusya'da bıraktığımızı söylemiştiniz. Ya bizi buraya kadar takip ettilerse?"

Seattle-Tacoma Uluslararası Havaalanı'na inmeden hemen önce Dasha ile konuşmasına kulak misafiri olduğumu fark edince bir an için kafası karışmış gibi göründü.

Şehirdeki bir otelde üç gece kaldıktan sonra annem bir araba kiraladı ve Denver'a gittik, orada küçük bir bahçesi olan şirin beyaz bir evde kalıyorduk. Dasha bana mükemmel taklalar atmaya orada öğretiyor.

Annem derin bir nefes aldı ve düşüncelerini toplar gibi oldu. "Bunu duyduğunu sanmıyordum," dedi yumuşak bir sesle, ama sesi yorgundu. "Ben

sadece Dasha'yı daha iyi hissettirmeye çalışıyorum. Bazen tamamen doğru olmasalar bile birbirimizi rahatlatmak için bir şeyler söyleriz."

"Ama ya bizi takip ederlerse?" Sesim titreyerek ısrar ettim.

Yatağımın yanında diz çöktü, gözlerimin içine baktı. "Sofiya, korktuğunu anlıyorum. Ama burası bizim için yeni bir yer, yeni bir başlangıç. O korkuları Rusya'da geride bıraktık. Canavarlar burada bize ulaşamaz."

Ona inanmak istedim ama odamdaki gölgeler aksini fısıldıyor gibiydi. "Söz mü?"

Kollarını bana doladı, beni kendine çekti ve yere düşmüş olan oyuncak ayımı bana uzattı. Ona sıkıca sarıldım.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı. "Artık güvendeyiz. Sadece biraz uyumaya çalış, tamam mı? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Beni yatırıp ışığı söndürdüğünde, canavarların hâlâ dışarıda olduğu hissinden kurtulamadım. Ama onun sözü havada asılı dururken, haklı olduğunu umarak ve dua ederek uykuya dalmaya çalıştım.

ChapTer

TWenTY-One

"Ağlamayın demeyeceğim; çünkü her gözyaşı kötü değildir."
- J.R.R. Tolkien

Sofiya

Hayır. Olamaz.

Rüya mı görüyordum? Gerçekten o muydu?

Arkamı dönemeyecek kadar korkmuş, boş bir alan ve paramparça olmuş umutlardan korkarak donup kalmıştım; bacaklarım titriyor, kollarım belime sarılmış ve saçlarım gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı gizliyordu.

Başından beri planı buydu; bana acı çektirmek, şüphe tohumları ekmek ve umutlarımı yıkmak.

"S-Sofiya? Sen misin?"

Ses odayı yararak geçti.

Başımı kaldırdım, kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu.

Hızla etrafımda döndüm, neredeyse dengemi kaybediyordum, odayı tarıyordum. Her yerde tanıyabileceğim bir sestti.

"Anne?"

Birden yukarıdan kör edici bir ışık odayı doldurdu. İçgüdüsel olarak gözlerimi siper ettim, yoğun parlaltı ateş gibi yakıyordu.

Parmaklarımın arasından bakmaya cesaret ettiğimde, karşımdaki manzara karşısında nutkum tutuldu.

Orada, odanın ortasında, iplerle tahta bir sandalyeye bağlanmış annem duruyordu. Gözyaşları yüzünden akıyordu, yüz ifadesi korku ve rahatlama karışımıydı.

Herhangi bir zarar belirtisi olup olmadığını kontrol ettim ama neyse ki fiziksel olarak zarar görmemiş görünüyordu.

Bekle! Annem burada mı? Rusya'da mı?

Bir an bile düşünmeden yanına koştum, dudaklarımdan kaçan hıçkırıkları tutamadım. Kaybolmasından korkarak kollarımı ona sıkıca sardım.

Bir süre sonra yavaşça geri çekildim ve çılgınca onu çözmeye çalışarak yere çöktüm. Onu kurtarmak için çaresizce ipleri çekiştirip kemirirken içimi bir panik dalgası kapladı ama ipler kımıldamıyordu.

"Sofiya, bekle!" Annemin sesi, çılgınca çabalarımın arasında bana zar zor ulaştı.

Onu bu halde görmek içimi parçaladı ve sağlıklı düşünemediğimi fark ettim. O iyi olana kadar duramazdım. Ona sarılana ve kollarını etrafımda hissedene kadar duramazdım. Sanki tekrar bağlanan benmişim gibi hissettim ve o günün anıları tüm gücüyle göğsümü sıktı.

"Beni gördüğüne hiç bu kadar sevinmemiştin. Neredeyse kıskanacağım."

İpleri bırakırken ellerim titredi, sesi odada yankılanırken donup kaldım.

Her şey çok basit görünüyordu ve daha iyi bilmeliydim. Yoksa neden burada olayım ki?

Annem onun oyununda sadece bir piyondur.

Bakışlarımı kaldırdığımda annemin ona ters ters baktığını gördüm. Ona tekrar sarılmak, bundan sonra onu koruyacağıma söz vermek istedim.

Doğrulurken öksürdüm ve kirli kollarımla gözlerimi sildim. "Çünkü senden nefret ediyorum," diye tükürdüm, sırtımı dönüp Annemin ellerini sıkıca tuttum.

"Hmm, biliyorum," adımları birkaç metre kalana kadar yaklaştı. "Beni tahrik ediyor."

Sözleri içimde şiddetli bir öfke uyandırdı. Ondandır nefret ediyordum. Her parçam tiksintiyle kaynıyordu ama dişlerimi sıktım, herhangi bir zayıflık göstermeyi reddettim.

Yavaşça arkamı döndüm.

Hay Allah.

Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki? Bu beni çileden çıkarıyordu.

Nefretimin daha da alevlenebilmesi için onun itici olmasını diledim.

Podyumdan yeni inmiş gibi görünüyordu, siyah takım elbisesi ışıkların altında parlıyordu. Siyah gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve göğsündeki gümüş kolye ortaya çıkmıştı. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, siyah saçları geriye doğru taranmıştı. Parmaklarımın arasında nasıl bir his uyandıracığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bakışlarım vücudunda gezinirken, yumuşak kıkırdamasıyla gerçekliğe geri döndüm.

Sofiya, seni aptal!

Seni onu keserken yakaladı.

Sanki bir kova buzlu su dökülmüş gibi tüm vücudum gerildi.

Be

n. Dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüştü.

"Sen Hasta, bükülmüş canavar," I çığlık attı.

"Sen hiçbir şey ama a

psikopat!"

Volk karanlık bir şekilde kıkırdadı, gözlerinde eğlence dans ediyordu.

Gerginliği hisseden annem ağlamaklı gözleriyle bana yalvardı. "S-Sofiya-"

"Bırak onu!" diye bağırdım ve yüz yüze gelene kadar aramızdaki mesafeyi kapattım. O kadar yakındım ki elmacık kemiklerindeki birkaç çili seçebiliyorum ve uzun, koyu kirpiklerini sayabiliyordum.

"S-Sofiya, dur!"

"Şimdi dedim," diye tersledim, göğsünü ittim ama o kıkırdamadan durdu. Bir duvar gibiydi, koyu renk gözleri benimkilere sabitlenmişti, dudaklarında küçük bir sırıtiş vardı ama yüz ifadesinde bir şey titreşiyordu - kızgınlık ya da belki... incinmişlik?

"Bırakın onu!"

Birbirimizden birkaç santim uzakta dururken, sıcak nefesi yüzümü okşarken üzerimize gergin bir sessizlik çöktü.

Volk dikkatini anneme çevirdi ve ona şakacı bir göz kırptı. "Bize biraz izin verir misin?"

Ne-

Ne olduğunu anlamadan yumruklarımınla göğsüne olabildiğince sert vuruyordum. Zar zor hareket ediyordu ve onu incitme çabalarımın boşa gittiğini fark etmek beni çaresiz bıraktı. Dizimi yukarı kaldırdım ve acı veren bir noktaya nişan aldım.

Muhtemelen bir sonraki hamlemi sezerek hızla kollarımdan tuttu, beni çevirdi ve kendisine doğru bastırdı. Yüzüm duvara dönüktü, vücudu

Annemin bakışları altında, göğsünü sırtıma bastırarak beni sıkıca kendine doğru bastırdı. Güçlü karın kaslarının kıvrımlarının bana baskı yaptığını hissedebiliyordum, uyarılmışlığı kıçımın hemen üzerinde belirgindi.

Şaşırtıcı bir şekilde, etkilenen tek kişinin ben olmadığının farkına varmak garip bir rahatlama duygusu getirdi.

"Yalvar bana," diye fısıldadı, dudakları kulağıma değiyordu.

"Ne?" Annemin duymasını istemediğim için fısıldadım.

Tamamen şaşkına dönmüştüm. Sorduğu şeye inanamıyordum. Kollarına hapsolmuştum, kalbim çarpıyor ve nefes alışverişim hızlanıyordu.

Yüzü boynuma yaslanmıştı, dişleri boynumu sıyrırken sıcak nefesi tenimi karıncalandırıyordu. Burnunu boğazımda gezdirip derin derin içine çekti. Dokunuşunun altında titredim.

"Beni duydun."

Beni yavaşça bıraktı, sonra omuzlarımdan tuttu ve tekrar yüzünü ona dönmem için çevirdi. Göz göze, göğüs göğüse, çenemi parmaklarının arasına aldı, başparmağı alt dudağımı hafifçe okşadı.

Gözlerinde cüretkâr bir parıltı vardı.

Annemin güvende olmasını istiyorsam buna uymak zorunda olduğumu biliyordum.

"Lütfen," diye mırıldandım, bakışlarımı indirirken derin bir nefes aldım.

"Lütfen, Volk. Annemin gitmesine izin ver."

"Bana bak."

Saldırma dürtüsüyle savaşılarak başımı kaldırdım ve onun karanlık gözleriyle karşılaştım. Orada beni bir anlığına sersemleten bir yoğunluk vardı. Başparmağıyla yanağımdaki bir damla yaşı sildi, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

Beklenmedik şefkat beni şaşırttı, kafam karıştı ve kendimi savunmasız hissettim.

Nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden yumruklarımı sıkarak öylece durdum. Parmaklarını yavaşça boğazıma dolayarak beni kendine çekti. Sıcak nefesi dudaklarımı sıyırdı ve elimde olmadan onları yaladım, neredeyse onun tadına bakıyordum. Saçımın birkaç teliyle hafifçe oynayıp usulca mırıldanırken dokunuşu midemde kelekler uçuşmasına neden oldu.

"Bundan sonra uslu duracaksın."

Yenilmiş hissederek başımı salladım, elimi onun elinin üzerine koyarak sessizce tutuşunu bırakmasını istedim. Tutuşunu bıraktı ve rahatça arkasını döndü.

Anneme yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. "Dokunma bana!" diye bağırdı annem, adamın tutuşuna karşı mücadele ederek.

Hiç şaşırmadan, gözlerini devirerek elini daha da sıktı.

"Annenin neden burada olduğunu merak ediyor olabilirsin, *dorogaya*."

"Ona öyle deme!" Annemin çığlıkları ipleri çektikçe daha da yükseldi.

Üzerinde sade siyah bir gömlek ve kot pantolon vardı ve onu en son ne zaman kendine özgü takım elbisesi ya da kalem eteği olmadan gördüğümü hatırlamakta zorlandım.

"Görüyorsun ya," dedi, sol kolundaki karmaşık dövmeleri ortaya çıkarmak için kolunu rahatça sıvadı, parmakları boynundaki gümüş kolyeyle oynuyordu. "Annemi Moskova'da saklanırken buldum."

Ne? Ne zamandır Moskova'da saklanıyordu?

Aklımda sorular uçuştı ama hemen bir sonuca varma dürtüsüne direndim.

Volk'un istediği de tam olarak buydu. Bizi ayrı tutarak beni delirtmek.

"Onu şehirde bulduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin," dedi dalgın bir şekilde sakalını sıvazlayarak. Ama sonra yavaşça, avına yaklaşan bir yırtıcı hayvan gibi bana doğru yürümeye başladı. "Sofiya, annenin başından beri burada olduğunu ve seni kurtarmaya zahmet bile etmediğini bilmek nasıl bir duygu?"

Başımı sallarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Onu dinlemeyin. O bir yalancı.

Bu aşağılanmaya daha fazla dayanamadım; şansım olsaydı onu defalarca bıçaklayabilirdim.

"Ne istiyorsun, Volk?"

Kendinden emin bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir yanıt ya da bir tepki bekleyerek başımı kaldırdım ama sadece sessizlikle karşılaştım.

Ama elleri aniden kalçalarımı kavradı ve dudakları tehlikeli bir şekilde boynuma yaklaştı. Gözlerimi sıkarak kapattım, uyandırdığı duygu fırtınasını kontrol altına almaya çalıştım, annemin benimle ne kadar uğraştığını görmesini istemiyordum.

"Adımı söylemene bayılıyorum," diye kıkırdadı ve beni bırakmadan önce kulağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Pislik.

"Helena Melov," diye birden ağzından kaçırıldı. "Sofiya senin hakkındaki gerçeği biliyor mu?"

Daldığım trans halinden sıyrılıp gözlerimi açtığımda annemin yüzünü endişe ve dehşetle çarpılmış buldum.

Bizi savunacak bir şey bulabilmek için odayı çılgınca tararken içimi bir panik dalgası kapladı. Ama bodrumda annemin bağlı olduğu sandalye dışında boşluktan başka bir şey yoktu.

Bekle. Ne?

"Ne demek istiyorsun?" Sesim titriyor, ellerim kontrolsüzce titriyordu.

"S-Sofiya, onu dinleme," diye kekeledi ben yaklaşıırken, ama Volk aramıza girerek görüşümü engelledi. "Ona güvenme!"

"Sen... Onu tanıyor musun anne?" Boğazım düğümlendi, yumruğum sırtına çarptı. Siyah takım elbisesine şiddetle sarıldım. "Sen... Sen onu tanıyor musun?"

"Hayır," diye aniden döndü ve bileklerimi demir gibi kavradı. "Ama o Silas'ı biliyor. Annen senin sandığın gibi biri değil."

"Ne?" Onu kenara ittim ve annemin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Anne, bu doğru mu?" Sertçe yutkunurken titreyen dudaklarım kargaşamı ele veriyordu. "Beni neden aldılar anne? Dasha neden onlar için çalışıyor?"

Başımı onun kucağına gömdüğümde hıçkırıklar serbest kaldı.

"Babamın hâlâ hayatta olduğunu söyledi," diye mırıldandım bacaklarını daha sıkı kavrayarak. "Bu gerçekten doğru mu?"

Başımı kaldırarak onunla göz göze geldim, umutsuzca cevaplar bekliyordum. Ama o sessiz kaldı.

"Anne!" Hıçkırarak ağladım. "Neden cevap vermiyorsun?" "Çünkü onun hayatta olduğunu biliyor."

Volk'un sözleri karşısında kalbim küt küt atmaya başladı.

Oda sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum, havada giderek artan bir gerilim vardı. Anneme baktım, umutsuzca yüzünde söylediklerinin doğru olmadığına dair bir ipucu arıyordum. Kaşları daha da çatıldı ve kısa bir an için yüz ifadesinde acı dolu bir ifade yakaladım.

Hayır.

Hayır, olamaz.

Tüm hayatım bir yalanmış gibi hissediyordum.

Yeni bir kararlılıkla gözyaşlarımı sildim ve umutsuzluğun beni ele geçirmesine izin vermedim.

Volk ile gözlerimi kilitleyerek dik durdum.

"Tüm kartların elinde olduğunu, beni manipüle ve kontrol edebileceğini düşünebilirsin," diye alay ettim, sesim yeni keşfettiğim güçle dolup taşıyordu.

"Ama ben

beni parçalamana izin vermeyeceğim. Beni daha fazla karanlıkta tutmana izin vermeyeceğim."

Volk'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve gözlerinde bir parça gurur parladı. Fakat

Yaklaşarak, onunla yüz yüze geldim. "Bana her şeyi anlat, şimdi."

Ben daha bir şey söyleyemeden kapı açıldı, ağır ayak sesleri merdivenlerde yankılandı ve Dve ile Dimitri elbiseleri kan içinde dışarı çıktılar.

Volk muhtemelen benim bir anlık çöküşümden yararlanarak bize katılmaları için işaret verdi.

Lanet olası piç.

Annemin bağlarını çözüp kalkmasına yardım ettiklerinde gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Boyun eğmiş görünüyordu, direnmiyordu, onu götürürlerken bakışlarımdan kaçıyordu.

"Henüz gerçeğe hazır değilsin," dedi Volk'un sesi kaosu yararak. Dünya etrafımda dönüyordu.

Kendime sıkıca sarıldım, her şey altımda kayıyormuş gibi hissederken dengemi bulmaya çalıştım.

Volk'un sözleri uğursuz bir şekilde yankılandı.

Bunalmış bir halde gözlerimi sıkarak kapattım ve bu kâbustan bir kez daha uyanmaya çalıştım.

"Bilmen gereken tek şey, doğduğun günden beri her şeyin yalanlardan ibaret olduğu."

Aldatma ve sahte vaatlerle dolu bir dünyada kaybolmuş bir halde yere yığıldığımda karanlık beni yutmakla tehdit ediyordu.

Tek hatırladığım beni kaldıran güçlü kolların hissi ve adımı söyleyen sert bir sesin sesiydi.

ÇAPTER TWEnTY-TWO

"Her insan yapmadığı tüm iyiliklerden suçludur."
- **Voltaire**

Volk

Sigaramdan bir nefes daha çektim ve şöminenin çıtırdayan alevleri yüzümü ısıtırken kadifemsi kanepeye uzanarak dumanın dağılmasına izin verdim.

Tembel daireler çizerek dışarı salmadan önce ciğerlerimde dönen dumanın tadını çıkardım.

Vlad'ı yakalamanın ve nihayet kellesini Igor'a teslim etmenin eşiğindeydim.

Adımın hakkını vermeye kararlıyım, yoluma çıkan herkesi haklamaya hazır bir kurt gibiydim - tıpkı beni bu acımasız dünyada hayatta kalmam için eğiten kişi gibi. Her şeyimi Igor'a borçluydum. Hayatımı kurtarmış ve bana istediğim her şeyi vermişti: para, güç ve kadınlar. Artık hiçbir şey ulaşılmaz görünmüyordu.

Krallığını inceleyen bir kral gibi hissederek koltuktan kalktım ve bulmacayı tamamlayacak eksik parçayı bulmak için odayı araştırdım. Ancak başarıma rağmen, içimi kemiren bir boşluk varlığını sürdürüyordu.

Bugün, suçluluk duygusu üzerime çöktü. İçimde dolaşan, boğazımda düğümlenen ve başımı döndüren tuhaf, alışılmadık bir duyguydu.

Ne kadar denediysem de üzerimden atamadım.

Avuçlarım terledi ve sigaramı ateşe atarken küfürler mırıldandım.

Suçluluk mu? Hayatta olmaz.

Ona hiçbir şey borçlu değildim. Sadece işimi yapıyordum ve iyi de yapıyordum.

Beni rahatsız eden şey, Igor'un bana buzdağının sadece görünen kısmını göstermiş olmasıydı.

Sır taşımaktan nefret ederdim - hayatları, itibarları ve hayalleri nasıl mahvedebildiklerinden. İnsanların gerçekte kim olduklarını ortaya çıkarmalarından nefret ederdim. En derin sırlarımızı kendimize saklamamız gerektiğini söylerler ve ben de buna tamamen katılıyorum.

Igor'un sırlarını öğrenmek beni kızdırdı.

Yıllar sonra ilk kez kendimi onun nihai amacını ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını sorgularken buldum. Tanya'ya yaptığım ziyaretten ya da onun itiraflarından - Helena'nın gerçekte kim olduğundan, Vlad ve Tanya arasında neler yaşandığından ve Sofiya'nın neden kayıp parçaları elinde tuttuğundan - bahsetmemiştim.

Geleli sadece on gün olmuştu ve şimdiden tüm hayatımı mahvetmişti. Ve bunun için ondan nefret ediyordum.

Yanımda aldığı her nefeste, bana attığı her bakışta ve hayalini kurmaktan kendimi alamadığım o dolgun, pembe dudaklarıyla söylediği her kelimede aramızdaki çekim daha da arttı. Onları tekrar üzerimde düşünmek günlerdir bana işkence ediyordu.

Bazen ona uzaktan baktığımda, hüzünlü şarkılar mırıldanarak bahçede dolaştığını görürdüm. O odada saatlerce kitap okur, gittikten sonra bile kalıcı kokusunu bırakırdı.

Ara sıra Dasha'ya daha fazla kıyafet, yiyecek, şampuan ya da daha az ev işine ihtiyaç duyduğuna dair şikâyetlerini yakalıyordum.

Ama her gece, herkesin uyuduğunu sandığında, sessiz gecede yankılanan çığlıklarını duyuyordum. Birçok kez, onu kontrol etme isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

İç çekerek kalktım ve kütüphaneyi arkamda bırakarak odama yöneldim. Ceketimi ve gömleğimi yere attım ve yan tarafımdaki yaranın bandajdan yine kanadığını fark ettim. Beni vurduğu için Tanya'ya küfrederken hayal kırıklığım kabardı.

Sıcak bir duş özlemiyle pantolonumu ve boxer'ımı hızla çıkarıp banyoya doğru ilerledim.

Pencerelerden süzülen loş ay ışığında musluğu en soğuk ayara getirdim. Buz gibi su üzerime döküldü, tenimi uyuşturdu ve

Gerginliğimi azaltıyordu. Her damla zihnimdeki karanlıkla savaşıyor gibiydi. Sofiya'nın korku ve üzüntüyle açılmış gözlerinin anısı boğazımda bir yumru oluşturarak geri geldi. O gözler beni bir bıçak gibi kesmiş, acı ve keder ruhumun derinliklerine işlemişti.

Annesini gördüğünde, omuzları dünyanın yükü üzerine çökmüş gibi çöktü ve onu acıdan korumak için umutsuz bir dürtü hissettim.

Ama acı çekmesinin sebebi sensin, göt herif.

Musluğu sıcaklığa ayarlayıp kan ve suyun rahatsız edici karışımının birbirine karışmasını izlerken sinirli bir homurtu duydum.

Aklım, gerçeğe nasıl tepki vereceği düşüncesinden kaçamıyordu. Yıkılır mıydı? Hazır olmadığını biliyordum, ama hiç hazır olacak mıydı? Bunu öğrendiğinde ne diyecekti-

Tıklayın.

Kapının açılma sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Suyu açık bırakarak hızla duştan çıktım. Kim geliyor lan buraya?

Hiç kimse.

En yakındaki havluyu kaptım, belime sardım ve vücudumdan sular damlayarak gürültüye doğru koştum. Perdelerin arkasına gizlenmiş bıçağa uzanırken nabzım hızlandı. Davetsiz misafirle yüzleşmeye hazırlanırken soğuk çelik elimde sertleşti.

Kapıyı yavaşça açtığımda duşun sesi ayak seslerimi maskeleydi.

Loş oda karanlığa gömülmüştü.

Havlu hâlâ kalçalarımnda, hızlı nefes alışlarını takip ederek hızlı ve sessizce hareket ederek figüre arkadan yaklaştım. Tereddüt etmeden ileri atıldım, onları yakaladım ve bıçağı boğazlarına dayadım.

Akan su ve sık nefeslerimiz dışında oda sessizdi.

Sonra iki küçük el kolumu kavradı, tırnaklarını geçirdi.

Belli belirsiz bir fısıltı odayı doldurdu. "V-Volk, benim."

Adrenalinin etkisi azaldıkça gerçekler tekrar ortaya çıkmaya başladı.

Gözlerim karanlığa alıştı ve tanıdık detaylar ortaya çıktı - badem kokusu, yanağımı gıdıklayan yumuşak saçları, kolumdaki narin dokunuşu.

Bıçağı bıraktım ve yere düşmesine izin verdim.

Işık düğmesini açarak odayı aydınlattım.

Sofiya orada duruyordu, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Üzerinde beyaz ipekli bir pijama ve bir omzundan sarkan bol bej bir hırka vardı. Titriyor, kızarmış boğazını ovuştururken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Birdenbire yere yığıldı.

Nefesimin altında küfrettim ve hızla önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Onu.

"Siktir, Sofiya!" Omuzlarını kavradım, titreyen ellerini sabitlemeye çalıştım.

Vücudunu. "Nefes almalısın! Nefesine odaklan!" Gözlerimi ona kilitledim ve beni takip edeceğini umarak yavaş, derin bir nefes alıp verdim. "Nefes al bebeğim, hadi," diye ısrar ettim, sesim sabitti ama endişeyle doluydu. "Havanın ciğerlerine dolduğunu hisset. Şimdi yavaşça nefes ver. Gerginliğini bırak."

Gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı ama yavaş yavaş nefes alış veriş düzene girmeye başladı. Panik azaldı, yerini temkinli bir sakinlik aldı.

"İşte böyle, sadece nefes almaya devam et," dedim usulca, saçlarını nazikçe geriye itip onu kendime yaklaştırarak. "Acele etme. Artık güvendesin."

Başını salladı, belime sarılıp yüzünü göğsüme gömerken dudaklarından hafif bir hıçkırık kaçtı.

Sakinleşmeye başladığını hissedene kadar bu şekilde kaldık. Belimdeki tutuşu gevşedi ve nefes alış veriş düzeldi ama onu hâlâ sıkıca tutuyordum, bırakmak istemiyordum.

Ama sonra içimden rahatlama ve öfke karışımı bir duygu geçti.

Onu yavaşça bıraktım, ayağa kalktım ve etrafımdaki havluyu sıktım. "Aklından ne geçiyordu, Sofiya?" Tersledim. "Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun? Neredeyse boğazını kesiyordum!"

Bana baktı, gözleri şaşkınlıkla doluydu.

"Ben... Ben uyuyamadım. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ve düşündüm ki..." Sözleri kesildi ve yerini ağır bir sessizliğe bıraktı.

Derin bir nefes aldım, artan öfkemi yatıştırmak için mücadele ettim ama hayal kırıklığımı kontrol altında tutmak zordu. Bıçağım boğazına gömülmüş, kanlar içinde yerde yatan cansız bedeninin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Yumruklarımı sıktım, midemin bulandığını hissettim.

"Yani gecenin bir yarısı odama gelmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?" "Yani gecenin bir yarısı odama gelmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?" diye karşılık verdim; sesimde keskin bir inançsızlık vardı. "Az kalsın seni öldürüyordum!" Yüzünde korku ve gözyaşlarıyla karışık bir suçluluk duygusu vardı. Kendini nasıl bir tehlikeye attığını tam olarak kavrayamadığı belliydi. "Bu yüzden mi

istiyorsun, ha?" Sertçe sordum, kaşlarım çatılmıştı. "Ölmek mi? Boğazını kesip açmamı mı?"

İrkildi, gözleri pişmanlıkla doldu.

Birdenbire her şeyin ciddiyeti yüzüme çarptı ve sözlerimin keskinliğinden pişmanlık duydum.

İç çekerek başımı salladım ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak ağzımı sildim.

"Ben... Ben düşünmüyordum," diye kekeledi, sesi zar zor duyuluyordu. "Ben sadece... Cevaplara ihtiyacım var."

Sözleri orada asılı kaldı, ağır ve çığ. Titreyen çenesini kaldıracak gücü topladı ve gözlerimle buluştu. Yanakları kızarmıştı ve saç telleri gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne yapışmıştı.

Kahretsin, o kadar güzel ki ona bakmak acı veriyor.

Yüzündeki bir tutam saç nazikçe taramak için uzandım. Dokunuşum tereddütlüydü ama geri çekilmedi. Bunun yerine dokunuşuma doğru eğildi, titremesi hafiflemeye başlamıştı. Elini benimkinin üzerine koyduğunda, içimden bir sarsıntı geçti ve beni sersemletti.

"Ben... Ben uyuyamadım," diye fısıldadı. "Bilmem gerek Volk. Neden buradayım? Anneme ne yaptın?"

Boğazım düğümlendi.

Bir katil, bir canavar olabilirdim ama o kadar kalpsiz değildim. Ona karşı değil, sadece... bir sebepten dolayı olamadım.

Gözlerindeki acı çok tanıdıktı ve beni kendi çarpık geçmişime geri götürdü.

Bizi bir araya getiren kaosa rağmen aramızda oluşan bağı görmezden gelemezdim. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama oradaydı.

Yavaşça elimi çektim ve döndüm.

Belimdeki havluyu bıraktım ve çıplak bir şekilde çekmeceye doğru yürüyüp bir çift yeni beyaz Calvin Klein boxer aldım. Üzerime geçirip derin bir nefes aldım ve gergin omuzlarımı rahatlatmaya çalıştım. Dikkatimi dağıtacak şeylerin zamanı değildi. Odaklanmam gerekiyordu.

Sırtımı ona dönerek mobilyanın kenarına tutundum ve başımı öne eğdim. Islak saçları birkaç dakika önce yüzünün olduğu yerden göğsüme damlıyordu. Her parçam arkamı dönüp onu benim yapmak istiyordu.

Onu çok fena istiyorum.

Karanlık, yasak görüntüler zihnimi doldurdu ama kontrolümü kaybetmemek için savaştım "Cevap ver lütfen Volk. İstersen yalvarırım bile."

Arkamı döndüm, mobilyaya yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve başımı yana eğdim. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, her kıvrımını ve hatlarını yutuyor, dudaklarımda sinsi bir gülümseme oynayıyordu.

Kaşlarımı çatarak sessizce ona bunu yapması için meydan okudum.

İpucunu değerlendirerek elinin tersiyle yüzünü sildi ve hırkasını bıraktı. Beyaz geceliği neredeyse şeffaf bir şekilde üzerine yapışmış, göğüslerinin silüetini ve sertleşmiş meme uçlarını ortaya çıkarmıştı.

Nefesimin altında küfrettim.

Sanki her an yerde yatan ben olacaktım, beni bırakması için ona yalvaracaktım gibi geliyordu...

Dur.

Gözlerinde kararlı bir bakışla derin bir nefes aldı ve kolları iki yanında, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde bana doğru ilerledi.

Sadece birkaç santim uzaktayken dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi, saçları yüzünü gizlemek için perde gibi düştü.

Kayıtsız kalmaya çalıştım, huzursuz ellerimi sabitlemek için kollarımı kavuştururken ve dilimi dişlerime vururken boş bir ifade takındım. Çenesini kaldırdı ve sanki ne yaptığının yeni farkına varıyormuş gibi yüzü aniden soldu.

Ona baktım, sahneyi görmezden gelemiyordum, özellikle de onu bu kadar uzun süre bu pozisyonda hayal ettikten sonra.

"Lütfen Volk," diye yalvardı usulca, tırnakları baldırlarımın arkasında hafifçe gezinirken. "Her şeyi yaparım."

Ofladım, dalgın bir şekilde sakalımı kaşıdım. "*Herhangi bir şey, ha?*"

Elini kalçamda gezdirdi. Eli kasıklarımına yaklaştığında onu durdurdum.

Bileğini sıkıca kavradım ve şimdi bırakmazsam iz bırakacağımı biliyordum.

Karanlık bir yanımla onu işaretlemek bile istedi, böylece herkes onun bana ait olduğunu bilecekti.

Siktir!

Hayır. O benim değil.

Onu tutmayı bıraktım.

Hiç vakit kaybetmeden ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak vücudunu benimkine yasladı. Elini göğsüme dayadı, gücünü hissetti ve yumuşak bir mırıltı çıkardı.

Kollarımı yanlarıma bırakarak ona daha fazla yer açtım.

Göğsünü karın kaslarıma bastırdı ve bakışlarımla buluşmak için yüzünü yukarı kaldırdı. Elleri omuzlarıma uzandı, tırnakları denge sağlamak için hafifçe batıyordu.

Yakından bakınca, gözlerinin altındaki soluk mor damarları, uykusuz gecelerin belirtilerini ve elmacık kemiklerindeki güzellik izlerini, özellikle de üst dudağındaki beni her zaman büyüleyen izi fark ettim.

Kokusu beni sarmıştı, sarhoş edici ve karşı konulmazdı.

Kendime engel olamadım; kollarımı kalçalarına doladım ve aramızda boşluk kalmayana kadar onu kendime çektim.

İçimi çektim, ellerimin kışına yerleşip sıkıca kavrayana kadar vücudunda dolaşmasına izin verdim.

Kahretsin, şimdiye kadarki en güzel kışa sahipti.

Başımı boynunun kıvrımlarına gömdüm ve derin bir nefes aldım. Göğsü hızla kabardı ve ereksiyonum ısrarla karnına baskı yaptı.

Omzuma doğru eğildi, parmak uçlarına kalktı ve dudaklarını kulağıma değdirdi, nefesi tüylerimi diken diken etti.

Hayal kırıklığı beni ele geçirdi ve bacaklarının arkasını kavrayıp onu zahmetsizce kaldırırken sessizce küfrettim.

Tek bir yumuşak hareketle döndüm ve onu arkamdaki mobilyanın üzerine bıraktım. Ürkek bir çılgılık attı ve bir an için gözlerinde tereddüt belirdi. Kendi şüphelerimi görmezden gelerek bacaklarından tuttum ve onu kendime doğru çekerek aramızda kalan mesafeyi kapattım. Yüzüm boynunun kıvrımlarına gömülürken tenine öpücükler kondurdum, kulağına kadar gittim ve kulak memesini şakacı bir şekilde ısırdım.

Kalçalarını kavrayarak aletimi bacaklarının arasına hizaladım ve ıslaklığına sürtündüm.

Siktir, o da en az benim kadar tahrik olmuş.

Başı geriye düştü, adımını fısıldarken saçları mobilyanın üzerine döküldü, tırnakları kafa derime batıyordu. Boynunu öpmeye ve emmeye devam ettim, kalçalarımı daha hızlı yuvarladım. İnlemeleri havayı dolduruyor, sarhoş edici bir melodi gibi etrafımızda dolaşıyordu.

Kahretsin, onu kızıışmış bir genç kız gibi kuru kuru becermek beni o kadar heyecanlandırıyordu ki, şu anda sadece ağzından çıkan inlemelerden bile boşalabilirdim.

"Volk, istiyorum-" sesi yumuşadı ve dudaklarından alçak bir inilti daha kaçtı. "İhtiyacım var..."

"Ne istiyorsun, *dorogaya*?" diye sordum, sesim şehvetle doluydu. Dudaklarımı boynundan yanağına doğru takip ettim ve dudaklarım ona değene kadar yumuşak öpücükler kondurdum. "Boşalmak mı istiyorsun?"

Saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırdım ve üzerine bir öpücük kondurdum.

Kulak.

"Beni delirtiyorsun," dedim burnumu hafifçe burnuma sürterken onun.

Elleri sırtımda aşağı yukarı hareket etmeye devam etti, ta ki aniden onları bırakıp mobilyayı sıkıca kavrayıncaya kadar, parmak eklemleri beyazlaştı.

"Bilmem gerek Volk," diye nefes verdi.

Gözlerimi ona kilitleyip kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdığımda şaşkınlık üzerime çöktü. Ama şehvet geçip gerçekler ortaya çıkınca, bedenim buz gibi sulara gömülmüş gibi gerildi.

Senden hoşlanmıyor; sadece istediğini elde etmek için seni kullanıyor.

Titrek elini göğsüme koyduğunda dokunuşu bana zehir gibi geldi.

Tuzağına düştüğüm için kendimden nefret ederek onu ittim.

Arkamı dönerek aceleyle gömme dolaba gittim ve bir çift siyah pantolon ile beyaz bir gömlek aldım. Giyindikten sonra yatak odasına döndüm.

Karanlık mobilyanın üzerinde oturmaya devam etti, yüzü saçlarıyla gizlenmişti ve bacakları havada sallanıyordu. Gördüklerim beni derinden etkiledi.

"Volk-"

"Sakin adımı söyleme."

"Bilmeye hakkım var," diye ısrar etti.

Sözleri sadece öfkemi körükledi. Ona yaklaştım ve aramızdaki mesafeyi birkaç santim açılana kadar kapattım.

Yüzünde korku parladı. "Çık

dışarı. Şimdi."

"Hayır," diye fısıldadı başını sallayarak.

Hayır mı?

Lanet olsun, değil mi?

Kimse bana hayır diyemez.

Dişlerimi sıktım, kaotik bir duygu karışımıyla savaştım. Onu boğazından yakalamak istemek, bilincini kaybedecek kadar yoğun bir şekilde becerme dürtüsü ya da odadan tamamen çıkıp gitmek arasında kaldım.

Geri adım atmıyordu. Mobilyadan indi ve yumrukları sıkılı, çenesi yukarıda dimdik durarak benimle yüzleşti. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum Volk," dedi, tek bir gözyaşını silerken sesi titliyordu. "Bana her şeyi anlat, *şimdi*."

OceanofPDF.com

CHapTer

TWenTY-THree

"Her insan yapmadığı tüm iyiliklerden suçludur."
- Voltaire

Sofiya

Gözleri karardı.

İnatçılığım onu hem kızdırıyor hem de kışkırtıyor gibiydi ama geri adım atamazdım.

Çok uzun zamandır burada kapana kısılmıştım. Annemin de bu işe karışmış olabileceği düşüncesi beni parçalıyordu.

Kendime olan saygımı feda etmek anlamına gelse bile cevaplara ihtiyacım vardı. Gözlerindeki tiksintiye rağmen yerimde durdum.

Gerçeği bulmak için yaptığım umutsuz arayışta o sadece bir piyundu.

Onu içime çektim; koyu renk, uzun saçları, keskin çene hattı ve beni içine çeken ve kaybolmuş hissettiren o koyu renk gözleri. Şimdi giyinik olsa da duştan yeni çıkmış halini hatırladım: kalın omuzlarında su damlacıkları, belirgin karın kasları ve *aşağıya* doğru uzanan koyu renk saç izi. Vücudu da yüzü kadar çarpıcıydı.

Bana dokunduğunda, ne kadar nazik olduğunu görünce hazırlıksız yakalandım. Genelde sert olan elleri şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve her dokunuşu daha yoğun hissettiriyordu. Bana karşı hareket etme şekli neredeyse bir sürtünme yarattı

beni tüketti. Nefes nefese, samimi inlemeleri beni güçsüz hissettirdi ve tamamen teslim olmanın eşiğine getirdi. Teslim olmaya çok yakındım ama teslim olmadım.

Başımı sallayarak kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım ve kendime bunun birkaç dakika önce boğazıma bıçak dayayan adamla aynı adam olduğunu hatırlattım.

Sen olduğunu bilmiyordun ama-

Hayır. Beni bir anda *ortadan* kaldırabileceğini unutmamalıydım.

Dırdırcı düşünceleri bir kenara ittim.

Şimdi hayal kurmanın sırası değildi.

"Şunu açıkça söyleyeyim. Ya şimdi gidersin ya da gittiğine pişman ederim seni. İnan bana, bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istemezsin."

"Su hâlâ akıyor," diye nefes aldım, onu görmezden gelerek.

Düşün hâlâ çalıştığını duymadan önce gözlerinde bir şaşkınlık belirdi.

"Sen kendi işine bak," diye tersledi, boğazındaki damar zonkluyordu.

"Su kıtlığı küresel bir sorun. Dolayısıyla bu benim işim."

Bana baktı, inanmadığı her halinden belliydi.

Yanıtını beklemeden yanından geçip banyoya girdim. Musluğu kapatmak için uzandım ve kolumu ıslattım. Odanın tasarımını tam olarak takdir edemedim, sert bir el beni dışarı çekti.

Kapının kolunu tutmaya çalıştım. "Sofiya, yemin ederim-"

"Hayatım boyunca bana yalan söylendiğini söylerken ne demek istedin?" Kapıya tutunarak ağladım. "Annem nerede?"

"O senin lanet olası annen değil!" Sözleri patladı ve odayı kararttı. Kalbimin her atışında onun öfkesinin içime işlediğini hissettim.

Korku yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü göz göze geldiğimizde Volk kolumu bıraktı. "İşte," dedi, hâlâ öfkeliydi. "Umarım şimdi mutlusundur."

Ne?

"Sana inanmıyorum."

Titreyen elimi göğsüme bastırdım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Hayır. Bu imkansız.

Zemin dengesizdi, sanki gerçekliğim paramparça olmuştu. "Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım.

"Neden yalan söyleyeyim ki?" Aniden döndü ve cep telefonunun durduğu yatağına doğru ilerledi. "Sen ya da Helena umurumda bile değilsiniz."

"Nereden biliyorsun?" Boğulacak gibi oldum.

Bu doğru olamazdı. Ona inanmayı reddettim. Her zaman yanımda olmuş, her annenin yapacağı gibi benimle ilgilenmişti.

Volk'un gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için bir şeylerin titreştiğini gördüm - pişmanlık mı? Suçluluk mu? Sonra kayboldu ve yerini soğuk, duygusuz bir bakış aldı.

Omuz silkti. "Araştırmamı yaptım, Sofiya. Helena düşündüğün kişi değil."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Yalan söylüyorsun," diye tekrarladım, sesim titriyordu. "Beni o büyüttü. O benim annem."

Volk acı acı içini çekti. "Hayır. O değil."

Elinde telefon, parmakları dokunarak ve kaydırarak yatağa düştü. Muhtemelen gece gizlice görüşmeye gittiği kadına mesaj atıyordu. Merdivenlerden sürünerek indiğini ve saatler sonra herkes uyurken geri geldiğini duymuştum. Umursamaz tavrı öfkemi daha da körükledi.

Hışımın yanına gittim, telefonunu kaptım ve odanın öbür ucuna fırlattım. Yüksek bir gümbürtüyle yere düştü. Onun ulaşamayacağı bir yere düştüğü sürece nereye düştüğü umurumda değildi.

"Beni görmezden gelmeyi bırak!" Çığlık attım.

Oda sessizliğe gömüldü, telefonunun sesi hâlâ yankılanıyordu. Orada öylece durdum, göğsüm kabarıyor, gözlerim öfkeyle parlıyordu. Bir an yatağın üzerindeydi, öfke saçıyordu. Sonra ayağa kalktı, boynumu kavradı ve beni yatağın üzerine fırlattı.

Vücudu benimkine yaslanmıştı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Kahretsin, Sofiya," diye inledi, dilini şaklatırken tutuşu sıkılaştı.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, dudakları şiddetli bir açlıkla dudaklarıma çarptı ve itirazlarımı susturdu. Öpüşleri sert ve talepkâr, direnişe yer bırakmıyordu. Elleri vücudumda geziniyor, tenimde sıcak izler bırakıyordu. Saçlarını çekiştirdim, tıpkı daha önce defalarca hayal ettiğim gibi.

Bedenlerimiz birlikte hareket ederken zaman durmuş gibiydi. Üzerimdeki ağırlığı, tenimdeki nefesi, zevk ve acının karışımı neredeyse bana kendi adımları unutturuyordu.

Geceliğimi çekip çıkardı ve beni açık mavi tangamla ortada bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden göğüslerimi avuçladı. Sağ meme ucuma odaklanırken, diğer eliyle sol meme ucumu çimdiklerken derinden, tatmin olmuş bir ses geldi.

Başını kaldırıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde inlemelerim odayı doldurdu. "Çıkar şunu."

Kaşlarımı çattım, biraz şaşırmıştım.

Sonra aklıma geldi. Tangamı çıkarmamı istiyor.

"Önce sen," diye fısıldadım, gözlerim göğsüne kilitlenmişti, onun da kıyafetlerini çıkarmasını umuyordum.

Başını iki yana salladı. "Hiç dinlemiyorsun, değil mi?"

Sonra üzerimde durarak kalçalarımı bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Yavaşça gömleğinin düğmelerini çözdü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Gömleğinin düşerek belirgin göğsünü ve güçlü kollarını ortaya çıkarmasını büyülenmiş bir şekilde izledim.

Ellerim teninde dolaştı, sol kolundaki dövmelemin izini sürdü - hiyerogliflerin etrafına sarılmış karmaşık bir yılan, aya doğru uluyan bir kurt ve bileğine cesurca işlenmiş Silas ismi.

Kendimi o ana kaptırıp eğildim ve dövmeli kolunu öperek teninin tadını çıkardım. Boynuna kadar devam ettim, hafifçe yaladım ve onu titrettim. Onu şiddetle öptüğümde geri çekildi ve saçlarımı sıkıca kavradı.

"Çıkar şunu," diye fısıldadı.

Bunu yapabilirsin.

Hadi ama. Şimdi utanma zamanı değil, Sofiya!

Bu anın elimden kayıp gitmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde, birkaç tutam saç kulağının arkasına fırçaladım ve parmaklarımın teninde oyalanmasına izin verdim.

"Çıkar şunu," diye fısıldadım, sesim ancak bir nefesin üzerindeydi.

Cevap olarak sırttı.

Eğildi, göğsünü göğsüme bastırdı ve dudaklarımı şiddetli bir öpücükle kaptı. Dili, sanki sonsuza dek bu anı bekliyormuş gibi, çiğ bir yoğunlukla ağzımı keşfetti. Göğüslerime ulaştığında, sıcak nefesi ve meme uçlarımdaki nazik ısıyı beni usulca inletti. Gözlerinde muzip bir parıltıyla öpücüklerini karnımdan aşağıya doğru takip etti. Kalçalarımın geldiğinde sırttı ve dişleriyle iç çamaşırımın kenarını çekiştirdi.

"Siktir, Sofiya, çok ıslaksın," diye mırıldandı bacaklarımı ayırırken.

Uyarılmamın kokusu havayı doldurdu ve heyecanla yorganı sıkıca kavradım.

Yaklaştı, iç uyluklarım boyunca yumuşak öpücükler kondururken ılık nefesi tenime değiyordu. Dudakları uyluklarımın arasındaki hassas bölgeye yakın dans ederken kalbim hızla çarpıyordu.

Saçlarından tutup kafasını umutsuzca ihtiyaç duyduğum yere bastırmak için karşı konulmaz bir dürtüyle savaştım.

Sonra yavaşça klitorisime bir öpücük kondurdu ve diliyle kıvrımlarım boyunca desenler çizdi. Vücudum ateşler içinde patlarken sırtımı dikleştirdim ve saçlarını sıkıca kavradım. Dokunuşu yetenekliydi, dudakları ve dili birlikte mükemmel çalışıyordu. Her dokunuşu beni uçurumun kenarına yaklaştıırıyor, cennetteymişim gibi hissettiriyordu.

Artık kendimi tutamıyordum, bu yüzden kalçalarımı utanmadan ona doğru salladım.

İnledi, aksanı sözcüklerini kalınlaştırıyordu. "Siktir, bebeğim, tadın *çok* güzel iyi."

Dili klitorisimin etrafında dolaşarak zevkle iç çekmeme neden oldu.

Sonra bir parmağını içime soktu ve ben arkama yaslandım, gözlerim kapalı, şehvet içinde kayboldum.

"Bana bak," dedi ısrarla, iç bacağıma ısırarak. "Sakin gözlerini kapatmaya kalkma."

Gözlerimi açık tutmak ve ona kilitlenmek için mücadele ettim. O bacaklarımın arasındayken, damarlı elleri kalçalarımı kavrarken ve saçları parmaklarıma dolanırken, tamamen tükenmişim.

"Benim adım ne?"

Sessiz kaldım, gergin bir şekilde dudağımı ısırdım. Parmağı içimde daha hızlı hareket ederken, gözlerimi tekrar kapattım ve odaklanmaya çalıştım. Ama sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, göğüs uçlarıma sert bir tokat atarak beni düşüncelerimden kopardı. Acının sarsıntısı zevkle karışarak amımın parmağının etrafında sıkışmasına neden oldu.

"Gözlerini benden ayırma," diye emretti.

Başımı salladım ve klitorisime doğru yavaşça yalayıp bana sinsî bir göz kırparken dudaklarımı yaladım.

Bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve göğsümden yanaklarıma doğru derin bir sıcaklık yayıldı. Sanki tangası yalnızlığıma çare olacakmış gibiydi.

"Hoşuna gitti mi?" diye kıkırdadı ve parmağını içimde daha derine itti. "Evet," diye nefes aldım.

"Boşalmak ister misin?"

"Ben... Evet," diye nefes nefese kaldım ve dudaklarımdan muhtaç bir inilti döküldü. *Serbest bırakılmayı* arzulayarak başını aşağıya doğru yönlendirdim.

"Söyle."

"Evet, ben... ben istiyorum-" Kekeleydim, bacaklarımı açtığımda cümlem kısa kesildi.

Bir an için irkildim ama iki parmağını içime soktuğunda bu inlemeye dönüştü.

"Hadi, bunun için yalvar."

Emirlerine aşına olduğumdan, utanmadan, tereddüt etmeden bana daha fazlasını vermesi için ona yalvardım.

"Buna ihtiyacım var, Volk. Lütfen, beni boşalt." İnledi. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Parmaklarıyla hızını artırdı, ağzı klitorisime odaklanmıştı. Ellerim saçlarını sıkıca kavradı ve yüzünü bacaklarımdan arasında daha derine bastırdı. Tüm vücudumun kontrolsüzce titrediğini hissedebiliyordum.

Ağzı amım için yaratılmış.

"Hadi Sofiya, benim için boşal," dedi, parmakları içimde sertçe pompalanırken diğer eli meme ucumu sıktı.

"Oh, Volk," diye soludum, doruk noktasına ulaştığımda sesim kesildi, hala saçlarını sıkıca kavriyordum. Zevk içimde akıp gidiyor, beni nefessiz ve şaşkın bırakıyordu.

Minderin üzerine çöktüğümde yorgunluk üzerime çöktü.

Vay canına.

Gözlerimi kapattım ve elimi alnıma götürerek yüzümü siper ettim, kendimi toparlamaya çalıştım.

Eli saçlarımı hafifçe okşadı ve aniden yeni bir utanç dalgası hissettim. Yan tarafa döndüm ve dokunuşunun yanağıma doğru kaymasına izin verdim. Gözyaşlarım kabardı ve onları tutmaya çalışarak sessizce saydım.

Ne yapıyordum ben?

Olanlardan sonra bana dokunmasına nasıl izin verebilirdim?

Farkına vardığım şey bana bir yumruk gibi çarptı ve nefes almamı zorlaştırdı.

Zihnimde bağlı annemin görüntüleri belirdi ve hıçkırıklarımın kaçmasına engel olamadım.

Dağınık görünüşü, ıslak dudakları ve bakışlarındaki süregelen arzu, içimde hissettiğim kargaşayla tam bir tezat oluşturuyordu.

Başımı nazikçe çevirdi, gözlerinde şaşkınlık vardı ama sonra neye ihtiyacım olduğunu anladığını gördüm. Başka tarafa bakmaya çalıştım ama beni tuttu.

geri çekilmeden önce dudaklarıma tembel bir öpücük kondurdu.

"Helena seni daha bebekken aldı," diyerek beni düşüncelerimden sıyırdı.

Kalbimin yavaş yavaş kırıldığını hissederek derin bir iç çektim.

Yerden geceliğimi aldım ve üzerime geçirdim, yumuşak kumaş göğsümdeki ağrıya karşı biraz rahatlık sağlıyordu.

"Bana her şeyi anlat," diye fısıldadım. "Lütfen."

Artık geri dönüş yoktu.

Ama bunun gerçek kâbusumun sadece başlangıcı olduğunu bilmiyordum.

OceanofPDF.com

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

"Bir anne, kendisi görmemiş olsa bile çocuğunun neler yaşadığını bilir."
- *Pramoedya Ananta Toer*

Sofiya

Çok, çok uzun yıllar

önce. "Hadi, Sofiya! Sen yaparsın! Yirmi bir bölü üç kaç eder?"

Annemin sesi ders çalışma zamanımızın sessizliğini böldü ve matematik kitabımdan başımı kaldırıp gözlerimin kenarlarında yaşlar hissettim.

Yirmi bir bölü üç mü?

Kafa karışıklığı düşüncelerimi çarpıtarak her şeyin karmakarışık görünmesine neden oldu.

Annem sabırla bana bölme işlemi öğretmeye çalışırken, sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi hissediyorduk. Matematiği hiç sevmezdim ve annem de bunu biliyordu.

Ama evde eğitim görüyor olmam, bana fazladan zaman harcatabileceği anlamına geliyordu.

o.

Bir saat önce, Dasha bize taze çilek getirdiğinde mola verdik.

ve sıcak kakaolu beyaz çikolatalı kurabiyeler, ne kadar zorlandığımı görünce.

Ancak bu kısa soluklanma pek işe yaramadı.

Şimdi oda çok küçük geliyordu, loş ışık uzun gölgeler oluşturuyordu.

Duvardaki saate baktım, tik takları bana ne kadar zamandır bu işi yaptığımızı hatırlatıyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, bir damla gözyaşımı silerken kendimi yenilmiş hissediyordum.

İçini çekti, sesi yorgun geliyordu. "Sofiya, neredeyse dokuz yaşındasın. Şimdiye kadar bunları biliyor olman gerekirdi!"

Hayal kırıklığı havada ağır ağır asılı duruyor, eski kitapların kokusuna karışıyordu.

Onu ve kendimi hayal kırıklığına uğratmış olma hissi beni bir ton tuğla gibi ağırlaştırıyor, kendimi küçük hissetmeme neden oluyordu.

Sertçe burnumu çekerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve kaçmakla tehdit eden hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım.

Sandalyemi aniden geriye ittim, ayaklarım yere sürtündü ve ayağa kalktım, bir hayal kırıklığı ve üzüntü dalgası hissettim.

"Aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

Annemin ifadesi yumuşadı ve bana doğru uzandı, eli sanki beni rahatlatmak istiyormuş ama nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi havada asılı kaldı.

"Sofiya, hayır, tatlım, bu doğru değil," dedi, sesi şimdi yumuşaktı ve pişmanlıkla doluydu. "Sen aptal değilsin. Sadece daha çok çabalaman gerekiyor, tamam mı?"

Ama sözlerinin içi boştu ve ona bakamayarak arkamı döndüm.

"Bunu hep söylüyorsun ama asla yeterli olmuyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, senin için asla yeterince iyi olmuyor."

Her şeyde var - oyun oynama şeklim, yeterince kız gibi değilim; çok gürültülüyüm, çok enerjğim, çok meraklıyım. Yemek yiyişimde, yeterince dik oturmayışimde, sürekli bir şeyler dökmemde, çok hızlı ve çok fazla yememde. Ne kadar yavaş olduğumu ve matematikle hiç arkadaş olamadığımı. Klasikler yerine nasıl çizimli kitapları tercih ettiğimi. Nasıl konuştuğumu, hala zaman zaman hatalar yaptığımı. Yaptığım hiçbir şey, olduğum hiçbir şey onun için yeterli değil.

Annemin kaşları çatıldı. "Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Sofiya. Başarılı olmanı istiyorum."

Başımı salladım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Anlamıyor.

"Hayır anne," diye fısıldadım. "Mükemmel olmamı istiyorsun. Ama ben asla senin gibi mükemmel olamayacağım."

Annemin sevgisini hissedebiliyordum ama bazen beni gerçekten sevip sevmediğini merak ediyordum.

Bazen gözlerinde karanlık bir bakış olurdu, sanki bana kızgınmış gibi.

Sevgisi koşullu gibiydi.

Bunu gözlerinde görebiliyordum, o hayal kırıklığına uğramış bakışı, sanki farklı olmamı diliyormuş gibi.

Mükemmel olmadığımı biliyordum.

Ortalığı dağıtırdım, gürültü yapardım ve matematik bana göre değildi. Ondan farklı şeyleri severdim.

Ama onun için asla yeterince iyi olamayacağımı hissetmek, gözlerinde beni kızı olarak istemiyormuş gibi o bakışı görmek çok acı veriyordu.

Onun gözlerinde, sevgi ve beklenti arasında, benim için en iyisini istemek ve benim uyamayacağım bir kalıba uymamı istemek arasındaki çatışmayı gördüm.

Bir an için o da ağlayacak gibi oldu ama kendini tuttu, ifadesi sertleşti.

Elinden geleni yaptığını biliyordum.

Harika bir hayatım olsun isterdi.

Ama asıl ihtiyacım olan onun beni kabul etmesiydi, beni olduğum gibi sevmesiydi, olmamı istediği gibi değil. Onun da beni sevmesine ihtiyacım vardı ve bu, ne kadar uğraşırsam uğraşayım veremeyeceği bir şeydi.

"Ben daha küçük bir kızken," diye fısıldadı, "ne zaman yaramazlık yapsam ya da söz dinlemesem, annem çok sert cezalara başvururdu."

Bakışları uzaklara daldı, geçmişinin gölgelerinde kayboldu.

Sessiz kaldım, can kulağıyla dinliyordum, çünkü ilk kez ailesinden bahsediyordu.

"Eskiden uzun süre yatağımı ıslatmakla mücadele ettim," diye itiraf etti, anıları canlanırken sesi kırılmalıyla titriyordu. "Annemin çözümünü bana yıllarca bez giydirmektir."

"Bir gece, kuru kalabilirsem beni parka götüreceğine söz verdi. Ama uyandığımda bezim sırlıslıkladı. O kadar utandım ve üzüldüm ki yatağımın altına sakladım, ıslatmamışım gibi davrandım. Ama koku beni ele verdi ve annem saatler sonra onu buldu," diye durakladı, sesi kırıldı.

Bu işin nereye varacağından emin olamadan koltuğuma geri yerleştim.

"Çılgılık atarak, bana isimler takarak geri geldi," diye yutkundu, gözleri yaşlarla doldu, "ve bebek bezini yüzüme itti."

Elim şok içinde ağzıma gitti.

Kalbim bir zamanlar olduğu o küçük kız için acıyordu.

Gözlerimin içine bakarken anısı yüzüne keder çizgileri çizdi.

Titrek bir sesle devam etti. "Beni saçlarımdan tuttu ve duşa sürükledi.

Sonra beni çırılçıplak soydu ve kıcıma şaplak attı, eğer büyüyip yaşıma uygun davranmazsam seksimi yakacağını söyledi. O zamanlar sadece yedi yaşındaydım."

Kelimeler onu boğuyor gibiydi ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etti.

"Acıyı hatırlıyorum," diye fısıldadı, sesi ısırap doluydu. "Aşağılanmayı... Bunca yıl sonra bile hâlâ hissedebiliyorum."

Hâlâ şoktayken yerimden kalktım ve yapılacak tek şeyin bu olduğunu hissederek ona sıkıca sarıldım.

Yüzü boynuma düşerken bana daha sıkı sarıldı.

"Çok üzgünüm Sofiya," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. "Asla benim hissettiğim gibi hissetmeni istemedim. Seni asla böyle incitmek istemedim."

Kalbim kırıldı.

"Ben de üzgünüm anne," dedim usulca. "Daha çok çalışacağıma söz veriyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Uzaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı, dokunuşu yumuşak ama özlem doluydu.

"Oh, Sofiya. Daha fazla çabalamana gerek yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin.

Seni çok seviyorum."

Yanaklarıma nazik öpücükler kondururken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Ellerini ellerimde tuttum.

"Benim mükemmel küçük kızım," diye gülümsedi. "Benim küçük sevgilim."

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

"Vücudu bıçaklayınca iyileşir ama kalbi yaralayınca yara ömür boyu sürer."
- *Mineko Iwasaki*

Volk

Yataktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, ay ışığı panjurların arasından süzülüyor ve yere yumuşak bir parlaklık veriyordu.

Dışarıda, Dimitri ve Andrei verandada sigaralarını tütürerek gülüşüyorlardı. Onları görünce canım sigara çekti, çekmecedен bir paket aldım, yaktım ve dumanın dışarı çıkmasını sağlamak için pencereyi açtım.

Sofiya'nın yanımda olduğunu zar zor fark ettim, kalbini sonsuza dek paramparça etmekten kaçınmak için doğru kelimeleri bulamayacak kadar kendi düşüncelerimde kaybolmuştum. Tadı hâlâ dilimdeydi ve kokusu her tarafımı sarmıştı. Onu kot pantolon ve tişörtle görmek iyiydi ama yatağında çıplak görmek bambaşka bir seviyedeydi. Mükemmel göğüsleri, amının tadı, onunla ilgili her şey ilahiydi.

Lanet olsun.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı - sikim amında, ağzı üzerimde, orgazmını tekrar hissetmek için. Bana teslim olurken gözlerindeki o kıvılcımı görmeyi arzuluyordum. Bu fantezilere kendimi o kadar kaptırmıştım ki, omzumu hafifçe çekiştirip beni gerçeğe döndürene kadar yaklaştığını fark etmedim.

Onunla yüzleşmek için döndüm, kırmızı, gözyaşı dolu gözlerini gördüğümde kalbim sıkıştı.

Yavaşça başımı salladım. "Sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

Ellerini yüzüne götürerek, "Sana bildiklerimi anlatacağım," diye mırıldandı. "Ama önce bana bir söz vermelisin."

Merakla bir kaşımı kaldırdım. Ültimatolardan nefret ederdim. Ama onun ultimatom verecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim, bu yüzden dinledim. "Devam et."

"Ona zarar vermeyeceğine dair bana söz vermelisin," dedi sesi hafifçe titreyerek. "Bazı kötü seçimler yapmış olabilirim ama onun kanını ellerime bulaştıramam."

"Kimden bahsediyorsun sen?"

Tam gerilim doruk noktasına ulaşmışken, telefonum ceketimin içinde çaldı. Çıkardığımda Dve'den bir mesaj gördüm, muhtemelen sıkılmıştı ve neler olduğunu merak ediyordu. Kahretsin, zamanlaması daha kötü olamazdı.

Bir kaşımı kaldırarak konuşmasını işaret ettim.

"Helena," diye boğuldu, sesi zar zor duyuluyordu. "Lütfen... onu öldürme." Ne?

Bütün vücudum dondu. "Helena Melov?"

Sofiya'nın annesi.

"Da."

Hiç vakit kaybetmeden Dve'nin mesajını yanıtladım ve ona her şeyin şimdilik kontrol altında olduğunu bildirdim.

Sonra tüm dikkatimi gözleri endişeyle dolu olan Tanya'ya verdim.

Bir şeyler saklıyordu ama korkusu bana söylemesine engel oluyordu. Bunu görebiliyordum.

"Bana Helena hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Tanya tereddüt etti, bakışları yere düştükten sonra isteksizce benimkilerle tekrar buluştu. Helena'yı korumakla gerçeği söylemek arasında kalmış gibiydi.

Helena hakkındaki araştırmamı aylar önce, Igor benden ona ve kızına göz kulak olmamı istediğinde yapmıştım.

Onunla ilgili her şeyi biliyordum, bu yüzden Tanya'nın benim bilmediğim neleri bilebileceğini hâlâ merak ediyordum.

Dedikodu bazıları için suçlu bir zevkti ve Tanya bunun kraliçesiydi.

Sonunda Tanya titrek bir nefesle konuştu, sözleri temkinli ve suçluluk duygusuyla ağırdı.

"Helena Vlad'ın en sevdiği kızdı, biliyor musun? Daha on yedi yaşındayken, Moskova'da Le Lac des Cygnes'in bir tiyatro oyununda oynarken yolları kesişti," diye açıkladı Tanya, gözleri anıların telaşında kaybolmuş gibi odada gezinirken. "Harika bir dansçıydı, Vlad'ın lanet olası pervasızlığı olmasaydı dünya turuna çıkacaktı."

Yumuşak bir esinti saçlarını okşarken bakışları pencereye doğru kaydı ve gözlerinde yaşlar birikti.

"Her gösteriye katılır, ona çiçekler ve gösterişli mücevherler yağdırırdı," diye alay etti. "O sadece genç bir kızdı ve şehvetin derinliğini asla tam olarak anlayamamıştı. Bu yüzden, o an geldiğinde, on sekizinci doğum gününde onun kollarına sığındı," gözleri benimkilerle kilitlendi. "Adam otuz iki yaşındaydı. Lanet olası piç."

Hakareti havada asılı kalırken telefonum çaldı.

Aşağıya baktığımda Dve'den aç olduğunu söyleyen bir mesaj gördüm. Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

"Bir keresinde onu evime getirdi, benden ona bir şeyler öğretmemi, onu nasıl memnun edeceğini göstermemi istedi," diye devam etti, sesi acıyla doluydu. "Aptalca aşık olmuştum, eğer itaat edersem benimle gurur duyacağını ve karısı olmamı isteyeceğini düşünmüştüm. Ne kadar acınası bir durum."

Dudaklarından melankolik bir kahkaha kaçtı. Sessizce dinledim, hikâyesini özümsem.

"Ben de öyle yaptım," diye devam etti Tanya. "Ona her şeyi öğrettim. Onu memnun etmeye, mutlu etmeye o kadar hevesliydi ki, koşarak bana gelir, birlikte yaptıkları her şeyi anlatırdı."

"Ona en sevdiği çiçekler olan kırmızı güllerle dolu bir bahçesi ve hep hayalini kurduğu o büyük beyaz pencereleri olan bir ev bile aldı," diye yakındı Tanya. "Benimkinden on kat daha iyi olduğu kesin."

Alaycı bir ses çıkardım.

"Ondan dansı bırakmasını istedi ve ona şehirden uzakta ihtişam dolu bir hayat vaat etti. Ama aylar geçtikçe sıkıldı ve ondan çalışmasına izin vermesini istedi." Tanya çekmecelerini karıştırıp bir paket sigara ararken söyledi.

Bana bir tane almamı işaret etti ama ben reddettim. Tozlu sigaralarına dokunmak istemedim.

"Vlad o zamanlar hâlâ Igor için çalışıyordu, bu yüzden onu Victoria ile tanıştırdı."

Victoria, Igor'un karısı.

Onun hakkında çok şey duymuş, çalışma odasında asılı portrelerini, duvarları süsleyen sanat eserlerini görmüştüm.

Adı neredeyse Igor'un derisine dövme gibi işlenmişti.

Igor beni kanatlarının altına almadan bir yıl önce öldü.

"Victoria ve Helena ilk tanıştıklarında ikisi de yirmi bir yaşındaydı. Kısa sürede çok iyi arkadaş oldular," diye açıkladı Tanya, sigarasını içmeye devam ederken sesi kesildi.

"Sadede gel."

Tanya'nın hikâyeyi kasıtlı olarak uzattığını ve değerli zamanımı boşa harcadığını hissettim.

Bir nefes daha duman üfledi ve parmağıyla sigaranın külünü pencere kenarına düşürdü.

O konuşmaya devam ederken oda bir sisle doldu.

"Victoria Helena'yı sahiplenmeye, onu kendine istemeye başladı. Kocaları ne zaman meşgul olsa, Helena'ya kendisiyle kalması için yalvarırdı," dedi Tanya, gözleri yatağındaki silaha doğru kaydı, yüzünde bir hüznün belirdi.

"Sonra bir gece Dasha kapılarına dayandı ve iş için yalvardı. Helena ondan hoşlanmaya başladı ve üç kadın birbirlerinden ayrılamaz oldular."

Karanlık bir kahkaha attı ve sigarasını pencereden dışarı fırlatıp panjurları kapattı.

"Biliyorsun, Igor, o aptal adam, her zaman karısına takıntılıydı. Ona dünyaları vaat etti, her dileğini yerine getirdi," dedi biraz da acıyla.

Yumruklarımı sıktım. "Eğer acele etmezsen, yemin ederim seni vururum."

Bir süre sessiz kaldı.

"Victoria bir çocuk istiyordu ve Helena ile aynı anda hamile kalmak istiyordu. Bu yüzden doğal olarak bir hamilelik paketi yaptılar," diye fısıldadı. "Ama herhangi bir hamilelik paketi değil, çocuğun aynı babaya sahip olmasını istediler."

Yatağa doğru yürüdü ve silahı kucağına koyarak oturdu.

Gözleri benimkilerle kilitlendi, omuzları elbisesinin altında gözle görülür şekilde gergindi.

O anda bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladı.

Bununla nereye varmak istediğini, ortaya çıkarmak üzere olduğu akıl almaz gerçeği anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Yine de sessiz kalmayı tercih ettim ve sözlerinin yükünü paylaşmasına izin verdim.

"Helena ilk başta bu işe pek sıcak bakmıyordu ama Victoria'yı ya benim olacak ya da ölecek biri olarak görüyordu. Böylece Vlad'ı çılgın planlarına uymaya ikna ettiler. Her salı ve perşembe gecesi benim evimde buluşuyorlar ve bunu gizli tutuyorlardı. Yani, bu kapalı kapılar ardında olanlardan kim şüphelenir ki? Helena'nın evine gitmek çok bariz olurdu."

Tüm bu durum ucuz bir pembe diziden fırlamış gibiydi.

"Vlad'a karşı gelmekten çok korkuyordum, bu yüzden olmasına izin verdim. Bir gün, Victoria'nın Vlad'a yarın yokmuş gibi bindiğini, Helena'nın da onun yüzüne oturduğunu, ikisinin de birbirlerinin göğüslerini avuçladığını ve iki çılgın kadın gibi güldüklerini gördüm."

"Yani, bu saçmalığa inanabiliyor musun?" Kollarını kavuşturmadan önce yüksek sesle homurdandı. "O kadar rahatsız oldum ve açıkçası kıskandım ki kapıyı kapattım ve gördüklerimi unutmaya çalıştım. Lanet bir porno filmin içine girmek gibiydi, ama tanıdığım insanlar ve sevdiğim adamlar."

İlişkilerinin tuhaf dinamikleri karşısında iğrenmekten kendimi alamadım.

"Victoria sonunda hamile kaldı ve tabii ki Igor çok sevindi. Ama Helena, o hiç hamile kalmadı. Bana kendini ne kadar işe yaramaz ve hayal kırıklığına uğramış hissettiğini söyledi ama Victoria ona bebeğin yetiştirilmesinde yine de yer alacağına dair güvence verdi. Öte yandan Vlad, sinirleri bozulmuştu. Igor'un ilişkilerini öğrenmesinden çok korkuyordu, bu yüzden Helena'dan Victoria'nın evini ziyaret etmeyi bırakmasını istedi."

Şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Ama size Victoria hakkında bir şey söyleyeyim - kelimelerle arası çok iyiydi," diye gülümsedi Tanya. "Hamileyken bile Vlad'ı onunla yatmaya devam etmesi için ikna etmeyi başardı. Ve bir keresinde, Igor yokken Dasha onları misafir odasında bastı. Ama Dasha, Victoria'ya sadık olduğu için bu konuda tek kelime etmedi."

Tanya'nın eli kucagındaki silaha uzandı.

Dolu olup olmadığını kontrol etti ve bir anda silahı doğrudan bana doğrulttu.

Hava gerginlikle yoğunlaştı.

Bakışları üzerimde sabit kaldı, yüz ifadesi öfke, umutsuzluk ve tam olarak çözemediğim başka bir şeyin karışımıydı.

Silahı sıkıca kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı.

"Helena sonunda Victoria'nın sinsi işlerini öğrendi ve... kendini kaybetti. Ekim ayında karanlık ve fırtınalı bir geceydi, deli gibi yağmur yağıyordu. Victoria'nın evine hışımla girdi, ona bağırdı ve bir daha Vlad'ın yanına yaklaşırsa onu öldürmekle tehdit etti."

Tanya bana yaklaştıkça atmosfer daha da yoğunlaştı, silahı doğrudan kalbime doğrultulmuştu.

Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Kısa bir an için gözlerinde bir hayranlık parıltısı gördüm, sonra hızla kayboldu.

"Gerçekten mi? İşleri böyle mi bitireceğiz?"

"Korkmuş görünmüyorsun," dedi sesi hafifçe titreyerek.

"Korktun mu?" Ona bir adım daha yaklaşarak alay ettim. Uzanıp silahın namlusunu tuttum ve sakince kendi başıma doğru kaldırdım. "Neden korkayım ki?"

Gözleri yüzümde gezinirken dudaklarını ısırarak tereddüt etti. "Çünkü seni öldüreceğim Volk."

Başımı yana eğip onu inceledim. "Önce hikâyeni bitir."

Bir an tereddüt etti, silahını indirirken gözleri benimkilere kilitlendi.

Ama sonra tekrar konuşmaya başladı, kelimeler sanki onları daha fazla tutamayacakmış gibi ağzından dökülüyordu.

"O gece Victoria o kadar öfkeliydi ki kasılmaları başladı ve Helena orada hareketsiz dururken Dasha'dan yardım istemek için bağırdı. Dasha yatağa yatmasına yardım etti ve birkaç saat sonra Victoria bebeğini beklenenden iki ay önce doğurdu. Helena onun yanında durdu ve kız bebeğini ilk kucağına alan kişi oldu."

Bir kız bebek mi?

Tanya, "Bildiğiniz gibi Victoria o gece plasentasıyla ilgili komplikasyonların yol açtığı ağır bir enfeksiyon nedeniyle vefat etti," diye açıkladı. "Hezeyan halindeyken Helena'ya bebeği alması ve gerçeği Igor'a asla açıklamaması için yalvardı. Dasha'ya Igor'a bebeğin de kendisiyle birlikte öldüğünü bildirmesi talimatını verdi."

Hayatta olmaz.

Yapbozun parçaları önümde bir araya geldi.

"Helena'nın sırf Igor'un kafasını karıştırmak için sahte bir bebek ölümü düzenleyecek kadar alçaldığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Yüz ifadesi beyazlaştı. "Keşke bunları uyduruyor olsaydım Volk, ama acımasız gerçek bu. Helena, Victoria'nın iğrenç oyununa kapıldı ve onu memnun etmek için bazı berbat şeyler yaptı. Hastalıklı bir illüzyon yaratmak için masum bir bebeği öldürmek de bunlardan sadece biriydi."

"Kimin bebeğiymi?"

Tanya derin bir iç çekti. "Genelevde çalışan hamile bir fahişeye para vermiş. Fahişe bebeği istemedi, bu yüzden parayı aldı ve zavallı çocuğu geride bıraktı. Ve Helena, o hasta kaltak, bebek daha üç günlükken onun hayatını söndürdü."

Ne?

Helena o bebeği öldürdü mü?

"Olaylar talihsiz bir şekilde gelişti. Igor olanlardan dolayı yıkılmış, harap olmuştu. Ve daha da kötüsü, o kalles Vlad ona ihanet ederek işleri daha da berbat hale getirmeye karar verdi. Ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi."

Dikkatle dinledim. "Demek Helena evini korudu, ha? Peki ya Dasha?"

Tanya başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Evet, Helena ayrılmaya dayanamadı. Victoria gitmiş olsa bile o ev çok fazla anı barındırıyordu. Ve Dasha, zavallı kız, Helena'yı takip etti. Arkadaşının ruhunun hâlâ koridorlarda dolaştığı bir yerde yaşamaya dayanamıyordu. Olanların acı verici bir hatırlatıcısıydı."

"Peki ya Vlad, Helena'yı hala ziyaret ediyor mu? "

Tanya'nın yüzü sertleşti. "Baba, arada sırada gelirdi. Çocuğa kendi kızı gibi davranırdı ama her zaman diken üstündeydi. Igor'un ağaçların arasından çıkıp onu öldüreceği korkusuyla hep tetikteydi."

Başımı yana eğdim, aklımda bir soru yanıyordu.

"Ama Igor bir noktada bebeği görmüş olmalı. Helena'ya hiç kimin çocuğu olduğunu sordu mu?"

Başını iki yana salladı.

"Helena'nın hazır bir hikayesi vardı. Bebeğin, doğum yaptıktan sonra vefat eden bir fahişenin çocuğu olduğunu iddia etmiştir. Onun bebeği aldığını söyledi."

Onu zor ve ihmal dolu bir hayattan kurtarmak için bebeği içeri aldım," dedi Tanya acı acı gülerek.

"Elbette bu bir yalandı ama Igor'u yeterince tatmin etmiş olacak ki daha fazla ısrar etmedi. Muhtemelen hayatının aşkının o uzaktayken aniden ölmesinin üzüntüsüyle hâlâ doluydu. Onu tebrik etti ve Victoria'nın hayallerinden birini gerçekleştirdiği için mutlu olduğunu söyledi."

Gözlerim kısıldı. "Helena neden Amerika'ya taşındı?"

Tüm bu durum, saunada uçmaya çalışan bir penguen kadar berbattı.

Hiç mantıklı gelmedi.

Tüm hayatını Rusya'da özgürce yaşayabilirdi.

Neden gitme ihtiyacı hissetti?

Parası, büyük bir evi ve şimdi de kendisinden olduğunu iddia ettiği yepyeni bir bebeği vardı.

Tanya'nın gözleri bana doğru fırladı, silahı kendi başına doğrulturken gözbebeklerini korku dolduruyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu.

Hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Sana söyleyemem," diye fısıldadı, parmağını tetiğe koymuş, ateş etmeye hazırdı.

Hızla elini tuttum, ama o tıkladığında silahtan çıkan bir mermi sağ baldırımı deldi.

Elimde olmadan yüksek sesle küfrettim ve elini bıraktım.

Bacağımı tuttum, kan aşağı akıyor ve pantolonumu lekeliyordu.

"Vlad'a söyle, onu cehennemde göreceğim."

Başımı, tetiği çekip kendini başından vurduğuna tanık olacak kadar kaldırdım.

Dve odaya dalıp kapıyı duvara çarparken, vücudu büyük bir gürültüyle yere düştü.

Dve başını salladı, yüzü tiksintiyle buruşmuştu. "Ne boktan bir gösteri," diye mırıldandı.

Sofiya nefesi titreyerek, "Buna inanamıyorum," diye fısıldadı.

Gözleri şişmiş ve yanaklarına pembe bir renk gelmişti. Bu haliyle bile nefes kesici görünüyordu.

Zihnimin içinde lanet bir çekişme içinde sıkışıp kalmıştım. Bir yanım parmaklarımı onun pürüzsüz siyah saçlarında gezdirmek, yüzünü tutmak ve onu koruyacağımı göstermek için dudaklarına yapışmak istiyordu. Ama diğer yanım hayatıma girdiği ve uzun zaman önce inşa ettiğim duvarları yıktığı için ona bir ders vermek istiyordu.

Ona değer vermek istemekle onu uzaklaştırmak istemek arasında acımasız bir çatışma gibi hissediyordum. Ve hangi tarafın kazanacağını bilmiyordum.

Bana son bir kez kederli bir bakış attıktan sonra odadan çıkarken öylece hareketsiz durdum. Kokusu bir hayalet gibi kaldı ve beni çelişkili düşünceler ve günahkâr arzular fırtınasında yalnız bıraktı.

OceanofPDF.com

ChapTer

YİRMİ ALTI

"Karanlıktan korkan bir çocuğu kolayca affedebiliriz; hayatın gerçek trajedisi insanların ışıktan korkmasıdır."

- *Platon*

Sofiya

Dasha oturma odasını süpürürken ben kaşığımı fincanın içinde döndürüp düşüncelere dalmıştım. Etrafta dönen toz, alerjimin acımasız bir hatırlatıcısıydı.

Saatlerdir koşuşturup duruyordu, sonunda beni yorganın altında saklanırken bulunca yataktan sürükleyerek çıkardı. Sabahları erken kalkmaktan nefret ederim, işkence gibidirler. Rüyalarımda alarm olmadan uyanır, bedenimin istediği zaman kalkmasına izin veririm. Dasha bunu biliyordu ve acımasız sabah rutinleriyle huzurumu bozmaktan zevk alıyor gibiydi.

"Çay soğuk," diye yakınlık sessizliği bozdum.

"O zaman ısıt Sofiya," diye karşılık verdi, büyük pencereyi temizlemek için süpürmeye ara verdi. Yemek odasının penceresinden verandaya ve dışarıdaki arabalara baktım. Volk'un cipi kayıptı ama hemen onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalıştım.

O bir yalancı, o bir yalancı, o bir-

"Baban üç gün içinde dönecek."

Dasha'nın sözleri huzurlu sessizliği çarpan bir uçak gibi paramparça etti. "Hangisi? Vlad mı, Igor mu?" Boğazım düğümlenerek sordum.

Yüzü solgunlaştı ve elindeki bulaşık bezini düşürdü. Titreyen elleri korkusunu ele veriyordu. Volk'un yalan söylemediğini fark ettim.

"Ben..." diye kekeleydi.

"Zahmet etmeyin. Volk bana her şeyi anlattı."

Bardağı dudaklarıma götürdüm, ellerim o kadar titriyordu ki neredeyse dökcektim. Dün geceden anılar canlandı: titrete nefesler, sıcak eller, çalınan öpücükler ve şehvetli gözler. Fincanı sıkıca kavradım, sıcak sıvı tenimi yakıyordu. Volk'un sözleri zihnimde yankılanırken, her vahiy kalbime inen bir darbe gibi geliyordu. O bitirene kadar kendimi tuttum, sonra odama koştum, yere yığıldım ve şokun üzerimden geçmesine izin verdim.

Masum bir çocuk benim yüzümden ölmüştü. Benim varlığım yüzünden.

Gözlerimi kapadım, parçalanmış çocukluk anılarına tutunmaya çalıştım - babam etrafta koşturuyor, bana sıkıca sarılıyor, boynumu gıdıklıyor, şakalar yapıyordu. Ama içime bir kuşku düştü. Bunlar gerçek anılar mıydı yoksa sadece benim hayal gücüm müydü? Geçmişin bu kadar çok şeyini unutmak normal miydi? ABD'ye ani taşınmamız beni köklerimizden koparmış, uyum sağlamaya çalışırken birçok anıyı silmişti. Yine de bazı şeyleri hatırlamalıyım.

Dasha ağlarken, omuzları hıçkırıklarla titrerken, içimde bir acıma hissettim. Öfkeme ve ihanete uğramışlık hissime rağmen, o hayatımın değişmez bir parçası olmuştu. Ama duygularımın kararlarımı gölgelemesine izin veremezdim. Kafamda dolaşan milyonlarca soruya cevap bulmalıyım.

"Igor neden gerçeği bilemiyor?" Volk'un şifreli sözlerini hatırlayarak sordum. Igor'un karanlıkta kalmasında ısrar etmiş ama eninde sonunda her şeyi ortaya çıkaracağını ima etmişti.

Dasha bana baktı, gözleri şişmişti. "Çünkü beni asla affetmeyecek," diye fısıldadı. "Ve seni de asla affetmeyecek."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Beni ne için affedeceksin? Ben yanlış bir şey yapmadım."

Dasha dudağını ısırarak tereddüt etti. "Bu senin ne yaptığınla ilgili değil," dedi sonunda. "Bu senin kim olduğunla ilgili."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Dasha başını salladı ve yüzünü ellerinin arasına gömüp tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı. Ondan daha fazla cevap alamayacağımı biliyordum, en azından şimdi değil. Ama yine de gerçeği öğrenmeye kararlıyım.

Ağlarken dakikalar geçti. Sonunda sakinleştğinde bana baktı, teni donuklaşmıştı.

"Cevap ver bana, Dasha," diye ısrar ettim, korkum giderek artıyordu.

"Çünkü Igor seni öldürür," diye fısıldadı, bir hıçkırık daha kaçarken elimi sıkıca kavradı.

Nefesim kesildi. "Bunca zamandır biliyordun ve gerçeği öğrendiğinde bana ne yapacağını bile bile beni onunla yüzleşmeye mi bıraktın?" Sessiz bir acı çığlığı attım, elimle ağzımı kapattım. "Neden bana yardım etmiyorsun? Neden beni buradan çıkarmak için bir şey yapmıyorsun?"

"Daha fazla bir şey yapamam, Sofiya. Beni gördüğü an öldürecek," diye hıçkırdı. "Benim için sorun değil. Ama Sofiya, hayatta kalmak zorundasın. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Gözlerim büyüdü. "Buna inanamıyorum. Kurban edilmeyi bekliyorsun. Sanki içinde çoktan ölmüşsün gibi!" Kendisi için savaşıyor bile. "Dasha, burada öylece oturup sana bunu yapmasına izin veremezsin."

Ama kaderine boyun eğmiş, boş gözlerle bana baktı. "Üzgünüm, Sofiya. Keşke her şey farklı olsaydı ama değil. Onları değiştiremem. Ve benim için senin hayatını riske atmak istemiyorum."

"Bu sadece benimle ilgili değil. Seninle de ilgili. Yaşamayı hak ediyorsun, Dasha."

Başını salladı, dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı. "Hayatımı bir kenara atmıyorum, Sofiya. Daha büyük bir şey için vazgeçiyorum. Uğruna ölmeye değer bir amaç için."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Peki bunun sebebi ne?"

"Barış davası," dedi sessizce. "Adalet davası. Hayatım boyunca pek çok korkunç şey yaptım. Hatalarımın bedelini ödeme vaktim geldi." Derin bir nefes alarak durakladı. "Ama seni de benimle birlikte batırmasına izin vermeyeceğim. Benim için önemli olan tek şey sensin."

"Başka ne yaptın?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum. "Babamı öldürdüm," dedi bakışlarıyla buluşarak.

Nefesim kesildi. "Ne?"

Titreyen bir sesle devam etti: "On dokuz yaşına geldiğimde ve bir iş ihtiyacım olduğunda, öz annem Victoria'ya başvurdum. Igor'un karısının büyük malikânesinde kendini yalnız hissettiğini ve kendisine eşlik edecek bir hizmetçi istediğini duydum, ben de başvurdum." Victoria'dan bahsedince kalbim sızladı. "Eve döndüğümde babamın en sevdiği yemeği hazırladım; fırında patates ve tartar soslu orta pişmiş biftek. Son yemeğinin mükemmel olmasını istedim."

"Son yemek mi?" Sesim titreyerek sordum.

"Evet. O gece onun canını aldım." Sandalyeme doğru ilerledi, artık soğumuş olan çayımı aldı ve yudumladı. "Babam zalim biriydi," diye devam etti. "Ufak tefek nedenlerle anneme çok kötü davranırdı. Bir keresinde mektuplarını kontrol etmeyi unuttu ve babam onu öyle bir dövdü ki günlerce yürüyemedi. Üç ve altı yaşlarındaki kız kardeşim ve ben tüm ev işlerini halletmek zorundaydık."

Oh, Dasha...

"Annem onun bizi de istismar ettiğini bilmiyordu. Birçok gece odamıza gelir ve korkunç şeyler yapardı. Ben sekiz yaşındayken başladı. Aramızda nöbetleşir, bir gece birimizi, ertesi gece diğerimizi eylemlerine maruz bırakırdı. Uyuyormuş gibi yapardım ve kız kardeşimin onun ölmesini dileyerek ağladığını duyardım."

Kalbim acıyarak hareketsiz dururken sessiz gözyaşları döküldü. Onun ve kız kardeşinin yaşadığı travmayı hayal bile edemezdin. Bana kederli bir bakışla baktı ve acımı hissetti.

"Karlı bir gecede annem tuvalete gitmek için uyandı ve benim ağladığımı duydu. Babamın bana dokunduğunu gördü ve müdahale etmeye çalıştı. Öfkelendi ve bir baltayla bizi kovaladı. O gece annemi ve kız kardeşimi öldürdü."

Korkmuş ve yalnız hisseden genç Dasha'yı hayal ettim ve kalbim sızladı.

"Neden onlar gibi cesur olamadığımı bilmiyorum," dedi sesi duygusallıktan boğulurken. "Arabanın altına saklandım ve bulmaması için dua ettim. Ben."

Elimi nazikçe onunkinin üzerine koyarak uzandım. "Sen bir korkak değilsin," diye ona güvence verdim. "Sen sadece bir çocuktun. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın ve bunda utanılacak bir şey yok."

Suçluluk duygusu yüzüne kazınmış, yükü neredeyse elle tutulur hale gelmişti.

"Bazen keşke onlarla birlikte ölseydim diyorum," diye itiraf etti sessizce. "Onları kurtaramayacağımı bile bile devam etmek çok zor. Hayatta olmayı hak etmiyormuşum gibi hissediyorum."

"Annen ve kız kardeşin böyle hissetmeni istemezdi," dedim nazikçe. "Yaşamaya devam etmeni, savaşmaya devam etmeni ve ilerlemeni isterlerdi." Yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Sonra ne oldu, Dasha?"

Yavaşça başını sallayarak ve gözlerinden yaşlar süzülerek başladı: "Babam onları öldürdüğü için hiçbir sonuçla karşılaşmadı. En iyi arkadaşı, köy polisinin baş komutanı, tutuklanmaktan kurtulmasına yardım etti. Polis beni bulup hastaneye götürene kadar saatlerce arabasının altında saklandım. Orada üç hafta kaldım ve babam beni görmeye hiç gelmedi." Alay etti

"Annesi, iyi kalpli bir kadındı, daha sonra bizimle yaşamaya geldi. Ama ben 13 yaşına geldiğimde göğüs kanserinden vefat etti. Böylece babam ve ben yine yalnız kaldık."

Yavaşça nefes aldım. "Oh, hayır..."

Hüzünlü bir gülümsemeyle devam etti, "Taciz durmadı ama daha az sıklıkta oluyordu. Onu sarhoş edip kanepede sızmasını ve beni unutmasını sağlamaya çalıştım ama bazen bu işe yaramadı."

Daha sonra on sekizinci yaş gününde gördüğü bir rüyayı anlattı; rüyasında annesi onu bir ayçiçeği tarlasına götürmüş ve ölümlerinin intikamını almasını istemişti.

"Markete gittim ve üç çeşit kurutulmuş bitki aldım - papatya, ıhlamur ve mine çiçeği. Bunları karıştırdım, kaynattım ve uykulu bir çay yaptım. Ayrıca planım için onun en sevdiği bifteği de aldım." Gerisi için kendimi hazırlarken kalbim hızla çarpıyordu. "Çayı yaptım ve biftekle birlikte biberli bir sosta kızarmış patatesle servis ettim. İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu yerken ve içerken izledim, tatmin ve adalet karışımı bir duygu hissettim. Sonunda özgür olacaktım. Kısa süre sonra uyuklamaya başladı ve sonunda bayıldı. Sonra yıllar önce bahçemizde kullandığı baltayı aldım. I..."

Yavaşça sözünü kestim, sesim ancak fısıltı halindeydi. "Lütfen, dur. Daha fazla duyamıyorum."

"Özür dilerim," dedi, "seni üzmemek istememiştim. Sadece bunu neden yaptığımı anlamamı istedim."

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Anlıyorum, Dasha. Başına gelenler için çok üzgünüm."

İçini çekti ve elimi tutmak için uzandı. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sessizce oturduk, düşüncelerimizin içinde kaybolduk.

Sonra tekrar konuştu, sesi daha yumuşaktı. "Biliyor musun, o geceden sonra üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Sonunda nefes alabildim. Ama suçluluk ve utanç hiçbir zaman gerçekten gitmedi."

Başımı sallayarak gözyaşlarına engel oldum ve bir zamanlar olduğu küçük kız için derin bir üzüntü duydum. Kalbim benzer deneyimler yaşamış ama yine de devam edecek gücü bulmuş olanlar için acıyordu.

Temiz havaya ihtiyacım olduğu için dışarı çıkmaya karar verdim. "Sanırım bir yürüyüşe ihtiyacım var," dedim. "Sadece... sindirmem gereken çok şey var."

Nazikçe gülümsedi ve elimi sıktı. "Elbette, istediğin kadar zaman ayırabilirsin."

Mutfak kapısına doğru tökezledim, kapıyı iterken ellerim titriyordu. Bahçeye adım attığımda, çıplak ayaklarıma değen serin esinti nemli toprak ve çiçeklerin kokusunu taşıyordu. Yapraklar usulca hışırdıyor, uzaktan kuş sesleri geliyordu.

Duygular içimde çalkalanıyordu; derin bir üzüntü, yakıcı bir öfke, ezici bir suçluluk duygusu.

Bir insan çaresiz bir çocuğa nasıl böyle zarar verebilir?

Yumruklarımı sıktım, kargaşayı hafifletmek için çok az işe yarayan titrek nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Yumuşak bir toprak parçası bulup yere uzandım ve nemin giysilerimden sızdığını hissettim. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, sıcak gözyaşlarım parmaklarımla arasından süzülüyordu.

Masum bebeğin görüntüleri peşimi bırakmıyor, göğsümdeki ağırlık her kalp atışında daha da ağırlaşıyordu.

Keder içinde kaybolmuş, zaman akıp gitmiş, sadece boğuk hıçkırıklarımla bölünmüştü.

Arkamdan gelen ayak sesleri sessizliği bozdu. Volk'u görmek için döndüm, her zamanki sakin yüzünde şimdi çığ, korunmasız bir öfke vardı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı," diye cevap verdim, gecenin ayazı tenimi ısıtırken titriyordum.

"Bu havada mı? Deli misin sen? Üşüteceksin," diye azarladı.

Dişlerimi sıktım, onun ani endişesi karşısında hayal kırıklığına uğramıştım. "İyi olacağım," diye tersledim, nefesim soğuk havada buğu oluşturuyordu.

Volk başını salladı, açıkça sinirlenmişti. "Harekete geçmeden önce hiç düşünmüyorsun, değil mi?"

"Neden umursuyorsun ki?" Sesimden incindiğim belli olarak karşılık verdim.

İfadesi sertliğini korudu. "İstemiyorum ama yine de sizi güvende tutmak benim görevim."

Samimiyetsiz davrandığını bildiğim için gözlerimi devirdim. Aramızdaki gerginliğe rağmen gözlerindeki endişeyi gördüm. "Bana iyilik yapıyormuşsun gibi davranma. Sadece kontrolün sende olmasını seviyorsun."

Volk'un çenesi gerildi. "Evet, öyle. Burada birilerinin sorumlu olması gerekiyor."

"Benden sorumlu değilsin, Volk. Lütfen, git. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Belli ki bu işi pek de iyi yapmıyorsunuz," dedi ve eliyle Ben.

Dişlerim takırdadı ve kendime daha sıkı sarıldığımda titredim. Paltosuz dışarı çıkmak bir hataydı ama gururum bunu kabul etmeme izin vermiyordu, özellikle de ona.

"Beni yalnız bırakın."

Volk bir adım daha yaklaştı, vücudu benimkinden birkaç santim ötedeydi. "Donarak ölmenden önce içeri gir, Sofiya."

Tükenmiş ve duygularımdan bunalmış bir halde, artık tartışacak enerjiyi toplayamıyordum.

İsteksizce kendimi ayağa kalkmaya zorladım, dizlerim titriyordu. Volk elini uzattı ve ilk direncime rağmen elini kabul ettim, dokunuşuyla beklenmedik bir sarsıntı hissettim. Elimi hemen geri çektim ve geri adım attım. Bakışları hareketimi takip etti, elimden yüzüme doğru ilerledi ve boğazını temizlemeden önce dudaklarımda kaldı. Gözlerinde bir şey söylemek istiyormuş gibi görünen, söylenmemiş bir şey vardı, ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Eve doğru yürürken, aramızdaki şeyler farklı olsaydı nasıl olurdu diye merak ettim. Ya farklılıklarımızı bir kenara bırakabilseydik?

Ama imkânsız olduğunu bildiğim için bu düşünceleri hemen bir kenara bıraktım. Karşılıklı düşmanlığımız çok derindi.

Mutfağın kapısını açtı ve beni nazikçe içeri, soğuktan uzağa götürdü. Çorbanın rahatlatıcı kokusu bizi karşıladı ve karnım açlıktan guruldadı. Evin sıcaklığı beni sevgi dolu bir kucaklama gibi sardı ve memnun bir iç çektim.

Kendisini oturma odasına kadar takip etmemi işaret etti. Sandalyeleri göstererek, "Oturun," dedi. "Dasha sana biraz çorba getirecek. Ondan sonra yukarı çıkmanı istiyorum. Sana bir banyo hazırlayacağım."

Gözlerim büyüdü. "Banyo mu?"

"Evet," dedi. "Seni çabucak ısıtacaktır."

"Ciddi misin sen?"

Durakladı, kaşları çatıldı. "Seninle dalga geçmiyorum. Deli gibi titriyorsun. Isınman gerek."

Bir an için kafam karışmış bir şekilde onu inceledim.

"Sen bipolar falan mısın? Bir an bana bağırıyorsun, sonra da banyo yaptırmayı teklif ediyorsun."

Küçük bir gülümseme verdi. "Nyet, ben bipolar değilim. Sadece gereksiz yere acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum. Şimdi çorbanı iç."

Bununla birlikte odadan çıktı.

Onun bu beklenmedik ilgisi karşısında midemde kelebekler uçtu.

Sadece gereksiz yere acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum.

Yerime oturdum ve Dasha özür dileyen bir gülümsemeyle bana kırmızı pancar çorbası ikram etti. Ayrılmadan önce omzuma hızlıca bir şaplak attı.

Volk, yüzünün bacaklarımın arasında olduğu ve dilinin beni cennete götürdüğü dün geceki olaylar hiç yaşanmamış gibi davranıyor gibiydi. Ben de bu konuya değinemedim; zihnim bir düşünce kasırgasıydı - annem, Dasha, babam ve o da dahil olmak üzere bu hikayeye karışan herkes.

Sıcak çorbanın tadını çıkarırken, kısa bir rahatlama anı buldum. Ama ondan sonsuza kadar kaçamazdım. Er ya da geç yukarı çıkıp onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Bu düşünce kalbimi hızlandırdı ve avuçlarımı terletti.

Bana cesaret vereceğini umarak çorbayı içerken acele etmedim. Ama her geçen dakika endişem daha da artıyordu.

Dasha'nın getirdiği sıcak ahududu çayını yudumlarken parmaklarım dalgınca fildişi fincana vuruyor, bir yandan da odaya göz gezdiriyor, karanlık televizyon sehpasını fark ediyordum. Yanındaki bir kumaş parçası gözüme çarptı; işlemeli iki harf göze çarpıyordu-V ve I. Victoria ve Igor, belki de.

Ona benzeyip benzemediğimi merak etmekten kendimi alamıyordum.

İçimde kalan son cesaret kırıntılarını da toplayarak merdivenleri yavaşça çıktım, ellerim pürüzsüz, koyu renkli ahşap parmaklıklarda geziniyordu. Uzaktan gelen su damlacıklarının yumuşak pırtırtıları kalp atışlarımı hızlandırdı.

Sahanlığa ulaştığımda tereddüt ettim, kendimi önümdekilere hazırlıyordum.

Derin bir nefes alarak banyo kapısına yaklaştım. Tokmağı çevirmek için uzandığımda elim titredi.

Neden bu kadar korkuyorsun, Sofiya?

Kararlı bir iç çekişle kapıyı itip açtım ve buharlı banyoya adım attım. Sıcaklık, lavanta ve balın tatlı kokusuyla karışarak beni sardı. Küvetin etrafında titreyen mumlar duvarlara yumuşak gölgeler düşürüyordu.

Volk odanın ortasında, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Kollarını sıvamıştı ve arka planda yumuşak bir müzik çalarken banyoya sıvı sabun döküyordu. Sahne neredeyse rüya gibiydi, sanki bir filminden çıkmış gibiydi.

Bir an için donup kaldım, hareket edemiyor ya da konuşamıyordum.

Sonunda başını çevirip beni fark ettiğinde, "Kıyafetlerini çıkar" dedi.

"Beni çıplak görmeni istemiyorum."

Kıkırdadı, derin sesi banyoyu dolduruyordu. "Sofiya, geçen gece amını o kadar uzun süre yedim ki, ağzımda hâlâ tadın var. Sende daha önce görmediğim hiçbir şey yok."

Nefesim kesildi. "Götlük yapma."

Gerginlik ve kararlılık karışımı bir duyguyla yavaşça soyundum ve odanın sıcaklığının beni sardığını hissettim. Bakışlarının üzerimde kaldığını, vücudumun her kıvrımını izlediğini hissettim. Banyoya adım attığımda gözlerimi kapattım, kendimi köpüklerin ve suyun rahatlatıcı sıcaklığının içinde kaybetmeye çalıştım. Eli elime değdi ve nefesim boğazımda düğümlenerek gözlerimi açtım.

"İyi misin?"

İçimi çektim ve bu konudan daha fazla kaçamayacağımı fark ettim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama sana inanıyorum."

Derin bir iç çekti. "Sana her şeyi anlatmak bana düşmezdi."

Başımı salladım, boğazımda bir yumru oluştu. "Igor öğrendiğinde beni öldürecek. En azından Dasha öyle söyledi."

İçinde bulunduğum durumun acı gerçekliği ortaya çıktıkça gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı.

Volk uzanıp koluma dokundu, parmakları tenimde nazik izler bıraktı. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı usulca.

Ama başımı salladım, gözyaşlarım hâlâ akıyordu. "Hayır, öyle değil. Igor'un ne yapacağını biliyorsun. Ve ben yanlış bir şey yapmadım. Ben sadece bu karmaşanın içine doğdum. Kafama silah dayadığında sen bile onu durduramayacaksın."

Volk sessiz kalırken ben arkamı dönerek suyun derinliklerine battım.

Sadece yumuşak müzik ve ara sıra damlayan su sesiyle bozulan sessizlikte oturduk. O bu kadar yakınen bile, ezici bir yalnızlık hissi duyuyordum.

"Bana katılmak ister misin?" Tereddütle sordum.

Küvet üç kişinin sığabileceği büyüklükteydi, yani onun boyuna rağmen birlikte sığabilirdik.

Yavaşça başını salladı. "Evet, tabii."

Ona yer açmak için yer değiştirdim, soyunup siyah Calvin Klein boxer'ını çıkarırken göz temasından kaçındım. Arkama yerleşti, uzun bacaklarını uzattı ve koltuğun diğer ucuna yaslandı.

Küvet. Kolları beni sararak daha da yakınımaya çekti. Başımı omzuna yasladım ve eklemelerimi kollarında gezdirdim. Parmakları ıslak saçlarımda geziniyor, kafa derime masaj yapıyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada oturduk, sadece birbirimize sarıldık. "Annem nerede?" Ağır sessizliği bozarak fısıldadım.

Derin bir nefes aldı. "Igor dönene kadar güvenli bir yerde."

Sertçe yutkundum. "O iyi mi?"

Kısa bir süre durakladı. "O güvende. Merak etmeyin, kimse ona zarar vermeyecek."

Tanrı'ya şükür.

İçimi bir rahatlama dalgasının kapladığını hissettim.

"İngilizceyi nasıl öğrendiniz?" Sohbeti ağır konulardan uzaklaştırmaya çalışarak sordum. Üzgün olduğu zamanki kalın aksanı dışında İngilizcesi kusursuzdu.

"Çabuk öğrenirim," dedi ve şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Igor'un yabancı tedarikçilerle konuşmama ihtiyacı vardı, bu yüzden on altı yaşımdayken bana bir özel öğretmen tuttu. İki yıl sonra akıcı konuşabiliyordum."

"Bir kadın öğretmen mi?" Merakla sordum.

Bir kahkaha attı. "Nyet, Igor odaklanmamı istedi. Dikkatim dağılmasın."

Küvette ıslanırken, parmakları meme ucumun etrafında boş daireler çizdi ve elimi suyun altında kaslı kalçasında aşağı yukarı gezdirirken usulca mırıldandım.

"Bugün ne yaptın?" Yüzümü ona döndüm, dudaklarını dudaklarıma değdirirken gözlerimiz buluştu. O an tuhaf bir şekilde evcil, neredeyse gerçeküstü hissettirdi. Elimde olmadan gardımı indirdim.

"Neden? Tüm zamanımı seninle geçirmediğim için kıskandın mı?" diye alay etti, parmakları tembelce karnımın alt kısmında daireler çiziyordu.

"Sadece merak ediyorum," diye itiraf ettim yüzüm kızararak, dudakları hâlâ benimkilere yakın duruyordu. "Ve şimdi, senin işin benim işim."

Hafifçe geri çekilerek usulca kıkırdadı. "Öyle mi?"

Başımı salladım, yanaklarımda küçük bir gülümseme oluştu.

Bana hızlı bir öpücük vermek için eğildi. "Bugün Vlad'ın izini sürdüm."

Bunca yıl sonra onu görme düşüncesi kalbimi hoplattı. Yine de, onun iyi bir insan olmadığını bildiğim için içimde bir huzursuzluk vardı.

"Onu buldunuz mu?" Sesim titreyerek sordum.

"Henüz değil. Ama çok yakınım." Gözlerindeki yoğunluğu görünce içimi bir korku ürpertisi kapladı. Tedirginliğimi hissederek burnunu burnuma dayadı ve beni öptü.

nazikçe.

"Yani Igor'la ilk tanıştığınızda on altı yaşındaydınız?"

"Baba," dedi usulca, yüzünü boynuma gömüp derin derin içine çekerek. "O benim hayatımı kurtardı," diye devam etti, kollarını belime doladı ve fısıldadı, "Kardeşin var mı? Anne baban?"

"Hayır. Kardeşim yok. Annem doğum sırasında öldü ve babam..." Durakladı ve üzüntüsü hissediliyordu. "Ben on üç yaşındayken babamla birlikte fırını kapattıktan sonra çıkıyorduk. Elimde yeni pişirdiği bir somun ekmek vardı ve o da bir gün Paris'e gidip Fransız pastaları yiyeceğimizden bahsediyordu. Birden bir adam bize silah doğrulttu. Ekmeği düşürdüm ve babam kıpırdamadan durmam için bana bağırdı. Adam bizi zorla fırına geri götürdü, para ve yiyecek istedi."

Nefesimi tuttum, daha kötüsüne hazırlandım.

"Babam işaret verdiğinde kaçmamı söyledi. Kafam karışmıştı ama 'HEMEN!' diye bağırınca kaçtım ama silah seslerini duyunca donup kaldım. Koşarak geri döndüğümde babamı yerde boğazından vurulmuş halde buldum. Bizi soymaya çalışan adam kafasından vurularak ölmüştü. Babamın son sözleri '*Seni seviyorum oğlum*' oldu."

Dinlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, kalbim onun için parçalanıyordu. "Çok üzgünüm," diye mırıldandım.

İç çekti. "*Spasibo*. Birkaç ay sonra Igor beni sokaklarda para dilenirken buldu. Beni yanına aldı ve gerisi tarih oldu."

Tanrım, babasının gözlerinin önünde ölmesini izlerken hissettiği acıyı ancak hayal edebilirim.

"Ortak bir noktamız var; benim de kardeşim yok," dedim usulca, konuyu tekrar değiştirerek. Gülüşü hüznle karışık olsa da kalbimi ısıttı. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Benimle ilgili ev ödevini yapmışsın."

"Bir süre önce senin hakkında bazı bilgiler bulmuş olabilirim."

"İlginç bir şey bulduğunuzdan şüpheliyim," diye kıkırdadım, havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Oh, ama buldum. *Seni* büyüleyici buldum," diye fısıldadı, gözleri benimkilerle kilitlendi, göğsümden bir sıcaklık yayıldı.

Ona daha da yaklaştım, vücudunun sıcaklığını bedenimde hissetmek için can atıyordum. Yanıma yaklaşıp dudaklarını kulak mememe hafifçe değdirdiğinde ereksiyonunun belime baskı yaptığını hissettim. Parmakları su çizgisinin üstündeki meme uçlarımı okşadı.

Kendimi tutamayarak usulca inledim ve kalçalarını sıkıca kavradım.

"Sana kendini iyi hissettirmek istiyorum," diye fısıldadı.

Gözlerinin içine baktım, emin

değildim. "İzin verir misin?"

Yavaşça başımı salladım.

Eğilerek beni öptü, dili içeri girmek istiyordu, ben de hevesle izin verdim. Beni tutkuyla öperken dillerimiz iç içe geçti ve beni nefessiz bıraktı. Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı, saçlarını kavrayarak nazikçe çekildim.

Hafifçe geri çekildi, sıcak nefesi dudaklarımı okşadı.

"İyi misin?" diye sordu, gözlerimde herhangi bir rahatsızlık belirtisi arıyordu.

Tanrım, çok seksi. Eminim kadınlar onu öpebilmek için birbirleriyle yarışıyorlardır.

Gülümsedim ve başımı sallayarak onu tekrar içeri çektim.

Sessizce elini karnımdan aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırıp ve parmaklarıyla kıvrımlarımı keşfetti.

"Volk, ben..." diye usulca nefes aldım, klitorisimi bulup hafifçe okşamaya başladığında sırtımı kamburlaştırdım.

Yaklaştı, boynumu öperken klitorisimin etrafında ustaca dolaştı, parmakları beni ustalıklarla kenara doğru itti. Diğer eli meme uçlarımla oynadı, onları yuvarladı ve çimdikledi.

O sihrini konuşturdukça daha da ateşlendiğimi hissettim, şehvet içinde kaybolmuş bir halde usulca onun adını inledim.

"Şu anda göğüslerin dışarıdayken çok iyi görünüyorsun," dedi ve boynuma daha iyi erişebilmek için saçlarımı tutarak beni geriye çekti. "Sana çok pis şeyler yapmak istiyorum."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Ne tür şeyler?"

"Seni domaltmak ve sertçe becermek istiyorum. Sonra saçlarını çekiştirip tenin kızarana kadar şaplak atmak, bana itaatsizlik ettiğin onca zaman için seni cezalandırmak istiyorum." Boynumu ısırdı ve sonra o noktayı yaladı.

O kadar tahrik olmuşum ki, tırnaklarımı kalçasına daha derinden geçirip daha fazla sürtünme için kalçalarımı hareket ettirirken yere sıçrayan suyu bile fark etmedim.

"Volk, lütfen, boşalmak istiyorum," diye utanmadan yalvardım.

İki parmağını içime soktu ve acı ile zevkin karışımını hissederek inledim.

"Lanet olsun, Sofiya, amın benim için yaratılmış. Seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum."

Vücudum parmaklarının etrafında sıkılaştı ve kendimi onun adını tekrar tekrar inlemekten alıkoyamadım.

"Dizlerinin üzerine çökmeni, sikimi ağzına almanı ve boğulmanı görmek istiyorum," diye devam etti. "Seni öyle derin ve sert sikmek istiyorum ki günlerce yürüyemeyeceksin."

Onun kirli konuşması sadece uyarılmamı arttırdı ve zirveye ulaştığımda meme uçlarımdan birini sıkıştırdı ve kulağıma fısıldadı, "Benim için boşal, küçük kaltağım."

Coşku içinde patladım, kollarında çözülürken vücudum sarsılıyordu.

O kadar güçlü bir orgazmdı ki, beni bir dalga gibi vurdu ve tamamen bunalmış hissetmeme neden oldu.

Bir süre öyle kaldık, birbirimize sarıldık. Baloncuklar çoktan kaybolmuştu ama suyun sıcaklığı ve aramızdaki sıcaklık bizi bir koza gibi sarmıştı.

Omuzlarıma, kafa derime ve boynuma masaj yaparken, saçlarımı nazikçe okşarken kendimi o kadar rahatlamış hissettim ki kolayca uykuya dalabilirdim. Elleri kesinlikle büyülu hissettiriyordu.

O büyülu.

Sofiya, kapa

çeneni!

"Seni temizlememe izin ver."

Kendimi tembel ve memnun hissettiğimden dayanamadım ve sırtıma tatlı öpücükler kondurarak sert ama nazik elleriyle saçlarımı ve vücudumu yıkamasına izin verdim. Görmek çok... beklenmedik bir şeydi ve ilk defa kendimi onun yanında tamamen güvende hissediyordum.

Beni kuruladıktan sonra yatak odasına götürdü ve uyluğumun ortasına kadar uzanan siyah tişörtlerinden birini bana verdi. Beni oturttu, yarı kuru saçlarımı taradı ve beni rahat, bulut gibi yatağına yatırmadan önce bir örgü şeklinde bağladı. Çarşaflarının yumuşaklığı memnuniyetle mırıldanmama neden oldu.

Başım yastığa değer değmez, alnımda yumuşak bir öpücük ve etrafımı saran güçlü kollarını hissederek uykuya daldım.

Ama tamamen uzaklaşmadan önce, kaba bir sesle fısıldadığını duydum, "*Ne volnuysya, Sofiya. Ya zashchishchu tebya, obeshchayu. Endişelenme, Sofiya. Seni koruyacağım, söz veriyorum.*"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ChapTer

TWenTY-SeVen

"Sizi yalnızlığa mahkum eden düşmanlarınız değil, dostlarınızdır."
- *Milan Kundera*

Volk

Berbat ettim. Anıt gibi.

Beni etkilemesine izin verdiğime inanamıyorum.

Igor'a onu koruyacağıma, ağızımla onu boşaltmayacağıma söz verdim.

Tüm bunların saçmalığı karşısında başımı sallayarak yüzümdeki uykuyu sildim ve ona baktım. Bana doğru kıvrılmış, en sevdiği pelüş hayvanıymışım gibi koluma tutunmuştu. Birkaç tutam saç örgüsünden kurtulmuş, yüzünü çerçeveliyordu. Uzun kirpikleri yanaklarına hafifçe yaslanmıştı ve derin nefes alırken dudakları hafifçe aralanmıştı.

Elimi usulca yanağına dokundurdum ama uykusunda bir şeyler mırıldanınca durdum.

O çok mükemmeldi; kalbimi sızlattı.

Güneş ışığı panjurların arasından süzülüyordu ve saati kontrol etmek için komodinin üzerindeki telefonuma uzandım.

4:44.

Igor'un Rusya'ya varmasına 48 saatten az kalmıştı.

Sikeyim.

Bu soruna lanet bir çözüm bulmam gerekiyordu.

Eğer her şeyi Igor'a anlatırsam, Sofiya, Daşa ve annesini acımadan idam eder.

Egosu ikisini de bağışlayamayacak kadar büyüktü. Vlad, iş anlaşmalarını baltaladığı için yıllardır onun ölüm listesindeydi - tedarikçileri, arazileri ve müşterileri kapmak.

Henüz bizi batırmamıştı ama Igor'un ve benim itibarımızı yeterince zedelemişti.

Şimdi Igor, Vlad'ın onu sadece iş hayatında değil, karısında da kazıkladığını öğrendiğinde, ortalık cehenneme dönecekti.

Sofiya'nın sıcak bedeni yatakta bana yaslanmışken, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Be

n. *Bu masum kızı gerçekten yüzüstü bırakabilir miydim?*

Başı dertte bir genç kız, kurtlar arasında bir kuzu gibiydi.

Kahretsin. Korktuğu kurt ben olmalıydım.

Olayları Igor'un perspektifinden görmeye çalışarak, şu durumda ne yapacağımı hayal ettim

En iyi adamlarımdan biri Vlad'ın yaptığı gibi bana ihanet etseydi, onunla ilişkili herkesi silerdim.

Yumuşak bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve Sofiya'nın güzel yüzüne baktım. Yaklaşıp yüzümü saçlarına gömme ve tatlı badem kokusunu içime çekme isteğime direndim.

Nyet.

Ben Igor'un sağ koluydum, sadakatle bağlıydım. Ona ihanet edemezdim, özellikle de sadece birkaç haftadır tanıdığım bir kız için.

Ama onu kurtarmak istiyorsun.

Sesi susturmak için mücadele ettim, kendime ona hiçbir şey borçlu olmadığımı hatırlattım. Ne de olsa onun lanet olası esiriydim.

Kolumu onun elinden dikkatlice kurtararak yerden boxerımı aldım. Banyoya doğru ilerlerken çıplak ayaklarımın altındaki serin fayanslar bacaklarımı ürperti.

İşedim, donumu çamaşır sepetine attım ve duşu açarak buz gibi suyun üzerimden akmasına izin verdim.

Birkaç dakika sonra suyu kapattım ve odaya döndüm, Sofiya'nın hâlâ uyuyor olmasını bekliyordum ama yatak... boştu.

Kendi başına gitmiş olmalı, ki bu en iyisiydi. İkimiz için de daha az garipti.

Bir sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış kıyafetlerimi gördüm, hemen giyindim ve Igor'dan gelen güncellemeler için telefonumu kontrol ettim.

Henüz bir şey yok.

İç çekerek yatağa oturdum ve ellerimi ıslak saçlarımda gezdirdim.

Zihnimi boşaltmam gerekiyordu ve nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum.

Bir yumruk daha kafasını yana savurdu, kan beton zemine sıçradı ve beyaz kollarımı lekeledi.

Kana, acıya ve sandalyeye bağlı olmasına rağmen sessiz kaldı, sinirli ve sıkılmış görünüyordu. Ama bu yüz ifadesinin altında yakıcı bir öfke gördüm.

Geri çekildim, sandalyede ona baktım ve bir kaşımı kaldırdım.

Bana muzip bir sırıtış attı, bu da beni daha çok kızdırdı.

"Bu işe bulaştın mı, seni lanet olası piç?" Dişlerimi sıkarak alay ettim.

Çenesine bir yumruk daha indirdim. Homurdandı ve ben de sırıttım. Bu iş değildi; lanet olası kişisel bir şeydi.

Yırtıcı bir hayvan gibi etrafında dolanırken gözlerimi onunkilere kilitledim. Başka tarafa bakmaya çalıştı ama saçlarından tutarak onu gözlerimle buluşmaya zorladım.

"Bilmiyorum lan!" Yalanı apaçık ortadaydı ama zaman kaybedemezdim. Şimdi cevaplara ihtiyacım vardı.

"Vaktimi boşa harcama," diye tükürdüm, saçını bıraktım ve bir yumruk daha attım. Kan tükürdü ve şiddetli bir şekilde öksürdü.

"Siktir, tamam! Karşılığında ne alacağım?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bunu duydun mu, Dve?"

Kirli duvara yaslanmış sırtan Dve'ye baktım. Bodrum loş ışıklıydı, örümcek ağlarıyla kaplıydı ve kedi boku kokuyordu.

"Senin bir şöhretin var Volk - sözünün eri bir adam," diye hırıldadı öksürükler arasında. "Eğer sunacak bir şeyin yoksa, o zaman beni şimdi öldür ve ikimiz için de çabuk olsun."

"İtibarımı mı sorguluyorsun?" Ona bakarak alay ettim. "Bana ihanet ettiğin için seni öldürmediğime şükretmelisin, Romaniev."

Alexsei Romaniev, Vlad'ın sağ kolu. Onu sırt çantasıyla Moskova'da aceleyle dolaşırken buldum.

paranoyak turist. Onu bloklar boyunca takip ettim, uyum sağlamaya çalışmasını izledim. Ama benden saklanamazdı. Yüzünü çok iyi tanıyordum.

Bir ara sokağa saptı, bir taksiye doğru gidiyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve tam binmek üzereyken ona yetiştim.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun, Romaniev?"

Döndü, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Volk? Ne istiyorsun lan sen?"

"Veda etmeye geldim tabii ki."

Ne ben yaklaştığımda ne de saniyeler sonra Dve yanaştığında direnmedi. Kaderine razı oldu, tek kelime etmeden arabaya doğru yürüdü. Neredeyse çok kolaydı ama gardımı düşürmüyordum.

"Bana borçlusun, Volk. Senin hayatını kurtardığımı unutma," dedi sertçe.

Alexsei ve ben çok eskiden tanışırız. Silas'a benden birkaç ay sonra katıldı. Çocukken tanıştık ve çabucak kaynaşıp iyi arkadaş olduk. Birlikte büyüdük, kavga ettik, yemek yedik ve güldük. Benim için bir kardeş gibiydi. Alexsei Igor'a ihanet ettiğinde, bu beni çok etkiledi. Sanki o da bana ihanet etmiş gibi kişisel hissettirdi. Bir yumruk gibiydi. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu yaptığına inanamıyordum.

Her şeye rağmen haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Alexsei'ye çok şey borçluyum. Birkaç yıl önce Amerika'da bir görevdeyken hayatımı kurtarmıştı.

O zamanlar ikimiz de yirmi üç yaşındaydık. Camorralar içinde bulunduğum arabayı yakmış ve beni içeride hapsedmişlerdi. Araba siyah bir sedandı ve benzin bombası isabet ettikten sonra alev almıştı. Alevler hızla yayıldı ve patlamadan önce dışarı çıkmaya çalışıyordum. Alexsei beni uzaktan fark etti ve kendi hayatını riske atarak yanan arabaya doğru koştu. Beni tam zamanında dışarı çekmeyi başardı ve patlamadan kıl payı kurtulduk.

O benim hayatımı kurtardı ve ben ona borçluyum. Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Francesco Camorra, Amerika'nın doğu ve batı kıyılarındaki İtalyan mafyasının lideriydi. Babası Andrea Camorra birkaç hafta önce metreslerinden biri tarafından zehirlenerek öldürüldü. Berbat bir durum. Vlad'ın birkaç ay önce Francesco ile iş yapmaya çalıştığını duydum ama Francesco onu geri çevirmiş. Andrea ve Igor yıllardır birlikte çalışıyorlardı ve Vlad bile bu bağı koparamadı. Aralarına girebileceğini düşünmek aptallıktı.

Alexsei esnedi. "Hadi ama dostum. Artık Vlad için çalışmadığımı biliyorsun."

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun Alexsei," dedim öfkemi sırtarak gizleyerek. "Ben her zaman her şeyi bilirim. Neden burada olduğunu sanıyorsun, ha?"

Durdu ve bana dikkatle baktı. "Helena'nın Amerika'ya neden gittiğini bilmek istiyorsun, değil mi?" Sesi daha da soğuklaştı. "Gitmeme izin vereceğine söz ver, sana her şeyi anlatacağım."

Homurdandım ve burnuna isabet eden bir yumruk daha attım.

Yüzünü buruşturdu ama hemen tekrar sırtıttı. "Siktir Volk," dedi burnunu bir o yana bir bu yana oynatarak. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Konuşmaya başla," dedim sertçe.

"Önce beni çözün," diye öne doğru eğildi ve yere kan tükürdü. "Bu ipler beni öldürüyor. Bazı sapıkça şeylerden hoşlanıyorum ama ikiniz buradayken kötü bir porno gibi geliyor. Ve bilginiz olsun, siklerden hoşlanmıyorum. Alınmayın," diye ekledi sinsi bir sırıtışla.

Başımla Dve'ye ipleri kesmesini işaret ettim; Alexsei'nin dırdırı başımı ağrıtıyordu. Dve bir adım öne çıktı ve ceketinin cebinde sakladığı bıçağı çıkararak bağları kesti. Serbest kalır kalmaz, Alexsei bileklerini ovuşturmaya ve nefesinin altında küfürler mırıldanmaya başladı. Ama sonra kollarının ucuna baktı ve gözleri büyüdü.

"Bu ne lan?" diye bağırdı Dve'ye ters ters bakarak. "Bunlar Prada! Az önce Prada kollarımı kestin!"

Dve inanamayarak başını salladı.

"Ne diyordun?" Hırladım.

Alexsei Dve'ye ters ters baktı ama konuşmaya başladı. "Doğru, Helena'nın Amerika'ya gitmesinin nedeni," dedi boynunu kırıp bir elini saçlarında gezdirerek. "Bu oldukça berbat bir durum aslında. Kendinizi hazırlayın."

Daha da yaklaştım, devam etmesini bekliyordum.

"Sanırım Vlad ve Victoria'nın Igor'un arkasından neler çevirdiğini duymuşsunuzdur. Helena bebeği çaldı ve kızın kendisine ait olduğunu iddia ederek onu büyüttü. Vlad zaman zaman onları ziyaret ediyordu." Koltuğunda kayarak daha rahat bir pozisyon aldı ve cebindeki sigara paketine uzandı.

Bir tanesini çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve paketi bize uzatarak sessizce isteyip istemediğimizi sordu. Ben başımı salladım, Dve de elini sallayarak reddetti. Alexsei omuz silkti ve sigarasını yaktı, devam etmeden önce uzun bir nefes çekti.

"Vlad takıntı haline getirdi," diye mırıldandı, sesi alçak ve temkinliydi. "Sofiya'nın Victoria gibi mükemmel olduğunu söyleyip duruyordu. Onları daha sık ziyaret etmeye başladı." Alexsei arkasına yaslandı ve sigarasından uzun bir nefes çekti. "Sonra bir gün Helena ve bebek ortadan kayboldu."

"Elinde gerçek bir bilgi var mı yoksa sadece zamanımı mı harcıyorsun?" Tersledim.

Alexsei çenesini kaşıyarak düşüncelere daldı. "Açıkçası ilk elden görmek için orada değildim ama Vlad'ın kızın etrafında garip davranmaya başladığı söyleniyor. Ne demek istediğimi anladın mı?"

İçimde mide bulandırıcı bir his çalkalandı. "Ne tür bir tuhaflık?"

Alexsei bir nefes daha çekti. "Viktor Lishavsky titreşimlerini düşünün," dedi rahat bir omuz silkmeye.

Azılı bir pedofil olan Lishavsky'den bahsedilince kanım dondu. Vlad'ın ona öykünmesi düşüncesi beni iğrendirdi. Dve'nin silahını sıkıca kavraması tiksintimi yansıtıyordu.

"Lanet olası bir pedofil için mi çalışıyorsun?" Dve'nin sesi buz gibiydi.

Alexsei ayağa fırladı. "Nyet! Daha yeni öğrendim. Böyle bir piçle asla işim olmaz. Oğlumun mezarı üzerine yemin ederim."

Alexsei'nin gözleriyle karşılaştım ve oğlundan bahsederkenki samimiyetini hissettim. "Kim söyledi sana?" diye sordum.

Alexsei Dve'ye ters bir bakış fırlattı, sigarasını yere attı ve uğursuz bir sırıtışla bana döndü. "Kız arkadaşın," diye cevap verdi.

Kafam karışmıştı, bir kaşımı kaldırdım. "Ne kız arkadaşı?"

Kıkırdadı, kendini beğenmişliği her halinden belliydi. "Marina, tabii ki," dedi. "Benden bir şey istedi, ben de ona verdim, o da bana bu bilgiyi verdi."

Marina'dan bahsedilince içimi bir tiksinti kapladı.

"Marina yalancı bir kaltak," diye tersledim. "Söylediği tek bir kelimeye bile güvenemezsin."

Alexsei kayıtsızca omuz silkti. "İster inanın ister inanmayın, bu sizin seçiminiz. Ama Marina'nın bana söyledikleri doğru," dedi saatine bakarak. "Ve Helena'nın ortadan kaybolmak için her türlü sebebi vardı."

"Marina'dan ne istiyordun?" Dve şüphesi açık bir şekilde sordu.

Alexsei'nin yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi. "Sadece küçük bir şey," diye cevap verdi, göz kırptı ve yakasını düzeltti.

"Vlad Moskova'daysa," dedim sertçe, kollarımı kavuşturarak, "neden hâlâ onunla bağlantın var?"

Vlad Novosibirsk'te. Birkaç gündür orada gizlendiğini biliyordum. Teyide ihtiyacım yoktu ama Alexsei'nin dürüstlüğü test etmek istedim.

Vlad ile bağları koparmak konusunda. Alexsei'nin hâlâ lanet bir sıçan olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Adamlarımdan dördü Vlad'ın metresinin evinin etrafını sarmış, onu alıp bana getirme emirlerimi bekliyorlardı.

Alexsei sırtıttı. "İyi deneme Volk. Vlad Novosibirsk'te. Ve onunla işim bitti."

"Neden?" Merakımı bastırdım.

Derin bir nefes aldı, yüzü acı ve öfkeyle bulutlanmıştı. "Oğlumun ölümü bir kaza değildi," diye itiraf etti, sesi titriyordu. "Biri sorumluydu ve yıllardır cevaplar arıyordum. Vlad'la karşılaşana kadar her ipucu çıkmaz sokaktı."

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım. "Vlad sana yardım mı teklif etti?"

"*Da*," diye başını salladı Alexsei, sesi teslimiyetle doluydu. "Cevaplar için çaresizdim ve başka seçeneğim yokken o bana bir çıkış yolu sundu. Vlad onunla birlikte çalışmamı önerdiğinde, bunu ailem için adalet arayışında bir fırsat olarak gördüm. Meğer çok yanılmışım. Vlad'ın kendi lanet gündemi varmış."

Alexsei bakışlarımı karşıladı ve yüz yüze gelene kadar yaklaştı.

"Sana ihanet ettiğim için özür dilerim," dedi ciddiyetle, pişmanlığı sesinden belli oluyordu. "Tek istediğim oğlum için adaletti. Ama onun yerine sadece pişmanlık buldum. Sen benim için bir kardeş gibiydin ve kaderimi kabul ediyorum."

Dve'nin silahını işaret etti ve Dve tereddüt etmeden silahı ona verdi.

Alexsei daha sonra silahı ellerime verdi. "Eğer öleceksem, bunun senin ellerinden olmasını tercih ederim *evlat, kardeşim*."

Silahı ondan kaptım, soğuk ağırlığını avucumda hissettim.

Sonra onunla yüzüne vurdum. "Bu bize ihanet ettiğin için," diye tükürdüm. "Şimdi fikrimi değiştirmeden defol git."

"Ah, acıyor," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak. "Umarım bir yerini kırmamışsındır. Yüzüm benim para kaynağım, biliyorsun."

Gözlerimi devirdim ve Dve'ye eşyalarını geri vermesi için başımı salladım.

"Benimle Amerika'ya gelmelisin," dedi çantasını omzuna atarken. "Harika plajlar, ama kadınlar-"

"Senin gibi bir yüzle, o kızlara sırf sana bakmaları için para vermek gerekir," diye homurdandım.

"Senden daha çok kız tavlıyorum ve bunu sen de biliyorsun," diye böbürlendi. "Bana baksana."

Ben bile kendimden bir parça isterdim."

"Eminim öyledir," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, gözlerimi devirerek. "Ama eğer birinin etrafta kalmasını istiyorsan, bu kişiliğin üzerinde çalış."

Dve'ye döndü. "Cidden, kim daha seksi, ben mi Volk mu?"

Sırıtmamaya çalışarak aralarına baktım. Hızla telefonumu kaptım ve Dimitri'ye bir mesaj atarak Sofiya'nın ne yaptığını kontrol ettim.

"İkisi de değil. Ben olmalıyım," dedi Dve omuz silkerek.

"Sen mi? Evet, doğru," diye alay etti Alexsei, kendini beğenmiş bir tavırla. "Çoğu zaman Mary Shelley'nin canavarına daha çok benziyorsun."

"Frankenstein mı?" Dve bir kaşını kaldırdı. "Sen de ikinci sınıf bir Ken bebeğine benziyorsun, dostum."

Telefonum çaldığında, Dimitri'nin yanıtı ekranı aydınlattığında ileri geri konuşmaları arka planda kayboldu.

Dimitri:

Kız Marina ile alışverişe gitti.

Ne. Ne. Sikeyim.

Dimitri'nin mesajını okuduğumda kanım öfkeyle kaynadı. Hiç tereddüt etmeden bir cevap yazdım, tam olarak nerede olduklarını ve Marina'nın neden eve geldiğini öğrenmek istiyordum.

Ben endişeyle onun cevabını beklerken, hayal kırıklığı içinde bir ileri bir geri volta atarken, yanımdaki iki salak anlamsız atışmalarına devam ediyor, zihnim bu durumun kontrolden çıkabileceği tüm yolları düşünürken sesleri arka plandaki gürültüye karışıyordu.

"Lanet olası kaltak! Yemin ederim, Marina bugün öldü," diye mırıldandım nefesimin altında.

Sonunda telefonum Dimitri'nin cevabıyla çaldı. Özür diliyor, Marina'nın yalan söylediğini, kızı alışverişe götürmesi için ona izin verdiğimi iddia ettiğini ve şu ana kadar gerçeği fark etmediğini açıklıyordu. Tekrar küfrettim.

"Zatknis'," diye tersledim ve tartışmalarını kestim. "Şu anda senin dırdırından daha önemli işlerim var." İki adama ters ters bakarken sesim sinirlilikle doluydu. "Marina benim kızımı, Sofiya'yı iznim olmadan aldı ve Dimitri de onun saçmalıklarına kandı. Onları bulmalıyız, ŞİMDİ."

Dimitri'yi aradım, hemen cevap verdi.

"Da."

"Tam olarak nerede olduklarını öğrenin."

Dimitri özür dilemeye başladı, ama zamanım yoktu, bu yüzden telefonu kapattım. Tek derdim Sofiya'yı ait olduğu yere, yani benim yanıma geri getirmektir. "Volk," Alexsei beni durdurdu, elinde telefon vardı. "Hassiktir! Sanırım biliyorum

nereye gittiklerini. Hızlı hareket etmeliyiz."

Sofiya'nın peşine düşmüşlerdi ve zaman daralıyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER

YİRMİ SEKİZ

"Ölümden korkmuyorum; sadece ölüm gerçekleştiğinde orada olmak istemiyorum."
- *Woody Allen*

Sofiya

"En son ne zaman araba kullandığımı hatırlamıyorum," diye kıkırdadı Marina. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi pek iyi bir sürücü değilim."

Kırsal alanda hızla ilerlerken, inişli çıkışlı tepelerden ve geniş tarlalardan geçerken koltuğumu düzelttim ve ceketimi daha sıkı çektim.

Küçük kasabalara yaklaştıkça, kısa süreli manzaralara baktım: renkli evler, solmuş beyaz evler ve çatısı çökmüş, duvarları büyümüş harap bir ahır. Hava soğuktu, ağaçlar çıplaktı, dingin ama ürkütücü bir atmosfer yaratıyordu. Gri, kasvetli gökyüzü sokakların ruh halini yansıtıyordu. İssiz manzaraya bakarken üzerime çöken melankoliden kurtulamıyordum.

Eve döndüğümde sık sık o evlerin içindeki yaşamları merak ederdim; genç çiftler mi, aileler mi yoksa gizli hikâyeleri olan başkaları mı yaşıyordu? Tüm bunların gizemi beni tedirgin ederdi. Belki birilerinin yardımı, sevgiye ya da sadece ilgiye ihtiyacı vardı.

İç çekerek bacaklarımı uzattım ve sessizliği bozdum. "Bu kapalı kapılar ardında neler döndüğünü hiç merak ettiniz mi?" diye sordum.

Marina düşünceli bir şekilde döndü. "Evet, ama bazen bilmemek daha iyidir.

Gizem, gerçekten daha cazip olabilir."

Sözlerini düşünerek başımı salladım. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Tekrar sessizliğe gömüldük ve küçük bir kasabadan geçerken parkta oynayan çocukları izledim. Onların kahkahaları ve neşesi kısa süreliğine moralimi düzeltti. "Ben de araba kullanmayı sevmem, genelde yolcu prenses olurum," diye güldüm.

"Annem yolda tehlikeli olduğumu düşünüyor."

Marina kıkırdadı, direksiyonu sıkıca kavramıştı. "İyi ki ben kullanıyorum o zaman! Umalım da tek parça halinde varalım."

Uzun, düz sarı saçları yüzünü zarif bir şekilde çerçeveleyerek çarpıcı kırmızı midi elbisesini, diz boyu beyaz botlarını ve dökümlü beyaz Chanel paltosunu tamamlıyordu. Beyaz bir uşanka ile tamamladığı kıyafeti bir filmde fırlamış gibiydi; koyu kırmızı ruju ve kanatlı eyelineri da hem büyüleyici hem de biraz göz korkutucu olan çekici duruşuna katkıda bulunuyordu.

Bu sabah Volk'un yatağında duş sesiyle uyandım. Kalbim hızla çarpıyordu; zaman tükeniyordu, belki de 48 saatim kalmıştı. Önceki gecenin anıları yüzeye çıkma tehdidinde bulundu ama onları uzaklaştırdım. Boş umutlara kapılamazdım. Kalan saatleri değerlendirmeye kararlı bir şekilde, duş durur durmaz yataktan fırladım.

Kısa bir süre Volk'a katılmayı düşündüm, ellerim onun vücudunu benimkiler gibi keşfetmeye hevesliydi. Her şeyi istiyordum; tatmak, ısırarak ve kendimi onun içinde kaybetmek.

Ama direndim; kendimi korumam gerekiyordu.

Sessizce uzaklaşarak, yalnızlığın acısının dinmediği odama döndüm. Alt katta sakinleştirici bir duş aldıktan sonra evi boş buldum. Dasha'ya yaptığım çağrı cevapsız yankılanıyordu, tek yaşam belirtisi dışarıda sigara içen gardiyanlardı.

Mutfakta, ahşap adanın üzerinde beni bekleyen bir fincan vanilya çayı buldum, ellerimi etrafına doladığımda sıcaklığı rahatlatıcıydı. Yudumlarken, tanıdık tadı dudaklarımı yatıştırdı.

Pencereden dışarı baktığımda küçük bir misk geyiği gördüm. Etrafta yiyecek ararken narin ve zarif bir şekilde hareket ediyordu. Beni fark ettiğinde gözlerimiz kilitlendi. Tüylerim diken diken oldu, bu güzel yaratıktan başka bir yere bakamıyordum. Zarifçe ormana doğru süzülmeden önce merak ve biraz da korkuyla bana baktı.

Sonra Marina'nın sesi büyüğü bozdu. "İşte buradasın."

İrkilerek arkamı döndüğümde Marina'nın gözlerinde muzip bir parıltıyla orada dikildiğini gördüm.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

"Burada ne yapıyorsun Marina?" Gerçekten şaşırılmış bir şekilde sordum.

Kıkırdadı, beyaz Chanel çantasını mutfak adasının üzerine koyduktan sonra bana doğru yürüdü, topukları ahşap zeminde tıkırdıyordu.

"Seni kontrol etmeye geldim, aptal," diye cevap verdi, bir elini omzuma koyarak.

"Teşekkürler," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Kendimi biraz... yalnız hissediyordum."

Marina şakacı bir şekilde sırıttı. "Endişelenme, seni eğlendirmek için buradayım," diye göz kırptı, eli hâlâ omzumdaydı.

Boğazımdaki garip hissi bir türlü atamıyordum. Marina'nın beni aynı anda hem güvende hem de savunmasız hissettirme gibi bir yeteneği vardı. Ona güveniyordum ama benden sakladığı sırları merak etmekten de kendimi alamıyordum.

"Tahmin et ne oldu? Volk, zihnini boşaltmana yardımcı olmak için seni bir günlüğüne dışarı çıkarabileceğimi söyledi," diye neşeyle duyurdu.

"Gerçekten mi?" Kekeledim, şüphelerim artıyordu.

"Evet, bu sabah bana mesaj attı," diye devam etti, sesi hafifti. "Peki, bir kız gününe hazır mısın?"

Volk'un "zihnimi boşaltmak" için evden çıkmamı istediğine inanmak zordu. Bu kadar düşünceli olmak ona göre değildi.

Çekincelerime rağmen Marina'nın heyecanı bulaşıcıydı ve isteksizce kabul ettim. Dasha'nın günler önce bana getirdiği kalın giysileri çıkarıp, soğuktan korunmak için uzun siyah bir palto aldım. Marina beni dışarıya, kırmızı bir Porsche'nin yanına park edilmiş büyük siyah bir 4x4'ün yanına götürdü - her iki aracı da tanııyordum.

Korumalar telefonlarına dalmışlardı ve araca bindiğimizde bizi fark etmediler bile.

Ve böylece başladı.

Marina bir saattir arabayı kullanıyordu ve uykumun geldiğini hissediyordum. Gideceğimiz yeri söylemeyi reddediyor, bunun bir sürpriz olduğunu ısrar ediyordu.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Biraz," diye cevap verdim. Karnım utanç verici bir şekilde guruldayarak sorusunu yöneltti.

"Neredeyse geldik, endişelenme."

Cama yaslandım, gözlerimi kapattım ve arabanın sıcaklığını yanaklarımda hissettim. Arabanın sessizliğinde Volk, Dasha ve annemin düşünceleri zihnimde dönüyor, her geçen gün daha da canlanıyordu

İkincisi. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra araba yavaşladı. Gözlerimi açtığımda ileride güzel bir göl gördüm. Marina park etti, gözlerinde heyecanla bana döndü.

"Küçük kış harikalar diyarımıza hoş geldiniz," dedi, çok memnun olduğu belliydi.

Etrafıma baktığımda, uzun çam ağaçlarının arasına yerleştirilmiş, açık yeşil pencereleri olan büyük beyaz bir ev gördüm. Yeşil iğneleri karla kaplı beyaz zeminle keskin bir tezat oluşturuyordu. Gölün içine doğru uzanan küçük bir iskele nefes kesici manzarayı daha da güzelleştiriyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Soğuk havaya adım attığımda titredim ve montumu daha sıkı sardım.

Marina'yı eve doğru takip ettim ve çevredeki sakinliği seyrettim. Uzun çam ağaçları dallarındaki yoğun karla süslenmiş bir şekilde gururla duruyordu. Donmuş göl güneş ışığında parlıyor, buzun kırılma sesiyle hafifçe yankılanıyordu. Basamakları tırmanarak ön kapıya geldik ve Marina kapıyı iki kez çaldı.

Bir kadın kapıyı açarken bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "*Marina, tak rada tebya videt!*" Marina, seni gördüğüme çok sevindim!" diye haykırdı ve onu kucakladı.

"Bu arkadaşım Sofiya," dedi Marina İngilizce olarak. "Bugün dinlenmek için buradayız."

Kadın bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ve kendisini Anya olarak tanıttı. Rus aksanı Volk'un, Marina'nın veya Dve'ninkinden bile daha kalındı, bu da onun cazibesini artırdı ve daha da misafirperver görünmesini sağladı.

"İçeri gel, içeri gel," dedi. "Dışarısı buz gibi."

İçeri adım attığımızda evin rahatlatıcı sıcaklığı bizi karşıladı. Şöminede yanan ateş çıtırdıyor, havayı çam ve tarçın kokusuyla dolduruyordu.

Anya oturma odasını işaret ederek, "Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin," dedi. "Size çay yapayım."

Anya mutfığa doğru gözden kaybolurken Marina oturmamı işaret etti. Yumuşak krem rengi duvarları, yeşil ve kırmızı patlamalarıyla odanın rahat havasının tadını çıkararak pelüş kanepeye uzandım.

Marina yanıma oturdu, gülümsüyordu. "Burası harika bir yer, değil mi?" diye sordu, elimi avuçlarının içine aldı ve gözlerini benimle sımsıcak bir şekilde birleştirdi.

"Öyle," diye gülümseyerek cevap verdim.

Dalgınca sırtımı ovaladı. Sonra saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırdı, tırnakları hafifçe tenime değdi. Bir ürperti

Başparmağı alt dudağımı sıyırıp bakışlarını oraya dikerek kendimi biraz garip hissetmeme neden olurken omurgamdan aşağı iniyordu.

Ne oluyordu?

Anya, içinde iki bardak sıcak papatya çayı, yeşil fasulyeli kızarmış tavuk tabağı ve bir dilim Rus ballı keki bulunan bir tepsiyle döndü. Aroma odayı doldurdu ve midemin yüksek sesle guruldamasına neden oldu.

"*Spasibo*, Anya," diye teşekkür ettim, bir tabak kaptım ve her lokmanın tadını çıkararak mideye indirdim.

Yemekler harikaydı.

Yemek yerken Marina ve Anya çoğunlukla Rusça sohbet ediyorlardı. Pek bir şey anlamasam da yumuşak sesleri beni rahatlatıyor, vücudumdaki gerginliği eritiyordu. Günlerdir ilk kez kendimi neredeyse huzurlu hissediyordum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Anya, öğleden sonrayı iki çocuğuyla birlikte geçirmek için bizim gelmemizi beklediğini söyleyerek izin istedi.

Marina ve ben onunla kapıya kadar yürüdük ve vedalaştık.

Anya gider gitmez Marina ayağa kalktı ve kollarını gerdi.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu, gözlerinde muzip bir parıltıyla. Dekoltesini vurgulayan derin yakalı, ipeksi kırmızı bir elbise giymiş, elleri kalçalarında, heyecanla cevabımı bekliyordu.

"Neyi düşünüyüm?"

"Bu ev hakkında, aptal," diye yanıtladı gözlerini devirerek. "Beğendin mi?" Oturma odasına göz gezdirdim, rahat mobilyalara ve muhteşem göl manzarasına baktım. "Evet, inanılmaz. Sanki bir filmde alınmış bir sahne gibi. Hallmark filmi."

Marina'nın gözleri parladı. Eğildi ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Beğenmene sevindim. Volk burayı birkaç yıl önce satın aldı ama neredeyse hiç kullanmıyor. Bugün alabileceğimizi söyledi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki bunu ne zaman söyledi?"

Marina omuz silkti. "Bu sabah. Senin için endişeleniyor ve dinlenmek için güzel, sessiz bir yerin olduğundan emin olmak istedi."

Şüphe ciğerlerimi sıktı ama onu bir kenara ittim.

Yüzümü ovuşturdum ve küçük bir gülümsemeyi başardım.

"Sen biraz kestirsen, ben de bize pasta yapsam nasıl olur? Daha sonra jakuziden önce tadını çıkarabiliriz."

"Kestirmek mi? Hiç vakit kaybetmek istemiyorum."

Kıkırdadı. "Rahatla, aptal. Zaman kaybetmeyeceksin. Kendini yenilenmiş hissedeceksin!"

Sözlerini düşündüm, sonra başımı salladım. "Pekâlâ."

"Güzel! Buna değecek, söz veriyorum. Hadi, sana yolu göstereyim."

Beni oturma odasının yanındaki bir kapıya götürdü ve kapıyı açarak beyaz yataklı küçük sarı bir yatak odası gösterdi.

"Burada uyuyacaksın. Çok şirin, değil mi?"

Etrafıma bakındım. "Mükemmel. Teşekkür ederim."

"Elbette. Sen dinlen, pasta hazır olduğunda seni uyandırırım," diye fısıldadı ve kapıyı arkasından kapattı.

Tereddüt etmeden yumuşak yatağa girdim ve rahatlığının beni sarmasına izin verdim.

Sessizlik ürkütücüydü ve karanlıkta yürürken ayak seslerim yankılanıyordu.

Birden arkamda ayak sesleri duydum, gittikçe yaklaşıyordu.

Arkamı döndüm ama kimse yoktu. Kapı tekrar tıkırdadı ve bu sefer fısıltılar daha yüksekti. Yalnız olmadığımı anladığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Koşmaya çalıştım ama elbisem çok ağırdı ve tökezleyip yere düştüm.

Yaklaşan ayak sesleri duydum ve sonra karanlığın içinden bir figür belirdi. Bu bir adamdı, yüzü gölgelerle gizlenmişti ama kötülüğünü hissedebiliyordum. Elinde bir kuzgun dövmesi vardı.

Bana doğru ilerledi, adımları yavaş ve kasıtlıydı.

Koşmaya çalıştım ama ayaklarım ağırlaştı ve tepkisizleşti.

Adam bana doğru ilerlemeye devam etti ve kalbimin göğsümde hızla çarptığını hissedebiliyordum.

Siyah gözleri bana sabitlenmişti ve yaklaşırken dudaklarında çarpık bir gülümseme görebiliyordum. Birdenbire beni kolumdan yakaladı, sıkıca ve acı verici bir şekilde kavradı.

Yardım için çığlık attım ama kimse gelmedi.

Beni yerde sürüklerken karanlık ikimizi de yuttu, elbisem keskin taşlar ve molozlarla yırtıldı.

"Sofiya?"

Yanağımı okşayan sıcak bir elin ve kulağıma ismimi mırıldanan yumuşak dudakların verdiği nazik his karanlığın yavaşça kaybolmasını sağladı.

Yavaşça gözlerimi açtığımda Marina'nın yüzünün benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu gördüm.

"Hey," diye fısıldadı. "Umarım iyi uyumuşsundur."

Kafamın karıştığını hissederek odayı taradım ve gözlerimdeki uyku sersemliğini sildim.

Pencere panjurlarından hiç ışık gelmiyordu.

"Saat kaç?" Sırtımdan aşağı ter damlarken odaklanmaya çalışarak ağzımdan kaçırđım.

"Akşam 5'te iki saat uyudun," diye kıkırdadı, parmak uçlarını alnıma sürterek.

"Özür dilerim, sandığımdan daha yorgun olmalıyım," diye mırıldandım, utanarak.

"Sorun değil. Hepimizin ara sıra iyi bir uykuya ihtiyacı var." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, şakacı bir gülümsemeyle geri döndü. "Ama bu kadar yeter, eğlenmeye devam edelim! Limonlu keki denemek ister misiniz? Jakuzide yiyebiliriz."

"Mayom yok," diye mırıldandım.

Marina sırtarak, "Merak etme," diye beni rahatlattı. "Biz sadece kızız; iç çamaşırın iş görür. Ve eğer gerçekten utanıyorsan havlu kullanabilirsin."

Tereddüt ettim ama limonlu kek eşliğinde jakuzide rahatlama düşüncesi karşı konulamayacak kadar cazipti.

"Tamam, hadi yapalım," dedim gülümseyerek.

Marina heyecanla alkışladı. "Harika! Ben havluları getireyim." O giderken ben de yavaşça kalktım ve örtüleri yeniden düzenledim.

Zihnim hâlâ gözlerimin önünden geçen canlı kâbusun etkisindeydi. Kazağımı çıkarmaya başladığımda, kuzgun dövmeli adamın görüntüsü tüm gücüyle geri geldi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve boğazımda bir yumru oluştu.

Kimdi o?

Derin bir nefes aldım, kendimi dengelemeye çalıştım ama korku bir türlü geçmiyordu. Bir şeylerin yanlış gittiği, tehlikenin yakınlarda gizlendiği hissinden kurtulamıyordum. Kazağımı çıkarırken ellerim titriyor, aklımı mı kaçıırıyorum diye düşünüyordum.

Kapıdaki iki yumuşak vuruş beni ürküttü.

Marina içeri girdiğinde üzerimi örtmek için hemen kazağımı kaptım. Tek kelime etmeden bana bir havlu uzattı. Onun önünde yarı çıplak olduğum için utanarak havluyu göğsüme sardım.

Gülümsedi. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

Marina hala elbisesini ve botlarını giyiyordu, bu beni şaşırttı, ben de ona bunu sordum.

"Havlum zaten dışarıda," dedi mutfağı işaret ederek. "Kapı arka tarafta."

Sonra bana önünden yürümemi işaret etti ve mutfağa doğru ilerledik. Ahşap zemindeki ayak seslerimiz dışında ev sessizdi. Ayın ışığı bahçeyi aydınlatırken çimenlerin üzerinde uzun gölgeler oluşturuyordu.

Arka bahçenin kapısını açtığımda buz gibi bir rüzgâr çarptı ve ürperdim. Sol tarafımdaki jakuzi ay ışığında davetkâr bir şekilde fokurduyordu ve jakuziye yaklaştığımızda ahşap güverte ayaklarımızın altında gıcırıyordu. Heyecanla ısınmak için zıplamaya başladım.

"Biraz soğuk, ha?"

"Evet, burası oldukça soğuk," diye güldüm, kollarımı ovuşturdum ve havluyu etrafımda sıktım.

Marina'yla yüzleşmek için döndüğümde ensemden hissettiğim keskin bir his donup kalmama neden oldu.

Soğuk metal bir nesneyi tenime bastırıldığını fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

"Buz gibi soğuk bir jakuziye ne dersin?" diye fısıldadı, sesi ürpertici derecede alçaktı.

Aklım başımdan gitti.

Marina bana silah mı doğrultuyordu?

Bunu neden yapsın ki? Ne istiyordu? "Cevap ver bana."

Sertçe yutkundum, boğazım kurudu ve "Anlamıyorum" diye kekeledim. Marina silahı boynuma daha sert bastırırken kıpırdamadan durdum, hareket etmekten korkuyordum. Sessizliği sadece onun sesiyle bozuldu Nefes alıyorum.

Sonunda dilini şaklatarak şeytani bir kahkaha attı. "Sofiya, *çok* safsın, canım benim."

İçimi bir şaşkınlık dalgası kapladı. "Benden ne istiyorsun?" Titreyerek sordum.

"Göreceksin. Şimdi havluyu bırak."

Tereddüt ettim ama Marina saçımı geriye doğru çekerek silahı daha sert bir şekilde bastırdı. "Sana onu bırakmanı söyledim, hemen!"

Acı içinde kıvrılırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Başka seçeneğim olmadığından havlunun elimden kaymasına izin verdim. Çıplak tenimdeki soğuk hava beni savunmasız ve çaresiz hissettirdi.

"Sen zavallı küçük bir şeysin," diye alay etti. "Seni şu anda öldürebilirim ve kimse burada olduğunu bile anlamaz."

Çaresiz, "Volk burada seninle olduğumu biliyor" diye fısıldadım.

"Oh, aptal," diye güldü. "Volk hiçbir şey bilmiyor. Ve bilse bile, seni gerçekten önemseydiğini düşünüyor musun?"

Volk'un uyarısı zihnimde yankılanıyor, hatamın ağırlığı beni eziyordu. Kimseye güvenmemem yönündeki tavsiyesine kulak asmamıştım ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. Yenilgiyle omzumu düşürdüm, pişmanlık içimde kabarıyordu. Marina'nın sert sözleri midemi bulandırdı.

İçten içe haklı olduğunu biliyordum, Volk beni umursamıyordu. Asla da umursamayacaktı.

Hıçkırığımı bastırmak için dudağımı ısırdım ve kendimi tutmaya çalıştım.

"Beni umursamıyor olabilir ama" diye fısıldadım, sesim titriyordu, "beni güvende tutmazsa Igor onu öldürecek."

"Igor," diye tekrarladı, ismi düşünerek. "Igor tehlikelidir. Ama ondan korktuğumu mu sanıyorsun?"

Tanrım, Volk neredesin?

"Yürümeye başla," diye tersledi ve beni ileri doğru itti. "Gölet güvertesine." "Hayır, lütfen Marina," diye hıçkırdım.

Soğuk rüzgâr kollarımda tüylerimi diken diken etti ve kontrolsüzce titredim. Beni yürümeye zorlarken yalvarışlarım kulak ardı ediliyordu. Çıplak ayaklarım soğuk tahtaya bastıkça irkildim, bacaklarım titriyordu.

"Bunu kişisel algılama canım," dedi durduğumuzda. "Bunu yapmam için bana para ödendi. Vlad çok ikna edici bir adam."

Babamdan bahsetmesi kafa karışıklığımı daha da derinleştirdi. "V-Vlad?" Sesim titreyerek sordum.

"Kızının kendi kontrolü altında olmadığı, senin başkasına ait olabileceğin bir dünya fikrine katlanamıyor. Ne yazık ki senin yerine kendini seçti," dedi, sözleri kötülük doluydu. "Sanırım

Artık Volk'u teselli edecek kişi ben olacağım," diye kıkırdadı. "Oh, bekle! Bunu zaten bir süredir yapıyorum."

Anlamını kavramaya çalışırken Marina'nın sözleri midemi bulandırdı. Öz babam ölmemi istiyordu. Sanki kendi gerçekliğimden kopmuşum gibi hissizleştim.

Cevap vermek için çabalarken sesim yine kesildi. Dudaklarımdan bir hıçkırık daha kaçtı ve yakınlardaki bir arabanın kapı sesini duydum, ama bunu algılayamadım.

"*Do svidaniya, Hoşça kal Sofiya,*" diye alay etti Marina, topuğuyla sırtıma sert bir tekme atarak.

Vücudum kırılğan buza çarpıp beni gölün soğuk kucağına bırakırken delici bir çığlık attım. Acı ani ve eziciydi.

Nasıl yüzüleceğini bilmiyordum; kollarımı ve bacaklarımı çırparken panik beni ele geçirdi, su üstünde kalmak için çaresizce çırpındım. Annem plajları ya da havuzları hiç sevmezdi, bu yüzden yüzmek hiç edinmediğim bir beceriydi.

Marina'ya yardım etmesi için bağırdım ama o arkasını döndü, kırmızı elbisesi etrafında dönüyor, topukları güvertede tıkırdıyordu. Bana bir bakış bile atmadı.

Hatıralar zihnimi doldurdu: Annemin nazik gülümsemesi, Dasha'nın rahatlatıcı dokunuşu, Volk'un güçlü kolları ve yumuşak öpücükleri. Ama şimdi, daha derine batarken, ciğerlerim hava almak için yanarken, bu anılar bana uzak ve önemsiz geliyordu.

Daha da dibe batarken kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Panik ve korku beni sardı, ama teslimiyet yerleşmeye başladı.

İşte bu kadar. Her şey böyle sona erecekti.

Annem ve Dasha'nın düşünceleri pişmanlık dalgaları getirdi - söylenmemiş sözler, kaçırılmış bağlantılar. Keşke daha iyi bir evlat, arkadaş olsaydım, daha fazla risk alsaydım, daha dolu dolu yaşasaydım. Keşke kalbimi Volk'a dökebilseydim. Derinlere daldıkça pişmanlıklarım azaldı. Buz gibi su beni sardı,

Karanlık yaklaşıyordu, ay uzaktaki bir gözlemciydi. Çılgınca hareketler beni yordu, görüşümü bulanıklaştırdı.

Yenildim, teslim oldum. Nefes alışım yavaşladı, bedenim hareketsiz kaldı. Su ciğerlerime hücum etti, acıyla kavruldum.

Sonra garip bir uyuşukluk yayıldı, gerçeküstü bir huzur beni sardı, sanki bir rüyada sürükleniyormuşum gibi.

Umutlarım, umutsuzluğum ve hayallerim, hepsi gitti. Acı, korku, hepsi gitti.

Her şey karardı.

Sessizlik.

Uçurum beni karşıladı ve öylece *kayıp* gittim.

OceanofPDF.com

ChapTer İKİ-Nİne

"Ölmek bir şey değil. Yaşamamak çok korkunç."
- Victor Hugo

Volk

Yüksek sesle küfrederek direksiyonu sola kırdım ve diğer arabayı geçmek için çaresizce kornaya bastım. Gece zifiri karanlıktı, yağmur ön cama vuruyor ve görüşü daha da kötüleştiriyordu.

Gözlerimi kısarak arabayı kaygan yolda sabit tutmaya çalıştım.

"Lanet olsun!" Hayal kırıklığıyla mırıldandım.

Tam umudumu yitirmişken, bulutlardaki bir kırılma ay ışığının önümdeki yolu aydınlatmasına izin verdi. Rahat bir nefes aldım ve kontrolü yeniden ele almak için direksiyonu tutuşumu gevşettim.

"Daha ne kadar var, Alexsei?" Ormanda hızla ilerlerken gaza basarak bağırdım.

"Neredeyse vardık," diye yanıtladı Alexsei, yol tarifi için telefonuna odaklanarak.

"Eğer orada değilse, yemin ederim..." Başladım, öfke kaynıyordu. "Orada olacak, güven bana."

Ona karanlık bir bakış attım. "Nasıl bu kadar eminsin?"

Karanlık, çamurlu ormandan geçerken yağmur öfkeli bir davulcu gibi tavanı dövüyordu. Ağaçlar canavarlar gibi görünüyordu, dalları

Arabayı. Direksiyonu daha sıkı kavradım, dikkatlice ilerledim.

Alexsei telefonuna hızla dokunarak, "Vlad kısa bir süre önce ona bu evi hediye etti," dedi.

"Vlad? Marina Vlad'ı mı beceriyordu?" İnanamayarak sordum.

Şaşkın görünüyordu. "Bilmiyor muydun? Marina aylardır Vlad için çalışıyor. Igor'un planını ona söyleyen oydu."

"O kaltak! Ona dokunmasan iyi edersin. Onun işini bitirecek kişi ben olmak istiyorum," diye tükürdüm.

"Buradan sola dön," diye sertçe araya girdi Alexsei.

Gaza bastım, direksiyonu sola kırdım ve zümrüt yeşili pencereleri olan büyük beyaz bir konağın önünde patinaj yaparak durdum.

Arabanın kapısını çarparak kapatırken, "Dve, evi kontrol et," diye emrettim. "Alexsei, onunla git. Ben arka taraftan girmenin bir yolunu bulacağım."

Hızla silahımı ceketimin içindeki kılıfından çıkardım ve konağın arka tarafına doğru koştum. Yağmur yüzüme vuruyor, ayakkabılarımın altındaki ıslak çimlerin sesine ve kalbimin gümbür gümbür atışına karışıyordu.

Neredesin, Sofiya? Lanet olsun. Lütfen güvende ol, dorogaya.

İçeride, Sofiya ve Marina'yı arayan Dve ve Alexsei'nin yankılanan ayak sesleri büyük salonlarda yankılanıyordu. Evin arka tarafına yaklaşırken bakışlarım karanlık ve boş bahçedeki jakuzinin yumuşak ışıltısına takıldı.

Öfkeme rağmen midemi tuhaf bir his kapladı. Yakındaki sakin göle baktım, suları gecenin karanlığında ürkütücü bir şekilde durgundu.

Göletin güvertesine vardığımda, aşağıda herhangi bir hareketlilik belirtisi yakalayabilmek umuduyla parmaklıkların üzerinden eğildim. Kendi yansımam karanlık yüzeyden bana bakıyordu.

Tam arkamı döndüğümde rahatsız edici his geri geldi. Bakışlarımı bir kez daha göle sabitledim. Birden, gecenin sessizliğini bozan kabarcıklar birbiri ardına derinliklerden yükselmeye başladı.

"Lanet olsun, Sofiya!" Ceketimi bir kenara fırlatıp soğuk suya dalarak bağırdım.

Buz gibi şok bana iğneler gibi battı, ama onunla savaşıp kabarcıklara doğru yüzdüm. Kalbim boğazımda gümbürdüyor, korku içimi sıkıyordu.

Ne bulabileceğimi biliyordum, çok geç olmaması için dua ediyordum. Sonra onu gördüm - hareketsiz, suyun derinliklerinde, saçları yosun gibi sürükleniyordu. Kalbim paramparça oldu. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı.

Kollarından tutarak onu kıyıya doğru çektim, başını suyun üstünde tutmak için mücadele ediyordum. Maviye çalan teninin görüntüsü kalbimi delip geçti. Karaya çıkınca nabzını kontrol ettim ama bulamadım.

"Hayır! Siktir, hayır!"

Çaresizlik arttı. Hızlı hareket etmeliydim, onu kaybedemezdim. "Lütfen bebeğim, benim yüzümden ölme," diye mırıldandım, panik yükseliyordu.

Tereddüt etmeden eğildim, burnunu sıkarak kapattım ve ağızdan ağza resüsitasyona başladım. Göl suyunun acı tadı ağzımı doldurdu, ama ciğerlerine hava girmesini isteyerek devam ettim.

"Hadi, nefes al! *Vernis'ko mne, bana geri dön,*" diye yalvardım, ağzına üfleyerek.

Hâlâ yanıt vermeyince göğsüne kuvvetlice bastırarak göğüs kompresyonuna başladım. Her kompresyonda, herhangi bir yaşam belirtisi için yalvardım.

"Sofiya! *Prosnut'sya! Uyan!*" Bağırmaktan sesim kısılmıştı. "Lanet olsun, *pozhaluysta, prosnis'!* Lütfen, uyan!"

Her şey deja vu gibiydi, babamı, babuşkamı kaybetmemin unutulmaz bir tekrarı, hepsi geçmişte kalmıştı. Soğuk dudaklarım tekrar onunkilerle buluştu, nefesim ona sıcaklık veriyordu. Ama o hareketsiz, cansız kaldı.

O dondurucu gecede, eğer o da beni terk edenlerin arasına katılırsa, benim de o buz gibi göle atlayıp boğulabileceğimi biliyordum. O benim kurtuluş için son şansımdı. Mutluluk için son şansımdı.

Dişlerimi sıkarak ve öfkeyle nefesimin altında ona umutsuzca sözler mırıldanarak küfrettim. İçimdeki fırtınanın körüklediği sözler, onu kurtarmak için cehennem gibi savaşağıma ve kendi lanetli ruhumu cehennem çukurundan çıkaracağıma yemin ettim.

Karanlıkta kaybolduğıu sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından aniden su öksürdü ve nefes nefese kaldı. Sırtını ovarak doğrulmasına yardım ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı.

"Siktir, bebeğim, *ty v poryadke? İyi misin?*" Öksürüp hırıltılar çıkarırken onu sıkıca tutarak sordum.

Ceketimi aldım ve ona sardım.

Gözyaşları yüzünden akarken zayıfça başını salladı ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Onu kendime yakın tuttum, soğuk bedenini kendime karşı hissediyordum.

Lanet olsun. Bir an için öldüğünü sandım.

Önemli olan tek şey artık hayatta olması ve kollarımda güvende olmasıydı. "Ödümü kopardın," diye fısıldadım onu usulca öperken.

Başını omzuma yasladı, hâlâ öksürüyordu.

"Sana söz veriyorum, Sofiya. Sana yaptıkları için onu öldüreceğim," dedim sırtını okşayarak.

Ve yapacağım da. Marina günlerini saymaya başlasa iyi olur.

Ayağa kalktım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. "Seni ısıtmamız gerek."

Ceketimi omuzlarına atarak telefonuma uzandım ve Dve'nin numarasını çevirdim. Cevap verir vermez, bizimle arabada buluşmasını söyledim. Telefonu kapattım ve Sofiya'ya dönerek onu kollarıma aldım. Bana yaklaştı, kolu boynuma dolandı, yüzü omzumun kıvrımlarında, nefesi içimi ısıtıyordu.

Arabanın arka kapısını açtım ve onu yavaşça koltuğa yerleştirerek rahat ettiğinden emin oldum.

"İyi olacaksın," diye söz verdim usulca, ıslak saçlarından bir tutamı yüzünden çekerek. "Sadece dinlen ve ısınmaya çalış."

Zayıfça başını salladı, hâlâ öksürüyordu ve gözlerini kapatarak koltuk başlığına yaslandı.

"Üzerimde dinlen. Daha çabuk ısınırsın," dedim, yanına oturdum ve onu nazikçe kendime çektim. Başını göğsüme yasladı, hâlâ titriyordu ama nefes alış veriş rahatlamış gibiydi.

Onun narin bedenine bakarken içimde bir acı dalgası dolaştı, benimkine karşı çok savunmasız ve soğuktu, yine de inkar edilemez bir şekilde benimdi. O benimdi. Korumak benim görevimdi ve bu gece ona olanlar için kendimden nefret ediyordum. Onu yeterince koruyamadım. Her şey benim hatamdı.

Sırtını küçük daireler çizerek okşadım, alevler evin pencerelerinden dışarıya doğru patlayıp ısılarını yayarken arabanın camından dışarı baktım. Ateşin ışığı her şeyin üzerine turuncu bir parıltı yayıyordu. Bir zamanlar bembeyaz olan ev şimdi tamamen sarılmıştı, alevler dans ederek yükseliyor, gökyüzüne ulaşıyordu. Çatlayan ve patlayan odunların sesi yangının uğultusuna karışıyor, sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi bir his yaratıyordu.

Dve ve Aleksey arabaya yaklaştı. Dve hızla direksiyona geçti, endişeli gözleri Sofiya'nın üzerindeydi.

"İkinizin de paltolarını verin."

Sorgusuz sualsiz hemen teslim ettiler. Bacaklarının ve kalçalarının üzerine dikkatlice örttüm ve etrafına sıkıştırdım.

"*Teper' ty v bezopasnosti. Artık güvendesin,*" diye fısıldadım kulağına ve nemli saçlarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Dve hızla motoru çalıştırdı ve gaza bastı, araba hızla yanan evden uzaklaştı. Bir süre oyalandım, alevlerin her şeyi tüketmesini izledim, ısı yağmurun içinden bile yayılıyordu.

"Acele et, Hector'un onu kontrol etmesi gerekiyor," dedim başparmağım la zayıf ve yavaş kalp atışlarını hissederek. Silas'ın müttefiki olan eski doktorumuz Hector'a çoktan mesaj atmıştım. Birkaç gece önce bacağımdan kurşunu çıkaran oydu.

"Da," diye yanıtladı Dve, gözleri yola odaklanmış bir halde.

"Marina'yı hiçbir yerde bulamadım. Lanet olası kaltak," diye tükürdü Alexsei, pastasından büyük bir ısırık alırken. Dve ve ben ona sert bakışlar fırlattık. "Ne? Açlıktan ölüyorum! Tam da uçuş öncesi yemeğimi yemek üzereyken beni sürükleyip götürdün. Ve bu arada," dedi gözlerini kısarak bana dönerek, "birinci sınıftı."

Gözlerimi devirdim.

"Neyse, bunu mutfak tezgahında buldum," dedi Alexsei ve bana küçük bir kağıt parçası uzattı.

Notu açtım.

Seni yakında görmek için sabırsızlanıyorum, aşkım.

Notu tekrar okuduğumda öfkem kabardı. Bir an bile düşünmeden notu buruşturup sıkı bir top haline getirdim ve toplayabildiğim tüm güçle pencereden dışarı fırlattım.

"Daha ne kadar sürecek?"

"Sadece birkaç kilometre," diye yanıtladı Dve, yağmur şiddetlenirken gaza daha sert basarak.

"Sakin ol," diye araya girdi Alexsei. "O iyi, sadece biraz üşümüş."

Silahıma uzandım ve doğrudan Alexsei'ye doğrulttum. "Zatkni's'."

Gözlerini devirdi ve koltuğunda arkasına yaslanıp parmaklarındaki son kek kalıntılarını yaladı. "Vay, vay, vay. Volk aşık olmuş. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben-" diye itiraz etmeye başladım ama Sofiya'nın hıçkırıkları arabayı doldurdu ve beni cümlemin ortasında kesti. Dikkatimi ona çevirdiğimde öfkem anında dağıldı, titreyen bedenini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Silahımı hızla indirdim ve parmak uçlarımla çenesini hafifçe kaldırdım. Yüzü solgundu, dudakları mavinin açık bir tonundaydı ve gözleri kapalıydı.

Gözyaşları yüzünden akarken titremeye ve dişlerini gıcırdatmaya devam etti.

"İyi misin, *dorogaya*? Neresi acıyor?" Sesim yumuşayarak sordum. endişeyle.

Alexsei'nin kıkırdaması sessizliği bir kez daha böldü. Ona nefret dolu bir bakış attım ama o hiç etkilenmedi. Lanet olası piç.

Dikkatimi yeniden sessiz kalan Sofiya'ya verdim, sessiz hıçkırıkları her geçen an daha da acı verici bir şekilde içimi delip geçiyordu.

Dve arabayı evin önüne park eder etmez dışarı fırladım ve onu kucağıma aldım. Onu yağmurdan koruyan tek şey ceketimdi ve yanlarından geçerken muhafızlara tehditkâr bir bakış attım. İkisi de başlarını eğdi.

Hector oturma odasında uzanıyordu ama ben hızla merdivenleri çıkarken o da hemen arkamdan geldi. Sofiya'yı doğruca yatak odama taşıdım ve yavaşça yatağa yatırdım.

"Dışarıda bekle."

Hector tek kelime etmeden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ceketimi yavaşça titreyen omuzlarından çıkarıp yere attım, ardından daha çok ağlarken nemli iç çamaşırını dikkatlice çıkardım. "Şşş, benim," diye mırıldandım, onu elimden geldiğince rahatlatmaya çalışıyordum. "Ben sadece sıcak olmanı istiyorum."

Onu soyduktan sonra nazikçe kollarıma aldım ve yatağa yatırdım, üzerini battaniyeyle örttüm ve yatırdım.

Hector'u çağırdım. Odaya tekrar girdi ve çantasını yatağın yanında yere koydu.

Onu muayene ettikçe hayal kırıklığım artıyordu. Gözlerine ışık tutarak kalp atışlarını ve tansiyonunu kontrol etmesini endişeyle izledim. Odada bir ileri bir geri volta atıyor, bitirmesini beklerken yumruklarımı iki yanımda sıkıca kenetliyordum.

Marina az önce ölüm fermanını imzalamıştı. Onu gördüğüm an, bir metre altında olacaktı.

"Şokta ama fiziksel olarak iyi durumda. Kalp atışı ve tansiyonu sabit ama ciğerlerinde biraz su olabilir," dedi Hector, ciddi bir ifadeyle bana bakarak, sesi sakın ve profesyoneldi.

Sözleri içime işledikçe hayal kırıklığım eridi ve rahat bir nefes aldım.

Hector sözlerine şöyle devam etti: "Ciğerlerindeki su için ona ilaç ve uyumasına yardımcı olacak bir şey vereceğim. Birkaç gün dinlenmeli.

tamamen
iyileşir."
"Güzel."

Malzemelerini topladı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Sofiya'nın yanına oturdum, nazıkçe elini tuttum, başparmağımla avucunun üzerinde çizgiler çizdim. Öne doğru eğilerek alnına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Artık güvendesin," diye fısıldadım ayağa kalkmadan önce. Burada kalamazdım.

Ona her bakışım suçluluk duygumu artırıyordu. Hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Temiz kıyafetlerimi aldım ve duşa girdim. Ilık su kaslarımı rahatlattı ama Sofiya'nın düşünceleri aklımdan çıkmıyordu. Ay ışığının aydınlattığı karanlık göldeki görüntüsü bana işkence ediyordu.

Duş aldıktan sonra hızla giyindim ve ceketimden silahımı aldım. Yatakta kırılğan ve savunmasız bir şekilde yatan Sofiya'ya dönüp baktığımda, içimde bir koruma hissi uyandı. Silahımı elime alarak odadan çıktım, aklım intikam düşünceleriyle doluydu.

Evin karanlık koridorlarında öfkem alev alev yanarken, sonunda Andrei ve Dimitri'nin dünyayı umursamadan uzanıp sigara içtikleri verandaya ulaştım. İkisi de beni görünce irkilerek ayağa fırladılar.

Alexsei'nin duvara yaslandığını bile fark etmemiştim, ta ki o eğlenen bir sesle "İşte kurt geliyor" diyene kadar.

Hiç vakit kaybetmeden silahımı Dimitri'nin sağ koluna doğrulttum ve tetiği çektim, ardından aynısını Andrei için yaptım. Kurşunlar onlara isabet ettiğinde irkildiler ve yüksek sesle bağıldılar.

"Bu aptal olduğun içindi."

İkisi de acı içinde kollarını tutarak geriye doğru tökezlediler. Küfürlerini ya da özürlerini duymak için etrafta dolaşmadım. Açıkçası, umurumda bile değildi. Onların yanından hışımla geçip doğruca mutfığa yöneldim ve Dasha'yı aramaya başladım. Alexsei hemen arkamdaydı, adımları benimkilerle eşleşiyordu.

"Senin kız nasıl?"

Onu görmezden geldim, aklım öfkeyle doluydu. Dasha'yı mutfakta, elinde bir fincan çayla masada otururken buldum. İçeri girdiğimde bana baktı, silahımı görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ne oldu?" diye sordu, endişesi yüzüne yansımıştı. Ona doğru yürüdüm ve silahımı kafasına doğrulttum.

"*Gde vy byli segodnya? Bugün neredeydin?*"

Silahımı Dasha'nın kafasına doğrultmuş bir şekilde orada dururken, içimde soğuk bir öfke birikti.

Evden biri ona haber vermediği sürece Marina'nın evde olmadığını bilmesine imkân yoktu. Aramızda yaşayan bir muhbir düşüncesi beni öfkeliyordu.

Varlığımın her zerresi yüksek alarmdaydı, en ufak bir provokasyonda patlamaya hazırdı.

Kimseye güvenemiyordum, yıllardır tanıdıklarına bile. Lanet olsun! Kim olabilir?

Kesin olan bir şey vardı: O sıçanın kim olduğunu bulacaktım ve bedelini ödeyeceklerdi. Onları teker teker takip edecektim ve bana karşı geldiklerine pişman olacaktı. Bu çatı altında hiçbir sıçan güvende olmayacaktı, ben görevde olduğum sürece.

"Ben, ben," diye kekeledi.

"Cevap ver bana!" Bağırardım ve tetiği çekmeye hazır bir şekilde silahı kafasına doğru daha sert bastırdım.

Dasha'nın gözleri kaçmak için etrafına bakındı ama hiçbir şey bulamadı. Kapana kısılmıştı, sesi titriyordu. "İstediğin gibi bodrumu temizledim."

"Bütün gün mü? Dasha-"

Alexsei araya girdi, kaşları çatılmıştı. "Marina Volk'un burada olmadığını nereden biliyordu?"

Dasha'nın rengi soldu. "Marina buraya mı geldi?"

"Evet, ve Sofiya'yı lanet olası donmuş bir göle itti!" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Dasha'nın gözleri dehşetle açıldı, geriye doğru tökezledi ve neredeyse yakındaki bir sandalyeye takılıyordu. "Sofiya nerede?"

Sorusunu duymazdan gelerek devam ettim: "Anlıyorsun, değil mi? Bu evde lanet bir fare var. Ve sen," silahı çenesinin altına dayadım, "burada olmadığımı bilen tek kişisin. Marina'ya haber verdin mi?"

Dasha'nın gözleri dehşetle doldu, gözyaşları sel oldu. "Hayır, yemin ederim, kimseye söylemedim. Lütfen, Volk!"

"Bana yalan söylemesen iyi edersin," diye hırladım. "Eğer bu işle bir ilgin olduğunu öğrenirsem, sefil hayatının geri kalanında pişman olmanı sağlarım."

Onu iterek, hışımla dışarı çıktım. Hemen bir içkiye ihtiyacım vardı.

Kütüphaneye doğru bir adım atarak kendime bir kadeh sek votka doldurdum ve yudumlarken yanmanın tadını çıkardım. Pelüş kanepeye uzanarak şöminenin sıcaklığının adrenalin patlamasını hafifletmesine izin verdim.

Alexsei ve Dve kısa süre sonra bana katıldılar, sessizlikleri benim kendi iç kaosumu yansıtıyordu. Ateşin önünde oturmuş, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Ama Igor'un yaklaşan gelişinin gerçekliği beni geri çekti. Nefesimin altında küfrederek ağır bir kararla boğuştum. Igor'a her şeyi anlatıp Sofiya'yı gözümün önünde öldürmesini mi izleyecektim, yoksa çenemi kapalı tutup onun güvenine ihanet mi edecektim?

Hayal kırıklığı içinde homurdandım, ikilem bunaltıcıydı.

Dve sessizliği sivri bir soruyla bozdu: "Igor yolda. Vlad ile planın ne?"

Ona karanlık bir bakış attım ve diğer her şeyin arasında onlara Vlad hakkında emir vermediğimi fark ettim. Lanet olsun. Sofiya kafamı karıştırdı ve tek düşünebildiğim onun güvenliği.

Alexsei kıkırdarak, "Bence Vlad'ı yemeğe davet etmelisin, müstakbel kayınpederinle tanışırsın," dedi ve bir puro yakıp uzun bir nefes çekti. "Çok hoş olur."

Gözlerimi devirip bir yudum daha votka içtim.

Vlad için sevimli kelimesi uygun değildi.

"Bana neden hala burada olduğunu hatırlatır mısın?"

Alexsei iç çekti. "Beni buraya sen getirdin, hatırladın mı? Sana yetişmem gereken bir uçak olduğunu söylemişim ama sen-"

"Burnunun kırılmasını istemiyorsan, kapa çeneni."

Alexsei sırtarak teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam." dedi ve purosundan uzun bir nefes daha çekerek dumanın aramızda kıvrılmasını sağladı.

Alexsei ve benim farklılıklarımız vardı ama hiçbir şey aramızdaki bağı koparamazdı. Her zaman birbirimizin arkasını kollayarak birlikte cehennemi yaşayıp geri döndük.

Onun kaybını düşünmek beni çok etkiledi.

Çocuğunu kaybetmek hiçbir ebeveynin katlanmak zorunda kalmaması gereken bir şeydi.

Yaptığı her şeye katılmasam da acısını anlıyordum. Bu asla geçmeyen bir acı.

Dve boğazını temizleyerek gerginliği bozdu. "Vlad konusunda ne yapmamızı istiyorsun?"

Düşüncelerimi toparlamak için durakladım. "Sabah bodruma getirsinler. Ben-"

"Başı dertte olan genç kızını görmeye mi gidiyorsun?" Alexsei sözümü kesti, kıkırdarken burun deliklerinden duman çıkıyordu.

Gözlerimi devirdim ve ona bir fiske attım.
Odadan çıkarken içimde bir sıkıntı kaynıyordu.
Kapıyı sessizce iterek açtığımda gözlerim hemen yatağında uyuyan Sofiya'ya takıldı. Yanağını hafifçe okşarken kalbim kabardı.
Onun yavaş ve düzenli nefes alışını izlemek beni rahatlatı.
Yavaşça soyundum, üzerimde sadece boxer şortumu bıraktım ve onunla birlikte yatağa tırmandım, onu arkadan kucakladım.
Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim, gözlerimi kapatıp uzaklara dalarken sıcaklığımı paylaştım.

Huzursuz uykumda, boynumdaki yumuşak öpücükleri ve fısıldanan aşk sözcüklerini hayal ettim. Tam derinlere dalmışken bir el omzuma dokundu ve beni uyandırdı.

Hiç düşünmeden o kişiyi yakaladım ve uykumda inleyerek boğazını sıktım.

Sofiya'nın çığlığı beni kendime getirdi.

Kalbim hızla çarpıyor, yüzümden ter damlıyordu. O olduğunu anlayınca bıraktım ve nefes nefese kaldı.

Yorganı tutarak geriye doğru sendeledi, gözleri şoktan irileşmişti.

"Kahretsin, Sofiya! Burada olduğunu unutmuşum-" diye başladım, sesim sertti.

Başını salladı, hâlâ nefesini tutuyordu, gözlerinde korku vardı. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Seni korkutmak istememiştım," diye kekeledi, kendini gizlemeye çalışarak.

Yanına oturdum ve kolumu ona doladım.

Benim gibi kokuyordu ve bir yanımdan hoşlanıyordu.

Başını öptüm. "Asla... Ben sadece... Senin başka biri olduğunu düşünmüştüm."

Bana doğru eğildi, vücudu hafifçe titriyordu. "Sorun yok," diye tekrarladı. "Öyle demek istemediğini biliyorum."

Başparmağımla nazikçe çenesini kaldırdım ve onu usulca öpmeden önce gözleriyle buluştum. Ben onun uzun, siyah, yumuşak saçlarını okşarken o gözlerini kapadı ve mırıldandı.

Parmak uçlarımı saçlarında gezdirmekten ve alından öpmekten kendimi alamadım.

"Nasıl hissediyorsun?" Fısıldadım, dudaklarım onunkilere değdi. Yorganı daha sıkı kavradı, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuştu. "Neren acıyor?"

Başını salladı, gözlerinde yaşlar vardı. "Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Sadece biraz sarsıldım."

"Çok özür dilerim, Sofiya. Marina için, her şey için."

Hafifçe gülümsedi, elini boynuma doladı ve beni kendine çekti.

Dudakları hevesle benimkilerle buluştu, dili nazıkçe giriş arıyordu. Dili ağzımın içine doğru ilerlerken inledim.

Onu daha yakına çektim, öpücüğü derinleştirdim ve ağzını keşfettim. Tırnakları kafa derime batıyor, usulca inlerken tüylerim diken diken oluyordu.

Çölde su bulan bir adam gibi doyamıyordum. Ama ben ne kadar devam etmek istesem de onun dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Durmaliyız bebeğim," diye fısıldadım nefes nefese dudaklarına, burnum onunkine değiyordu.

Gözlerinin içine baktığımda, yanaklarındaki küçük takımyıldızları andıran üç güzellik işaretinde kayboldum. O kadar büyüleyiciydiler ki dudaklarım ve parmaklarımla her ayrıntıyı keşfetmek istedim.

Eğildim, her birini usulca öptüm.

Yorganı bıraktı, göğsünü göğsüme bastırdı ve vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderdi. Elleri omuzlarımda ve sırtımda gezindi ve dudaklarını boynuma bastırdı.

"Sana ihtiyacım var Volk" diye fısıldarken sıcak nefesinin kulağımı gıdıkladığını hissettim.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, sessizce onu becermem için yalvarıyordu.

Gözlerindeki ham arzu, karşı koymayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

"Benim de sana her şeyden çok ihtiyacım var," dedim sesim kısık ve boğuk bir şekilde. "Ama yapamayız. Dinlenmen gerek."

Başını salladı ve üzerime çıktı, ay ışığı çıplak vücudunun her kıvrımını aydınlatıyordu.

Dolgun göğüsleri, pürüzsüz teni ve geniş kalçaları onu yarattığı için Tanrı'ya şükretmeme neden oldu.

Kendini üzerimde konumlandırı, sıcaklığı ve ıslaklığı bana daha sert baskı yapıyordu.

Kalçalarını kavradım, onu itmek istedim ama tırnaklarını omuzlarıma geçirdi ve bana sürtünmeye devam etti.

Kontrolümü kaybetmenin eşiğindeydim.

Daha hızlı hareket etti, uzun saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Nefesimi kesti ve parmak eklemlerim kalçalarına saplanıp onu kendime daha çok çekerken kısık bir hırıltı çıkardım.

Nefes alış verişi hızlandı, göğsü ve yanakları pembe bir allıkla renklendi.

Sikeyim.

Boşalacak.

Hızlı bir hareketle onu kabaca yakaladım ve yatağa yatırdım, onu şiddetle öperken üzerinde yükseldim.

"Hiç dinlemiyorsun, değil mi?" Sırıttım.

Başını salladı, gözleri kapalıydı, bana sürtünmeye çalışıyordu.

"Sana söylediğimde boşalacaksın," dedim, bacaklarını ayırdım ve yüzümü aralarına gömdüm, klitorisini aklıkla yalamadan önce kokusunu içime çektim.

Onu yuttum, adımı haykırırken vücudunun gerildiğini hissettim ve başımı daha derine zorladım. Elleri saçlarıma dolanıyor, kalçaları kontrolsüz bir şekilde ağzıma doğru savrulurken beni daha da yakınımaya çekiyordu. Dilimle klitorisinin üzerinde desenler çizdim, tadının tadını çıkardım ve nefes alışlarının ve inlemelerinin tadını çıkardım.

Dilim klitorisi üzerinde çalışmaya devam ederken, iki parmağımı içine soktum, tatlı noktasına vurmak için onları kıvırdım.

İnlemeleri daha da yükseldi, sınıra yaklaştıkça vücudu titriyordu.

"Hadi Sofiya, benim için boşal," diye inledim onun hassas etine karşı.

Öyle yaptı, orgazmı vücudunu parçaladı ve onu altımda titretti.

Uzaklaştım ve gözlerinin içine baktım, parmaklarım hala içine gömülüydü. Onu.

Onungözler vardı sırlı ile memnuniyet, onu vücut titriyor ve Terden parlıyordu.

Nefes almaya çalışırken göğsü kabardı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Ağzımı sildim ve onu öpmek için yukarı tırmandım. Tadı benimki gibiydi.

Onaylamasını istiyorum.

"*Skazhi eto, söyle*" dedim, sesim kısıktı. "Benim olduğunu söyle."

Gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Ben seninim Volk," diye fısıldadı usulca. "Lütfen, al beni. Seni içimde istiyorum."

Siktir, hayır. Kendime gelip buna bir son vermeliydim.

Başımı sallayarak elimi çenemde gezdirdim ve ona duyduğum karşı konulmaz arzuyu bastırmaya çalıştım. "Hayır. Seni bir kez becerdim mi, artık geri dönüşü yok."

Başını salladı, ellerimi tutup göğsüne yerleştirdi, sertleşmiş meme uçları avuçlarıma bastırıyordu. "Biliyorum. Sana ihtiyacım var, Volk."

Sözleri zihnimde yankılandı ve kötü düşüncelerden oluşan bir fırtınayı ateşledi. Yoğun çekim, açlık, hepsi çok tüketkendi.

Ama ikimizi de kaçınılmaz sonuçlardan korumaya çalışarak buna karşı savaştım.

Gözlerinde herhangi bir şüphe ya da tereddüt belirtisi aradım, sadece dizginlenemez bir şehvet ve sarsılmaz bir kesinlik buldum.

Bir yanımda pes etmek, bırakıp teslim olmak için çılgılık atıyordu.

Başka bir parçam ise kontrolü kaybetmekten korkarak şiddetle direndi.

Yüzümü nazıkçe kavradı ve kendi yüzüne doğru eğdi. Dudaklarımız kalbimi hızlandıran yumuşak, kalıcı bir öpücükle buluştu.

Hafifçe geri çekilirken sıcak nefesi dudaklarımı okşadı ve "Lütfen Volk" diye fısıldadı.

Kahretsin, o anda tüm çekincelerim eriyip gitti.

Bizi korumak, onu reddetmek istedim ama kahretsin, gözlerindeki ateş içimdeki yanan ihtiyaçla eşleşiyordu.

Daha fazla kendimi tutamadım.

Onu benim yapmam gerekiyordu.

"Siktir," diye homurdandım ve onu yüzüstü çevirmeye başladım. Hazırlıksız yakalandığı için şaşkın bir çılgılık attı.

"Beni deli ediyorsun, *dorogaya*."

Saçlarını kavradım, dudaklarım kulağını bulurken kendimi ona doğru bastırdım.

Kulak memesini alaycı bir şekilde kemirirken, öpücüklerimi boynundan aşağı doğru takip ettim.

Sonra boğazını sıkıca kavradım ve parmaklarımı yumuşak tenine batırdım.

"Sert ve kaba mı yoksa tatlı ve yavaş mı becerilmek istersin?"

"Nasıl istersen," diye soluk soluğa bağırdı, sertleşmiş aletimi kıkırına bastırıp kendimi ona sürttüğümde.

Saçlarını ve boynunu serbest bırakarak, "Dört ayak üzerine yat," dedim.

Hevesle, kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine indirerek itaat etti.

Hiç vakit kaybetmeden dilimi pürüzsüz sırtının kıvrımlarında gezdirdim ve teninin tadını çıkardım. Bir elimle kalçasını kavrarken diğer elimle meme ucunu okşuyor ve verdiği tepkiyi seviyordum.

Sırtının küçük kısmına ulaştığımda, nazikçe ısılmaktan kendimi alamadım.

Dikkatimi kışının hemen üzerindeki baştan çıkarıcı gamzelere kaydırduğımda dudaklarımda muzip bir sırıtiş belirdi. O kışkırtıcı eti öptüm, emdim ve nazikçe dişledim, inlemelerinin keyifli melodisinden keyif aldım.

Ama bu yeterli değildi.

Dudaklarım ve dilim aşağılarda geziniyor, onun dayanılmaz vücudunun her santimini işaretliyordu.

Göt.

Birden elimi sertçe indirdim ve bir tanesine sağlam bir tokat attım.

Yanak.

Nefes nefese kaldı ama kısa süre sonra ağzından birkaç inilti çıktı.

Yanakları pembeleşince, ona tekrar şaplak attım, bu sefer daha sertti.

"Hoşuna gitti mi?" Onun hassas tenine masaj yaparak ve sert bir tokat daha atarak alay ettim.

Uyarılmış olduğu her halinden belliydi, ıslaklığı parlıyor ve kalçalarından aşağı süzülüyordu.

Başımı açılmış yanaklarının arasına bırakarak, daha iyi erişebilmek için ellerimle yanaklarını ayırdım.

Hevesle dilimi narin kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirdim.

"Tadın çok güzel," diye fısıldadım. "Sana doyamıyorum." Devam ettim, dilimle onu yuttum, onu çılgına çevirdim.

Altımda kıvranıyor, gittikçe daha yüksek sesle inliyor, parmaklarımı derinlere daldırduğımda tatlı suları parmaklarımı kaplıyor, etrafımda sıkıldığını hissediyordu.

O yaklaştıkça, onu ters çevirdim ve göğüslerinin sallanmasını sağladım. Her iki meme ucunu da yaladım ve ısırdım.

Bir an bile kaybetmeden boxerımı çıkardım ve çekmecede prezervatif aradım.

Sonunda bir tane bulup yırtarak açtığımda ve ona ihtiyacı olanı vermeye hazır bir şekilde ağrıyan uzunluğumun üzerine hızla yuvarladığımda oda arzuyla uğuldadı.

Onun içinde olmak için sabırsızlanıyordum. "Hiç seks yapmadım."

Vücudum sanki Antarktika'nın dondurucu suyunda ıslanmış gibi kaskatı kesildi.

İçimde duygular çalkalandı-şok, öfke, inançsızlık.

Bana söylemeden bu kadar ileri gitmeme nasıl izin verdi?

Uzun zaman önce ilk öpücüğü olmam için bana yalvardığında, benimle oyun oynadığını düşünmüştüm. Ama sanırım yanılmışım.

Çenemi sıktım, her şeyi anlamaya çalışıyordum.

Gözlerimiz buluştuğunda, onun gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm.

Rahatsızca kıpırdandı, yanakları kızardı. "Kendimi hiç hazır hissetmedim... bilirsin, aslında biriyle seks yapmaya," diye itiraf etti, sesi tereddütle kesildi.

İçimde hayal kırıklığı ve inançsızlık karışımı bir hisle acı bir kahkaha attım.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedim alaycı bir tavırla. "Diğer tüm erkeklere karşı tereddütlüydün, ama bir şekilde benimle rahat hissediyorsun?" Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Senin onun kızı olmadığını bile bilmeyen, berbat, budala sahte baban yüzünden seni kaçırın adamla mı?"

Durumun saçmalığını kesinlikle komik bulmaktan kendimi alamadım.

Bana göğsümde bir delik açabilecek ölümcül bir bakış fırlatırken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Biliyor musun? Siktir git!" diye tükürdü. "Ya beni becer ya da gitmeme izin ver."

Lanet olsun.

Öfkelendiğinde daha da güzeldi, çatık kaşları ve hafifçe büzülmüş dudakları inanılmaz derecede seksiydi.

Her iki elini de avuçlarımın içine alarak başının üzerinde sabitledim ve göğsünün hızla inip kalktığını hissettim.

"Merak etme, *dorogaya*. Seni öyle güzel becereceğim ki tüm bu bekleyişe değecek," diye fısıldadım dudaklarına, yüzüme muzip bir sırıtış yayıldı.

Gözleri benimkilerle buluştu, utangaç ve heyecanlıydı.

Elini nazikçe tuttum ve zonklayan sikime doğru götürdüm.

Parmaklarını geçici olarak uzunluğu boyunca gezdirdi, beni neredeyse çıldırtacak nazik vuruşlarla alay etti.

Acı dolu bir kıkırdama çıkardım. "Ben camdan yapılmadım, bebeğim."

İstediyimi anlayınca utangaç bir şekilde başını salladı, alt dudağını ısırdı ve elini sikime dolayarak sert, lezzetli bir vuruş yaptı.

Dudaklarımız kavurucu bir öpücükle buluştu ve doğrudan merkezime bir zevk dalgası gönderdi.

Ellerim serbestken, hevesle göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımlarını izledim. Dudaklarım da onu takip ederek çene çizgisi boyunca ve boynundan aşağıya doğru ateşli öpücükler bıraktı.

"Seni ne kadar arzuladığımı tahmin bile edemezsin," diye itiraf ettim. "Her santimini hissetmek, sana tamamen sahip olmak için."

Dizimle bacaklarını nazikçe ayırdım ve klitorisiyle alay ederek uzunluğumu amına doğru yönlendirdim. Daha iyi görebilmek için kendini kollarının üzerine kaldırdı.

"Hazır ol," dedim göz kırparak, sikimi yavaşça içine sokmadan önce, dudaklarımdan alçak sesle bir küfür kaçtı.

İçine girdiğimde hafifçe irkildi ve gözlerini bana kilitledi.

O kadar güzel görünüyordu ki o an keşke bir fotoğraf makinem olsaydı da onu yakalayıp her yere yanımda götürebilseydim diye düşündüm.

İnleyerek, aletimin yarısı içine girene kadar daha fazla ittim, duvarlarının etrafımda sıkıldığını hissettim.

"*Siktir*. Çok sıkısın," diye fısıldadım, parmağımı klitorisine bastırdım ve herhangi bir rahatsızlığı hafifletmek için daire çizdim.

Başını arkaya yatırdı ve derin derin inledi.

"*Ty v poryadke?*" Daha derine ve daha sert girmemek için kendimi kontrol etmeye çalışarak sordum. "*İyi misin?*"

Hızlıca başını salladı ve tereddüt etmeden, kollarımı başının iki yanına koyarak sertçe içine girdim.

Tırnaklarını omuzlarıma geçirirken dudaklarından bir çığlık kaçtı.

Hevesle meme uçlarını yaladım ve öptüm, dilimi etraflarında döndürdüm ve göğüslerinde küçük aşk ısırıkları bıraktım. Parmakları saçlarıma dolandı, dudaklarımız birbirine çarparken beni ona doğru çekti.

Öpüşmemiz vahşi ve aççaydı, sanki ona doyamıyordum, sanki hayatta kalmak için ihtiyacım olan lanet oksijen oydu.

Endişeyle fısıldadı, "Artık hareket etmeye başlayabilirsiniz." "Emin misin?"

Başını salladı.

Ona karşı sürtünmeye başladım, endişesini hafifletmek için pelvisimle klitorisini ovuşturdum.

Yavaşça bir santim geri çekildim ve tekrar içine girdim.

Gözlerini kapadı ve dudaklarını aralayarak sessiz bir ses çıkardı.

Hareketi tekrarladım, her seferinde daha derine ve biraz daha hızlı ittim, duvarlarının gevşediğini hissettim. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve usulca inledi.

Sonra daha sert ittim, dudaklarını yalayıp ısırırken elimi boğazına g ö t ü r d ü m .

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledim dudaklarına karşı. Daha hızlı itmeye başladım, saçlarını kavradım, alınlarımız birbirine bastırdı.

"Oh V-volk," diye inledi, elleri sırtımı tırmalıyor ve kalçalarımı kavrayarak beni daha derine itiyordu. "Daha sert, lütfen."

Yakınına eğilerek kulağına fısıldadım, "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Kalçalarını sıkıca kavrayarak kendimi biraz yukarı kaldırdım, açlığımı serbest bırakmaya hazırdım.

Tek ve güçlü bir hamleyle içine daldım ve onu acımasızca dövdüm.

Göğüsleri çılgınca zıplıyor, çılgınlıkları beni daha da çılgına çeviriyordu.

Kollarıma yapıştı, zevkin içinde kayboldu, benimle senkronize hareket ediyordu. "Sikimi çok iyi alıyorsun," diye inledim, aklımı kaçırmıştım.

Bacaklarını kaldırıp kendimi onun içinde daha derine yerleştirdiğimde, kollarım başının yanında uyluklarını desteklerken, memnuniyetle bir nefes verdi.

Bu açı daha da derine itmemi sağladı, her hareketinde tüm vücudunun titrediğini hissettim.

Terden sıırıslıklam olmuş bedenlerimiz birbirine yapıştı, a r a m ı z d a k i sıcaklık anı daha da güzelleştirdi.

"Adımı söyle," diye hırladım. "İyi bir sürtük ol, herkes seni kimin becerdiğini bilsin."

Başını çevirdi ve yastığı ısırdı. "Aman Tanrım, *Volk*," diyerek yastığı tekrar ısırdı.

"Kim beceriyor?" Onu doruk noktasına yakın hissederek tekrarladım.

Elimi boğazına doladığımda "V-Volk," diye haykırdı. "Aferin kızıma," diye burnundan öptüm. "Çok iyi bir kız."

"Ben- ben-" diye nefes aldı, yüzü hafif bir kırmızı tonundaydı. "Ben- ben- ben-..." dudaklarını büzerek inledi, dudaklarından son bir inilti çıktı ve benim adım son bir kez dudaklarından döküldü.

Pelvisimi klitorisine doğru sürtmeye devam ettim, amının sikimin etrafında zonkladığını hissettim.

Gözleri kapalıydı, dudaklarından sıkı nefesler kaçıyordu, yüzünde mutlu bir gülümseme v a r d ı .

"Seninle işim henüz bitmedi. Dizlerinin üzerine çök," diye emrettim, aletim hâlâ sertleşmişken ayağa kalktım ve onu yatağın kenarına getirdim. "Önümde diz çök."

İtaat etti, sabırla bana baktı.

Başparmağımla yanağını okşadım ve alt dudağının üzerinde durdum.

Sikimi kavradı, birkaç kez pompaladı ve prezervatifi bir kenara attı.

Yaklaştım ve sikimi dudaklarına sürtmeye başladım. "Em onu."

Ofladı, dilini çıkardı ve ucumu yaladı, dilini etrafında dolaştırdı ve ön spermimin tadını çıkardı. Ellerinden biri taşaklarımı kavrarken, ben de daha iyi görebilmek için saçlarını at kuyruğu şeklinde topladım.

"Ağzını aç."

Yaptı ve içeri girdim, aletimin boğazının arkasına dokunduğunu hissettim.

"Kahretsin, *Ya mechtal o tebe v takom vide uzhe chertovy nedeli, Ben oldum*

Haftalardır seni böyle hayal ediyordum." Ağzına daha hızlı girmeye başladım.

"Boğazını rahatlat," dedim, yüzüne düşen gözyaşlarını parmak uçlarımla silerek.

Ağzı harikalar yarattı, ama beni geri iterken gözlerimi açık tuttum, taşaklarımı emmeden ve sikimi daha hızlı pompalamadan önce beni yukarı ve aşağı yaladı.

"Siktir, çok iyi gidiyorsun."

Gerçek, fantezilerimden on kat daha iyiydi.

"Nereye gelmemi istiyorsun?" Saçlarını çekiştirip yüzünü kaldırdım.

"Göğüslerine mi?"

Meme uçlarını çimdikledim ve hevesle başını

salladı. "Bunun için yalvar o zaman," diye

sırıttım.

Sikimi yavaşça yaladı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Lütfen, göğsüme boşal."

"Siktir," diye inledim, doruğun eşiğindeydim. "Uzan."

Çabucak uzandı, kollarını dayadı, dudağını ısırırken beni izliyordu. Üstüne çıktım, beline sarıldım ve göğüslerine bırakmadan önce sikimi birkaç kez hızlıca pompaladım. Memnuniyetle mırıldandı ve ben de parmağımla döllerimin izini sürerek dudaklarına sürdüm. İçgüdüsel olarak onu yaladı.

Ne kadar iyi bir kız.

Tekrar sertleştiğimi hissedebiliyordum.

"Tadım nasıl?" Fısıldadım, saçlarını nazikçe geriye doğru taradım ve onu daha yakına çektim.

"Güzel," diye mırıldandı usulca, parmaklarını saçlarımda gezdirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Senin kadar iyi değil."

Dudaklarına nazik bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktım ve elimi uzatarak sessizce onu bana katılmaya davet ettim.

Bir an duraksadı, elime bir belirsizlik ifadesiyle baktı.

Endişeyle ona seslendim ama hafifçe arkasını dönüp oturdu ve yorganı omuzlarına kadar çekti.

"Neyin var?" Yumuşak bir sesle sordum, sesim gerçek bir endişeyle doluydu.

Lanet olsun, daha önce neredeyse boğuluyordu ve onu bir mağara adamı gibi kabaca becerdim.

Volk, sen aptalsın!

Usulca iç çekti, nihayet bakışlarımla buluştuğunda gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldadı, sesi hafifçe titriyordu.

Usulca ağlarken ona sarıldım, sırtını hafifçe ovarken yatıştırıcı sözler mırıldandım. "Sorun yok," diye fısıldadım, gözyaşlarının sıcaklığını göğsümde hissediyordum. Ama o başını salladı.

"Yapmamalıydık... Yapmamalıydım..."

Onu rahatlatmak umuduyla adını fısıldadım ama aniden geri çekildi ve yorganı sıkıca kavradı.

"Özür dilerim, ben sadece... bunalmış durumdayım," diye nefes verdi. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var, lütfen. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Arzularımla haftalarca savaştıktan sonra, her gün beni tüketen özleme karşı bir mücadele, onun isteği reddedilmiş gibi hissettirdi. Gerçekliğin ağırlığı üzerime çökerken, kendimle savaştım. Daha fazlasını istiyordum ama Igor'a olan sadakatim beni engelliyordu.

Görünüşümü korumak zorundaydım, her şey yüzeyselmış gibi davranıyordum. Ruhum onunkini arzulamıyormuş gibi davranıyordum.

"Peki," dedim sessizce. "Ama u n u t m a , bu lanet evdeki herkes seni becermem için bana yalvardığını duydu."

Acım havayı kirletiyor, hissettiğim incinme ve aşağılanmayı yansıtıyordu.

Yaralı bir çocuk gibi s a l d ı r d ı m , onu incittim çünkü onun reddi beni yaraladı.

Sessizce başını salladı, dudaklarını büzdü ve ayağa kalktı, uzaklaşırken yorganına sarıldı.

Gidişini izledim, kapı arkasından kapanana kadar gözlerim ona kilitlendi. Onu.

Hayal kırıklığı ve pişmanlık içimde dönüp dururken yüzümü Yastığı, kokusu aklımdan çıkmıyor, görüntüsü zihnime kazınıyor.

Sofiya, bana ne yaptın böyle?

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ

"Aşka bir kez daha ve her zaman bir kez daha güvenmek için yeterli cesarete sahip olun."
- Maya Angelou

Sofiya

"Sana yeni giysiler getirdim," dedi yumuşak bir sesle, elindeki bohçayı havaya kaldırarak.

Yastığıma doğru mırıldandım ve yatakta bana katılmasını işaret ettim.
Pencereden süzülen güneş ışığı tenime hafif bir sıcaklık yayıyordu.
Yağmur nihayet durmuş, odada sessiz bir sakinlik bırakmıştı.
Yorganı kendime doğru çekerek kemiklerime kadar işleyen soğuğu engellemeye çalıştım.

Uyku bütün gece benden kaçtı.
Ona teslim olduktan, yaptığı her şeye rağmen bana sahip olmasına izin verdikten sonra utanç ve pişmanlık kasırgası içinde Volk'un yatak odasından kaçmıştım.

Duygusal çöküşüme tanık olmasını istemediğim için kaçtım. Benim hatam olduğunu biliyordum, benimle seks yapması için ona yalvarmıştım.

Neredeyse ölmek üzereyken, bağlanmış hissetmeye, sıcaklık hissetmeye ihtiyacım vardı ve iyi hissetmeme yardımcı olduğu için minnettardım.

Ama utanıyordum.

Ona bu kadar çaresizce ihtiyaç duyduğum için, yaptığı her şeye rağmen kalbim hala onun adını çağırıyor için utanıyordum.

Saatlerce dönüp durdum, bir yanım orada olup beni sıkıca tutmasını diledi.

Ama gerçekler çok sert vurdu.

Bugün benim ölüm günümde ve Volk bu karmaşada bir rol oynadı.

Dasha elinde giysilerle yaklaştı, yanıma otururken yatağı hafifçe batırdı.

Tek kelime etmeden uzanıp koluma hafifçe dokunarak sessiz bir destek sundu.

Bakışlarını belli belirsiz bir gülümsemeyle karşıladım.

O anda kelimeler acımın derinliğini ifade etmekte yetersiz kalıyordu. Bazen sessizlik kelimelerin anlatabileceğinden daha yüksek sesle konuşur.

Gözleri yumuşadığında, Dasha'nın kalbimdeki acıyı anladığını söyleyebilirdim.

Kendimi tutma çabalarımına rağmen gözyaşlarım kabardı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Sahte bir iyimserlik sunmadı; bunun yerine elimi kendi elinin içinde tuttu.

"Hazırlanman gerek," dedi usulca, saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. Dokunuşu rahatlatıcı ve tanıdıktı, tıpkı evim gibiydi. "Igor akşam yemeğine kadar burada olacak."

Yanağını nazikçe okşayarak, "Korkuyor musun?" diye sordum. Başını hafifçe salladı, kırılganlığı parlıyordu.

Hiç tereddüt etmeden beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum Sofiya," diye fısıldadı, sesi sevgi ve endişeyle doluydu. "Her şey için özür dilerim."

Umutsuzca ona sarıldım.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve taze ahududuları andıran tatlı kokusunu içime çektim. Bu bana onun en muhteşem ahududulu turtayı yaptığı zamanı hatırlattı. Ona en az onun kadar güzel koktuğunu ve görüldüğünü söyledim ve ikimiz de kulaktan kulağa sırttık. O zamanlar sadece on dört yaşındaydım.

Birbirimize sımsıkı sarıldığımız o kısacık anda zaman durmuş gibiydi.

Sanki kendi küçük baloncuğumuzun içindeydik ve kendimizi yaklaşan kaostan koruyorduk.

Birdenbire kapı çalındı ve anımız mahvoldu.

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek, isteksizce birbirimizi bıraktık ve beklenmedik ziyaretçiyle yüzleşmek için döndük.

Kapıya rahatça yaslanmış uzun boylu bir adam duruyordu, rahatlıkla 1.80 ya da 1.90 boylarında, koyu sarı saçları ve beni büyüleyen delici mavi gözleri vardı - şimdiye kadar gördüklerimin en mavisiydi. Kendine güveni tamdı, sanki buranın sahibiymiş gibi kollarını kavuşturmuştu.

"Güzel sohbetinizi bölmek istemezdim hanımlar," diye kıkırdadı burnunu kırıştırarak. "Ama Volk'un küçük prensesiyle biraz konuşmak istiyorum."

Kaşlarını çatıttı, merakım daha da arttı. "Peki sen kimsin?"

Doğruldu, muzipçe sırıttı ve bir kaşını kaldırdı. "Sadece babanın eski bir arkadaşı," diye şakacı bir şekilde cevap verdi. "Şey, gerçek Bir tane tabii ki," diye ekledi göz kırparak.

"Onu rahat bırak, Alexsei," diye tersledi Dasha, giysileri yatağın üzerine bıraktı ve gitmesini işaret etti.

Başını salladı, bana göz kırptı ve çıktı.

"Merak etme, sana zarar vermez," diye fısıldadı, elini kapıya dayayarak. "Eskiden Volk'un yakın arkadaşıydı."

"Eskiden mi?" Ben sordum.

Alexsei'nin niyetleri ve Volk'a ihaneti hakkındaki sorular beni merak ve şüphe içinde bıraktı.

"Evet," diye cevap verdi hafif bir gülümsemeyle. "Ona ihanet etti ve Vlad için çalışmaya başladı."

Elini kapı tokmağına dayayarak durakladı ve gözlerinde endişeyle bana döndü.

"Volk bana dün neler olduğunu anlattı." Yüzü solgunlaştı. "Sen iyi misin?"

Dasha'ya baktım, bir an için hazırlıksız yakalanmışım.

Dün geceye dair anılar canlandı; donmuş su, panik.

Onların yanı sıra, Volk'un elleri, ağzı ve tenime değen sert sözleri.

Kafa karışıklığı düşüncelerimi bulandırdı. Göl olayından mı yoksa Volk'la geçirdiğim gecedен mi bahsediyordu? Hayır. Marina'dan bahsediyor olmalı.

"Ah, evet, sanırım iyiyim," diye cevap verdim, sesim titriyordu. "Bu... korkutucuydu.

Ama ben iyiyim."

Dasha'nın endişesi derinleşti, yüzü hafifçe soldu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, evet, iyiyim," dedim, inandırıcılıktan yoksun bir şekilde. "Sadece biraz şok oldum sanırım."

"Gerçekten üzgünüm Sofiya," diye fısıldadı pişmanlıkla dolu bir sesle. "Seninle kalmalıydım. Tanrıya şükür Volk seni kurtarmak için oradaydı."

Sertçe yutkundum, boğazım düğümlendi. "Evet. Tanrı'ya şükür." O beni kurtardı ve ben onu kullandım.

Hangi yükün daha ağır olduğuna karar veremiyordum. Onun kurtarması beni Igor'un ellerine teslim ederken, kendi yaptıklarım kalbimi parçalıyordu.

Dasha burnunu çekerek bir damla gözyaşını sildi. "Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

"Bunu atlatacağız, Dasha," diye iç geçirdim, kendi kelimelerimden emin değildim.

Başını sallayıp sessizce ayrıldıktan sonra, uykusuz gecemden sıyrılıp kalkmak için güç topladım.

Duşa girdiğimde, ılık su kalan pişmanlıklarımı yıkadı. Yumuşak bir havluya sarınarak gri keten gömleğimi ve pantolonumu giydim.

Dasha getirdi.

Nemli saçlarım sırtımdan aşağı dökülürken, çıplak ayaklarımla koridorda hafifçe ilerleyerek dışarı çıktım.

Merak ve endişe kalbimi sıkıştırarak beni Volk'un kapısının önünde duraklamaya itti. Kulağımı kapıya dayadım ama hiçbir şey duymadım.

Nerede o?

İçimi bir hayal kırıklığı kapladı ama yine de damarlarımda bir rahatlama hissettim.

Ağır bir iç çekişle koridorda ilerlemeye devam ettim.

Oturma odasına girdiğimde Alexsei'yi bir elinde kahve fincanı, kadife bir sandalyede rahatça otururken buldum.

Kaşları çatılmıştı, derin düşüncelere dalmıştı.

Beni fark ettiğinde dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Kusura bakma prenses, bu sabah sadece sen ve ben varız," diye söylendi, kahvesini kayıtsızca yudumlarken. "Volk annenle birlikte büyük aile buluşması için hazırlık yapıyor."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve içimde o kendini beğenmiş ifadeyi yakışıklı suratından silip atmak için açıklanamaz bir dürtü uyandı.

"O zaman neden buradasın? Doğru ya, hain kendi kışını kurtarmak için sürünerek geri geldi," diye kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim.

Bir kahkaha patlattı, fincanını yere bıraktı ve kendini tutamayarak karnını tuttu.

Kahkahalar arasında "Şimdi anlıyorum," demeyi başardı. Şaşkınlık içimde kabardı. "Neyi anladın?"

Sonunda soğukkanlılığını yeniden kazanarak gözünün kenarındaki bir damla yaşı sildi.

"Volk'un tarif ettiği kadar ateşlisin," diye kıkırdadı ve başını salladı. "Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

Kollarımı kavuştururken içimde kızgınlık birbirine karıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sandalyesinde geriye yaslanırken gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Hadi ama Sofiya. Aptal numarası yapma. Volk ilk günden beri sana deli gibi aşık."

Ne?

"Bu... mümkün değil. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Ayrıca, bu seni hiç ilgilendirmez."

"Hmm," diye düşündü ve fincanını dudaklarına götürürken başını salladı. "Oturun."

Masanın diğer ucuna doğru ilerledim ve papatya çayı ile reçel ve tereyağı sürülmüş ekmeğin cezbedici kokusundan etkilenerek karşısına oturdum.

Midem homurdanarak bana önceki günkü açlığımı hatırlattı.

Bir dilim ekmek aldım, üzerine tereyağı ve çilek reçeli sürdüm ve büyük bir ısırık aldım. Tatlar dilimin üzerinde dans ediyordu ve elimde olmadan memnun bir mırıltı çıkardım.

Alexsei sırtarak beni izledi, mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Yemekten nasıl keyif alacağını iyi biliyorsun," dedi şakacı bir alaycılıkla.

Omuz silktim, ağzım hâlâ ekmekle doluydu. "Yemek hayatın basit zevklerinden biridir."

Kahvesini yudumlarken kıkırdadı. "Buna itiraz edemem."

Kahvaltılarımıza odaklanırken aramıza sessizlik yerleşti.

Odada çatal bıçak sesleri ve ara sıra yudumlama sesleri duyuluyordu.

Sonunda merakım beni yenmeyi başardı.

Ekmeğin son lokmasını da yuttuktan sonra öne doğru eğildim. "Peki, ne istiyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı, dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. "Pekâlâ prenses, sizinle paylaşacak ilginç bir şeyim var." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Ama önce bana Rusya'da geçirdiğin zamanı anlat. Manzarayı beğendiniz mi?" Odanın etrafını işaret etti.

Çay bardağını dudaklarıma götürdüm ve sıcaklığın tadını çıkardım. "İsteğiniz dışında tutulduğunuzda görecektir pek bir şey yok."

Alay etti ve öne doğru eğilerek elini çenesine dayadı. Diğer eli tereyağı bıçağıyla oynayarak kenarlarında geziniyordu.

İfadesindeki eğlence kayboldu ve yerini daha ciddi bir bakış aldı. Gözleri bir sonraki sözlerini düşünerek yüzümü aradı.

"Bu gece gidiyorsun," dedi telefonu bir mesajla çalarken. Bakışlarını bana çevirmeden önce hızla bir yanıt yazdı.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Parçalar yavaş yavaş zihnimde bir araya gelmeye başladı.

Volk benim için bir karar vermişti. Gitmemi, Amerika'ya dönmemi istiyordu.

Bunu Alexsei'den duymak şok ediciydi ama bir şekilde anlamlıydı.

Gözlerimi kırıştırdım, bilgiyi sindirmeye çalışıyordum. "Volk beni geri götürmeni mi istedi?"

Alexsei başıyla onayladı, ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü.

Sırtı bana dönük bir şekilde, ötesindeki kış manzarasına baktı.

Yağmur karı yıkamış, bahçede çamurlu bir karmaşa bırakmıştı.

Merakım artarak bakışlarını takip ettim.

Bir parçam, her şeyin sadece bir oyun olması ihtimaline karşı fazla heyecanlanmak istemedi.

Ya

lan "Da," diye cevap verdi rahatça, hala sırtı bana dönüktü.

. Cebinden bir paket sigara çıkardı, birini yaktı ve bir nefes çekti.

uzun süre sürüklendi, bakışları dışarıdaki ormana odaklandı.

Arkasını dönerek pencereye yaslandı, ifadesi nötrdü. "Igor bu gece her şeyi öğrenecek," dedi, sigarasından bir nefes daha çekerek.

sigarası. "Ama Volk gitmeni istiyor. Senin ölmeyi hak etmediğini düşünüyor." Sigarasını parmaklarının arasında tutarak dumanını dışarı verdi. "Bu arada ben buna katılmıyorum. Alınmak yok."

Yüksek sesle alay ettim, sesim şok doluydu.

Titreyen bir elle yüzümden birkaç tutam saçı uzaklaştırdım, gözyaşlarım kaçma tehlikesi geçirirken boğazım düğümlendi.

"Tüm bu olanlarda ben masumum. Başkalarının hataları yüzünden ölmeyi hak etmiyorum."

"Yaptığın hata Vlad ve Victoria'nın çocuğu olarak doğmaktı," dedi umursamaz bir omuz silkmeye. "Ödemen gereken bedel bu."

"Bu benim suçum değil ki!" Oturduğum yerden kalkarak tükürdüm.

Ailemizi ya da hayatımızı bizim seçmediğimiz gerçeğinden nasıl bu kadar habersiz olabilir?

Sanki önümüzdeki on saat içinde tüm varlığım tehlikede değilmiş gibi kayıtsızca omuz silkti ve sigara içmeye devam etti.

Nefesim hızlandı ve titremelerini bastırmak için yumruklarımı sıktım.

Daha önce hiç bu kadar yoğun bir öfke hissetmemiştim; saçlarımı yolmak ve bu evi içindeki herkesle birlikte ateşe vermek istiyordum.

Ama tüm bunların arasında bir umut ışığı bulmak zorundaydım; en azından yakında özgür olacaktım.

"Peki ya annem?" Boğuk bir sesle söyledim.

Bakışlarımı karşıladı, gözleri eğlence doluydu. "Helena ülkeyi canlı terk etmeyecek, bundan emin olabilirsiniz."

"Onsuz gitmeyeceğim," diye hıçkırdım, dizlerimin bağı çözüldü ve beni sandalyeme geri dönmeye zorladı.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

"Ne istersen iste yarın gidiyoruz," dedi odanın içinde dolaşırken. Bir şişenin açılma sesini duydum. Başımı kaldırdım, ellerimi çenemin altına dayadım ve kendine bir kadeh şarap doldurmasını izledim.

Sabahın sekizinde kim şarap içer ki?

Ona karşılık vermenin eşiğindeydim, hayal kırıklığımı açığa vurmaya hazırdım, ama ani bir tedirginlik üzerime çöktü. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ürpertici bir ürperti kollarımdan aşağı süzüldü. Ellerimi kucağımda sıkıca kavuştururken nefesim boğazımda düğümlendi, tereddütsüz bakışlarım hala Alexsei'ye kilitlenmişti.

Kadehini rahatça dudaklarına götürdü, gözleri arkamdaki bir şeye -daha doğrusu birine- sabitlenmişti.

Sandalyesine geri otururken kaşları alaycı bir eğlenceyi ima ediyordu.

Arkamda kimin durduğunu tam olarak biliyordum, zihnim onu yakalamadan çok önce bedenim içgüdüsel olarak onu tanıdı. Tüylerim diken diken oldu.

silahlar inkar edilemez bir kanıt olarak hizmet etti.

Dün gece olanlardan sonra dönüp Volk'la yüzleşmeye cesaret edemedim.

Bacaklarımın arasındaki acı ve göğsümdeki izler sürekli onu hatırlatıyordu.

Yüzünü görmek istemiyordum ama varlığını sırtımda bir sıcaklık gibi hissediyordum. Gerilim elektrikliydi, nefesim sığ ve hızlıydı.

Neredeyse ellerini tekrar üzerimde hissedebiliyordum.

Öfke ve inkar edilemez, istenmeyen bir arzu arasında donup kaldım.

"Erken döndün," diye alay etti Alexsei, telefonuna uzanırken. "*Ubiraysya k chertu, Cehenneme git*," Volk'un sesi gerginliği kesti,

midemde bir sürü kelebeğin uçuşmasına neden oldu.

Dudağımı sinirli bir şekilde ısırarak bu hissi geçiştirmeye çalıştım.

Konuşma şekli, sert ve kendini kaybetmenin eşiğinde, kızgın olduğunu açıkça belli ediyordu.

Sadece nedenini bilmiyordum.

Alexsei bardağını da yanına alarak ayağa kalktı.

Bana doğru ilerlerken bardağı önüme koydu.

Ben.

"Buna benden daha çok ihtiyacın var," dedi omzuma vurarak.

"İyi şanslar."

Volk'un parmak eklemleri kolumu sıyırdığında, içimde bir elektrik dalgası oluştu. Havadaki bariz gerilime rağmen dokunuşu sert ama garip bir şekilde heyecan vericiydi.

Ama ben bu hissi tam olarak algılayamadan bardağı Alexsei'ye doğru fırlattı.

Alexsei hızla kaçtı ve camı bir santimle ıskaladı.

Sonra hafifçe kıkırdadı ve inanamayarak başını salladı. "Pekâlâ, ben sizi yalnız bırakayım. Yakında görüşürüz prenses," dedi göz kırparak.

Büyük çıkışını yaparken Volk'un ifadesi sertleşti, dikkati artık tamamen bana odaklanmıştı.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken Volk'un dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ *prenses*," dedi, sözlerinde biraz alaycılık vardı. "I

Umarım iyi bir sabah geçirmişsinizdir."

Bakışlarına karşılık veremedim. Çok acı veriyordu. "Evet.

Seni ne zaman görmesem kendimi harika hissediyorum."

Alay etti ve ellerini sıkıca masanın üzerine koyarak eğildi.

"Merak *etme prenses*. Bu geceden sonra beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Yüzümü onun karanlık gözleriyle buluşmak için çevirdim.

Yüzlerimiz birbirine yaklaştıkça kalbim çarpmaya başladı.

Naneli nefesi tenime değdi ve onu öpme isteğimle savaştım.

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

Aradaki mesafeyi kapatırken dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi, yumuşak dudakları benimkileri lezzetli bir şekilde sıyırdı.

"*Ya tozhe, ben de,*" diye dudaklarıma doğru nefes aldı.

Sözleri havada asılı kaldı ve bir an için konuşmamızı unutmama neden oldu.

Yutkundum, burnum neredeyse onunkine değecekti. "Hizmetleriniz için Booking'de size bir yorum yazacağım. Yemekler hariç her şey için bir yıldız. Alınmayın."

Kelimeler ağızımdan kaçtı, onun yakınlığı zihnimi bulandırdı.

Alaycı olduğumu biliyordum ama kendimi tutamadım. "Belki o süslü arabalarınız için fazladan bir yıldız veririm."

Dudakları tekrar dudaklarıma değdi ve vücuduma bir heyecan yayıldı.

Sonra yanağımda hafifçe gezdirdi ve kulağıma ulaşana kadar karıncalanma hissi bıraktı.

"Yine de dün gece bir sürtük gibi sikimi emerken şikayet ettiğini duymadım Sofiya."

Boğazımda bir sarsıntı hissettim, sanki karnıma bir yumruk yemiş gibiydim.

Ama ona sözlerinin beni ne kadar incittiğini görme zevkini tattırmak istemedim.

Hafif bir sırtışıla dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Aletin başkasına ait olduğunu hayal etmekle meşguldüm," diye fısıldadım, parmağımı alaycı bir şekilde boynunda gezdirerek. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, seks oldukça unutulabilirdi. Hiç de akılda kalıcı değildi."

Dik durdu, yanakları öfkeyle kızarmış, yumruklarını sıkmış, eklemleri beyazlaşmıştı. Boynundaki kalın damarlar ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu.

Birden kolumdan tutup beni zorla yukarı çekti, boğazımı sıkıca kavradı.

Bir öfke patlamasıyla, güçlü ve saldırgan bir öpücükle dudaklarını benimkilere bastırdı. Çiğ ve öfke doluydu, ağzı benimkine karşı sertti.

Kıvrandım ve çırpındım, vücuduna çılgınca yumruklar attım, umutsuzca kurtulmaya çalıştım. Ama o çok güçlüydü, ellerimden birini hızla kavradı ve yumruklarımı işe yaramaz hale getirdi. Diğer eli boğazıma dolandı, parmakları derimi kazıyordu.

Hınzır bir sırıtışla dudaklarını yaladı ve dilini ağzımın içine sokmaya çalışarak dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Hiçbirini kabul etmedim. Dilini sıkıca kavradım, araya giren eti ısırdım.

Kanın metalik tadı ağzıma doldu. "Siktir," diye bağırdı ve aniden elini bıraktı.

Nefes nefese kaldım, küfürleri arka planda kayboldu.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadan hızla arkama geçti ve güçlü kollarıyla dizlerimin arkasını sardı.

Hızlı bir hareketle beni omzuna aldı.

Beni nereye götüreceğini anladığımda içimi bir panik dalgası kapladı.

"İndirin beni!"

Kıçıma inen sert bir şaplak beni susturdu.

Tırnaklarımla sırtını kaşıdım ama boşunaydı. Beni aceleyle yatak odasına doğru taşıdı.

Kapıyı, duvara çarpmasına neden olacak bir güçle tekmeleyerek açtı.

Sonra beni yatağına attı, kömür grisi çarşaflar gıcır gıcır ve yeniydi.

Bir gümbürtüyle yere düştüm, yatağın yumuşaklığına gömülürken nefesim kesildi.

Oda küçülmüş gibiydi, gözleri öfkeyle dolu bir şekilde üzerimde yükselirken varlığı ezici geliyordu. Pantolonumu ve külotumu çıkardı, serin hava çıplak tenimi okşuyordu.

Sıkı bir tutuşla beni yüzüstü çevirdi, açıkta kalan kığım onun yoğun bakışları tarafından tamamen görülebiliyordu.

Saçlarımı geriye doğru çekti, sıkıca kavradı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Saçımı sıkıca kavradığında irkildim ve dört ayak üzerine düştüm. Ağır nefes alış verişlerimiz dışında oda ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Sessizlik, patlamaya hazır bir düdüklü tencere gibi her şeyi daha yoğun hissettirdi.

"Kimin aletini hayal ediyordun, ha?" diye sordu öfkeyle çıplak kıkımı hafifçe okşarken. Sertliği ve şefkati arasındaki zıtlık başımı döndürdü. "*Skazhi mne. Söyle bana.*"

Yalanıma inanacağını umarak ona atacak bir isim bulmaya çalışarak beynimi yordum.

Ama kıkıma ve kalçalarımı yaptığı alaycı dokunuşlar beni allak bullak etti ve kaçma tehdidinde bulunan inlemeleri bastırmak için dudağımı sertçe ısırđım.

Kalın aletini kıkıma bastırırken, "Onu tanımıyorsun," diye mırıldandım.

"Bundan oldukça eminim," diye acı acı kıkırdadı. "Hadi prenses, dökül bakalım."

"C-Charles Noels," diye kekeledim, kendimi onun bir sonraki hamlesine hazırlarken sesim kararsızdı.

Charles Noels'i karşımda çıplak hayal etmektense ölmeyi tercih ederdim ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektiriyordu.

Charles Noels'in kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını biliyordum ve herhangi bir uydurma isim çok riskli olurdu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kıkıma yüksek sesli, sert bir tokat indi ve yakıcı acı yayılırken inledim. Kıpırdandım, elinden kurtulmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu.

"Charles Noels, ha? Helena'nın babasıyla yattığını biliyor muydun?"

"Ne?!" Bir tokat daha zevk ve acının karışımını gönderirken çığlık attım. içime akıyordu. Yarı irkildim, yarı inledim, dokunuşunun ateşlediği uyarılmayı inkâr edemedim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Annem Bay Noels ile mi yatmış?

Birdenbire, evlerini ziyaret etmemiz için ısrar ettiği onca zaman bir anlam kazandı. "Lanet olası soruları sorma hakkına sahip olan tek kişi benim," diye tersledi.

Elim acıyan tenimi okşuyor, parmaklarım kıkımdan aşağı iniyor ve amıma sürtünüyordu.

"Yapamazsın-" Kıkımı tekrar tokatlayarak sözümü kesti ve saçımı bıraktığında inledim.

Kalçalarımı tuttu ve öne doğru itti.

Kendimi ön kollarımın üzerinde yakaladım, yüzüm yastığın içindeydi, kıkım hala havadaydı.

Bacaklarımı ayırdı ve dilinin klitorisimden oraya kadar beni yalamasına izin verdi, tırnakları nazikçe derime batıyordu.

Yastığı elime aldım ve yüzümü yastığa bastırarak sesimi bastırmaya çalıştım.

"Çok ıslaksın," diye mırıldandı, klitorisimi emerek başımı döndürdü. "Gördün mü, benim küçük fahişem olduğunu biliyordum. Her zaman sikim için hazırsın," dedi, yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve her yerimi yaladı.

Kendimi ona doğru itmeye çalıştım ama o beni sıkıca yerinde tuttu.

"Seninkini istemiyorum," dedim iki parmağını içime sokarken. "Senden hoşlanmıyorum."

Bıraktı ve ben tepki veremedim aletin ucunun kıvrımlarına ve klitorisime sürtündüğünü hissettim.

"Bana durmamı söyle," dedi ve ucu girişime yerleştirdi.

Yavaşça birkaç santimetre içeri iterken inledim.

"Hadi, *dorogaya*, bana durmamı söyle, duracağım," dedi, elleri kalçalarımdaydı ve parmaklarıyla daireler çiziyordu.

Ona durmasını söylemek istedim ama onu içimde hissetme ihtiyacı çok güçlüydü.

Sadece başımı salladım, yüzüm ipeksi koyu gri yastığa gömülmüştü.

Saçlarımı çekerek beni tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmeye zorladı.

"Söyle," diye homurdandı ve aletin yarısını içime soktu. Daha derine ihtiyaç duyarak inledim.

"Seni becermemi istediğini söyle."

Başımı salladım, bacaklarımın arasındaki ıslaklık

k a l ç a l a r ı m d a n aşağı damlıyordu.

Egom direndi ama kısa süre sonra aşağılanmanın umurunda olmadığını fark ettim. Bir parçam bundan tahrik bile oldu.

"Beni becermeni istiyorum."

"Sikimi sevdiğini söyle."

İnatla başımı salladım.

Saçlarımı sıkıca kavradı ve tüm gücüyle kığıma vurarak daha yüksek sesle inlememe neden oldu.

Hayır cevap olarak kabul etmiyordu.

"Sikini seviyorum," diye nefes aldım sonunda.

Saçlarımı bıraktı, kalçalarımı kavradı ve içime derinlemesine girdi. Güç ve şiddetle hareket edip popomu tokatlarken adını haykırdım.

Her itişte yanaklarım nefesimi kesiyor.

"Sana çok kızgıyım," diye homurdandı, bir kolunu boynuma doladı ve beni ellerimden ve dizlerimden tutup kaldırdı.

Beni sert ve hızlı bir şekilde becerirken, serbest eli kalçamı kavrarken denge için kollarını tuttum.

"Benden hala hoşlanmıyor musun?"

"Senden nefret ediyorum," diye inledim, sertleşmiş aletine süründüm, gözyaşlarım ve ter yüzümden aşağı akarken tırnaklarımı koluna geçirdim.

Bu bir ateş gibiydi ve sadece vücudu onu iyileştirebilirdi.

"Senden çok nefret ediyorum," diye daha yüksek sesle bağırdım boynumu emerken ve klitorisimi ovarken.

Vücudum titremeye başladı, bacaklarımın arasından sıcaklık yayılıyordu. Orgazmım sert bir şekilde vurdu ve seslerimi bastırmak için kolunu ısırdım.

Parmağı hala klitorisime hafifçe bastırırken, bu sefer daha yavaş itmeye devam etti ve doruk noktamın dalgasının onu okşamasına izin verdi.

Ben aşağıya inerken, o dışarı çıktı ve çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüdü. Kapı çarpıldı ve duş başladı.

O an sona erdiği için bacaklarımın arasındaki acıyı ve karnımın alt kısmındaki ağrıyı hissederek yüzümü buruşturdum. Alnımdaki teri sildim ve yorganı göğsüme kadar çekerek yatağa yerleştim.

Ne oluyor be? Aklımı mı kaçırmıştım?

Su durdu ve belinde bir havluyla geri döndü.

Durakladı, şaşkınlık yüzüne yansıdı ama sonra bunu nötr bir ifadenin ardına sakladı.

Havluyu bırakmadan önce karanlık gözleri benimkilerle buluştu, güçlü sırtını ortaya çıkardı, su damlacıkları aşağı akıyordu.

Bir gece öncesini hatırladım, tırnaklarımdaki izleri gördüm ve yanaklarım tekrar kızardı.

Ereksiyonu hâlâ uzun, sert ve hafif kırmızıydı.

Ben bir şey söyleyemeden, yeni beyaz boxer'ını giydi ve banyoya döndü. Telefonuyla geri geldi ve bana hiç bakmadan yatağa uzandı.

"Odana git," diye mırıldandı, gözleri telefonuna yapışmıştı. "İgor geldiğinde Dasha gelip seni alacak."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Ne?

Öfkeliydim, içimden bir ses onu geri püskürtmek, kızdırmak, derisinin altına girmek istiyordu.

Belki de sadece onu kızdırmak istedim.

Ben de yanına oturdum ve başımı ona doğru çevirdim. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Parmaklarımı karın kaslarında gezdirerek sordum, belinde duruyordu.

"*Olmaz*," diyerek elimi itti ve telefonuna döndü. "Bunun için başka birini ayarladım bile."

Sözleri beni nefessiz bırakacak kadar sertti. Aklında kim olabilirdi? Marina mı? Olamazdı.

Başka bir kadına, özellikle de daha birkaç gece önce beni öldürmeye çalışmış bir kadına dönmezdi, değil mi?

"Ben buradayken neden zahmet edeyim ki?" Ben de utanmadan karşılık verdim.

İfadesinde bir hayal kırıklığı titreşimi, yüzünde kısa bir çatlak gördüm.

Durakladı, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı. "Benden nefret eden kadınların içine ya da üzerine boşalmam."

"Komik, çünkü dün gece kesinlikle yaptın," diye karşılık verdim, dudaklarımda bir sırıtma oynuyordu.

Alaycı bir şekilde üstümü biraz aşağı çektim, göğsümün bir kısmını ortaya çıkardım ve parmaklarımla izledim, gözlerinin her hareketi takip ettiğinden emin oldum. "Tam burası."

Bakışları istemsizce parmaklarımla izlediği yol boyunca ilerledi, anılara kapıldı.

Sinirliydi, yüzü kıpkırmızı olmuştu, nemli saçları da sinirli görüntüsüne katkıda bulunuyordu. Daha fazla ilgilenmek yerine bana çeliği eritebilecek bir bakış fırlattı ve kafasını telefonuna gömdü.

Bu beni durdurmayacaktı.

Eğildim, yüzüme şeytani bir sırıtma yayıldı. "Beni görmezden gelmen bunu daha az doğru yapmayacak, Volk."

Telefonu kavrayışı sıkılaştı, çenesi kenetlendi ama sessiz kaldı, ben yokmuşum gibi davrandı.

"Yalan söyledim," diye fısıldadım, yaklaşırken güçlü kolunu kavradım ve omzuna nazik bir öpücük kondurdum. "Senden nefret etmiyorum ve aklımda senden başka kimse yok."

Telefonunu indirerek, bir parmağımla yüzünü nazikçe kendime doğru çevirdim ve dudaklarımızı kışkırtıcı bir şekilde yaklaştırdım.

Nefesinin tenimi gıdıkladığını hissedebiliyordum.

"Tek arzuladığım sensin," diye mırıldandım, dudaklarım geçici olarak onu

n. Başını hafifçe çevirdi, ağızlarımızı sadece birkaç santim uzakta tuttu.

Benim

Dudakları güçlü çenesine indi, sakalı tenimi sıyırdı.

Hiç şaşırmadan yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum ve başımı boynunun kıvrımına yasladım.

"Sadece seni istiyorum, Volk."

Şiddetli bir kararlılıkla üstümü çıkardım. Artık tamamen çıplaktım.

Kendimi alçaltarak göğsüne ve karın kaslarına sıcak, kalıcı öpücükler kondurdum, teninin tadını ve dokusunun tadını çıkardım. Isırmaya ve kemirmeye karşı koyamadım.

Yoğunluğun arttığını hissederek, serin bir nefes üflemeden önce şakacı bir şekilde tenini yaladım. Tepkisi anında oldu, saçlarımdan bir avuç tutup geri çekerek gözlerimizi buluşmaya zorlarken dudaklarından gırtlaktan bir hırıltı kaçtı.

"Çık dışarı, Sofiya."

Başımı salladım, ellerimi onunkilerin üzerine koydum, başımı eğip külotunun içinden ereksiyonunu yalarken tırnaklarımı tenine geçirdim.

Göğüslerim kalçasına sürtündü ve derin bir mırıltı çıkardım, yalamaya devam ederken gırtlaktan bir inilti çıkardım.

"Çık dışarı dedim," diye tekrarladı.

"Birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi söylemiştin," diye fısıldadım saçlarımı serbest bırakırken.

Külotunu indirirken kalın, uzun ereksiyonu karnına düştü ve ağzımı sulandırdı. Precum yavaşça shaftından aşağı aktı.

"O zaman sana hatırlaman için bir şey vereyim," dedim, üzerine çıktım, kendi ıslaklığım kalçalarına bulaşıyordu.

Taşaklarını ve aletini aşağıdan yukarıya doğru yaladım, tadını çıkardım.

Başını emdim, dilimle daireler çizdim ve prekumunu yaladım. "Ne zaman beni düşünsen, bunu hayal et," diye fısıldadım.

Yüzümü zorla aşağı indirirken öğürerek tüm uzunluğunu ağzıma aldım.

Ben başımı sallarken inledi, boştaki elim taşaklarıyla oynuyordu.

"Ağzıma boşalmanı istiyorum," dedim, onu daha sert emerek, ucu boğazımın arkasına çarptı. "Bunu benim için yapar mısın, lütfen?"

İnledi, başımı tutup derin ve hızlı bir şekilde iterken ismim dudaklarından çıktı.

"İstediğin bu mu?" Aletini yanağıma ve ağzıma vurarak sordu. "Ne kadar harika bir sürtük olduğunu hatırlamam için mi?"

Başımı salladım, konuşmaya çalıştım ama ağzımı tekrar doldurdu ve yüzümü sertçe sikti.

"Bir fahişe gibi sikilmek mi istiyorsun?" diye tısladı, ben kalçasına vururken ağzımı sikmeye devam ediyordu.

Nefes almama izin verdi, meme uçlarımı sertçe sıkı.

"Sadece senin için," diye fısıldadım, onunla göz göze geldik. Yoğun bir bakışmayı paylaşırken zaman durdu.

Yüzüne bilmiş bir gülümseme yayılmadan önce kaşları çatıldı.

"Kahretsin, evet, *dorogaya*," diye inledi. "Sadece benim için."

Ucunu emdim, sıcak döllerini ağzımı doldururken yutkundum. Nefes nefese bir iniltiyle adım fısıldarken tadı damağımda kaldı.

Memnun bir ses çıkardım ve onu yalayarak temizledim.

Gevşedi, tutuşunu gevşetti. Ağzımdan çıkmasına izin verdim, dilimle göğsünü keşfettim ve boynunu emdim.

Sonunda dudaklarım tatlı bir öpücük için onunkileri buldu.

"Adımı söylemene bayılıyorum," diye fısıldadım burnuna sokulurken. "Bu beni mutlu ediyor."

Beni kendine çekerek alnımdan öptü. Çıplak göğüslerimiz birbirine bastırdı.

"Ve sen beni delirtiyorsun," diye fısıldadı, eli saçlarımda arasında gezinirken.

Göz kapaklarım ağırlaştı, bedenim gevşedi.

Onun kollarında olmayı seviyorum.

"İyi anlamda, umarım," diye kıkırdadım usulca, esneyerek ona daha sıkı sarıldım.

Vücudu benimkine karşı çok katı, çok güçlü hissediyordu.

"*Da, dorogaya*," diye mırıldandı omzumu öperken. "En iyi şekilde."

CHapTer

ÜÇ-BİR

"İkimiz için ev bir yer değildir. Bir insandır. Ve biz nihayet evimizdeyiz."
- **Stephanie Perkins**

Volk

Altı saat kaldı.

Sadece altı saat içinde Igor geri dönecek ve ona her şeyi anlatmak zorunda kalacağım: Viktoria'nın ihanetini, gayrimeşru çocuğunu ve Vlad'ın iğrenç intikamını.

Altı saat içinde hepsini öldürmek isteyecek -Helena, Dasha, Vlad ve Sofiya. Ama bir parçam Sofiya'nın bir hiç uğruna ölmesine izin veremez.

Daha önce masum insanları hiç umursamamıştım. İş sadece işti. Ama Sofiya ile işler farklı ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

O büyüleyici kahverengi, badem biçimli gözleriyle sadece bir bakışı bile ayaklarına kapanmam için yeterli.

Ben de Alexsei'nin onu San Francisco'ya götürmesine izin verdim.

Artık tek başına olacak. Igor'u tanıyorsam, Viktoria'ya bağlı herkesi ortadan kaldırmaya çalışacaktır ve Helena ilk sırada. Helena'yı depomuza kilitlediğimden beri, itaatkâr oldu. Uyuyabiliyor, yemek yiyebiliyor ve kıyamet kopana kadar biraz huzur bulabiliyor. Sık sık Sofiya'yı sorduğunu bile duydum. Vlad'a gelince, o orospu çocuğu bodrum katında, güvenli bir şekilde kilit altında.

Hepsi Igor'un dönüşünü bekliyor. Ben de öyle.

"Volk senin gerçek adın mı?" Sofiya konuşurken nefesi göğsümü okşadı.

Kollarıyla belimi sarmış, başını göğsüme yaslamış, parmak uçlarıyla küçük yıldızların izini sürerek üzerimde hareketsiz yatıyordu. I

Aniden elini tuttum, dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini tek tek öptüm, ondan en sevimli küçük kıkırdamaları ortaya çıkardı.

Sevimli mi? Yine mi? Bu kelimeyi daha önce hiç kullanmamıştım ama yine de onunla iki kez kullanmıştım. Kahretsin, beynimi karıştırdı.

"Hayır," diye cevap verdim, elini bıraktım ve çıplak tenime çizmeye devam etmesine izin verdim.

"Hayır mı?" diye tekrarladı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "O zaman adın ne?"

Yorganı göğsüne doğru çekerek doğrulup oturdu. Diri göğüslerini görünce sikim kanamaya başladı ama bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Dur, tahmin edeyim!" diye bağırdı, elini Auguste Rodin'in Düşünen Adam'ını taklit edercesine çenesine dayadı.

"Bir dene," diye cesaretlendirdim, hayal gücünün onu bu sefer nereye götüreceğini gerçekten merak ediyordum.

Zıplayan bir tavşan gibiydi, heyecanla etrafta zıplıyordu, bir ödül için yanıp tutuşuyordu.

"Hmm, David? Hayır, David değil. Bir düşüneyim... Ah, buldum! Sergey," diye bağırdı, bana en uygun olduğunu düşündüğü isme karar verirken yüzüne muzaffer bir sırıtma yayıldı.

"Sergey? Ciddi misin? Aklına gelebilecek en klişe Rus ismi bu mu?" Elim şakacı bir şekilde boynunda gezinirken, kahkahasının sesini içime çekerek alay ettim.

Güneşli bir bahar gününde cıvıldaayan küçük şirin bir kuş gibiydi.

En şirin mi? Ah, kahretsin!

Üzerimdeki etkisinden kurtulmaya çalışarak hayal kırıklığı içinde sakalımı ovuşturdum. Ama kahkahaları bulaşıcıydı ve ben de ister istemez ona katıldım.

"Evet," diye kıkırdadı, şakacı bir şekilde elimi itmeye çalıştı. "Ama bekle, bir tane daha var!" Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, gergin bir şekilde tırnaklarını kemirirken gözleri eğlenceyle doluydu, hevesle cevabımı bekliyordu.

"Vur bana."

"Nicholas, Çar gibi!" diye sırtarak takıldı. "Büyük bir diktatör havası veriyorsun."

Sessizce bir kaşımı kaldırırken dudaklarımın kenarından şakacı bir gülümseme geçti.

Eğlencesine engel olamadı, patlamak üzere olan kahkahasını bastırmak için elini aceleyle ağzına götürdü. Gözlerindeki sevinç ısıltısını görebiliyordum, kendine saklayamadığı hoş bir sırdı bu.

Elini itmek, kahkahasını dudaklarımla yakalamak için güçlü bir istek duydum ama kendimi tuttum, sessiz kalmayı tercih ettim ve bunun yerine gözlerimdeki açlıkla onu yakından izlemeye odaklandım.

"Tamam, tamam, sen kazandın," diye homurdandı, göğsüme tekrar sokulurken sesi bir parça teslimiyetle doluydu.

Saçları büyüleyici bir tül gibi üzerimize dökülüyordu. Kolları bana sıkıca sarılmıştı, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutunuyordu ve bu düşünceyle göğsümde bir acı hissettim.

6 saatten az kaldı.

Başını eğdi, merakla bana baktı, çenesini göğsüme yasladı.

Gözleri yüzümde özgürce dolaşırken dudakları hafifçe aralanmıştı.

"Gerçek adın ne?" diye fısıldadı, zar zor duyulabiliyordu, saçının birkaç telini gelişigüzel kulağının arkasına atarken.

"Mikhaïl Volkov," dedim, kelimeler dilimden döküldü.

Gerçek adıma sadece iki kişi biliyordu: Igor ve Alexsei.

Nedenini bilmiyordum ama ona anlatmak için içimde bir dürtü vardı, belki de içten içe onun yüzünü bir daha göremeyeceğimi biliyordum ve sırrımı saklayacak kadar güvenilir görünüyordu. Onda kendimin bu parçasını, bu gizli gerçeği paylaşmak istememe neden olan bir şey vardı. Tüm karanlık sırlarımı onunla paylaşmak istedim ve onun da aynısını yapmasını istedim.

"Annem doğum sırasında öldü," dedim, bu sözlerin ağırlığı göğsüme çökmüştü. "Babam onun kaybıyla yıkıldı ve üzüntüsünden bana onun adını vererek anısını onurlandırmaya karar verdi. Adı Mikhaïla Volkov'du." Birkaç saniye sessiz kaldım, birden kendimi çok açıkta hissettim. "Onun sadece bir fotoğrafı vardı," diye alay ettim usulca, sesim hüznle karıştı. "Moskova'daki düğün günlerinde çekilmişti. Adam 22, kız 21 yaşındaydı. Fotoğrafta erkek düz beyaz bir gömlek ve siyah bir şort giyerken, kadının üzerinde dökümlü çiçekli bir elbise vardı. Öyle görünüyorlardı ki

mutlu, birinin onların anını kaydettiğinden habersiz. Adam kollarını kadının beline dolamıştı, kadın da kollarını adamın boynuna dolamıştı. Alınları birbirine değiyordu ve ikisinin de dudaklarında içten bir gülümseme vardı."

"Babam o fotoğrafı hep cüzdanında taşırdı," diye devam ettim nostaljiyle. "Ne zaman geçmişleriyle ilgili bir şey paylaşmak istese, ona bakmama izin verirdi. En sevdiği yemekleri pişirirken dans etmeyi ne kadar sevdiğini, her gün birlikte uzun yürüyüşler yaptıklarını, el ele tutuşup gökyüzünde gördükleri tüm kuşları isimlendirmeye çalıştıklarını anlatırdı. Geceleri çok yüksek sesle horladığında onu nasıl tekmelediğinden ve buna karşı koyamayacağını bildiği için ona çilek reçelli ve krem şantili blini pişirerek bunu nasıl telafi ettiğinden bahsettiğini hatırlıyorum."

Bu anılar, paylaştıkları güzel anları yakalayan donmuş enstantaneler gibiydi. Annem doğum sırasında vefat etmiş olsa da babam bu anılara sıkı sıkıya sarıldı ve anlattıklarıyla annemin ruhunu canlı tuttu.

Bunlar benim için hiç tanışma fırsatı bulamadığım annemle bağlantı kurmanın bir yolu oldu. Bu, onun anısını canlı tutmanın ve paylaştıkları sevgiyi anlamama yardımcı olmanın bir yoluydu.

Hikâyelerini dinlerken, neredeyse onun odadaki varlığını hayal edebiliyordum.

Sofiya'nın parmakları kolumdaki dövmeyle nazikçe takip ederek yüzüne yaklaştırdı. Gözleri mürekkepli deriye odaklandı ve bileğimdeki kıvrımlı bir yılanın içinde iç içe geçmiş baş harflerde durakladı.

"P ve M?" diye sordu yumuşak bir sesle, bakışları dövmenin üzerindeydi. "Peter ve Mikhaïla Volkov."

Dövme, ailemi onurlandırmak için kullandığım bir yöntemdi, onların anısını canlı tutmanın bir yoluydu. Dövmeye her baktığımda, kaybettiğim ailemi hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Baş harflerinin etrafına sarılmış yılan, ölümün acımasız gerçekliğini ve onları bu dünyadan nasıl alıp götürdüğünü simgeliyordu.

"Mikhaila Volkov," diye mırıldandı Sofiya usulca, dudaklarındaki ismin tadını çıkararak. Sanki annemin anısından bir parçayı yanında taşıyormuş gibi bu isme tutunmak istediği belliydi. "Çok güzel bir isim."

Dudaklarını hafifçe dövmeye bastırdı, hafif bir öpücük bıraktı, sonra geniş, doe benzeri gözleriyle bana baktı. Memnuniyetimi hissederek başını bir kez daha eğdi ve kolumu öpücük yağmuruna tuttu.

O anda dudaklarımdan yumuşak bir memnuniyet mırıltısı döküldü.

"Volk, ben-" diye başladı, ama ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirerek nazikçe sözünü kestim.

"Bana Mikhaïl diyebilirsin."

"Emin misin?" diye sordu, şaşkınlığı sesinden ve gözlerinden okunuyordu.

Başımı salladım, yanağını okşamak için uzandım ve burnuna yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Pekâlâ Mikhaïl," diye fısıldadı, dudaklarından tatlı bir kahkaha kaçarken sesi şakacı bir ton taşıyordu. "Seni tekrar içimde istiyorum, lütfen."

Beni gerçek adımla çağıran sesi beni yıldırım gibi çarptı, neredeyse dizlerimin üzerine çöküp tekrar tekrar söylemesi için yalvaracaktım.

O andan itibaren, bir ton tuğla gibi çarptı bana - o benim lanet oldu.

O benimdi ve onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmazsam lanetlenirdim, bu onun hayatından sonsuza dek kaybolmak anlamına gelse bile. Sırf güvende ve dokunulmamış kalmasını sağlamak için yüzünü bir daha görememenin ıstırabına katlanırdım.

Onun iyiliği ve mutluluğu için kendi arzularımı feda edebilirdim. Yutması acı bir haptı ama yine de yuttum.

Başımın dönmesini engellemek için dudaklarını kavradım ve onu yarın yokmuş gibi öptüm, her iç çekişini tükettim.

Onu ters çevirdim, kendimi tamamen onun içinde kaybettim, ona saplantımı bildiğim tek şekilde gösterdim.

CHAPTER
OTUZ İKİ

"Anılar sizi içten içe ısıtır. Ama aynı zamanda sizi parçalara ayırırlar."
- Haruki Murakami

Sofiya

Çok, çok uzun yıllar önce.

Siyah elbiseye tekrar baktım ve kaşlarımı çattım.

Elbise, yıldızsız bir gece göğü gibi karanlık ve sadeydi.

Boynunda ve kollarında cildimi kaşındıran çizikler vardı.

Dizlerime kadar iniyordu ve arkada sıra sıra dizilmiş küçük askerler gibi minik düğmeler vardı.

"Baba, bunu sevmedim. Pembe olanı giymek istiyorum!"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Angeloçek, kiliseye gidiyoruz, bu yüzden siyah ya da kahverengi giymek zorundayız. Ayrıca Aurora kostümünü giyemezsin. Peder Paşa bundan hoşlanmayacaktır."

Kollarımı meydan okurcasına kavuşturdum ve yatağıma uzandım. "Ama istediğim zaman giyebileceğime söz vermiştin!"

İçini çekti ve diz çökerek ellerimi nazikçe tuttu. "Sofiya, sen sadece dört yaşındasın. Senin yaşında, kurallara uymayı öğrenmek önemlidir, hatta

Bir şeyi gerçekten istediğimizde. Bazen ne kadar dua edersek edelim ya da ne kadar umut edersek edelim, işler istediğimiz gibi gitmez. Bu sadece büyümenin ve hayatı öğrenmenin bir parçasıdır."

Suratımı astım, iri ve sulu gözlerle ona bakarken alt dudağım titriyordu. "Ama neden baba? Aurora'nın kostümü çok güzel ve ben onu kilisede giymek istiyorum. Neden giyemiyorum?"

Arkadaşlarıma göstermek istedim.

Tekrar iç geçirdi ve bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırdı. "Çünkü kilise saygı ve onur gösterdiğimiz özel bir yerdir. Bu saygıyı göstermek için belirli kıyafetler giyeriz."

Burnumu çektim, tam olarak anlamamıştım ama umutsuzca ne demek istediğimi anlamasını istiyordum. "Ama bu adil değil baba. Sıkıcı siyah ya da kahverengi giymek istemiyorum. Aurora'nın kostümü gibi güzel bir şey giymek istiyorum."

Yumuşakça gülümsedi, gözleri sabır ve sevgiyle parlıyordu. "Biliyorum, Sofiya. Aurora'nın kostümünü seviyorsun. Buna ne dersin? Kiliseden sonra birlikte giysi giydirme oyunu oynarız, sen de o zaman giyersin. Hoşuna gider mi?"

Bu fikirle yüzüm aydınlandı, gözyaşlarım anında kurudu. "Evet, baba! Seninle elbise giyme oyunu oynamak istiyorum!"

Bana sıkıca sarıldı. "Güzel. Şimdi kilise için hazırlanalım, tamam mı?"

Hevesle başımı salladım, babamın neden benim gibi düşünmediğini tam olarak anlayamıyordum ama beni sevdiğini ve benim için en iyisini istediğini biliyordum. Bana baktığında gözlerinin yumuşaması içimi ısıtıyordu, sanki o yanımda olduğu sürece her şey yoluna girecekti gibi.

Kilisede Aurora'nın kostümünü giymeye hayır dediğinde bile, bunun benim ne istediğimi önemsemediği için olmadığını biliyordum.

Babam her zaman işleri nasıl daha iyi yapacağını bilirdi.

Gülümsemesi bulutları yaran güneş ışığı gibiydi ve sarılmaları soğuk bir günde sıcacık bir battaniyeye sarılmak gibiydi.

Babam seçtiği siyah elbiseyi giymeme yardım ettikten sonra merdivenlerden birlikte indik.

Annem kapının yanında bekliyordu, yaklaşmamızı izlerken yüzü nazik bir gülümsemeyle süslenmişti.

Kolları bileklerine kadar inen uzun, kadife siyah bir elbise giymişti. Babasının yıldönümlerinde ona hediye ettiği inci kolyesini ve taş zeminde tıkırdayan parlak siyah topuklu ayakkabılarını giymişti.

Babam özel günler için olduğunu söylediği siyah takım elbisesini giymiş, altına da bembeyaz bir gömlek giymişti.

Annem elini uzatarak elbisemi düzeltti ve her şeyin tam olduğundan emin oldu.

Babam yanımda durdu, elini omzuma koydu, bana bakarken yüzü gururla parlıyordu.

Annemin eli elimde ve babam yanımdayken kapıdan çıkıp keskin Eylül sabahına doğru yürüdük.

Kilise çanları uzaktan usulca çalarak ayinin başladığını işaret ediyordu.

Birlikte arabaya doğru ilerledik, babam annem ve benim için kapıyı açık tutuyordu.

Kiliseye doğru ilerlerken sokaklar sessizdi ve sabahın erken saatlerinin altın ışıyla yıkaniyordu.

Kilisenin yakınına park ettik ve babam arabadan inmemize yardım etti. Merdivenlerden çıkarken elini tuttum.

Kilisenin içi sessizdi ve mum kokuyordu. Ön sıraya doğru yürüdük ve oturduk.

Peder Paşa konuşmaya başladı, ben de dinlemeye çalıştım ama aklımda hep daha sonra oynayacağım kıyafetler vardı.

Bazen babam dikkatimi toplamama yardımcı olmak için omzumu sıkardı.

Peder Paşa vaazına başladı. "Bugün, İsa'ya bir öpücük ile ihanet eden Yahuda'yı anıyoruz," diye başladı, sesi derin ve ciddiydi. "Yahuda, İsa'nın güvendiği on iki öğrencisinden biriydi. Kardeşi gibiydi. Ama Yahuda otuz gümüş karşılığında İsa'ya ihanet etmeyi kabul etti."

Anlamaya çalışarak Peder Paşa'yı izledim.

"Yahuda Getsemani Bahçesi'nde askerleri İsa'nın yanına götürdü ve ihanetin bir işareti olarak O'nu yanağından öptü. En yakın arkadaşlarından birinin kendisine ihanet ettiğini bilen İsa'nın hissettiği acıyı bir düşünün."

Dikkatim, kuzgun dövmesi üzerinde daireler çizdiğim babamın eline çekildi.

Bu dövmeye her zaman hayranlık duymuştum ve kendime sık sık yaşlandığımda tıpkı onun gibi bir dövme yaptıracağımı söyledim.

Parmaklarım babamın dövmesinin çizgilerini takip etmeye devam etti ama çok geçmeden sıkıldım.

Peder Paşa'nın vaazının kelimeleri birbirine karışmaya başladı ve göz kapaklarım ağırlaştı.

Başımı babamın koluna yasladım, nefes alıp verişinin düzenli yükselişini ve düşüşünü hissediyordum.

Sıcaklığı rahatlatıcıydı ve ne olduğunu anlamadan uykuya daldım.

Saatler gibi gelen bir süre sonra, başımı arabanın serin camına dayayarak uyandım.

Etrafıma baktığımda arabaya geri döndüğümüzü, garaj yolumuzun tanıdık sessizliğine park ettiğimizi fark ettim.

Kilisede uyuyakalmışım ama artık evdeydik.

Uykuyu göz kırparak uzaklaştırırken, annemle babamın fısıldaşarak tartıştıklarını fark ettim.

Babamın sesi alçak ve öfkeliydi.

"Onun lanet olası adını bir daha asla söylemeni istemiyorum," dedi. Annem derin bir iç çekti. "Sadece onun ruhu için dua etmek istedim."

Şaşkın ve biraz da korkmuş bir şekilde sessiz kaldım, hâlâ uyuyormuş gibi davrandım.

Ne konuştuklarını anlamıyordum ama arabadaki gerilim çok yüksekti.

Yüzümü cama daha da bastırarak sözlerine anlam vermeye çalıştım.

"Victoria bir fahişeden başka bir şey değildi. İçindeki aptalca suçluluk duygusunun ailemizi yok etmesine izin verme."

Aniden korktuğumu hissederek anneme seslendim, bu da ikisinin de sıçramasına neden oldu.

Arabadaki gerginlik hissi kaybolmaya başladı, sanki ağlamam her şeyi daha iyi hale getirmişti.

Babamın yüzü yumuşadı ve artık kızgın olmayan nazik gözlerle bana baktı.

"Hey, Angelochek," dedi nazikçe, sesi artık tamamen sıcaktı. "Şimdi giyinme oyunu oynamak ister misin?"

Annem uzanıp elimi tuttu ve sıkıca kavradı.

"Siz ikiniz oynarken ben de sizin için kurabiye pişireceğim," diye fısıldadı, sesi bir masal kadar yumuşaktı.

Davranışlarındaki ani değişim beni sakinleştirdi ve yeniden güvende hissetmemi sağladı.

Hevesle başımı salladım, her şey yeniden yolunda görüldüğü için rahatlamıştım. Babam ve ben saatlerce kral ve kraliçe taklidi yaparak oynadık.

Annem sadece çay saatinde bize katıldı, biz kendimizi Prenses Sindirella ve Alaaddin olarak hayal ederek sıcak çikolata parçacıklı kurabiyeler ikram etti.

*O gün mükemmeldi, birlikte gülüp oynadığımız bir rüya gibiydi.
Aynı zamanda onları ilk ve son kez tartışırken duyuyordum.*

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ ÜÇ

"Arkadaşlarına ihanet etmenin onuru yoktur."
- **Madeline Miller**

Volk

Arabanın kapısını çarparak kapattım ve araca yaslandım, gözlerim yere inen jete kilitlenmişti. Dve yanımdaydı, sessizdi ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Sofiya'dan ayrılmadan önce onu duşa götürdüm ve sıcak suyun sihrini göstermesine izin verdim. Ona kapsamlı bir masaj yaptım, omuzları ve sırtı dokunuşlarımla rahatladı.

Yatağında uyuyakaldı, yastığına sarıldı ve gülümsedi.

Bir yanım onun yanına sokulmak, sarılmak ve bir süreliğine her şeyi unutmak istiyordu.

Ama yapamadım. İlgilenmem gereken şeyler vardı.

Dasha'ya Sofiya uyandığında ona göz kulak olmasını söyledim, sonra da her şeyi hazırlamak için oradan ayrıldım.

Görevliler uçağın kapısını açtığında, parmaklarımı sabırsızlıkla arabanın üzerine vurdum.

Endişeli görünen Dve kollarını kavuşturdu. "Ona her şeyi anlatmak istediğine emin misin?"

Sorusu havada asılı kaldı.

Ama içten içe başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Bu sırrın ağırlığı, patlamaya hazır bir saatli bomba gibi beni eziyordu.

"Gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi. Bunu benden duymayı hak ediyor."

Dve içini çekti, omuzları hafifçe çöktü. "Bu gece bir şeyler ters gidiyor."

Fırtına öncesi sessizlik gibi gergin bir hava vardı.

Jetin motorları kafamın içindeki kaosla tam bir tezat oluşturacak şekilde düzenli olarak uğulduyordu.

Durakladım, Dve'nin sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim.

Adamın belayı sezme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı ve tüm planımı yeniden düşünmemi sağlıyordu. Bazen, bir şeyleri biliyormuş gibi görüldüğü için geçmiş yaşamında lanet bir medyum olup olmadığını merak ettim.

Birkaç yıl önce, Igor'a katıldıktan hemen sonra, Dve ile birlikte iş için Kolombiya'ya gittiğimizi hatırladım.

Daha önce hiç gitmediği için sahili görmek istiyordu.

I. Biz de gittik.

Santa Marta'da gün batımından hemen sonraydı ve gökyüzü pastel renklerden oluşan inanılmaz bir tuval gibiydi. Ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarımı ılık suya daldırdım ve sükûneti içime çektim. O gece ayrılmamız gerekiyordu ama ben kumda oturup adamlarımızın suda sıçramalarını ve güreşmelerini izledim.

Dve yanıma oturdu, endişeli görünüyordu. Sanki bir şeyler olacaktı gibi kötü bir hisse kapıldığını mırıldandı. Sadece paranoyaklaştığını düşünerek omuz silktim.

Ama sonra haklı çıktı.

Otele döndüğümüzde, biz gelmeden birkaç dakika önce lobide bombalar patlamıştı.

Duvarlar kırmızı lekelerle kaplıydı ve "LA" harfleri göz kamaştırıyordu.

Bi

z. *Los Aguilas*, müttefikimiz olduğunu düşündüğümüz çete.

Meğer Alexsei onların k o m u t a n l a r ı n d a n birinin karısını sikmiş. belli nedenlerden dolayı bundan memnun değildi.

Onun pisliğini temizlemek için saatler harcadık ama onlarla bir savaştan sağ çıkmak için yeterli adamımız olmadığı açıktı. Burada kalmayı göze alamazdık, bu yüzden ülkeyi aceleyle terk ettik. Yıllar sonra, onun bu aptalca kararının bedelini ödedik.

"Sana bunu söyleten ne?" Igor nihayet uçaktan çıkıp, peşinde beş adamımızla birlikte merdivenlerden aşağı inerken dimdik ayağa kalkarak sordum.

"Bilmiyorum, Volk. Ama bu gece gardımızı alsak iyi olur." Bu kadar.

Geri dönüş yok.

Igor yere düştüğünde gözleri benimkileri buldu ve hızlıca başımızı salladık.

Hemen yanıma geldi ve beni sıkıca kucakladı. Kısa, güçlü kolları beni sardı ve gerilsem de tedirginliğimi çabucak gizledim.

"Volk, *moy syn*, seni görmek güzel," dedi sırtına sertçe vurarak.

Igor'un dikkati başka yöne kayınca Dve'ye döndü ve sert yüzünü yumuşatan samimi bir gülümseme belirdi. Elini uzattı ve Dve'nin omzuna da içten bir şaplak attı.

"Uçuş nasıldı?" Sessizliği bozarak sordum.

"Çabuk ol. Julius seni beklediğini söyledi. Uzun zaman oldu."

Julius kısa bir süre önce, babası kendi metresi tarafından öldürüldükten sonra Kolombiya'daki Los Aguilas'ın başına geçmişti. Ama tüm bunlardan garip bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu.

Son konuştuğumuzda, sonunda dizginleri eline aldığı için çok heyecanlıydı. Sanki hayatı boyunca bu anı bekliyormuş gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, babasının ölümünün arkasında olduğunu itiraf etse hiç şaşırmasdım.

O piçin her zaman güce açlığı ve entrikalara yatkınlığı vardı. Tuhaf bir anlayışımız vardı, ikimiz de hayatın karanlık tarafına çekilmiştik ve kontrol arzusuyla hareket ediyorduk.

Yıllar boyunca yollarımız pek çok kez kesişti. Acımasız bir denizdeki iki köpekbalığı gibiyiz, her zaman saldırmak için bir sonraki fırsatı kollarız. Zayıfların ezildiği ve acımasızların galip geldiği gölgelerde geliyoruz.

Sadakatler değişkendir ve ittifaklar kırılgandır, ama Julius ve ben yazılı olmayan kuralları çok iyi anlıyoruz.

İtiraf etmeliyim ki, piçin en karanlık yerlerde fırsat bulma konusunda bir yeteneği vardı.

"Yakında onu ziyaret edeceğimden emin olabilirsin." Igor sessizce başını sallayarak cevap verdi.

Arabanın kapısı açıldı ve o da arka koltuğa yerleşti.

Dve direksiyona geçti, ben de Igor'un yanına geçip camdan dışarı baktım. "Kızım nasıl?" Igor'un derin sesi sessizliği bozdu, gözler kilitlendi benimkinde. Siyah takım elbise ceketini Dve'nin yanındaki yolcu koltuğuna fırlattı. "Sana hiç sorun çıkardı mı?"

Dikiz aynasından Dve'nin gözlerindeki endişeyi yakaladım. Omuz silkerek arkama yaslandım ve rahat etmek için bacaklarımı açtım. Motor kükreyerek çalıştı.

"Kızın hakkında bilmen gereken çok şey var patron," diye iç geçirdim. Boynumu kırarak arkama yaslandım. "Ama önce Vlad ile bir randevumuz var."

Igor'un gözleri kısıldı. "Vlad, o sümüklü piç kurusu. İyi iş çıkardın, moy syn. Onu bulacağımı biliyordum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Bir sigara aldım, yaktım ve bir nefes çektim, duman etrafımda dönüyordu. Ben.

Gece gökyüzü üzerimizde uzanıyordu, yıldızlar sanki parılıyordu. bana gülüyor.

Arabanın camına yaslandım, sigaramdan uzun bir nefes çektim, ciğerlerimdeki yanık tanıdıktı.

Duman ağzımdan kıvrıla kıvrıla çıktı. Nefesimi verirken düşüncelerim Sofiya'ya kaydı.

Şimdi ne yapıyordu? Nasıl hissediyordu?

Onu bir kuzuyu kurtların önüne atmak gibi tehlikeli bir duruma soktuğumu biliyordum. Ama bu karmaşayla birlikte yüzleşmek anlamına gelse bile bana güvenmek zorundaydı.

Onu koruyacağım. Kendime bunun sözünü verdim. Bu sabah zihnimde tekrarlandı.

Tenimi öpüş şekli, öyle şefkatliydi ki, sanki bir iz bırakmak istiyordu.

Gözleri her zaman benimkilere kilitlenmişti, yoğun ve ateş doluydu. Elleri beni sıkıca kavırıyor, sahipleniyordu. Koyu renk saçları yüzünün etrafından çarşaflarıma yayılıyor, beni nazikçe okşuyordu. Sıcak ve sarhoş edici nefesi içime sızıyordu.

Ve sonra aklıma geldi.

Ona aşık oluyordum, hem de çok.

Bunun farkına varmak beni derinden etkiledi ve yıllardır hissetmediğim duygularımı harekete geçirdi.

Savunmamı kırmıştı.

Sikeyim.

İstediğim son şey onu da boktan hayatımın içine çekmekti.

"Bana her şeyi anlat, *moy syn.*"

Sözleri tüm dikkatimi vermemi gerektirdi ve sigaramı hızla söndürüp açık pencereden dışarı fırlattım.

Kor, gecenin içinde kaybolmadan önce kısa bir süre dans

etti. Bakışlarının ağırlığını hissederek derin bir nefes aldım.

Yarım yamalak yalanlara ya da tereddütlere yer yoktu.

Igor sadakate her şeyden çok değer verirdi ve bu güvene ihanet etmek tehlikeli bir oyundu.

Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Kusura bakma patron ama senin sahte olduğu iddia edilen kızını becerdim ve o kadar uzun süre amını yedim ki hâlâ dilimde onun tadını alabiliyor, tırnaklarının ucunun derime battığını hissedebiliyor ve inlemelerini tekrar duymayı hayal edebiliyorum.

Ya da daha kötüsü: Üzgünüm ama karınızın en iyi arkadaşınızı becerdiğini ve karısıyla aynı anda Vlad çocuklarına sahip olmak için bir hamilelik anlaşması yaptığını ve tüm bunları arkanızdan öğrendim.

Ya da daha da kötüsü: Üzgünüm ama karınızın doğurduğu, öldüğüne inandığınız ama sonra ölmediğini öğrendiğiniz bebek. Bebek sizin bile değil, yani tüm bunları bir hiç uğruna yaptınız.

Üzgünüm patron, güvenine ihanet ettim.

Gecenin köründe, Dve arabayı yüksek ağaçlarla çevrili lanet ormanda yavaşça yönlendirirken, bildiğim her lanet detayı ve gerçeği ortaya çıkarmak için yaptığım her lanet eylemi açıklayacak cesareti buldum. Dışarıdaki karanlık, taşıdığım sırların ağırlığını yansıtıyor gibiydi.

Hiçbir şeyi saklamadım. Helena, Victoria ve Vlad'ın ilişkisinin karmaşık hikayesini anlattım.

Tanya'nın bu olaydaki rolünden bahsettim.

Sofiya'nın hem Rusya hem de Amerika'daki yetiştirilme tarzına ilişkin bilgiler paylaştım.

Marina'nın Vlad'dan etkilenererek Sofiya'yı buzlu sulara ittiği ve neredeyse öldürdüğü tüyler ürpertici olayı anlattım.

Sofiya ile paylaştıklarımız dışında her şeyi gözler önüne serdim. O sadece bize aitti.

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ DÖRT

"Ölüm bir hayatı bitirir, bir ilişkiyi değil."
- Mitch Albom

Sofiya

önce.

Çok, çok uzun yıllar

Peder Paşa, geleneksel siyah cüppesi ve beyaz etolüyle kilise kürsüsünde vakur bir şekilde duruyordu. Boynunda, babamın cenazesindeki vaazına başlarken mum ışığında usulca parlayan büyük bir altın haç asılıydı.

"Peder Paşa'nın sesi sessiz kilisede usulca yankılanıyordu: "Sevgili dostlarım, bugün merhum Vladimir Melov'u anmak için toplandık.

Devam etmeden önce bir an durdu, gözleriyle bizi taradı.

"Ölüm karşısında hayatın kırılganlığıyla yüzleşiriz. Bu, dünyevi yolculuğumuzun geçici olduğunu, rüzgârdaki kısıp bir fısıltı gibi, bir an burada olup bir an sonra yok olduğumuzu hatırlatır."

Cüppesinin kıvrımlarını düzelterek Peder Paşa sözlerine şöyle devam etti: "Vladimir'in vefatı bize kendi ölümlülüğümüzü hatırlatıyor; çoğu zaman kaçırdığımız ama cesaret ve inançla yüzleşmemiz gereken bir gerçek. Ölüm, bu dünyadan bir ayrılık olsa da

dünyevi alem bir son değil, Yaratıcımızın ebedi huzuruna bir geçittir."

Yavaşça iç çektim, gözlerimden yaşlar süzülürken ellerim titriyordu.

Peder Pasha, "Vladimir birçok kalbe ve zihne dokunan bir hayat yaşadı," diye fısıldadı. "Kahkahaları, bilgeliği ve varlığı hayatlarımızı zenginleştirdi ve üzerimizde silinmez bir iz bıraktı."

Annem yanımda ağlıyordu, mendiliyle ağzını kapatmış, gözlerini babamın tabutuna dikmişti.

Konuşurken Peder Paşa'nın gözleri şefkatle parlıyor, bakışları benden anneme doğru kayıyordu.

"Onun fiziksel yokluğunun yasını tutarken," dedi yumuşak bir sesle, "aynı zamanda geride bıraktığı mirası da kutlayalım - paylaşılan anılar, öğrenilen dersler ve bizi birbirimize bağlayan sevgi."

Burnumu çektim ve yüzümden akan yaşları sildim.

"Vladimir'in dünyadaki yolculuğu sona ermiş olabilir," dedi sessizce, "ama ruhu dokunduğu hayatlarda ve ısıttığı kalplerde yaşamaya devam ediyor."

Ayağa kalktığımızda annemle el ele, ciddiyetle tabutuna doğru yürüdük.

Birlikte yaklaştık, havada tütsü kokusu vardı. Dasha sessizce arkamızdan geldi.

Ağır kalplerle, babamın istirahatgahı üzerinde haç işareti yaptık, son bir veda.

Tabuttan uzaklaştık ve dışarı çıktık. Eve dönerken arabada her şey sessizdi.

Annem arabayı park etti ve tek kelime etmeden doğruca odasına gitti.

Dasha elimden tuttu ve beni oturma odasına götürdü.

Sanki ev nefesini tutmuş gibiydi.

Benimle birlikte kanepeye oturdu ve yumuşak bir sesle, "Acıdığını biliyorum Sofiya.

Ama burada birlikteyiz, tamam mı? İyi olacağız." Başımı salladım, yanağımdaki bir damla yaşı sildim.

Dasha elimi nazikçe sıktı.

"Sana tatlı bir şeyler pişireceğim," dedi ve mutfığa doğru gözden kayboldu.

Bir süre orada oturdum, sadece babamı düşündüm. O gittiğinden beri ev farklı hissettiriyordu.

Annemin üst kattan ağladığını duyabiliyordum ve kalbim paramparça oldu.

Uyuşuk bir şekilde mutfağa doğru yürürken ben de gözyaşlarımı tutamadım.

Dasha küçük bir gülümsemeyle önlüğünü beline sıkıca bağladı ve elini uzatıp saçlarımı düzeltti.

"Sence babam cennette çilek tadında bulutlar yiyip vanilyalı dondurma tadında göller mi içiyor?"

Yanağımı nazikçe okşayan Dasha'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Babam bir gün cennette hep birlikte olacağımızı söylemişti," diye mırıldandım. "Şimdi gitmek istiyorum, Dasha. Lütfen, babamla birlikte olmalıyım," demeyi başardım ama kontrol edemediğim hıçkırıklar beni ele geçirdi.

Dasha yanımda diz çöktü, gözleri yumuşacıktı.

Yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sen altı yaşındasın Sofiya," diye mırıldandı. "Katılmak için çok küçüksün Baban. Ama sana söz veriyorum, bir gün onu tekrar göreceksin." Dasha beni kendine yakın tutarken verdiği söz havada asılı kaldı.

Ama içimde, kalbimdeki sızıyı, babamla birlikte olma özleminin her geçen saniye daha da güçlenmesini engelleyemiyordum.

Gerçekten ciddi olabilir mi?

Babamı bir daha görebilecek miydim?

CHAPTER

OTUZ BEŞ

"Benim için ölümden daha kötü olan şey ihanettir. Görüyorsunuz, ölümü düşünebilirim ama ihaneti düşünemem."
- **Malcolm X**

Volk

Sonunda eve vardığımızda, Igor kapıyı büyük bir gürültüyle arkasından çarptı. Bir an bile kaybetmeden, kararlı adımlarla girişe doğru yürüdü.

Yol boyunca tek kelime etmedi, gerçeği söylediğimde ya da Dve eve dakikalar kaldığını işaret ettiğinde bile.

Sessizliği çok şey anlatıyordu.

Öfkeleniyordu ama bir şekilde kendini tutuyordu.

Birkaç saniye içinde Dimitri de bize katıldı ve sigarasını söndürmeden önce Igor'u selamladı.

Peşinden gittik ve bizi tedirgin edici bir sessizlikle karşılayan eve girdik. Sanki evin kendisi nefesini tutmuş gibiydi.

Igor'un peşinden bodruma inen merdivenlerin dibine ulaştığımda gözüme bir şey takıldı.

Merdivenlerden yukarı baktım ve işte oradaydı -Sofiya, merak ve endişe karışımı bir bakışla bize bakıyordu.

Benim küçük ışığım.

Siyah keten bir gömlek ve pantolon giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış, çıplak ayakları yere basıyordu.

Gözlerimiz kısacık bir an için kilitlendi ve o anda bakışlarında dönen soru kasırgasını hissettim.

Ancak dudaklarından herhangi bir kelime çıkmadan ya da varlığına ihanet etmeden önce içgüdülerim devreye girdi.

Bir parmağımı dudaklarıma bastırarak sessizce yerinde kalmasını ve sessiz olmasını söyledim.

Sofiya, gözlerini benimkilere dikmiş, belli belirsiz başını salladı.

Aferin kızıma.

Igor onu şimdi görseydi, hemen öldürürdü. Küçük bir sırıtışla elimdeki lanet göreve yeniden odaklandım.

Sofiya üst katta, gözlerden uzakta kaldı, ancak düşüncelerimde oyalandı, hem rahatlık hem de endişe getirdi.

Dve ve Dimitri biz gıcırtılı merdivenlerden bodrumun karanlık derinliklerine inerken dikkatle bizi takip ettiler.

Ayak seslerimizin yankısı baskıcı sessizlikle birleşiyor gibiydi.

En altta, loş ışık Igor'un ellerini kalçalarına dayamış, orada dikildiğini gösterdi.

Bakışları, sandalyelere sıkıca bağlanmış, yüzlerinin rengi solmuş Vlad ve Helena'ya kilitlendi.

Ne manzara ama.

Her zaman ukala bir piç olan Vlad onu selamladı. "*Priviet*, eski dostum."

Sesindeki küstahlık Igor'un hoşuna gitmemişti; öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Bu piç boku yemişti.

Hiç tereddüt etmeden, Igor'un öfkesi azgın bir cehennem gibi kabardı.

Vlad'a doğru hamle yaptı, o kadar hızlıydı ki şimşek gibi çaktı ve sıkılı yumruğunu Vlad'ın burnuna indirdi. Kan fışkırdı ve ortalığı canlı bir kırmızıya boyadı.

Vlad'ın acı dolu nefesi bodrumda yankılandı.

"Seni lanet olası piç!" Igor bağırarak Vlad'ın yüzüne bir darbe daha indirdi. "Sen *benim* karımı siktin."

Sonra Helena'ya doğru döndü ve kararlı adımlarla yürüdü.

Ama tam ona yaklaştığı sırada hızla araya girdim ve yolunu kestim.

Yüzünde öfkeyle merak karışımı bir ifade vardı ve açıklamamı bekliyordu. Ben daha konuşmadan Vlad'ın sesi gergin havayı delip geçti.

"Helena," diye alay etti, konuşurken kanı uçuşuyordu. "Neden Igor'a Victoria'ya boktan planında nasıl yardım ettiğini ve masum bir bebeğin hayatını söndürmekten nasıl sorumlu olduğunu anlatmıyorsun, ha?"

Helena'nın sesi kesildi. "Ben değilim! O yaptı! Suçlanması gereken kişi Vlad!" "Seni benimle sevişmeye ya da Victoria'nın kızını kaçırmaya zorlamadım Helena.

bebeğim," diye tükürdü.

"O senin de bebeğin!" diye haykırdı, inanamayarak başını salladı, umutsuzluk hıçkırıkları arasında gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Hayalini kurduğun kızın!"

Parmak eklemlerim öfkeden bembeyaz kesilmiş yumruklara dönüştü ve içimin derinliklerinden ilkel bir hırıltı yükseldi. Vlad'ın çarpık küstahlığı damarlarımda bir öfke dalgasına yol açtı.

Bu gece onu kendi ellerimle öldüreceğim.

Igor'un sesi sessizliği böldü, rahatsız edici derecede sakindi. "Daha önce hiçbir kadına elimi sürmedim Helena Melov. Ama bugün, sen ilk olacaksın."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, yumruğu acımasız bir güçle vurdu ve kızın burnuna tam isabet etti.

Darbe bodrumda yankılandı ve başını geriye atarken mide bulandırıcı bir çatırtı eşlik etti.

Kahretsin, onu durduracak zamanım bile olmadı.

"Anne!" Sofiya'nın panik içindeki sesi karmaşayı böldü.

Olaya tanıklık ederken irileşen gözleri dehşeti yansıtıyordu.

İçgüdülerimle hareket ederek belinden tuttum ve onu kendime doğru çektim, elimle ağzını kapatarak çığlıklarını bastırdım.

Tutuşuma karşı mücadele etti, tırnakları elime batıyordu, kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu ama ben onu güvende tutmaya kararlı bir şekilde daha sıkı tuttum.

"Sakin ol Sofiya," diye fısıldadım kulağına. "Bana güvenmek zorundasın."

Ama başını salladığında sıkıntısı çok açıktı, kontrolsüzce hıçkırırken gözyaşları parmaklarımı yakıyordu.

Dizleri titriyordu, bayılmak üzereydi ama onu tuttum, soğuk bodrum katına yığılmasını önlemek için destekledim.

Onun parçalandığını görmek, onu bu berbat dünyadan koruma kararlılığımı daha da artırdı.

Igor'un sesi havayı yararak geldi. "Evet, Sofiya, seninle tanıştığım memnun oldum. Bu lanet koşullarda olmak zorunda olması çok kötü."

Küçümseyici sözleri içimde kabaran öfkeyi daha da arttırdı. "Bunu kısa keselim patron."

"Haklısın Volk," diye alay etti Igor, yüzü kötülükle çarpılmıştı. Dönüp Helena'yı saçlarından yakaladı ve Helena acı içinde çığlık atarken saçlarını geriye doğru çekti. "Hadi onlara bunu ödetelim."

Sofiya benimle daha çok mücadele etti, tekmelemeye ve ayaklarıma basmaya çalıştı ama ben tuttum.

üz

eri Elimi ısırdı, küfretmeme ve onu bırakmama neden oldu.

nd "Onu rahat bırak!" diye bağırdı.

e. "Helena için savaşma," diye güldü Vlad. "O sadece bir fahişe ve bir katil, tıpkı gerçek annen gibi. Ve sen, *Angelohek*," diye devam etti, bakışları onu bir aşağı bir yukarı tararken, "Victoria'dan bile daha iyi görünüyorsun."

Sofiya dondu kaldı, gözleri şoktan kocaman olmuştu. Vlad sırtarak onun tepkisinin tadını çıkarırken bakışları Vlad'a sabitlendi.

Titreyen elini dudaklarına götürdü ve kaçmakla tehdit eden sessiz çığlığı bastırmaya çalıştı.

"Baba?" diye fısıldadı.

Vlad'ın sırtışı genişledi, gözlerinde çarpık bir memnuniyet vardı.

"*Da, Angelohek*," dedi alaycı bir tavırla. "Ben gayet hayattayım."

Omuzlarında tekrar daireler çizdim, Sofiya'yı daha sıkı kavradım ve tüm vücudunun katılaştığını hissettim.

"Nasıl? Neden ortadan kayboldun?" diye sorarken sesi çatallaştı.

Vlad alay etti. "Sen iyi bir çocuktun, *Angelohek*. Ama çok sinir bozucuydun. Burada kalmamın tek nedeni Victoria'nın tıpatıp aynısı olmandı. Büyüyünce ölü annen kadar seksi olup olmayacağını görmek istedim. Helena'nın seninle kaçıp planımı mahvetmesi çok kötü oldu."

Sözleri havayı bir bıçak gibi kesti.

Öfkeyle Sofiya'yı kabaca bıraktım ve hızla ceketime uzanıp silahımı aldım.

Tereddüt etmeden aramızdaki mesafeyi kapattım ve silahı doğrudan ona doğrulttum.

Bu lanet piç her şeyin bedelini ödeyecekti.

"Sen ölü bir adamsın, Vlad."

Tam parmağım tetiği çekeceken bir ses adımı haykırdı.

"Silahını yere bırak."

Kalbim küt küt atarken donup kaldım.

Yavaşça arkamı döndüm ve gördüğüm şey kanımı dondurdu. Dimitri Dve'ye silah doğrultmuş, parmağı tetikte gerilmişti; Marina ise Sofiya'yı avucunun içine almış, silahı şakağına dayamıştı.

Marina'nın burada ne işi vardı?

"Ne haltlar dönüyor burada?" Igor gözlerini şaşkınlıktan kocaman açarak sordu. Dimitri sırttı. "Sakin ol patron. Vlad kartlarını nasıl doğru oynayacağını bilir,

ve ben sadece işleri renklendirmek için buradayım."

Igor'un çenesi düştü. "Seni orospu çocuğu!" diye tükürdü. "O çıkarıcı piçin aklını çelmesine izin vermişsin."

Dimitri kayıtsızca omuz silkti. "Nasıl istersen öyle de patron. Ben sadece seçeneklerimi araştırıyorum."

Igor bir adım öne çıktı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Dimitri.

Vlad seni kullanacak ve sonra senden kurtulacak."

"Bunu göreceğiz, Igor," diye cevap verdi, silahı Dve'nin kafasına daha sert bastırarak.

Saçmalıklarına daha fazla katlanamadım.

Odak noktam Sofiya'ya kaydı, panik içinde gözlerini etrafta gezdiriyordu.

Marina onu sıkıca tuttu, silah tehditkâr bir şekilde boğazına dayalıydı.

"Bırak onu."

Marina güldü. "Merak etme Volkie. Değerli kız arkadaşın güvende... şimdilik. Ama sadece dediklerimi yaparsan."

Kanım kaynadı. "Seni *asla* dinlemeyeceğim."

"Peki o zaman, sanırım küçük prensesinize veda ediyorsunuz."

Vlad'ın öksürmesi, kendi kanında boğulması beni gerçekliğe geri döndürdü ve isteksizce silahımı indirdim.

"Çöz beni," diye emretti Vlad.

Dimitri başını salladı ve sessizce Igor'a o piçi çözmesini işaret etti.

Igor yaklaştı, düğümlerle uğraşırken elleri öfkeyle titriyordu.

Hay sikeyim! Hızlı düşünmem gerekiyordu.

Vlad ayağa kalktı, Igor'a alaycı bir bakış attı ve omzunu sıvazladı.

Sonra da hızlı bir hareketle Igor'un silahını kılıfından çekip aldı.

Boka batmıştık ve bir an önce kontrolü nasıl geri alacağımı bulmam gerekiyordu.

Zaman aleyhimize işliyordu ve bir saniyemi bile boşa harcayamazdım.

Vlad silahı sıkıca kavrarken, adrenalin azgın bir sel gibi içime doldu.

Ama ben harekete geçmeden Helena'nın sesi ağır havayı yararak Sofiya'nın adını söyledi. Anında başım ona doğru döndü.

Helena gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Çok üzgünüm Sofiya," diye boğuk bir sesle konuştu. "Her şeyi berbat ettim ve geçmişi değiştiremem. Ama lütfen şunu bil ki, içten içe sana hep değer verdim. Hatalarıma rağmen seni kendi çocuğummuşsun gibi sevdim."

Sofiya Helena'ya baktı, gözleri kalp kırıklığıyla doluydu.

Tüm bunlar olurken Vlad yavaş ve temkinli adımlarla Helena'ya yaklaştı, yüzü okunmuyordu.

"Gerçek annen Victoria korkunç bir insandı," diye devam etti Helena. "Ve belki ben de öyleyim. Ama sen, benim tatlı çocuğum, bizim gibi değilsin. İyilik ve sevgi dolu güzel bir ruhun var. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

Sözleri dudaklarından dökülürken Vlad silahını doğrudan ona doğrulttu. Oda sessizliğe gömüldü, zaman durmuş gibi görünüyordu.

Vlad'ın parmağı tetiğe yaklaşırken Helena, "Seni seviyorum Sofiya," diye fısıldadı.

"Anne, ben-"

Tam gerginlik doruğa ulaşmışken, üst kattan büyük bir patlama sesi yankılandı ve havayı bir patlama gibi delip geçti. Hepimiz ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafımıza bakındık.

Ama Dve hiç vakit kaybetmedi.

Kafasının arkasını acımasız bir güçle savurarak Dimitri'nin yüzüne tam isabet ettirdi.

Dimitri yere yığılırken, kırık burnundan kan fişkirirken, kemiğin mide bulandırıcı çatırtısı odayı doldurdu.

Hiç vakit kaybetmeden tetiği çektim ve Marina'nın koluna nişan aldım. Kurşun hedefini bulduğunda silah sesi odanın içinde yankılandı. Yere yığılıp acı içinde yaralı bacağını tutarken dudaklarından delici bir çığlık koptu.

Sofiya'yı kucağıma alarak onlara doğru koştum.

Çığlıkları kulaklarımda yankılanıyor, ruhumu parçalıyordu.

O anda içimde bir şeyler klikledi. Onu korumak için hayatımı riske atabilirdim. Igor aniden deli gibi Vlad'ın üzerine atıldı. Silahın kontrolü için güreştiler, umutsuz mücadeleleri odayı homurtular ve küfürlerle doldurdu.

Sonra, birdenbire, gök gürültüsünü andıran iki patlama sesi havada yankılandı. Hiç düşünmeden Sofiya'yı kendime çektim ve vücudumu ona siper ettim.

Tüm vücudu benimkine karşı sarsıldı, gömleğimi tutuşu kumaşı yırtmakla tehdit ediyordu.

"Yaralandın mı?" Ellerim içgüdüsel olarak onda yara olup olmadığını kontrol ederken ağzımdan kaçırđım. Gözlerini görmek ve iyi olduğundan emin olmak için çaresizce saçlarını taradım. "Sofiya! Konuş benimle! Yaralandın mı?"

Başını yavaşça salladı.

Bir hırıltı beni kendime getirdi ve döndüğümde Igor'u yerde kanlar içinde yatarken buldum.

Yüzü hayalet gibi solgundu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzından kan akıyordu.

Midem bulandı.

Hayır.

Igor değil.

Vlad da yerdeydi, yaralarından kan fişkırırken karnını tutuyor ve havayı hastalıklı demir kokusuyla dolduruyordu.

Ben daha konuşmadan Marina yaralı ve kanlı kolunu tutarak silahını bana doğrulttu.

"Son bir şans Volk," dedi bir adım daha yaklaşarak. "Onu teslim et."

Sofiya'nın arkamdaki varlığını hissedebiliyordum, alnı sırtıma yaslanmıştı, boğuk hıçkırıkları ceketimin kumaşı tarafından emiliyordu.

Acı bir kahkaha attım.

Bu cadı gerçekten hayal görüyordu.

"Aptal mısın lan sen?"

Bakışlarımız birbirine kilitlenmişken zaman uzuyor, geçen her saniye sonsuzluk gibi geliyordu.

İkimiz de geri adım atmaya niyetli değildik.

"Sana bir şey söyleyeyim Marina," dedim, Sofiya'nın ceketimi tutmasına ve sessizce durmamı istemesine rağmen aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Artık Igor aramızda olmadığına göre. Seni öldürmemi engelleyen hiçbir şey yok."

Yutkundu ama sessiz kaldı.

Ortam giderek ağırlaşırken, bir ses sessizliği bozdu.

"Oh, merhaba!" Alexsei merdivenlerin dibinden neşeyle haykırdı ve ardından tökezleyerek inişinin sakar sesi duyuldu. "Demek hepinizin saklandığı yer burasıymış!"

Ani girişi tam zamanında bir dikkat dağıtıcı oldu.

Göz ucuyla Dimitri'nin yavaşça ayağa kalktığını ve yerdeki silahına uzandığını gördüm.

Şimşek hızıyla silahımı ona doğrulttum ve bir el ateş ettim.

Hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

O kargaşada Marina hızla merdivenleri tırmanarak kaçmaya başladı.

Marina'nın kaçmasına izin verdim, dikkatim çılgılığı havayı yaran Sofiya'ya kaydı.

Dizlerinin üzerine çöktü, umutsuzca yüzünü kapatırken elleri titriyordu.

Lanet olsun, tek istediğim onu buradan çıkarmak ve bu lanet geceyi uyuyarak geçirmesini sağlamaktı.

Alexsei'nin kahkahası gerginliği bozdu, dudaklarından kısık bir kıkırdama çıktı. "Kahretsin, bu çok hızlı oldu."

"Seni lanet olası orospu çocuğu! Sen öldün!" Vlad ayağa fırlayıp umutsuzca yerdeki silahına uzanırken öfkeli bir çığlık attı.

Sinirlenerek karnına bir el daha ateş ettim. Acı içinde kıvranarak yere yığıldı.

"Bu lanet zamanımı boşa harcadığın için," diye tükürdüm, ona doğru kararlı bir şekilde ilerleyerek.

Bir kurşun daha kolunu parçaladı. "Bu da Igor için."

Vlad acı içinde ağladı.

Gözlerimi ona kilitleyerek sesimi alçaltarak yaklaştım.

"Ve bu da kız *arkadaşımı* incittiğin için. Cehennemde görüşürüz, Vlad."

Bu sözler havada asılı kalırken, kafasına nişan aldım ve tetiği son bir kez çektim, kurşun kafatasını delip geçti ve soğuk bodrum katına cansız bir şekilde yığılmasını izledim.

CHAPTER

OTUZ ALTI

"Beni hatırla ve gülümse, çünkü unutmak beni hatırlayıp ağlamaktan daha iyidir."
- Dr. Seuss

Volk

Kapı açıldı, menteşeleri usulca gıcırdayarak loş ışıklı kütüphaneye girdi. Pencerelerden sızan ay ışığı, şöminenin titrek alevlerine karışan hafif bir parıltı yayıyordu.

Kapı arkasından kapandığında, dış dünyayı kapattı ve bizi mühürledi.

Arkama yaslanarak bir nefes sigara dumanı çektim ve onun varlığının havayı doldurduğunu hissettim. Vücudumdaki her sinir karıncalanıyor, onu arzuluyordu.

O benim bağımlılığım, en sevdiğim uyuşturucum olmuştu.

Pelüş kanepeye daha da gömüldüm, dalgın bir şekilde parmaklarımı çıplak göğsümün ve zonklayan yaramın üzerinde gezdirdim, onu görmezden gelmeye çalıştım ama üzerimdeki etkisini görmezden gelemedim.

Gözlerimi kapatarak puromdan bir nefes daha çektim ve çıplak ayaklarının bana doğru ilerlediğini duydum. Badem kokusu beni tanıdık bir kucaklamayla sardı, kanepye yanıma çöktüğünde o da yanıma yerleşti.

Nazik bir dokunuşla yarama uzandı, eli nazikçe tenimi sıyırdı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıldığını hissettim.

Saçları tenime değerek beni hafifçe gıdıkladı. "Bu iyi mi?" diye sordu usulca.

Gözlerim hâlâ kapalıyken başımı salladım, saçlarını nazikçe okşadım ve elimle sırtında rahatlatıcı daireler çizdim.

Dudakları göğsümde, kaburgalarımda ve karın kaslarımda öpücükler bırakmaya devam etti.

Dudakları v çizgimi sıyırıp geçerken kısık bir hırıltı çıkardım, puromdan bir nefes çektim, soğukkanlı davranmaya çalıştım, onu ne kadar istediğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmesine izin vermedim.

Sonunda göğsüme son ve kalıcı bir öpücük kondurdu, ıslak dudaklarının sıcak tenimdeki tatlı izi.

Memnun bir iç çekişle kollarıyla beni sardı ve daha da yakınımaya çekti.

Kendini çok iyi hissediyordu.

"Bu gece öleceğini sanmıştım," dedi usulca.

Sözleri beni çarptı ve onları sindirmem bir an aldı. "Neredeyse yapıyordum."

Gözlerimi açtığımda onun rahatlamış bedenini benimkine yaslanmış buldum.

Kendini yenilemişti, şimdi siyah kot pantolon ve rahat bir kazak giymişti.

Hayatta kalmayı başardığım için hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak ettim. "Hayal kırıklığına mı uğradı?" diye sordum.

Gözleri endişeyle yumuşadı, ancak daha fazlası vardı, kalbimi çarptıran bir şey.

"Hayır." diye fısıldadı, parmakları hafifçe karın kaslarımı okşuyordu.

"Ölmeni istemiyorum Mikhaıl."

Puroyu ağızma geri koydum ve boğazımdaki yumruyu gizlemeye çalışmak için bir nefes çektim.

"Belki de yapmalısın."

Doğrulduğunda aramızdaki hava ağırlaştı, parmak eklemleri yanağımı hafifçe okşadı. Yüzümü çevirdim ve avucunun içine yumuşak bir öpücük kondurdum. Gözlerimiz buluştu ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme oluştu, ancak gözlerinde sanki kalbine ağır gelen bir şey varmış gibi bir hüznü vardı.

"Yani," diye nefes aldı, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu, "bu bir veda mı?"

Igor'un gidişiyle sorumluluk artık benim omuzlarımdaydı ve ben de kararımı vermiştim.

Bu gece Alexsei ile birlikte San Francisco'ya, evine geri dönecekti.

"Da."

"O zaman bunun tadını çıkaralım," dedi, daha da yaklaşıarak, dudakları neredeyse benimkilere değecekti.

Tam beni öpmek üzereyken saçının arkasından tuttum ve onu yerinde tuttum.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Benimle istediğini yapabileceğini ve arkasına bakmadan gidebileceğini düşündü.

Siktir et.

"Beni becerip sonra da arkada bırakabileceğini mi sanıyorsun? Ben senin yapay penisin değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye yutkundü, sesi titriyordu.

"İstiyorum-" "Ne istiyorsun?"

Gözleri endişeyle daldı ve saçlarını hızla yüzünden uzaklaştırarak bir anlığına tırnaklarını ısırıldı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Elimden gelen her şekilde."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Seks istediğini söylemesini bekliyordum, beni değil.

Zavallı küçük prensesim büyük kurttan onu tutmasını istiyor.

Kalbime bir tutam acı saplandı ama hemen kendimi toparladım.

Derinlerde bir yerde ona karşı bir özlem vardı ama aynı zamanda içimi kemiren bir kıskançlık duygusu, beni kullanıyor olabileceği korkusu da vardı. Bu çelişkili duyguları görmesine izin veremezdim. Onun sözlerinden rahatsız olmamış ve etkilenmemiş gibi görünmek zorundaydım.

Benim üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu bilmesine izin veremezdim.

"Dizlerinin üzerine çök."

Sofiya bir an durakladı, benimkilerle buluşan gözlerinde belirsizlik vardı. Puromdan bir nefes çektim, kaşlarımı kaldırdım ve ne yapacağını görmek için bekledim.

Bir yanım kalkıp gitmesini ve beni kendi kederlerimde boğulmaya terk etmesini diledi.

Ama kalacağına dair bir umut ışığı da vardı.

Son duman parçasını da içime çektim ve havaya dağılışını izledim.

Sis dağılır dağılmaz, zarifçe dizlerinin üzerine çöktü, hareketleri büyüleyiciydi.

Kazağını çıkardı ve göğüslerini mükemmel bir şekilde saran beyaz dantelli sütyenini ortaya çıkardı.

Bacaklarımı hafifçe açarken dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim.

Ellerim titremeye başladı ama onları sabitlemek için kalçalarımı okşadım. Gözleri bir an kalçalarımında kaldı ve sanki bu ona güç vermiş gibi ellerini kalçalarımına koydu ve okşamaya başladı.

"Seni ağzımda istiyorum," diye fısıldadı.

Parmakları yavaşça fermuarımı indirdi, boxerımı yavaş yavaş açtı.

Biraz.

Eli ereksiyonumu kavradığında, kendimi tutamadım, bir lanet kaçtı

Dudaklarım.

Başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna teslim oldum.

Eli boxerımı indirip sikimi serbest bıraktı ve birkaç dakika içinde ıslak dilinin ucumu okşadığını hissettim. Kahretsin, beni delirtiyordu.

Bana böyle hissettirdiği için onu cezalandırmak için onu tutmak ve ağzını acımasızca sikmek istedim, ama şu anda onun kontrolde olmasına ihtiyacım vardı.

Benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzuladığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bir elimle kendimi kanepeye yasladım, diğer elimle de saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Boyumun etrafındaki dolgun pembe dudaklarını net bir şekilde görmek istiyordum.

"Çok iyi gidiyorsun."

Bana utangaç bir gülümseme verdi ve her santimini keşfederek beni aşağı yukarı yalamaya başladı. Yavaşça beni ağzına aldı, dili uzunluğumun etrafında dönerken aletimin ucu boğazının arkasına çarptı.

Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplarken memnun bir mırıltı çıkardı. "Gözlerini benden ayırma, bebeğim."

Tekrar aşağı inerken gözlerini benimkilere kilitledi, sonra sikimin ağzından kaymasına izin verdi.

Her iki elini de kullanarak, doğru miktarda basınç uygulayarak ustalıkla pompaladı.

Çok iyi yapıyordu, beni doruk noktama getiriyordu. Ama kendimi tuttum, henüz serbest bırakmaya hazır değildim.

"Kıyafetlerini çıkar."

Bıraktı ve ayağa kalktı, siyah kot pantolonunu çıkardı, şimdi beyaz tangası ve dantelli sütyeniyle karşımda duruyordu.

Yavaşça sütyenini çözdü ve koyu pembe meme uçları olan mükemmel göğüslerini ortaya çıkardı. Bakışlarımın altında dikleştiler.

Baştan çıkarıcı bir şekilde tangasını çıkarıp uzun bacaklarından ve kalın kalçalarından aşağı kaydırarak ayaklarının dibinde biriktirip onu görkemli bir şekilde çıplak bırakırken dudaklarımdan alçak sesle bir küfür kaçtı.

Utanmadan gözlerimin onun üzerinde dolaşmasına izin verdim, her cazip kıvrımın tadını çıkardım. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın Sofiya."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, dudaklarını yumuşak bir gülümseme süslüyordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, yanakları bir parça pembe ile kızardı.

Titrek ışığında yıkanan Botticelli'nin Venüs'ü gibi görünüyordu, nefesimi kesen çarpıcı bir manzaraydı.

Puromun külünü masanın üzerindeki kül tablasına attım, sonra hızla pantolonumu çıkardım ve aletimi boxerimin içine soktum.

Kanepeden battaniyeyi kaptdığım gibi sıcak şöminenin önüne serdim.

"Uzan ve bacaklarını aç."

O da bana uydu ve parmaklarımı nazikçe kalçalarında gezdirerek onları hafifçe ayırdım. Parmaklarımı yukarı doğru hareket ettirdim, teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Yavaşça ellerimi göğüslerine götürdüm, avuçladım ve nazikçe sıktım. Ellerini benimkilerin üzerine getirip parmaklarımızı iç içe geçirirken dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

Bakışlarım onlara takıldı, tarifsiz bir özlem boğazımı sıktı.

Bu gece son seferdi.

"Kendine dokun bebeğim. Seni amınla oynarken görmek istiyorum." Dirseklerine dayanarak bir an tereddüt etti.

Kıkırdadım. "Hadi, devam et."

Sonra tekrar uzandı ve bir elini karnının alt kısmına koyarken diğer elimi göğüslerine bastırdı.

Bıraktım ve dizlerimin üzerine çökerek kalçalarını kavradım.

Eli kıvrımlarına yerleşirken gözlerim onun her hareketini izledi.

Orta parmağı klitorisini okşayıp aşağı yukarı hareket ederek boğuk nefesler almasına neden olurken dudaklarımdan alçak sesle bir küfür kaçtı.

Ateşin sıcak parıltısı amının pembeliğini vurguluyordu ve yüzümü bacaklarının arasına gömüp onu tekrar tatma dürtüsüyle savaşıarak kalçalarını kavradım.

Kadınları dışarıda yemek hiç bana göre değildi, ama Sofiya ile?

Kahretsin, orada yıllarca kalabilirdim, onun lezzetinde kaybolurdum, hiç hava almaya ihtiyacım olmazdı.

Gözleri kapalıydı, göğsü hızlı nefeslerle kabarıyordu. Ağzı mükemmel bir "O" şeklini almış, saçları yüzünün etrafından akarak zeytin tenini parlatıyordu. Göğüsleri her nefeste sallanıyor, koyu pembe meme uçları dik duruyordu.

"Şu anda beni mi düşünüyorsun?"

Öyle olsa iyi olur, çünkü onun başka bir adamla ilgili fanteziler kurduğunu düşünmek bile beni çıldırtıyordu.

"Evet," diye fısıldadı, bir parmağını ıslaklığının içine kaydırarak. "Her zaman."

Ciğerlerime bir sıcaklık hücumu yayıldı, midemde havai fişekler patladı.

Göğüs uçlarına sertçe vurdum, göğüsleri titriyordu, sonra ağzımı aşağı indirdim, onları yaladım ve ısırdım, daha yüksek sesle inlemesini sağladım.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandım. "Şimdi, iki parmağını koy."

Gırtlaktan inerken, iki parmağını içeri kaydırды ve hızını artırdı.

"Oh, Mikhaıl," diye haykırdı.

Dudaklarından dökülen boğucu sesiyle adımı duymak tüm kontrolümü kaybetmememe neden oldu.

Boxerımı hızla çıkardım, aletimi birkaç kez pompaladım, elini ittim ve neler olduğunu sormak için gözlerini açamadan içine girdim.

Öyle bir kuvvetle vurdum ki, aramızda hiç boşluk kalmadı, bir toz zerresi bile geçemedi.

"Çok sıkı. İyi bir sürtük gibi sikimi çok iyi alıyorsun" diye inledim, onu acımasızca beceriyordum. "Beni çok iyi hissettiriyorsun, Sofiya."

Bacaklarını omuzlarıma kaldırdım, ıslaklığı bacaklarından yorganın üzerine damlarken daha derine inmek için bana mükemmel bir açı verdi.

"Helena ne düşünecek, ha?" Bir meme ucunu sertçe çimdikledim. "Seni böyle görmek, benim için yayılmak, adımı haykırmak," Hızımı yavaşlattım ve onu sert ve yavaşça becerdim. "Onu çağıralım mı? Her şeyi görsün diye mi?" Alnımı onunkine bastırdım. "Benim için ne kadar yaramaz bir fahişe olduğunu görsün diye mi?"

Yüzümü kavradı ve dudakları tutkulu, neredeyse acı veren bir öpücükle dudaklarıma çarparken beni kendine çekti.

Gözyaşlarının tuzlu tadı dudaklarının tatlılığıyla karışıyor, beni çılgına çeviriyordu.

Nefes almak için kısa bir süre uzaklaştıktan sonra ağzını tekrar yakaladım ve kaçmasına izin vermedim.

"Söyle," diye fısıldadım, dudaklarımı onunkilere değdirdim ve elimi boğazına doladım. "Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim Mikhaıl," diye inledi. "Sadece seninim."

Bacaklarını omuzlarımdan attım, dudaklarına son bir öpücük kondurdum ve çekildim.

Oturdum, gözlerim onunkilere kilitlendi, bacaklarımı uzattım, ellerimi sıkıca yere koyup kendimi sabitledim.

"Hadi, sür beni," dedim kalçalarım vurarak.

Battaniyenin üzerine uzandı, alnındaki teri fırçaladı ve bana doğru süründü.

Aç, aslan gibi bir bakışla şakacı bir gülümseme takındı, sonra üstüme çıktı, sikimi eline aldı, alay etti ve klitorisine sürttü.

Sonra santim santim içine kaydırdı. Ben onun içine daha derine batarken elleri kalçalarımı sıkıca kavradı. Ben tamamen gömülene kadar kendini bana doğru indirdi.

Alışmak için bir an düşündükten sonra gözlerini kapattı, ağzı hafifçe açıktı.

"Şimdi becer beni," diye mırıldandım, saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve dudaklarına derin bir öpücük kondurdum.

Hevesle başını salladı ve bana binmeye başladı.

Saçlarını kavradım, alnımızı birbirine yaklaştırdım, o yavaşça sikimde aşağı yukarı hareket ederken birbirimizin bakışlarında kaybolduk.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Amın benim için yaratılmış."

Derinden inledi, beni daha sert ve daha hızlı sürerken hızını artırdı.

Boştaki elimle, boğazını kavramadan önce meme uçlarıyla şakacı bir şekilde oynadım.

"Çok yaklaştım," diye inledim.

"*Lütfen* içime boşal," diye yalvardı, bana karşı hevesle gıcırđıyordu.

Daha önce hiç prezervatifsiz gitmemiştim; her zaman korunurdum ve her ihtimale karşı çekerdim.

Bugün otuz yıllık hayatımda ilk kez prezervatifsiz seks yaptım.

"Nyet," diye inledim, boğazını sıkıca kavradım. "Lütfen, Mikhaïl..."

Çaresiz inlemeleri başımı döndürüyor, doğru düşünmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Ona teslim olmak ile beni direnmeye çağıran o dırdırcı ses arasında kalmış, kısık, gırtlaktan gelen bir iniltiyi tutamadım.

"Kahretsin," diye nefes verdim, her yerim titriyordu. "Yapamam-"

"Evet, yapabilirsin," diye inledi başını geriye atarak.

Bana sürtünüyor, hareketleri çılğınca artıyordu. Sonra orgazmı üzerine çöktü ve coşkuyla adımı haykırdı.

Kollarını omuzlarıma sıkıca sararak üzerime yığıldı ve başını kollarına yasladı.

Saçlarını ve boğazını serbest bırakarak ellerimi beline doladım. İçine iki kez daha girdim ve onu serbest bıraktım.

Kahretsin, bu hayatımın en iyi seksiydi.

Hâlâ nefes nefese, arkama yaslandım ve onu kendimle birlikte aşağı çektim, vücudu benimkinin üzerindeydi.

Parmaklarım sırtında hafifçe gezindi. Bedenlerimiz mükemmel bir şekilde birleşmişti, sanki kaderimizde bir olmak varmış gibi, dünyanın geri kalanı kaybolup gidiyordu. Bu mükemmel anda sonsuza kadar kalabilmek için zamanın donmasını diledim.

Bir süre sonra omuzlarımı bıraktı ve yanıma uzandı. Yanakları pembe bir kızarıklıkla parlıyordu, dudakları hala hafifçe şişti. Yanında yatarken, onun zahmetsiz güzelliğine hayran olmaktan kendimi alamıyordum. Neden bu kadar nefes kesiciydi?

Neden bu kadar inanılmaz derecede nazikti?

Neden başka biri, kalbimi bu kadar şiddetle kavramayan biri olamıyordu?

Eğer ruhum onun kine yapışmasaydı, her şey çok daha kolay olurdu.

Gerçeklik yüzüme sertçe çarptı, ağır bir his içime çöktü. İşte bu kadar.

Ona son kez bu kadar yakın olabiliyordum ve bu içimi parçalıyordu. Sadece birkaç saat içinde, sonsuza dek gitmiş olacaktı.

Ama onu kaybetme düşüncesi, onun dokunuşunu bir daha asla hissedemeyecek olmak, karnıma bir yumruk gibi indi.

O zaman bir parçamın da onunla gideceğini fark ettim.

Lanet olsun.

Ben ona aşığım.

Hayır.

Kahretsin, hayır.

Bu imkansız.

"Igor için üzgünüm," dedi, sesi kısıktı, gözlerini tavana dikmişti. "Hepsi benim hatam."

Igor'u kaybetmek ikinci bir babayı kaybetmek gibiydi.

Silas çetesinde kederimizi bir kenara bırakıp yolumuza devam etmeye, ölümü rutin bir olay olarak görmeye alışmıştık ama Igor'un ölümü benim için daha büyük bir anlam ifade ediyordu. Kolayca göz ardı edebileceğim bir şey değildi. Onun arkasından iş çevirmek ve bu sırları haftalarca saklayıp onun öğrenmesini beklemek beni kendimden iğrendiriyordu. Aklım bana ateş etmeyi öğrettiği, ormanda bana rehberlik ettiği ve bana ailem gibi davrandığı zamanlara gitti. Bana nasıl savaşacağımı, düşmanları nasıl takip edeceğimi, araba kullanmayı ve bir erkek gibi içmeyi öğretti. Puro seanslarımız ve sabah koşularımız sırasında derin kahkahaları kafamın içinde yankılanıyordu.

Şimdi bu anılar kaybettiklerimin, kimse yanımda değilken yanımda duran adamın acı tatlı hatırlatıcılarıydı.

Keşke zamanı geri alabilseydim, seçimlerimi geri alabilseydim, ama hayat bu şekilde işlemiyor, değil mi?

En son onlarca yıl önce babamı kaybettiğimde ağlamıştım ve şimdi Igor'un ölümü beni tam bir döngüye soktu.

"Bu senin hatan değil," diye fısıldadım. "O

benim." "Hayır, ben-"

"Helena ile ne yapmalıyım?" Sözümlü kestim.

Bu akşamki karmaşadan sonra Dve Helena'yı bahçedeki kulübeye getirmiş, emirlerimi bekliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu daha az umursayamazdım. Ölü ya da diri, benim için işe yaramazdı.

Ama Sofiya'nın onu görmek ya da en azından onunla konuşmak isteyeceğini biliyordum.

Her şeye rağmen o hâlâ annesiydi ya da en azından onu yetiştiren kadındı.

Başımı yana çevirerek Sofiya'ya baktım. Gözleri sessiz yaşlarla doluydu, titreyen alt dudağı dikkatimi çekti.

Gözlerimiz kilitlendi ve içgüdüsel olarak uzanıp yanağındaki tek bir damla gözyaşını sildim.

"Bilmiyorum..."

Elime doğru eğildi, yanağını avucuma sürttü, sonra elini benimkinin üzerine koydu.

"Lütfen, onu öldürme. "Onunla konuşmak istiyorum, gitmeden önce..." Boğazımda bir yumru oluştu.

"Tamam," diyebildim, sesim kısıktı. "Ona dokunmayacağım. Onunla konuşabilirsin, vedalaşabilirsin. Ama unutma Sofiya, buraya kadar. Bu geceden sonra geri dönüş yok. Seninle gitmesine izin veremem."

Gözleri benimkileri aradı, içlerinde rahatlama ve üzüntü birbirine karışıyordu.

Bakışlarım sol gözünün altındaki, yüzündeki minyatür galaksiler gibi büyüleyici ve büyüleyici üç narin güzellik işaretine kaydı.

"Peki ya Dasha?" "O da
seninle geliyor."

Dasha'ya ne kadar değer verdiğini görebiliyordum, bu yüzden Sofiya ile birlikte ülkeyi terk etmesine izin veriyorum. Dasha'nın onun yanında olacağını bilmek bana huzur verdi.

Gözle görülür bir rahatlamayla derin bir nefes verirken omuzlarından bir ağırlık kalkmış gibiydi.

"Teşekkür ederim, Mikhaël."

"Dinle," dedim, zamanın akıp gittiğinin farkındaydım. "Yatağının üzerine biraz para ve pasaportunu bıraktım. Alexsei seni evine götürecektir, ama onu satmanı ve San Francisco'dan ayrılmanı istiyorum. Orada oyalanma. Alexsei'nin New York'ta bir evi var ve onu sana vermek istiyor."

Vermek büyük bir kelime.

Aslında kalacak bir yeri olsun diye ondan satın almıştım ama bilmesine gerek yoktu.

San Francisco artık çok riskliydi.

Vlad gittiğine göre, adamları onun peşine düşebilirdi. New York'a taşınmak daha güvenli görünüyordu ve Alexsei'nin yakınlarda olması ona koruma sağlayabilirdi. Tereddüt etmesine rağmen eğildim ve dudaklarını son ve uzun bir öpücükle yakaladım. Tadını çıkardım, dudaklarını muzipçe yaladım ve alt dudağını ısırarak onu benim olarak işaretledim.

Yüzlerimiz hala birbirine yakinken onu son bir kez daha hayranlıkla izledim - çilleri, açık kahverengi gözleri, tatlı gülümsemesi, pembe yanakları ve gür kaşları, onu benzersiz kılan her şey.

"Sanırım bu bir veda, *dorogaya*," diye fısıldadım dudaklarına. "Ya *izvinyayus saa vse. Her şey için özür dilerim.*"

Parmaklarımı yanağına son bir kez nazikçe dokundurduktan sonra isteksizce bıraktım ve ayağı kalktı, aceleyle boxer'ımı ve pantolonumu giydim, tişörtümü geride bıraktım.

Kapıyı açmadan önce tereddüt ettim.

Ciğerlerim sıkıştı.

Son bir kez bakmak için arkamı dönmeli miyim, yoksa gidip bir daha arkama bakmamalı mıyım?

Ağır bir iç çekişle kapıyı açtım ve arkamdan kapattım, kendimi ondan uzaklaştırırken sesini ya da çığlıklarını boğdum.

Uzaklaşırken, hıçkırıklarının yankısı zihnimi doldurdu, her acı dolu çığlık kalbimi delip geçti.

Böylesi daha iyiydi.

OceanofPDF.com

CHAPTER

OTUZ YEDİ

"Asla elveda demeyin çünkü elveda uzaklaşmak, uzaklaşmak da unutmak demektir."

- J.M. Barrie

Sofiya

Yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle sildim ve kendime gelmeye çalıştım.

Eşyalarımı toplayarak kazağımı Dasha'nın spor çantasına attım, burayı geride bırakmaya hazırdım.

Etrafa son bir kez bakarak gözden kaçan bir şey var mı diye taradım, sadece Volk'un siyah buruşuk gömleğini yatağın üzerinde buldum.

Elime aldım, yüzüme götürdüm ve derin derin içime çektim. Koyu ahşap, hafif viski ve biraz da vanilya kokusu burnuma geldi. İçimde bir dizi duyguyu harekete geçirdi, bana sadece birkaç dakika önce beni geride bırakmadan önce yaptıklarımızı hatırlattı.

Battaniyenin üzerinde tek başıma uzanırken, çıtırdayan şömine kulaklarımı gıdıkladı, yanımdaki boş alana uzandım, hala dakikalar öncesinden kalan sıcaklığını yayıyordu.

Onun gidişi, geri dönme isteğime rağmen, istemedenden de olsa gitmemi kolaylaştırdı.

Şüphe devam etti ve eğer kalsaydı ne söyleyeceğim konusunda beni kararsız bıraktı.

Benimle New York'a gelir misin?

Keşke bu şekilde tanışmasaydık.

Seninle kalmak istiyorum.

Seni seviyorum-

Hayır.

Kafamın içindeki o sesi susturdum.

Ona aşık olmak imkansız görünüyordu ama içten içe gerçeği biliyordum.

Bir şeyin imkansız gibi gelmesi, onun gerçek olmadığı anlamına gelmez.

Kibir, bencillik, kendini beğenmişlik gibi nefret ettiğim her şeyin vücut bulmuş haliydi. Beni uçurumun kenarına itti, tanınmaz birine dönüştürdü. Daha önce hiç fiziksel olarak öfkelenmemiş ya da bu kadar şiddetli bağırmaııştım.

Yine de onda bir şeyler vardı.

Kusurlarına rağmen, beni içine çekmenin bir yolunu buldu. Bildiğim her şeye meydan okuyarak içimde bir ateş yaktı. Beni sınırlarıma kadar zorladı, var olduğunu hiç bilmediğim duyguları uyandırdı.

Yorgun bir homurtu çıkardım, zihnim beni aşağı çeken milyonlarca düşünceyle boğulmuştu.

Çabucak Volk'un gömleğini aldım ve çantama attım, fermuarını da içim burkularak kapattım.

Arkamı dönerek, çok fazla acı verici anı barındıran duvarlara bakmayı reddettim.

Kapalı kapısının önünden geçerken, göğsüme acı tatlı bir farkındalık yerleşti.

Derin bir nefes alarak omzumdaki çantayı düzelttim ve aşağıya indim.

Girişte Alexsei ve Dasha paltolarına sarınmış bir şekilde bekliyorlardı. Dasha'nın kürklü atkısı ve şık siyah eldivenleri titreyen elleriyle tezat oluşturuyor, bakışlarımı kaçıırıyordu.

Bana yeni uzun siyah bir palto verdi ve dışarı çıktı.

"Volk Helena'yı görmek istediğini söyledi," dedi Alexsei, ses tonu değişmişti. "Beni takip edin."

Sessizce, itaatkâr bir şekilde koridorda onu takip ettim, yemek odasının avizelerinin sıcak ışığını ve mutfaktaki papatya çayının kalıcı kokusunu geçtim.

Dışarıda, Alexsei beni bahçeye götürdü ve buz gibi rüzgara karşı hızla paltomu giydim. Isıran soğuk nefesimi tutmama neden oldu.

Küçük kulübenin penceresinden titreyen bir mum görünüyordu. "Ben dışarıda bekleyeceğim. Çabuk ol."

Titreyen ellerimle kapıyı açtım, endişem tavan yapmıştı. İçeride gördüğüm şey kalbimi paramparça etti.

Helena küçük bir yatakta oturuyordu, yüzü yara bere içindeydi ve burnu şişmişti. Bir zamanlar düzenli olan saçları şimdi darmadağındı ve kan çanağına dönmüş gözleri yaşadığı acıyı ve yorgunluğu gösteriyordu.

Onu öyle görünce kalbim sıkıştı ve boğazımda bir yumru oluştu.

Hepsi benim hatamdı.

Başını kaldırdı, gözleri tereddütle benimkilerle buluştu. Kendimi tokatlamak istedim.

İyi misin?

Gerçekten mi,

Sofiya?

Belli ki değildi.

Kaçırıldıktan, dövüldükten ve muhtemelen duygusal istismara uğradıktan sonra kim olabilir ki?

O her zaman güçlü, sakın ve kendinden emin biriydi. Onu bu kadar düşük, üzgün ve bitkin görmek boğazımdaki yumruyu daha da büyüttü.

Tek kelime etmedi ama yatağın kenarına vurarak beni oturmaya davet etti. Soğuktan korunmak için kapıyı kapattım ve yanına oturdum.

Komodinin üzerindeki mumun yumuşak ışıltısı yüzlerimizi aydınlattı.

Ellerimi tuttu, parmak eklemlerimi öptü, gözyaşları tenimi ıslattı.

"Gidiyorum," diye fısıldadım, nefesim titriyordu. "Eve dönüyorum." *Eve.*

Bu kelimenin eskiden çok şey ifade etmesi ne garip. Rahatlık, aşinalık ve sevgi dolu bir yerdi. Ama şimdi, uzak bir anı gibi geliyor.

Artık evimin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

San Francisco, bir zamanlar evim dediğim şehir, beni geri çağırıyor. Yine de, içten içe, aynı olmayacağını biliyorum.

Önemli bir parça eksik olacak. Annem.

O evimizin kalbi ve ruhuydu, birbirimizin boğazına sarıldığımızda bile her köşeyi sıcak ve davetkâr kılıyordu.

Onsuz San Francisco'ya geri dönmek, bir zamanlar değerli anılar barındıran ama şimdi onu özel kılan yaşamdan yoksun bir yere, içi boş bir kabuğa adım atmak gibi geliyor.

Sanki benim de bir parçam eksik olacak.

"Volk sana dokunmayacağını söyledi. Rusya'da kalman gerektiğini söyledi ama seninle ilgileneceğine dair bana söz verdi," diye devam ettim. "San Francisco'da uzun süre kalmayacağım; sadece sınavlarımı bitirmem gerekiyor ve sonra New York'a taşınacağım."

Sınavların düşüncesi beni neredeyse güldürüyordu. Her şey olup biterken, diplomamın hâlâ önemli olduğuna inanmak zordu.

Ama bir bakıma bana bir parça umut ve amaç verdi.

Kaosa rağmen, uğruna çabalayacağım bir şeylerin olması beni ayakta tuttu. Bana hayatın, etrafımı saran üzüntüden daha fazlasını sunduğunu hatırlattı.

Saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırdı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Volk'un sözünün eri olduğunu duydum. O yüzden benim için endişelenme," diye beni rahatlatmıştı, sesi üzüntüyle titriyordu. "Ve Sofiya," diye devam etti, kaşları çatılmıştı, "Lütfen üzgün olduğumu bil. Bunların hiçbirinin olmasını istemezdim. Victoria'ya aşıkım. Onu varlığımın her zerresiyle seviyordum ve ne yazık ki aşk insanı çılgınca şeyler yapmaya itebiliyor. Onunla tanıştığımdan beri verdiğim neredeyse her karardan pişmanım. Seni yetiştirmek dışında her birinden pişmanım. Sen Tanrı'nın bir armağanıydın."

Gözlerim büyüdü.

Ona aşık mıydı?

"Victoria benim her şeyimdi," diye başladı, sesi kederle ağırlaşmıştı. "O benim kız kardeşim, arkadaşım, sevgilim ve düşmanımdı. İyi bir insan değildi. Bir an sıcak, bir an buz gibi olabiliyordu. Onunla nerede duracağınızı asla bilemezsiniz. Yumurta kabuklarının üzerinde yürümek gibiydi. Ama her şeye rağmen onu mutlu etmek istiyordum."

Sözleri beni çok etkiledi.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak iç çektim.

"Aynı adamdan hamile kalmaya yemin ettiğimizde, bizi yakınlaştıracığını düşündüğüm için atladım," diye derin bir iç çekti, omuzları çöktü. "Onu çok fazla sevdim."

"O öldüğünde, bu beni hâlâ düzeltemediğim bir şekilde kırdı," diye itiraf etti, eli yanağını okşarken. "Ama sana baktığımda bir şeyler değişiyor. Acıya katlanmak biraz daha kolaylaşıyor ve yaşadığım her şeye değdiğini hissediyorum."

Gençken, ebeveynlerimizi sadece bakıcı olarak görürüz, biz daha çocukken kendi hayalleri, umutları ve mücadeleleri olan insanlar olarak değil

etrafta.

Bunun farkına varmak Helena'ya bakış açımı tamamen değiştirdi; o sadece benim annem değil, benden önce koca bir hayatı olan biriydi.

Her şeyi alt üst etti.

"Her şeyi sır olarak sakladığım için özür dilerim. Babanın öldüğünü düşünmeni sağladığım, cenazesini uydurduğum için üzgünüm. Ama bunu seni ondan korumak için yaptım," dedi. "Vlad senin babandı ve onu çok seviyordun. Ama içinde büyüyen karanlık bir şey gördüm, tehlikeli bir şey. I..." Sesi kesildi ve durakladı, gözlerinden yaşlar dökülüyordu. "Seni benim yaşadığım acıdan korumak istedim."

Annemin itirafı beni derinden sarstı ve hayatlarımıza dair algımı yerle bir etti.

Böyle bir acıya tek başına katlandığını anlamak zordu.

Dasha ve Helena gibi kaç kadın böylesine dayanılmaz yükler taşımıştır?

Sayırsız kadın ve kız çocuğunun sessizce böyle bir ıstıraba katlandığı düşüncesi yürek parçalayıcıdır, hikayeleri anlatılmamış ve acıları görülmemiştir.

Anneme rahatlık ve huzur getirmeyi, acısını ve pişmanlıklarını hafifletmeyi arzuladım.

Ancak bu duyguların yanı sıra içimdeki ihanet ve kafa karışıklığı duygusunu da atamadım.

Babamın ölümünü taklit ederek genç kızımın kalbini paramparça ettiğine inanamıyordum.

"Keşke her şey farklı olsaydı. Ama değil," diye iç geçirdim. "Ne olursa olsun sen hâlâ benim annemsin. Sanırım sana olan güvenimi yeniden inşa edebilmem için biraz mesafeye ihtiyacımız var."

Başını salladı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Anlıyorum. Benim de Rusya'daki hayatıma dönmem gerekiyor. Telafi etmeye çalışmalıyım."

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum.

Her şey çok belirsiz geliyor."

Helena gülümsedi ve elimi tuttu. "Victoria ve Vlad senin biyolojik ebeveynlerin olabilir ama sen onlara hiç benzemiyorsun. Fark ettiğinden daha güçlüsün Sofiya. Hayal bile edemeyeceğin zorluklarla yüzleştin ve diğer taraftan çıktın. Şimdi kendi yolunu bulma, hayatını geri kazanma zamanı."

"Ama nasıl?"

Elimi sıkıca kavradı, sesi inançla doluydu. "Önünüzdeki seçenekleri kucaklayarak işe başlayın. Fırsatın var

kaderini şekillendirmek için. Kalbine güven Sofiya ve içindeki sesi dinle. O sana yol gösterecektir."

İçimde bir fırtına koptu. Bir seçeneğim vardı.

Geçmişime saplanıp kalabilirdim ya da ayağa kalkıp yeniden başlayabilirdim. Başımı salladım, kalbim ağırlaşmıştı. "Lütfen kendine iyi bak, tamam mı?" "Beni ziyarete gelecek misin?" derken sesi titriyordu.

Durakladım, boğazımda oluşan bir yumru sesimi bulmamı zorlaştırdı. "Söz veriyorum," diye fısıldamayı başardım. "Seni ziyarete geleceğim. Ne zaman

Doğru zaman geldiğinde, ikimiz de kendimizi hazır hissettiğimizde."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirirken beni sıkıca kucakladı, kolları beni aceleyle sardı. Ben de ona aynı sıklıkla sarıldım, her ayrıntısını yakalamak için yanıp tutuşuyordum.

"Seni özleyeceğim anne," diye fısıldadım saçlarına doğru.

Burnunu çekti. *"Ya tebya lyublyu, benim tatlı Sofiya'm."*

Ben de seni seviyorum, anne.

Yollarımızı ayırma zamanının geldiğini kabul ederken kalbimde acı tatlı bir sızı hissederek isteksizce elimi gevşettim.

Damarlarımda dolaşan acıyı gizlemeye çalışarak ağır bir yürekle ayağa kalktım.

Alexsei'nin arkasından arabaya doğru yürürken, sözleri zihnimde yankılandı.

Attığım her adım onun sesinin ritmine uyuyor, itirafını tekrar tekrar dinliyor gibiydim.

Beni ziyarete gelecek misin? Söz veriyorum.

İlişkimiz gerilmiş, güvenimiz kırılmıştı.

İyileşmek için, bağımsız olarak büyümek, kendimizi yeniden keşfetmek ve bir zamanlar bizi birbirimize bağlayan güven temelini yeniden inşa etmek için alana ihtiyacımız vardı.

Arabada otururken son bir kez, neredeyse kendi kendime, "Lütfen kendine iyi bak anne," diye fısıldadım.

Motorun canlanmasını izlerken sesim havada asılı kaldı.

Göz ucuyla Volk'un yatak odasında bana baktığını gördüm. Bir elini pencereye dayamış, diğer eliyle de muhtemelen votka dolu bir bardak tutuyordu.

Yoğun bakışları sanki derimi delip geçecekmiş gibi yakıcı geliyordu ve bir ürperti camları buz gibi yapıyordu.

İçgüdüsel olarak uzandım ve elimi arabanın camına koyarak onun hareketini yansıttım.

Güle güle Mikhail.

Olan biten her şeye rağmen, içten içe onu özleyeceğimi biliyordum.

Aramızda söylenmemiş o kadar çok söz vardı ki, doldurulmayı bekleyen boş sayfaları olan bir kitap gibiydik.

Ancak artık son bölüm kapanmıştı ve geri dönüş yoktu.

Araba hareket etmeye başladığında, ev yavaş yavaş gözden kayboldu ve kalbimin gitmesine izin vermek istemediği iki kişi de dahil olmak üzere benim için tanıdık ve değerli olan her şeyi geride bıraktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ SEKİZ

"Acı deneyimi ile hiçbir şey arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam, acıyı seçerdim."

- William Faulkner

Sofiya

Birkaç ay sonra

Gözlerimi devirdim ve California suşi rulosundan bir ısırık aldım, bir parça saldırganlıkla çiğnedim.

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersin?" Yemek çubuklarımı şakacı bir şekilde ona doğrultarak bir ağız dolusu yemeğin içinden mırıldandım. "The Notebook gelmiş geçmiş en iyi aşk filmi!"

"Katılmıyorum."

Kızmış gibi yaparak ellerimi havaya kaldırdım. "Neden?"

Bu dünyada kim The Notebook'un güzel bir aşk hikayesi olmadığını söyleyebilir ki?

Cidden, hepimiz içten içe ruh eşlerimizi, bizim için dünyanın öbür ucuna gidecek ve birlikte bir hayat kurabileceğimiz kişileri bulmak istemez miyiz?

The Notebook, gerçek aşkın o rüya gibi, yürek ısıtan duygusunu mükemmel bir şekilde yakalıyor.

Yalnız ruhunuz için sıcak bir kucaklama gibi.

İzliyorsunuz ve romantizme kapılmadan edemiyorsunuz, tüm o duygusal hisleri derinlerde hissediyorsunuz, hayatınızın aşkıyla tanışmayı diliyorsunuz.

"nk çok klie," diye omuz silkti. "Ve eğer bir adam dönme dolaptayken seni suçluluk duygusuna sürükleyerek onunla çıkmanı yoksa kendini öldüreceğini söylerse, umarım reddedecek kadar akklı başında olursun."

Kıkırdadım. "Touch."

Suimden bir ısırık daha alırken, onun bakış açısını düşündüm.

İtiraf etmeliyim ki, romantik filmlerin tahmin edilebilir ve abartılı olduğu konusunda söylediklerinde bir gerçeklik payı vardı.

Ama benim için The Notebook suçlu bir zevkti -biraz gerçekçi olmasa da, bayılтан bir romantizm dünyasına kaçmamı sağlayan bir film.

Sandalyemde arkama yaslandım ve damağımı temizlemek için bir parça zencefil aldım. "Sen romantizm karıtısın, değil mi?"

"Suçlu olduğu kesin," diye omuz silkti.

Bir sui rulosu daha aldım ve lezzetlerin tadını çıkardım, tat tomurcuklarım taze balık ve mükemmel baharatlı pirinç karşısında zevkle dans etti.

Etrafıma baktığımda restoranın detaylara gösterdiği özene hayran kaldım. Geleneksel fenerlerden gelen yumuşak ışıklandırmanın sıcak bir parıltı yaydığı ve duvarlardaki zarif Japon sanat eserleriyle Japonya'nın rahat bir köşesine adım atmış gibi hissettim.

Ahşap mobilyalar, tatami hasırları gibi alçak oturma seçenekleri ve yemek deneyimini rahat ve sürükleyici hale getiren alçak masalar ile cazibeye katkıda bulundu.

Geleneksel Japon müziğinin yumuşak melodileri havayı dolduruyor ve iki haftada bir düzenli olarak gerçekleştirdiğimiz buluşmalar için mükemmel bir zemin oluşturuyordu.

Buraya arayı kapatmak için gelmiş olsak da, içten içe bunun onun beni takip etme yöntemi olduğunu biliyordum.

Alexsei benim için bir arkadaştan daha fazlası oldu.

Final sınavlarımı geçip Yunan Mitolojisi diplomamı aldıktan sonra San Francisco'dan taşınmama yardım etti.

Zenginler arasındaki hayat gerçeküstü olabilir - Volk'un söz verdiği gibi bana yerleşmem için dairesini bile teklif etti.

Volk'un adı aklımdan geçerken yüzüm buruştu, anıların acısı hâlâ tazeydi.

Onu düşüncelerimden silmek için elimden geleni yapmama rağmen, zihnimin köşelerinde unutulmayı reddederek oyalanıyor gibiydi.

New York'a taşınalı üç ay oldu ve yeni bir başlangıç yapmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Her geçen gün kendimi hiç uyumayan bu şehrin canlı ruhuna daha da aşık olurken buluyorum.

Alexsei'nin arkadaşı olan Angelo Lazio'nun sahibi olduğu New York'un en büyük sergi şirketi Lazio Exhibits Inc. şirketinde müze küratörü olarak harika bir iş buldum.

Angelo eski Yunan eserleri ve mitolojisi konusunda uzman birine ihtiyacı olduğunu söylediğinde Alexsei beni tavsiye etti ve işte buradaydım.

Bu işe kesinlikle bayılıyorum. Koleksiyonları yönetmek ve korumak, sergilerin küratörlüğünü yapmak ve başkalarını antik Yunan kültürü hakkında eğitmek inanılmaz derecede tatmin edici.

Her gün tutkularımla çevrili olmak bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Daha dün Louvre'dan "Aşk Tanrısının Öpücüğüyle Canlanan Psyche" adlı nefes kesici bir heykel aldık.

Nakliyeciler getirdiğinde kalbim heyecandan neredeyse yerinden çıkacaktı. Böylesine güzel bir parçanın önümde olması tek kelimeyle akıl almazdı.

Üfleme.

Heykel, Psyche ve Cupid'in aşk hikayesini canlı bir şekilde yansıtarak sonsuz özlem ve bağlılık anını dondurmıştır.

Böylesine derin bir bağı hayal etmek hem iç açıcı hem de bu şanslı ikilinin bir parçası olmadığımı fark etmek üzücüydü.

Her gece yatağıma uzandığımda, apartmanımın pencerelerinden sızan arabaların uzaktan gelen korna sesleri aklıma Volk'u getiriyordu.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı sık sık tekrarladım, neredeyse umudu tüketmeye çalıştım, kalbimdeki acıyı hafifletmeyi umdum.

Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Artık güvendesin.

Seni ne kadar çok arzuladığımı bilemezsin. Sanırım bu bir elveda, Dorogaya.

Ellerinin sıcaklığını hâlâ üzerimde hissedebiliyor ve kulağımda şefkatli sözlerini duyabiliyordum.

Adını söylediğimde gözlerinin nasıl parladığı ya da parmaklarım vücudunda gezindiğinde nasıl karardığı hafızamda canlılığını koruyor.

Ter içinde uyandığım, saçlarımın başıma yapıştığı, ağzımın kuruduğu geceler oluyor. O şaşkın anlarda, elim onu ararken dudaklarımda onun adı kalıyor, ancak yanımda soğuk yatağı buluyorum.

Bu huzursuz anlar üç aydır peşimi bırakmıyor.

İlk başta, Alexsei'yi görmek bir dizi soruyu canlandırdı. Volk hakkında sorular sormak istedim - nasıl olduğunu, nerede olduğunu, beni hiç düşünüp düşünmediğini.

Anılarımız onun zihnini mi tüketti?

Başka biriyle birlikte miydi?

Her seferinde kalbim bu düşünceyle biraz daha kırıldı.

Ama her seferinde kendimi tuttum.

Volk bana yeniden başlama, beni neredeyse öldüren delilikten kaçma şansı verdi.

Asla gerçekleşmeyecek umutsuz hayallere dalmayı göze alamazdım.

Yani, rol yapıyorum.

Hiç tanışmamışız gibi davranıyorum.

Ona hiç dokunmamışım gibi

davranıyorum. Onu hiç

öpmemişim gibi davranıyorum.

Onu hiç içeri almamışım gibi davranıyorum.

"Dondurma ister misin? Tüm o tuzlu yiyeceklerin tadını yok etmek için fıstık ezmeli bir ikram gerçekten işime yarayabilir," diye teklif ettim, olumlu bir yanıt almayı umarak.

New York'ta yaşamanın avantajları vardı, ancak Dasha hemen yanımda olmasına rağmen yatak odamın yalnızlığı bazen beni bunaltıyordu.

Boşlukla mücadele etmek için, yorgunluk beni eve zorlayana kadar sık sık gece geç saatlerde sokaklarda dolaşırdım.

"Aslında gitmem gerekiyor. Londra'ya gitmeden önce Angelo ile bir toplantım var," diye yanıtladı Alexsei, kaşlarını çatarak saatine baktı.

"Saat 11'de toplantı mı var? Siz hiç uyumaz

mısınız?" Sırıttı. "Para uyumaz, Sofiya."

Kısa bir tuvalet molasından sonra döneceğime söz vererek onu masada bıraktım.

İçeride, tuvaletin geleneksel Japon tasarımı gözüme çarptı.

Bir gün Japonya'yı ziyaret etmeyi çok isterim.

İhtiyaçlarımı giderdikten sonra, makyajımı tazelemek için büyük aynaya yaklaştım.

Siyah deri kot pantolon ve sade bir bluz giyerek görünüşümü düzelttim, at kuyruğumu sabitledim ve göz kalemini kontrol ettim.

Ellerimi musluğun altına sokarak yüzüme soğuk su çarptım ve ferahlatıcı hissin tadını çıkardım. Ardından bir kâğıt parçasıyla yanaklarımı kuruladım.

Banyodan çıkarken Alexsei'nin bir telefon görüşmesine dalmış olduğunu fark ettim.

Yaklaşırken yanlışlıkla minyon kızıl saçlı bir garsona çarptım ve neredeyse suşi tabaklarını düşürmesine neden oluyordum.

Çok özür dileyerek aceleyle Alexsei'ye yaklaştım ve garsonun iyi olduğundan emin olmak için arkama bakındım.

"Nyet, gayet iyi gidiyor," diye derin bir iç çekti Alexsei. "Sana bana güvenmeni söylemişim, Volk."

Volk'un adının geçmesi beni olduğum yerde durdurdu.

Kalbim hızla çarptı, nefesim boğazımda düğümlendi.

İçgüdülerim kaçmamı söylüyordu ama merakım beni kulak misafiri olmaya itti. Alexsei ve Volk'un hâlâ iletişim halinde olduklarını biliyordum.

Besbelli.

Ama onun adını duymak, neredeyse telefonda sesini duymak dizlerimin bağını çözdü. Kim ya da ne hakkında konuştuklarını merak etmekten kendimi alamadım.

İçten içe, belki de, sadece belki de benden bahsediyorlardır diye umut ediyordum.

"Angelo hıyarın teki ama bana borcu var, o yüzden başka seçeneği yok," dedi Alexsei yumurtalı pilavı ağzına atarken. "Prensesiniz gayet iyi. Şimdi bırak da huzur içinde yiyeyim. Bir sorun çıkarsa ya da daha kötüsü, başka birinden hoşlanmaya başlarsa seni ararım."

Kıkırdayarak aramayı sonlandırdı ve telefonunu ceketine geri koydu.

Bir parça somon suşiyi soya sosuna batırarak yavaşça yedi.

Bu sırada kalbim göğsümde atmaya devam ediyor, sakinleşmeyi reddediyordu.

Birkaç gergin saniyeden sonra nihayet cesaretimi toplayıp ondan uzaklaştım ve iç çekerek sandalyeme geri oturdum.

İsteyeceğim son şey, konuşmasına kulak misafiri olduğumu fark etmesiydi.

"Tıka basa doydum," diye haykırdım, hafifçe karnımı ovuşturarak.

"Yemin ederim, bir daha asla bir oturuşta bu kadar çok suşi yemeyeceğim."

Alexsei gözlerini devirerek, "Hep böyle söylüyorsun ama bir şekilde dört kişiye yetecek kadar sipariş veriyorsun," diye karşılık verdi.

"Hey, Almanya'daki şu adamı duydun mu?" Konuyu değiştirmek için hevesle sordum. "Bir hafta içinde 200'den fazla suşi dürümü yedi ve şiddetli mide ağrısı yüzünden acı içinde çılgılık atarak hastanelik oldu. Ve tahmin edin ne oldu? Bağırsağında bir metre uzunluğunda bir solucan keşfettiler!"

Haber viral oldu ve adama "suşi adam" adı verildi, ancak ameliyattan günler sonra tekrar suşi yemeye başladığı göz önüne alındığında "aptal adam" daha uygun olabilir diye düşünmeden edemedim.

Alexsei'nin yüzü dehşetle buruştu ve elindeki Kaliforniya rulosunu hızla yere bıraktı.

Gözlerinde tiksinti parladı ve yüz ifadesi o kadar komikti ki gülmekten kendimi alamadım.

"Bu konuyu açmak zorundaydın, değil mi? Şimdi suşimin içinden sürünerek çıkan solucanların görüntüsünü aklımdan çıkaramayacağım."

Kahkahalarım şiddetlendi ve elimle ağzımı kapatarak yüksek sesi bastırmaya çalıştım. "200 tanesini yemeye kalkışmadığın sürece güvende olacağını düşünüyorum," diye cevap vermeyi başardım. Alexsei başını salladı, yüzünde eğlence ve kızgınlık karışımı bir ifade vardı.

"Enfekte bağırsaklar hakkındaki keyifli sohbetimizden ne kadar keyif almış olsam da, seni gerçekten eve götürmeliyim. Angelo sabrıyla tanınmaz."

Basit bir el hareketiyle hesabı istedi ve deri ceketini zarif bir şekilde tekrar üzerine geçirdi.

Ayrılmaya hazırlanırken bir dürtü beni ele geçirdi ve "Neden benimle kalmaya devam ediyorsun?" diye ağızımdan kaçırdım.

Bir anda sözlerime pişman oldum, gözlerimi kapattım ve hayal kırıklığı içinde burnumun kenarını sıktım.

Sofiya, yanlış zamanda yanlış şeyler söyleme konusunda gerçekten çok beceriklisin.

"Hayır, yani..." Yemek çubuklarımla sinirli bir şekilde oynayarak ve artık soğumuş olan yumurtalı pilavımı karıştırarak kendimi düzelttim. "Neden benimle vakit geçirmeye devam ediyorsun? Moskova'dan döneli üç aydan fazla oldu. Artık bana bakıcılık yapmana gerek yok."

Alexsei dalgın bir şekilde elini sakalında gezdirirken kaşlarını kaldırdı.

Kısa bir süre sonra uzun boylu, yakışıklı Asyalı garson hesabı getirdi ve siyah kartıyla ödemeyi sorunsuzca yaptı. Garson bize iyi akşamlar diledi ve diğer müşterilerle ilgilenmek üzere ayrıldı.

"Ne kadarını duydun Sofiya?" Alt

dudağımı ısırarak bir iç geçirdim.

Gerçeği saklamaya çalışmanın bir faydası yoktu.

"Çok değil, sadece Volk'un adı," diye itiraf ettim.

Sanki bunu bekliyormuş gibi hafifçe alay etti. "Peki ne bilmek istiyorsun?"

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Her şeyi."

Gözleri beni incelemeye devam ederken dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve onu takip etmemi işaret etti.

Ne yapacağı belli olmayan ruh halini bildiğimden dudaklarımı çabucak sildim ve itaatkâr bir şekilde onun peşinden dışarı çıktım.

Şık siyah Range Rover'ına doğru yan yana yürüdük, Alexsei hâlâ sessizdi, uzun bacakları beni ona yetişmek için acele etmeye zorluyordu. Hafifçe soluyarak arabaya ulaştığımızda rahatlamıştım.

Bana kapıyı açtı, yüzünde mesafeli bir ifade vardı.

İçeri girdikten sonra motoru çalıştırdı ve sanki bir görevdeymiş gibi New York'ta zum yaptı.

Hız beni tedirgin etti; koltuğun kenarlarını kavradım.

"Angelo'nun zamanının değerli olduğunu biliyorum ama benim hayatım da öyle," diye bağırdım rüzgâra karşı.

Gözlerini devirdi, gazı hafifletti ve yola odaklandı.

Sessizlik çöktü, ellerim sinirli bir şekilde kıpırdandı, kalçalarımındaki teri sildim.

Zihnimde dönüp duran düşünceler -sorular, şüpheler ve umutlar- beni aniden yorgun hissettirdi.

Pencereye yaslandım, gözlerim kapalı, bitkin bir haldeydim. Bir saat kadar sonra Alexsei beni sarsarak uyandırdı. "Uyan, geldik," dedi telefonunu kontrol ederken.

"Bana her şeyi anlatana kadar gitmiyorum," diye ısrar ettim, gözlerim onun üzerindeydi. İçini çekti, telefonunu bir kenara bıraktı, gözleri hâlâ yoldaydı.

"Karmaşık bir durum," diye itiraf etti şakaklarını ovuşturarak. "Kahretsin, bir masaja ihtiyacım var."

"Alexsei..."

Boyun eğmiş bir iç çekişle sonunda razı oldu. "Pekâlâ. Volk sana göz kulak olmamı istedi."

Şaşkınlık kaşlarını çatı. "Neden? Bana ayrılmamı ve ondan uzakta yeni bir hayata başlamamı söyleyen oydu."

Alexsei bana döndü, gözlerinde bir parça eğlence vardı. "Burada Volk'tan bahsediyoruz. Bir şeye kafayı taktığında onu kolay kolay bırakmaz."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bakışları benimkileri tuttu ve sanki daha fazlasını saklıymuş gibi dudaklarını büzdü.

"O sadece-" Alexsei'nin cümlesi çalan telefonuyla aniden kesildi.

Sinirli bir şekilde, ona bir dakika vermemi işaret ederek telefonu aldı.

Sinirli bir şekilde başımı salladım ve çantamı alıp kapıyı açarak dışarı çıktım.

Alexsei telefonda, "Angelo, tam bir baş belasısın," diye homurdandı.

Arabanın kapısını çarparak kapattım ve yüzümü ona dönerek onu tersledim, bu da sadece gülmesine neden oldu.

Bununla birlikte, beni New York'un loş sokaklarında yalnız bırakarak uzaklaştı.

Şehrin hareketli gece hayatıyla çevriliyken kendimi tamamen kopuk hissettim.

Eve dönme fikri hiçbir teselli sunmuyordu.

Düşüncelere dalarak kalabalık caddelerde dolaştım, her adım beni dairemden biraz daha uzaklaştırıyordu.

Kalbim açıklık için, aşk için acıyordu.

Neon ışıkları ve uzaktan gelen kahkahalar yankı gibi görünüyor, düşüncelerimin arasından geçemiyordu.

Sonra ürkütücü bir his kapladı içimi, sanki birinin bakışları bana sabitlenmişti ve tüylerimi diken diken ediyordu.

Gözlerimi her yöne çevirerek hızla arkamı döndüm ama "Carlo's Bar "ın parlayan tabelasının etrafında dönen dumanlar dışında sokak ıssızdı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, tüylerim diken diken oldu ama görünürde kimse yoktu.

Ya Marina benim peşimdeyse?

Hayır, bu imkansız.

Ani bir korku hissederek eve gitmeye karar verdim.

Barın önünden geçerken içeriye bir göz attım. Neredeyse terk edilmişti, önlüklü yaşlı bir adam dışında, dışlarındaki kürdanla bir bardağı parlatıyordu, bakışları televizyonda oynayan The Godfather'a sabitlenmişti.

Michael Corleone, babası Vito Corleone'yi vurulduktan sonra hastanede ziyaret ettiği sırada, yanakları kızarmış olan barmen gözyaşlarını önlüğüyle sildi.

Bir ambulansın vızıldayarak geçme sesi beni ürküttü ve günün duygusal çöküşünü yaşayan zavallı adamı istemeden de olsa takip ettiğim için kendime gülmek zorunda kaldım.

Derin bir nefes aldığımda kendimi tamamen bitkin hissediyor, yatağa girip geceyi geride bırakmayı arzuluyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Hayatınıza birçok insan girip çıkacaktır, ancak yalnızca gerçek dostlar kalbinizde ayak izleri bırakacaktır"
- Eleanor Roosevelt

Sofiya

Derin bir nefes aldığımda kendimi tamamen bitkin hissediyor, yatağa girip geceyi geride bırakmayı arzuluyordum.

"Bunların artık moda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve imzalamam gereken belgeyi aramaya devam ettim. Bu, malların sağlam bir şekilde ulaştığını teyit etmek için çok önemliydi, böylece nakliyeciler devam edebilecekti. Üç ana heykel -Demeter, Persephone ve Hades- mitlerinin araştırılacağı ve tartışılacağı "Değişen Mevsim" başlıklı sergimiz için Londra'dan gelmişti.

Persephone'nin hikayesi yaygın olarak bilinir: Tarım tanrıçası Demeter'in kızı, yeraltı dünyasının tanrısı Hades tarafından kaçırılır. Yeraltı dünyasındaki yokluğu kışı getirir ve annesine dönüşü baharın ve bereketin başlangıcını işaret eder.

Bu aşk, kayıp ve mevsimsel değişim hikayesi nesiller boyunca kalpleri büyüledi ve bu sergi aracılığıyla onu hayata geçirmekten heyecan duyuyorum.

Uzun süren ikna çabalarından sonra Mario Gruzio'yu dört tablosunu (Kış, Sonbahar, İlkbahar ve Yaz) bize ödünç vermeye ikna etmeyi başardım.

ve efsanenin görsel olarak anlaşılmasını sağlayacak. İki gün içinde geleceklerini memnuniyetle teyit etti.

"Yani, gerçekten, Sofiya, kot etekle tayt mı? Kimi korkutmaya çalışıyorsun? Resmen bir moda korku hikayesisin."

"Ah, hadi ama. Başımı ağrıtıyorsun," diye mırıldandım, masamın üst çekmecesini karıştırırken. Dün orada bıraktığıma yemin edebilirdim ama kâğıt sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuş gibiydi. *Hangi cehennemdeydi bu?*

"Ve gözlerimi acıtıyorsun. Her neyse, sence Angelo bugün gelir mi? Dün gece bir toplantısı olduğunu biliyorum ve genellikle ertesi gün gelmez, ama asla bilemezsin."

"Neden?" diye sordum. Masamın altında kayıp kâğıdı aramak için diz çökerek sordum. "Yine nakliyecilerden birini baştan çıkarmayı mı planlıyorsun?"

"Baştan çıkarmak değil tatlım, becermek," diye düzeltti Jade sırtarak. "Ve bu arada, bu sadece bir kez oldu."

Ayağa kalkarak bacaklarımın tozunu aldım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Pekâlâ, pekâlâ. Ama cidden, teslimat kağıdımı gördün mü?"

"Ah, işte," dedi Jade, arsız bir sırıtışla bana uzatarak. Şaşkınlıkla ona bakakaldım.

"Ne?"

"Bunca zamandır sende miydi?" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırarak yüksek sesle bağırdım.

Boynunun yan tarafını kaşıyarak bana mahcup bir bakış attı. "Onu aradığımı bilmiyordum."

"Bugün seni öldüreceğim. Ne aradığımı sanıyordun?"

"Bilmiyorum... Saygınlığın mı?" diye alay etti, gülümsemesini tutamadı.

"Yani, hadi ama tatlım, bu kıyafet korkunç."

Alay ettim ve ofisimden çıktım. "Sırf kıyafetine iltifat ettiği için bir nakliyeciyi birlikte olan kızdan geliyor."

"Touché," diye kıkırdadı. "Ama kabul etmelisin ki çok seksiydi." "Zar zor," diye mırıldandım nefesimin altında, o şakacı bir şekilde omuz. Kollarımızı birleştirdik ve asansöre doğru yan yana yürüdük.

"Sen sadece benim kusursuz erkek zevkimi kıskanıyorsun," diyerek bana **ş a k a c ı** bir göz kırptı.

"Elbette Jade," diye cevap verdim, sırtarak gözlerimi devirerek. "Zevkiniz gerçekten eşsiz."

Muhteşem COO'muz Jade, etkileyici bir dört yıl boyunca görevini sürdürdü. Omuzlarından aşağı dökülen uzun siyah saçlarıyla 1.80 boyunda

ve büyüleyici siyah gözleriyle, okyanustan çıkan, büyülemeye ve büyülemeye hazır bir siren gibi kolayca geçebilir. Esprili bir şekilde, karşı konulmaz cazibesi ve kıvrak zekâsıyla bir bakıma öyle de yapıyor.

Tanıştığımız andan itibaren çok iyi anlaştık ve hızlı arkadaş olduk. O benim olmak istediğim her şeyin vücut bulmuş hali - neşeli, kaygısız ve enerjik. Geçen hafta onun 28. doğum gününü kutladık ama bunu asla tahmin edemezsiniz.

Benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen, çoğu zaman istediğini nasıl elde edeceğini çok iyi bilen, şakacı ve mızımız bir genç kız gibi davranıyor. Onun hayat yolunda zahmetsizce ilerleyişine tanık olmak hem eğlenceli hem de kışkırtıcı.

Kadifemsi, dar, uzun kollu siyah elbisesine ve siyah topuklu ayakkabılarına bakarken, "Bugün neredeyse normal görünüyorsun," diye takılmadan edemedim. "Neler oluyor?"

Bugünkü kıyafeti, her zamanki kıyafetlerinden daha uysal olsa da, yine de bir kabare ya da Great Gatsby partisine gidiyormuş gibi zarafeti haykırıyordu, tüyler ve ışıltılar hariç. Her zamanki cesur seçimleriyle kıyaslandığında neredeyse normal görünüyordu - en azından Jade'in standartlarına göre.

Kıkırdadı, ipeksi saçlarını omzunun üzerinden atarken gözleri muzipçe parlıyordu. Sonra arkasını döndü ve neredeyse kışının yanaklarının başlangıcını görebileceğim kadar aşağıya inen sırtı açık elbisesini ortaya çıkardı.

Cüretkâr kıyafeti beni hayretler içinde bıraktı, iki gamzesi ve canlı bir ejderha dövmesi tam olarak sergileniyordu. Ateş püskürten ejderha sırtının büyük bölümünü kaplıyordu. Onu her gördüğümde tüylerim diken diken oluyordu. Bu çarpıcı sanat eserini cildine kazımak için saatlerce, belki de günlerce çektiği acıyı hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Nefesim kesildi. "Sen delisin."

"Sorunlarım olduğunu biliyorum ama hey, bu yüzden özelim, değil mi?" Asansörün kapıları açılırken göz kırptı ve bana bir öpücük kondurdu.

"Neden Angelo'dan kaçıyorsun?"

Karşılıklı küçümsemeleri o kadar barizdi ki sık sık aralarında ne olduğunu merak ederdim. Kadının ciddi bir pisliliği olmalı, çünkü ne kadar kaosa neden olursa olsun, adam onu kovmaya asla cesaret edemedi.

Geçen hafta müzede kendi sürpriz 28. yaş günü partisini düzenlemesi, bazı heykelleri palyaço maskeleri ve elbiseleriyle süsleyerek mekânı tuhaf bir sirke dönüştürmesi gibi.

Ya da Angelo'nun Washington'daki yeni binası için önemli tedarikçilerden biri olan İspanyol Brojer firmasıyla yapılan önemli bir toplantı sırasında "yanlışlıkla" tüm fındık kahvesini bilgisayarına döktüğü o meşhur olay. Odadaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu ama Jade soğukkanlılığını korudu ve sanki her şey zararsız bir hataymış gibi sinsi bir gülümseme takındı.

Ve onun ofisinde gerçekleştirdiği en skandal eylemi kim unutabilirdi ki - o Paris'teyken bilinmeyen bir nakliyeciyile ilişki kurmak? "Aletlerini" - arsız bir yapay penis ve bir çift dantelli iç çamaşırı - cesur kaçışının eğlenceli ya da daha doğrusu kışkırtıcı bir hatırlatıcısı olarak masasında "unuttu" ya da daha doğrusu geride bıraktı.

"Ondan kaçmıyorum. Sadece sabahın dokuzunda onun çirkin yüzünü görmek istemiyorum. Yani, kim bilir? Sadece onun şeytani yüzüne bakarak vebaya yakalanabilirim."

"Veba mı?" Gülmekten kendimi alamadım.

Omuz silkti, sırtışı genişledi. "Yemin ederim, Angelo etrafındaki herkese bulaşmak için bekleyen yürüyen bir soğuk algınlığı virüsü gibi."

"Öyle miyim?" Bir ses araya girdi ve ikimiz de olduğumuz yerde donup kaldık.

Tabii ki Angelo'nun bizi en mükemmel zamanda gelip bulması gerekiyordu.

Hayatımın canı cehenneme.

"Devam edin, Bayan Whitenhouse. Sizi ne kadar hasta ettiğimi söyleyin."

Mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah Dolce and Gabbana takım elbise giyen, kollarını rahatça kıvrıran ve muhtemelen tüm binadan daha pahalı olan siyah Montclair saat takan Angelo Lazzio, lüks bir parfüm reklamından fırlamış gibi görünüyordu. Açık kahverengi saçları koridorun ışıkları altında parıltıyor ve yanımdaki Jade'e dik dik bakarken koyu renk gözleri öfkeyle parlıyordu.

Sözde hiç uyumayan biri için yüzünde yorgunluk belirtisi yoktu.

Onu her zaman soğuk bulmuştumdur ama bugün ondan yayılan öfke o kadar yoğun ve korkutucuydu ki neredeyse kaçmak ya da onun varlığından hiç etkilenmemiş gibi görünen Jade'in arkasına saklanmak istiyordum.

Bana karşı her zaman kibar davranır, gerekmedikçe konuşmazdı ve ben de bu halini severdim. Ama şu anda, onu böyle görünce, kendimi biraz korkmuş hissetmekten alıkoymadım.

Öfkesinin ortasında bile, inkar edilemez çekiciliğini inkar edemezdim, başkaları için yürüyen soğuk bir virüs olsa bile, bazı insanların neden ona çekildiğini anlamayı kolaylaştırıyordu. Jade'in sözleri, benim değil.

Jade'in muzip sırıtışı hiç değişmedi. "Bilirsin işte, ofiste biraz grip havası estiriyorsun. Çok ciddi bir şey değil."

Angelo'nun gözleri kısıldı. "Grip titreşimleri, ha? Profesyonelliğimi böyle mi değerlendiriyorsun?"

Omuz silktili. "Ben sadece personelin sağlığını düşünüyorum. Herkesin soğuk algınlığına yakalanmasına izin veremeyiz, değil mi?"

"Ne kadar düşüncelisiniz Bayan Whitenhouse. İlginiz gerçekten çok dokunaklı."

Kollarını kavuşturdu. "Ne kadar sık gelmediğin düşünülürse, birilerinin umurunda olmalı."

Aralarına, hâkimiyet için çarpışan yenilmez güçler gibi gergin bir sessizlik çöktü. Jade'in gözleri ona meydan okuyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Angelo olduğu yerde kaldı, buz gibi soğukkanlılığı sarsılmamış gibi görünüyordu, ancak dudaklarını sinirli bir şekilde silerken yüzünde bir hayal kırıklığı titreşimi belirdi.

İkisi de geri adım atmak istemeyen iki boksörü ringde izlemek gibiydi. Sözlü darbeleri ve buz gibi bakışları, hassas bir şekilde atılan yumruklar ve kroşelerdi. Şiddetli bir irade savaşına kilitlenmişlerdi ve ben nefesimi tutmuş, nakavt yumruğunu kimin indireceğini görmeyi bekliyordum.

"Yokluğumun sizin için bu kadar sorun olduğunu fark etmemiştim Bayan Whitenhouse. Bundan sonra daha sık burada olacağım, tabii ki kişisel zevkiniz için."

Jade'in yanakları kıpkırmızı oldu, kızgınlıktan mı yoksa utançtan mı, kestirmek zordu. "Kendinizi övmeyin Bay Lazzio. Varlığınız hiç kimse için bir zevk değil, özellikle de benim için."

Tamam, dur.

Yeterince duymuştum.

Yüksek sesle öksürdüm. "Günaydın efendim. Öğleden sonra müsait olursanız Mario'nun tablosunun transferi konusunu görüşmek isterim."

Angelo dikkatini bana çevirdi. "Elbette," diye cevap verdi, ses tonu daha profesyoneldi. "Öğleden sonra müsaitim. Saat ikide ofisimde buluşalım."

Jade'e son bir kez baktıktan sonra dönüp asansöre doğru yürüdü.

Kapılar kapanmaya başladı, ama tam onu mühürlemeden önce, bir veda atışına karşı koyamadı: "Benden uzak durun, Bayan Whitenhouse. Gripe yakalanmanızı istemem."

Asansörün kapıları kapandığında, çalan zil sesi ardından gelen sessizlikte yankılandı.

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında, Jade'e sert bir bakış attım. "Ne?" dedi masumca.

Gözlerimi devirip bıkkınlıkla başımı salladım.

Arkamı dönerek müzenin bodrumundan dışarıya açılan ve üç sinirli nakliyecinin hâlâ beni beklediği açık kapıya doğru ilerledim.

OceanofPDF.com

ÇAPTER KIRK

"Kimin görüntülediğine bağlı olarak,
Persephone ya çalınmıştı ya da Demeter'den kaçmıştı.
Her iki durumda da kendini kraliçe yaptı."
- Olivie Blake

Sofiya

Değişen Mevsim sergisinin açılış gecesinin şıklığı ve heyecanı arasında beklenmedik birkaç aksilik yaşandı: bazı konuklar çakırkeyif olup yanlışlıkla şampanya kadehlerini kırdı, Jade farklı erkeklerle flört etmeye devam etti ve bir sergi ışığından gelen rahatsız edici bir titreşim kaosa katkıda bulundu.

Ancak bu küçük olaylar, hayallerimin nihayet gerçekleşmesinin kutlanmasını gölgeleyemedi.

Büyük salon, sohbete dalmış ve sergilenen enfes heykeller ve tabloların büyüüne kapılmış iyi giyimli konuklarla dolup taşıyordu.

Cheryl Bloss, göz alıcı menekşe rengi Vintage Chanel elbisesi içinde, kendisinden yirmi yaş kadar büyük olan kocasıyla derin bir sohbete dalmış görünüyordu.

Evrenin gizemlerini mi yoksa enflasyon nedeniyle artan vergileri mi tartıştıklarını merak etmekten kendimi alamadım. Belki de

pahalı kıyafetlerinin altında dünya barışının sırlarını saklıyorlar.

Barın yanında, her ikisi de şık Yves Saint Laurent kıyafetleri giymiş olan Lory Clarks ve Deliah Hassan komplocu kıkırdamaları paylaşıyordu. Onları gülmekten kırıp geçiren komik dedikodu ya da şakayı ancak hayal edebiliyordum. Belki de gizli bir sınırsız kokain zulasına rastlamışlardı ve bunu kendilerine saklamanın heyecanını yaşıyorlardı.

Bu sırada Alexander Mono, hafif çakırkeyif bir halde, her zamankinden daha sinirli görünen babası Richard'dan ilgi bekliyordu. Babasını etkilemeye çalışan ama karşılığında sadece gözlerini deviren bir oğulun klasik hikâyesi gibi görünüyordu.

Arka planda, soğukkanlı cazibenin ustaları Alexsei ve Angelo bir sütuna yaslanmış, James Bond'a rakip olabilecek bir sofistikelikle şampanyalarını yudumluyorlardı.

Ne konuştuklarını merak ediyorum.

Büyük etkinlikten bir gece önce, son moda felaketimi hâlâ hatırlayan cankurtaranım Jade, muzaffer bir sırtış ve krem rengi bir Elie Saab elbiseyle evime geldi. Sırt dekolteli tasarımı ve ipeksi kumaşı harika hissettiriyordu ve sağ bacaktaki şık yırtmaç tam da doğru miktarda yetenek katıyordu.

Elbisenin içine girdiğimde kendime güvenim geldi.

Şık bir topuz yapılmış saçlarım ve yumuşak, göz alıcı makyajımla aynada kendimi zar zor tanıyordum. Kendimi güzel hissediyordum.

Küçük şeytandan bahsetmişken, işte oradaydı, Mario Gruzio'nun kendisiyle derin bir sohbe dalmıştı. Altın rengi ışıltılı midi elbisesi vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor, partinin parıldayan ışıklarını yansıtıyor ve herkesin dikkatini çekiyordu.

Genelde sakın olan Angelo bile onaylamayan kaşlarını gizleyemedi.

Kendime engel olamadım ama eğlenerek gülümsedim.

Şampanyamı yudumladım ve duvara yaslanıp her şeyi içime çektim.

Sergi salonu göz kamaştırıcıydı ve Yunan mitolojisinin ikonik üçlüsü Hades, Persephone ve Demeter'i mükemmel bir şekilde tasvir eden üç inanılmaz heykel odaya hakimdi.

Güçlü bir hikâye anlatacak şekilde düzenlenmişlerdi.

Bozulmamış beyaz mermerden oyulmuş Demeter, kollarını açmış, şefkatli bakışlarını Persephone'ye dikmiş duruyordu.

Ortadaki Persephone, parçalanmış ve özlem dolu görünüyordu, formu parlak taştan yapılmıştı.

Arkasında, karanlık mermerden Hades belirdi, Persephone'ye uzanıp onu Yeraltı Dünyası'na doğru çekerken yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Kurgu, aşk, kayıp ve özlemin sonsuz bir dansına yakalanmışlar gibi görünmelerini sağladı.

Orada durmuş, hayallerimin hayata geçtiğini görürken bir duygu seli yaşadım.

Belki de her şeyin bir araya geldiğini görmenin katıksız mutluluğu ya da kalbimdeki garip özlem.

Hem heyecanlanmış hem de tükenmiş hissediyordum, sahip olamadığım birinin özlemini çekiyordum.

Mario, "Harika bir iş çıkardın, *mia cara*," diyerek beni transımdan çıkardı.

Minnettarlık duygusuyla gülümsedim. "Vizyonuma inandığın için tekrar teşekkür ederim, Mario."

Orta yaşlı bir İtalyan ressam olan Mario Gruzio, Avrupa'nın en ünlü ve aranan ressamlarından biriydi.

Uzun gri sakallı, 1.80 boyunda mütevazı biri gibi görünebilirdi ama dahi zekası milyonlar değerinde sanat eserleri yarattı. Bize dört eserini ödünç vermesi sadece şans değildi; bir lütuftu.

"Ben de size teşekkür etmek istiyorum! Sanatımın bu Yunan heykelleriyle bu kadar güzel uyum sağlayacağını hiç düşünmemiştim. Bu tek kelimeyle büyüleyici," dedi ve beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti.

"*Grazie*, Mario."

"Angelo'ya sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsiniz," diye göz kırptı. "Ve eğer kendini İtalya'da bulursan, beni ara. Senin tur rehberin olurum ve sana en iyi yerleri gösteririm."

Dante Alighieri'nin anavatanını keşfetme düşüncesiyle gözlerim parlarken, "İtalya'ya gidersem sana kesinlikle haber veririm," diye söz verdim.

Biraz daha sohbet ettik, sergiyle ilgili heyecanımızı paylaştık ve genel olarak sanat ve hayat üzerine tartıştık.

Mario'nun içten coşkusu ve sıcaklığı, sohbetin değerli bir anı olarak kalmasını sağladı.

Gece devam etti ve sergi salonu enerji ile doldu.

Saat henüz gece yarısı olmasına rağmen kalabalık azalma belirtisi göstermiyordu. Sohbetler akıyor, kahkahalar yankılanıyor ve gözler 9 metrelik yüksek heykellere takılıyordu.

Canlı manzaraya rağmen çok yorulmuştum.

Jade'e geceyi bitirmeye hazır olduğumu işaret ettim. Bana el salladı ve şakacı bir öpücük kondurdu.

Hareketli ortamı arkamda bırakarak asansöre doğru ilerledim, yüksek topuklu ayakkabılarım koridorlarda yankılanıyordu.

Kapılar kapanırken zihnim aşk ve sevgi düşünceleriyle uğulduyordu. İçimde bir huzursuzluk hissettim ama bunu sınırlarıma yordum.

Ofisime adım attığımda, yatağımın rahatlığına geri çekilmek için istekli bir şekilde masadan el çantamı aldım.

Ancak, pencereden büyüleyici New York gecesine son bir kez bakmaktan kendimi alamadım ve şehir ışıklarının karanlık gökyüzünde bir elmas denizi gibi parıldamasından büyülendim.

Birden tüylerim diken diken oldu ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Odaya garip bir his yayıldı ve beni gerdi. Ofisimin kapısı sessizce açıldı ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Sonra odaya tanıdık bir koku doldu, duyularımı ele geçirdi ve karanlık anıları canlandırdı.

Anında tanıdığım bir kokuydu, bir isim taşıyordu.

Mikhaıl Volkov.

ChapTer

İLK-BİR

"Gerçek mutluluğu bulmanın tek yolu, tamamen kesilip açılmayı göze almaktır."

- Chuck Palahniuk

Volk

Alexsei'nin sesi telefonda "Yarın onun büyük gecesi," diye cızırdadı.

Ofisime girdim, telefon kulağımdaydı, Alexsei ile haftalık görüşmemi yapıyordum.

Onun her hareketini takip ettirerek acımı arttırmanın berbat bir şey olduğunu biliyordum ama bu daha çok onun güvenliğini sağlamakla ilgiliydi, onun gerçekten güvende olduğuna dair bir güvenceye sahip olmamın bir yoluydu.

"Muhtemelen hayatının aşkıyla bile tanışacak," diye devam etti.

Sesim alçaktan gürledi. "Şansını zorlamaya devam edersen, seni bir daha gördüğümde gözlerinin arasında bir kurşun bulurum."

"Lucas Montblanc'ın da orada olacağını duydum," diye devam etti, tehdidimi önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirerek. "Belki kız da onun cazibesine kapılır. Her kız bir noktada Fransız bir sevgiliden hoşlanır."

İçimde öfke birikiyordu, neredeyse hiç olmayan otokontrolümün son kalıntılarını kolayca parçalayabilecek ateşli bir sel.

İçime işliyordu, kaşıyamadığım rahatsız edici bir kaşıntıydı. Bu herif beni çok iyi tanıyordu.

"Yeter," diye tersledim, konuyu değiştirmeye hevesliydim. "Benim de kendime göre haberlerim var. Marina'yı buldum."

Alexsei'nin ses tonu değişti, şaşkınlığı belliydi.

"Nerede?" "*Volgograd* yakınlarında bir genelevde."

Sofiya'nın benden uzaklaşmasını izledikten sonra kendimi Igor'un işlerini yürütmeye verdim, artık kendi işim olmuştu. Marina'yı avlamak tek amacım oldu, Sofiya'nın hak ettiği intikam için mükemmel bir çıkış noktası. O buz gibi gölde neredeyse donmak üzere olduğu, dudaklarının maviye döndüğü, vücudunun soğuktan titrediği anıları aklımdan her geçtiğinde ateşli bir öfkeyi ateşliyordu.

Marina'yı gördüğüm anda saatlerinin sayılı olduğunu anlamıştım.

Onu kovalamak gerçekten acı vericiydi. Kaçışını mükemmel bir şekilde planladığına dair içimde bir his vardı, tam olarak nereye kaçacağını ve ortadan kaybolacağını biliyordu.

Ama bana boşuna Volk demiyorlar. Srsn savunan bir kurt gibi, bazen dişlerin ortaya çıkması ve iz bırakması gerekir.

Haftalarca aradıktan sonra, sonunda onu buldum.

Sayısız müşterinin geçtiği bir odada beni bekliyordu, bu dünyaya geldiği günkü kadar savunmasız bir şekilde orada duruyordu.

Ama açıkça göremediği şey benim onu sıkıca kavrayışım, en yakın gle srkleyişim, bileklerine kelepçe takışım ve onu gecikmiş sonuyla buluşmak üzere suya düşüşe gnderişimdi.

Büyük bir performanstan bahsediyoruz. "Fancy. şimdi nerede?"

Dudaklarım şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Alexsei sonunda, "Ne yaptın sen?" diye mırıldanana kadar hattın diğer ucunda sessizlik uzadı.

"Onu boğdu."

Alexsei inanılmaz bir kahkaha attı. "Volk, beni şaşırtmaktan asla vazgemiyorsun."

"Eğlenceni kendine sakla. Ve Sofiya'ya göz kulak ol. Gelişmeleri istiyorum."

Masanın arkasındaki sandalyeme yerleştim ve resimlerden oluşan bir kolaja göz attım.

Bunların arasında gençliğine ait enstantaneler ve ayrılmadan önceki gece çekilmiş yeni bir fotoğraf da vardı.

O fotoğrafta yüzüstü uzanmış, bir yastığa sarılmış ve sırtına bir çarşaf örtmüştü.

Dudaklarında dingin bir gülümsemeyle saçları vücudunu ve yatağı ereveliyordu.

Onu bırakmam gerektiğini bildiğimden, o fotoğrafı bir hatıra olarak çektim - bir zamanlar yatağımı kısa bir süreliğine de olsa paylaştan meleğin anısı.

Vlad'ın Sofiya'nın tüm çocukluk fotoğraflarını Tanya'nın evinde saklamış olmasına minnettardım. Kaderin garip bir cilvesi olarak, gerçek zamanlı olarak tanıklık etmek için orada olmadan hayatının anılarına göz atmamı sağladı.

Alexsei'nin Sofiya'yla ilgili gelişmeler konusundaki sabırsızlığına pek aldırış etmedim.

Onlar olmasaydı, af dileyen bir dilenci gibi onun kapısına bırakılırdım.

Alexsei, "Eğer bir adım atıp kızına sahip çıkmazsan, onun için gerçekten savaşmak isteyen birine rastlayacağından oldukça eminim," dedi. "Ve sana söyleyeyim, o adamın kim olabileceğine dair çok iyi bir fikrim var."

Kıskançlık boğazımı yaktı. "Kapa çeneni, Alexsei."

Kıkırdadı. "Acele et, Mikhaıl. Ona sahip çık yoksa -"

Bir öfke patlamasıyla telefonumu odanın öbür ucuna fırlattım, duvara çarpıp sözlerini aniden susturarak havaya saçılmasına tanık olduğumda gözlerim düşmanlıkla kaynıyordu.

Kahretsin, şimdi yeni bir telefona ihtiyacım vardı.

Berbat ettim.

İlk defa kendime verdiğim bir sözü tutamadım. Gitmesine izin vereceğime, bensiz yaşaması için ona alan tanıyacağıma yemin ettim.

Benim dünyamdan uzakta huzur bulabilsin diye lanet anılarımızı silmeyi bile planladım.

Ama şimdi? Umurumda bile değildi.

Artık zayıf görünmek umurumda değil.

Tek arzum aklımdan çıkmayan, bedenimin özlemini çektiği, yokluğunda kalbim duracakmış gibi hissettiğim kadınla birlikte olmak.

İşte şimdi buradaydım, 11 saatlik bir uçuştan sonra, bu cesur, fare istilasına uğramış şehirde, çılgın bir sapık gibi onu uzaktan izliyordum.

Işıklar yüzünde titriyordu, elbisesi kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu ve saçları boynunun zarif kıvrımını ortaya çıkaran şık bir topuzla toplanmıştı - bir zamanlar kendimi bütün hissettiğim, yüzümü gömmek için can attığım yer.

Kahretsin, bu çok fazlaydı.

Onun parlayışını izlerken kalbim gururla kabardı.

Sergi projesi büyük başarı kazandı ve insanlar onu ve Angelo'yu övgü yağmuruna tuttu.

Sadece onu korkutmak ya da gecesini mahvetmek için değil, gölgelerde gizlenerek dikkat çekmemeye çalıştım.

Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Gerçek şu ki, çok korkmuştum.

Lanet olsun.

Kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum.

Alexsei şampanyasını bana doğru kaldırarak ukala bir şekilde başını salladı, Sofiya ise kısa boylu bir adamı iki yanağından da gagaladıktan sonra uzaklaştı.

Gözlerim onun gidişini takip ederken, bir ses havayı bıçak gibi kesti.

Kısa sarı saçlı, delici yeşil gözlü ve uzun, dar, açık mavi bir elbise giymiş bir kadın yanıma yaklaştı.

Bir anda onu tanıdım-Lily Daniels, organik gıda endüstrisinde önemli bir oyuncu olan Greems'in kodaman CEO'su Owen Daniels'ın kızı.

"Bir sonraki avını mı arıyorsun?" dedi, dudaklarında muzip bir sırıtış vardı.

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Çoktan buldum."

"Ne utanç verici," diye fısıldadı, eli kolumda şehvetli bir şekilde gezinirken.

Sonra kartvizitini gözüme soktu ve cebime sıkıştırdı. "Bir sonraki avın için hazır olduğunda bana haber ver," diye göz kırptı.

Alay ettim. Keşke bilseydi.

Biricik avım birkaç dakika önce kasıla kasıla odadan çıkmıştı ve o benim istediğim, ihtiyacım olan tek kişi.

"Biraz çaresizsin, değil mi?"

"Beni suçlayabilir misin?" diye kıkırdadı usulca. "Senin kadar iyi bir adamla, bahse girerim kadınlar sen daha onlara bakmadan kıyafetlerini çıkarıyorlardır."

Aynen öyle.

Kadınları yatağa sokmakta hiç zorlanmadım, aklınıza gelebilecek her pozisyonda -bacaklarını açmış, dizlerinin üzerinde, kışları yukarıda, aklınıza ne gelirse.

Ama hiçbir şey - ve kesinlikle hiçbir şey - Sofiya'nın yanında olmaya yaklaşamaz.

Onunla sevişmek bambaşka bir seviyede, başka hiçbir şeyin dokunamayacağı kendi aleminde.

Bu kadından bir adım uzaklaştım ama daha ileri gidemeden uzanıp kolumu tuttu.

"Sana ne kadar cömert olabileceğimi göstereyim," diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. "Ben çaresiz kadınlarla yatmam."

"Peki ya deneyimli biri?"

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Karım beni bekliyor."

"*Karınız mı?*" Şaşkınlığı belliydi ama çabucak geçti. "Söyle ona da gelsin o zaman."

"Kimin gelmesi gerekiyor?" Alexsei araya girdi.

Yüzünde o sinir bozucu aptal sırtışıyla yaklaşan piçin farkına bile varmamıştım.

Onların huzurunda bir saniye daha durmak istemiyordum.

Sofiya muhtemelen partiden ayrılmaya hazırlanıyordu ve şimdi hamlemi yapmak için uygun bir zamandı.

"Karısı."

"*Karısı mı?*" Alexsei kaşlarını kaldırarak, "Karısı," dedi.

İçimi bitirdim, dudaklarımı sildim ve boş bardağı Alexsei'ye uzattım, kendi dudaklarımda alaycı bir gülümseme vardı.

"Baba, karım muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur. İzninizle." Onları arkamda bırakarak asansöre yöneldim, içimi bir kuşku kaplamıştı. Aradan aylar geçmişti ve hayatına tekrar girdiğim için benden nefret edebileceği düşüncesinden kurtulamıyordum.

Benim onu özlediğim gibi o da beni
özledi mi? Benim onun için acı
çektığım gibi o da benim için acı çekti
mi?

Her adım beni onu tekrar görme, nihayet aynı ortamda bulunma ihtimaline daha da yaklaşıtıyordu. Ben sadece tek bir şeye odaklanırken partinin gürültüsü azaldı - onun yanında olmaya.

Tek yapabildiğim, paramparça olmuş kalbimi onarmasını ve onu toza çevirmemesini ummaktı.

ÇAPTER KIRK İKİ

"Küçük bir kıvılcımdan alevler çıkabilir."
- Dante Alighieri

Sofiya

Hayır. O olamaz.

Adımlarımda tereddütle etrafımda dönerken kalbim hızla çarpıyordu.

İşte oradaydı, şık Prada takım elbisesi içinde, kravatsız, saçları topuz yapılmış ve yanaklarında bir tutam kirli sakal vardı.

Delici gözleri benimkilere kilitlendi, aralarına yoğun bir sessizlik yerleşti.

Bi

z. *O burada.*

Mikhail

burada.

Her parçamın titreştiğini hissettiğimde atmosfer gerilimle çatırdıyordu. bakışları altında, ama başka tarafa bakamadım.

Vurdumduymaz ifadesi, dudaklarını hafifçe büzmesi ve boynundaki belirgin damar beni tamamen büyülemişti. Gözlerim geniş omuzlarında, güçlü kollarında ve bir zamanlar dokunmayı arzuladığım -ve hâlâ arzuladığım- göğsünde gezindi.

Parmaklarımı onun siyah saçlarında gezdirdiğim ve o kaslı kalçalarının üzerine oturduğum anılar zihnimi doldurdu.

Aylar önce onu terk ettiğim günden bile daha çekici görünüyordu.

Acı tatlı anılar geri geldi ve beni duygulara boğdu.

Onu unutmak, hayatıma devam etmek için umutsuzca çabalamıştım ama onu tekrar görmek; kalbim buna dayanamadı.

Adem ve Havva gibi ben de yasak meyveyi ısırmak için dayanılmaz bir dürtüye kapılmıştım.

Ama içimdeki güçlü bir his, onunla tekrar ilişkiye girmenin başımı belaya sokacağı konusunda beni uyardı.

Mikhaıl burada.

Buna neredeyse inanamıyorum.

"Şu haline bak," diye fısıldadı Mikhaıl usulca. "Nefes kesicisin, Sofiya."

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Bir şey, herhangi bir şey söylemek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi kaldı.

O yaklaştıkça, içgüdüsel olarak geri adım atmaktan kendimi alamadım, sırtımı masamın kenarına dayadım.

Ama o yaklaştırmaya devam etti, aramızdaki mesafeyi kapattı.

Gözleri benimkilere kilitlendi, yoğun ve ağırdı. Kendimi hem değerli hem de savunmasız hissetmemi sağlama konusunda her zaman ustaydı, sanki ruhumun derinliklerine bakabiliyormuş gibi.

"Tanrıça gibi görünüyorsun, Sofiya. Çok güzelsin, gerçek dışı görünüyorsun."

Yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı, vücudum titremeye başladı.

"Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin bebeğim. Sensiz geçen bu yüz on iki gün bana sonsuzluk gibi geldi."

Yüz on iki gün.

Sözleri beni çok etkiledi, kalbimi sızlattı ve boğazımda bir yumru oluştu.

Tek istediğim ona benim de onu ne kadar özlediğimi söylemekti.

"Burada ne yapıyorsun?" Kendimi sabitlemek için ellerimle masamın kenarlarını kavrayarak sordum.

"Sence neden?"

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

"Hadi ama. Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Tereddüt ettim. "İş için mi?"

Bir kahkaha patlattı, omuzları eğlenceyle titriyordu.... yoksa acıyla mı?
Son bir adım atarak tam önümde durdu. Yüksek topuklu
ayakkabılarımla bile gözleriyle buluşmak için yüzümü
kaldırmam gerekti. *O çok sevdiğim güzel koyu renk gözleriyle.*

Aylar sonra tekrar onun yanında olmak midemde bir sürü kelebeğin
uçuşmasına neden oldu. Gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim; belli
belirsiz çillerle bezenmiş yüksek elmacık kemiklerini, dolgun ve yumuşak
pembe dudaklarını ve beni her zaman büyülemiş olan kalın kaşlarını
inceledim. Gözlerinin altında uykusuz gecelerinin kanıtı olan yumuşak mor
gölgeler vardı.

Sanırım ikimiz de uykusuz kaldık.

Kısa bir an için gözlerinde bir tereddüt belirtisi yakaladım ama sonra
kayboldu.

Başımı göğsüne koyacak olsam, kalbinin hızla attığını ve benimkinin
çılgin ritmini yankıladığını hissedeceğimi biliyordum.

"Hayır, Sofiya. Ben *senin* için buradayım."

Elimde olmadan, tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes verdim.

Kollarımı meydan okurcasına kavuşturdum ve onun tuzağına düşmeyi
reddettim. "Beni yine kaçırarak mısın yoksa başka bir göle mi atacaksın?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "TSSB'ni tedavi etmemiz gerekiyor
bebeğim ve bende tam da buna uygun bir ilaç var."

"Yardımcı olabilecek tek şey hayatımdan tamamen çıkmam."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken göğsüm ağırlaştı ama artık çok geçti.

Ben de yerimde durdum, aramızda bir santim bile yoktu.

Yüzünü buruşturdu ama benim gözlerim yaşarırken onun gözleri de
yumuşadı.

"Denedim, *dorogaya*," diye mırıldandı. Bir parmağını yanağımda
gezdirdikten sonra çenemi kavrarken dokunuşu nazikti. "Ama belli ki çok
başarısız oldum."

Konuşmayı kesmesini ve aramızdaki ilişkinin yürüyebileceğine dair
kalbimdeki umudu söndürmesini diledim. Ama yine de yolumuza çok fazla
engelin çıktığını ve bu yüzden hayatıma kolayca devam edemeyeceğimi
biliyordum.

"Helena nerede?"

Alexsei bazen bana annemden, nasıl olduğundan ve şu anda nerede
yaşadığından bahsediyor. Bana telefon numarasını bile verdi ama onu deli gibi
özlememe rağmen aramaya cesaret edemedim.

Çenemi bıraktı ve pencereye doğru döndü.

"Moskova'da. Bir ilkokulda öğretmenlik yapmasına izin verdim ama artık ülkeyi terk edemez, yoksa..." Sustu.

"Yoksa ne olur?"

"Zaten biliyorsun."

Yoksa ölür.

İçimi çektim. "Anlıyorum."

"Sana verdiğim son sözü tuttum Sofiya," diye devam etti ellerini ceplerine sokarak. "Onu koruyacağıma söz verdim. Bu yüzden onun için endişelenme."

"Neden Alexsei'den bana bakmasını istedin?"

Elinin tersiyle silmeden önce dudaklarının kenarında kısa süreli bir eğlence belirtisi dans etti.

Kaşlarım çatıldı. "Hayatımı yaşamak için ona ya da sana ihtiyacım yok."

Keşke bu doğru olsaydı.

Fark ettiğimden çok daha büyük bir yalancı olduğum ortaya çıktı.

"Biliyorum, ama istiyorum," diye yanıtladı bana yaklaşarak. Başımı salladım, dudaklarım titriyordu.

Oda alışılmadık derecede soğuktu.

"Sana ihtiyacım var Sofiya," diye fısıldadı. "Dur..."

"Sensiz hayatım cehenneme döndü," diye devam etti, yaklaşarak. "Seni düşünmeden ne yemek yiyebiliyorum, ne uyuyabiliyorum ne de herhangi bir şeye odaklanabiliyorum. Kokun her yere siniyor, sesin rüyalarımı dolduruyor ve gülümsemelerinin anıları günlerimi aydınlatan tek şey."

İtirafı onu derinden yaralamış gibiydi ve tek istediğim kollarına atılmaktı. Her şeye rağmen ona olan sevgim yadsınamazdı ve onun acı çektiğini görmeye dayanamazdım, özellikle de benim yüzümden.

"Marina'ya ne oldu?" Konuyu değiştirmeye ve her şeyi sindirmek için zaman kazanmaya çalışarak sordum.

"O gitti."

"Gitti mi?"

Sözleri tüylerimi diken diken etti.

Kendimi suçlu hissettim, acaba onun düşüşünde benim de bir suçum var mı diye düşündüm.

Ama bir yanımda rahatlamıştı; beni neredeyse öldürüyordu ve artık hayatımdan çıkmıştı.

Aylardır, New York'ta izimi bulup işimi bitireceği korkusuyla yaşıyordum. Başını salladı. "Sana zarar veren herkesi öldürürüm." Yutkundum, her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum.

Birbirimizi tartarken dakikalar geçti, ta ki o aramızdaki mesafeyi kapatıp daha da yakın durana kadar.

Kısa bir süre onu öpmek için uzanma fikrini düşündüm ama bunu bir kenara ittim.

Silahının soğuk namlusunu karnıma dayadığında düşüncelerim aniden durdu.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve ellerinin hafifçe titrediğini görerek şok içinde yere baktım.

Korku beni sardı ve donakaldım.

"Beni öldürme," diye fısıldadım, titriyordum.

"Lütfen," diye fısıldadı, savunmasızdı. "Al şunu."

Anlayamadığım için başımı şiddetle salladım.

"Lütfen, *dorogaya*. Sensiz bir gün daha yaşamaktansa bu acıya katlanmayı tercih ederim."

"Ama bana gitmemi söylemiştin," diye ağladım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp Jade'in saatler süren makyaj çalışmasını mahvetti. "Gitmek istemedim! Hayatımı sensiz yeniden inşa etmek istemedim ama sen beni buna zorladın Volk."

"Biliyorum," dedi usulca, silahı elime yerleştirdi ve parmaklarımı silahın etrafına kapattı. "Sen bensiz güzel bir hayat kurabilirsin ama ben kuramam çünkü benim hayatımdaki tek güzel şey sensin."

Titreyen nefesimi düzene sokmaya çalışarak yüksek sesle burnumu çektim ve iç içe geçmiş ellerimize baktım.

Yumuşaklığımı sertçe kavrayışı tüylerimi diken diken etti. Birçok yönden birbirimizin zıttıydık ama bazı yönlerden de garip bir şekilde birbirimize benziyorduk. Görünüşe göre bu, çarpık hikâyemizin trajik sonu olacaktı.

A r a m ı z d a bir silah varken, gözlerimiz hüznün ve ulaşılamaz bir umut karışımıyla kilitlendi.

Ölümle yüzleşirken bile ruhlarımız birlikte olmayı arzuluyordu.

O anda cesur olmam gerektiğini biliyordum; kendim için, onun için, paramparça olmuş hayallerimden geriye kalanlar için.

Parmaklarım silahın etrafında sıkılaştı, soğuk metali kalp atışlarının attığı göğsüne bastırdı.

Titrek bir nefes alıp tüm cesaretimi toplayarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"Yalan söyledim," diye fısıldadım, sesim ona zar zor ulaşıyordu. "Benim de sana ihtiyacım var."

Kararlılıkla silahı bıraktım ve ofisin zeminine düşmesine izin verdim.

Bir an bile düşünmeden onu tutkuyla öptüm, beni kollarına alırken ellerim yüzünü buldu.

Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime çektim.

Öpücük elektrikliydi, dudaklarımız vahşi bir sıcaklıkla birbirine çarpıyordu. Sonra dillerimiz birlikte dans etmeden önce dudağımı ısırdı. "Becer beni, şimdi."

Dudakları benimkilerden ayrıldı ve boynumda sıcak öpücükler bıraktı.

Tenimi sertçe ısırırken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

"Bana patronluk taslama."

Dudağımı ısırdım, beni nazıkçe masama yerleştirip her şeyi bir kenara bırakırken beklentim artıyordu.

"Eğer beni *hemen* becermezsen, Alexsei'yi çağıracağım. Oldukça yetenekli olduğunu duydum."

Sözlerimi bitiremeden boğazımı sıktı, gözleri yanıyordu. "Bunun için seni *çok* sert becereceğim."

Bekleyemedim.

Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım.

Gözleri elbiseme takıldı ve bir sonraki adımda ne yapacağını zaten biliyordum.

"Sakin elbisemi yırtayım deme," diye uyardım, Mikhaıl'e meydan okumanın tehlikeli bir oyun olduğunu içten içe biliyordum.

Ancak taleplere hiçbir zaman uymadı.

İki eliyle elbisemi yırttı ve çıplak göğsümü serin havaya maruz bıraktı.

Heyecandan tüylerim diken diken oldu ve meme uçlarım tepki olarak sertleşti.

Şimdi önünde sadece krem rengi bir tangayla duruyordum, bacaklarımı hafifçe ayırmıştım ve kalçalarımın arasındaki ıslaklığı ortaya çıkarmıştım.

"Eli Saab'dı, en az altı bin dolara mal oldu," diye sızlandım. Alay etti. "Sadece mi?"

Elbise için tartışmanın anlamsız olduğunu bildiğimden gözlerimi devirdim.

Sanırım Rusya'nın kralı olunca paranın bir önemi kalmıyor.

Göğüslerimi sıkıca kavradığında nefesim kesildi, bu his vücudumdaki her siniri elektriklendirdi.

"Kahretsin, bunları ve bunu özledim," diye nefes aldı, elleri bacaklarımın arasını kavrayacak şekilde hareket etti.

Ellerim onun kalın kollarını kavradı ve kontrolü ele almak için sabırsızlanarak kendimi yukarı kaldırdım. Ağzını tekrar yakaladım ve o da öpücüğümü derinleştirerek hararetime ayak uydurdu. Öpüşmemiz daha da sıcaklaşırken, tangamı kenara ittiğini hissettim. Parmakları klitorisimi buldu ve ağzına doğru inledim, dokunuşu içime ürperti gönderdi.

"Çok ıslak," diye fısıldadı dudaklarıma karşı.

Beni öpmeyi bıraktı, bacaklarımın arasına diz çökerken gözleri benimkilerle kilitlendi. Tangamı kaydırırken nefesim kesildi, sonra aceleyle kalçalarımı ayırdı, güçlü elleriyle beni sıkıca tuttu.

Beklemek dayanılmazdı ve dudağımı ısırarak masanın kenarlarını daha sıkı kavradım.

"Şu haline bak," diye fısıldadı, derin nefes alırken burnu klitorisime değiyordu. "Çok ıslaksın, sikimi bekliyorsun."

Hevesle başımı salladım, sırtımı kamburlaştırıp dokunuşunu daha fazla hissetmek istediğimde gırtlaktan bir inilti yükseldi.

"Senin bir fotoğrafını çekmek istiyorum, tıpkı bunun gibi. Böylece günün her saniyesi ona bakabilirim."

"Lütfen Volk," diye yalvardım, sesim ihtiyaçla doluydu. "Lütfen, dokun bana." Aniden durdu. "Benim adım ne?"

Duraksadım, kafam karıştı, sonra gözlerindeki acıyı gördüm ve anladım. Ona Volk diyordum, aramıza mesafe koyuyordum, ona benim için her şey demek olan adam değilmiş gibi davranıyordum.

"Mikhaël," diye nefes verdim.

"Aferin kızıma," diye sırıttı, parmakları iç bacaklarımda geziniyordu. "Son yüz on iki gündür kaç kez otuz bir çekerken seni hayal ettiğimi biliyor musun?"

Başımı salladım, kalbim küt küt atıyordu. "Her gece."

Kalbim çiçek açtı.

Daha fazla bekleyemedim. Başını klitorisime yaklaştırdım.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sabırsızsın, değil mi?"

Tam tekrar yalvaracakken, dili aşağıdan yukarıya doğru ilerledi ve beni inletti.

Başını tuttum ve onu istediğim yere yönlendirdim.

Dili klitorisimde çalıştı, daireler çizdi ve emdi. Doruğa ulaştım, bacaklarım titriyordu.

Çaresizlik içinde tırnaklarımı kafa derisine geçirdim. "Oh, lütfen,

durma! Ben-" İki parmağını ıslak girişime sokarak sözümü kesti.

Nefesim kesildi, orgazm olduğumda vücudum onun etrafında kenetlendi.

Zevk üzerime aktı ve onun ismini tutamadım.

Arkama yaslandım, o devam ederken bacaklarım hâlâ omuzlarındaydı, dili hassas tenimde harikalar yaratıyordu. Uyluklarımın iç kısmını, karnımı ve göğsümü öpüp bir meme ucumu sertçe emerken gözlerimi kapattım ve mırıldandım.

"Çok hızlıydı," diyerek göğüslerimin arasından

öptü. "Çok kabasın," diye kıkırdadım,

yanaklarım kızarmıştı.

Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu kendime çektim. Ereksiyonu bana baskı yapıyordu ve ona karşı sürtünmeye karşı koyamadım, daha da sertleştiğini hissettim.

Seks bana hep garip gelmişti.

İki bedenin birbirinde rahatlık ve rahatlama bulabileceği fikri neredeyse anlaşılabilir görünüyordu. Ama şimdi, üstümde yatarken, gözleri gözlerime kilitlenmişken, elleri tenimin her santimini keşfederken, kalbi benimkine bastırırken, hiçbir şey bu samimi bağlantı kadar özel hissettirmiyordu.

O anda, diğer her şey kayboldu ve sadece ikisi

Bi

z. Onun kollarında kendimi güvende, aziz ve arzulanır hissettim.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye fısıldadı, önce kulağımı ısırıldı.

beni kucaklayıp pencereye taşıdı.

"Dur," diye nefes nefese kaldım, boynunun kıvrımına saklandım. "İnsanlar

bizi görebilir!" "Sadece ışıklar açıksa, *dorogaya*."

Kontrol etmek için başımı kaldırdım.

Pencereden süzülen sokak ışıklarıyla oda usulca parlıyor, altıncı kattaki ofisimden aşağıdaki yolu gözler önüne seriyordu. Hâlâ birilerinin bizi camdan görüp göremeyeceğini merak ediyordum, görülme düşüncesi heyecan katıyordu.

Tanrım, bu adam gerçekten beynimi karıştırdı.

Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda, diğer her şeyi unuttum ve ona teslim oldum.

Beni yere bıraktı, topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı ve beni çevirerek pencereye doğru bastırdı.

Göğüslerim cama yaslanmıştı, diz çöküp bacaklarımı açarken ve beni arkamdan yalarken yüzüm yana dönüktü.

"Kahretsin, tadın çok güzel. Doyamıyorum."

Yüksek sesle inledim, o ırzıma geçerken destek için pencere çerçevesini kavradım.

Ben.

Pantolonunu açtığını duydum ve tereddüt etmeden arkamı döndüm. ve dizlerimin üzerine çöktüm, onu ağzıma almak için sabırsızlanıyordum.

Yüzümü nazikçe kavradı, parmaklarını saçlarımda gezdirerek beni hayranlıkla seyretti.

"Bana hiç bu kadar ait olmamıştın," diye fısıldadı, başparmağı alt dudağımı nazikçe okşarken ben de alaycı bir şekilde yaladım. "Ağzını aç."

Hiç tereddüt etmeden onu hevesle ağzıma aldım. Ben hareket etmeye başladığımda usulca inledi, dudaklarım ve dilim onu memnun etmek için birlikte çalışıyordu. Dilimin üzerindeki uyarılmışlığı sadece kendi arzumu körükledi ve ben devam ederken, hareketlerimi derinleştirip hızlandırırken elleri saçlarımı kavradı.

Nefesimi toplamak için birkaç vuruş yaptıktan sonra, dilimle ucunu daire içine alarak onu dibinden ucuna kadar yaladım.

"Çok... kalınsın," diye fısıldadım, hafifçe boğulana kadar onu derinlere çektim.

"Sikimi seviyorsun, değil mi?" Geri çekildi, alaycı bir şekilde ereksiyonunu dilime vurdu. "Ne kadar iyi bir sürtüksün."

Kıkırdadım, dudaklarım taşaklarına doğru inerken sikini elime aldım ve emmeye başladım.

"Siktir," diye inledi başını arkaya atarak. "Bu konuda çok iyisin bebeğim."

Sikini tekrar ağzıma aldım ve ağzımı şiddetle sıkmeye başladı, elleri başımı sıkıca kavradı, tam istediği gibi konumlandırdı.

Ağzıma acımasızca vururken destek için kalçalarına tutundum, nefesimi tutmam için bana zar zor zaman veriyordu. Boğazımın arkasına defalarca vurarak birkaç kez boğulmama neden oldu.

Her güçlü itişte göğüslerim sallanıyordu ve zevk o kadar baskındı ki, sadece bu yüzden bile orgazm olabileceğime yemin edebilirdim.

Ellerim kalçalarında sıkılaşıırken, "Seni çok özledim," diye inledi.

Ona zevk vermeye devam ettim, ama aniden bir patlamayla sikini çıkardı. Arzunun acısı hâlâ bacaklarımın arasında zonkluyordu ve hayal kırıklığıyla ona baktım.

Bana gülümsedi. "Amına boşalmak istiyorum, ağzına değil."

Bununla birlikte, beni zahmetsizce kaldırdı ve beni tekrar pencereye doğru bastırarak döndürdü. Çıplak göğsüm soğuk cama bastırdı, soğukluk tenimin sıcaklığıyla tezat oluşturunuyordu.

Hiç vakit kaybetmeden arkamdan içime girdi ve beni tamamen doldururken dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

Kalçalarımı tuttu, sıkı ve sahiplenici bir şekilde kavradı ve beni çılgına çeviren sabit bir ritimle beni becermeye başladı.

Sırtımı dikleştirdim ve ona doğru geri ittim.

"Hoşuna gitti, değil mi? Dünyanın gözü önünde bir fahişe gibi becerilmek," dedi, bir eli kığıma şaplak atarken diğeri saçımın arkasını kavradı. "Herkes içeri girebilir ama senin umurunda değil, değil mi?" Başımı salladım, kendimi kaybetmemek için bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışırken nefesim kesildi. Bayılmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Kığıma bir tokat daha attı. "Cevap ver bana."

"Umurumda değil," diye yüksek sesle inledim, artık kendimi kontrol edemiyordum. "Beni becermeye devam ettiğın sürece, izleyebilirler."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "İşte benim kızım."

Dışarıda şehrin ışıkları sokakları aydınlatmaya devam ediyordu ve birilerinin bizi izliyor olabileceğı düşüncesinden kurtulamıyordum.

Yine de o anda önemli olan tek şey arkamdaki adamdı ve bana daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissettiriyordu.

"Merak etme, *dorogaya*," diye fısıldadı kulağıma. "Sen benimsin ve benim olana göz diken herkesi alaşağı ederim."

Benimkini.

Doruk noktamın hızla yaklaştığını hissettim, bacaklarım neredeyse pes ediyordu, ama beni sabit tuttu, her itişte beni destekledi.

"İçine boşalacağım. İçimdeki her damlayı alacaksın, anlaşıldı mı?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken kolumu ısırarak başımı salladım.

Son bir derin hamleyle içimi doldurdu, kığıımı sıkıca kavraması ve fısıldadığı sözler beni uçurumun kenarına itti.

Orgazmım beni sert bir şekilde vururken kollarında titredim, vücutlarımız birbirine bastırdı.

İkimiz de nefesimizi tuttuktan sonra beni nazikçe çevirdi ve kollarının arasına aldı. Kalp atışlarının göğsümde benimkiyle aynı ritimde attığını hissedebiliyordum.

"Bu harikaydı," diye mırıldandı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. *"Ty neveroyatnyy. Sen harikasin."*

Sıcak salgısı bacağımdan aşağı sızarken, panik üzerime çöktü.

Tamamen çıplaktım ve evde giyecek kıyafetim yoktu.

Ofisim darmadağındı ve muhtemelen herkes iş yerinde korunmasız, evlilik dışı seks yaptığını ve patronumun her an içeri dalabileceğini biliyordu.

"Mikhaïl," diye fısıldadım, hafifçe uzaklaşarak. "Giyecek hiç kıyafetim yok. Ne yapacağım ben?"

Kıkırdadı ve yüzümdeki bir tutam saçını fırçaladı. "Merak etme. Ben yanındayım."

Hemen bir mesaj gönderdi ve birkaç dakika içinde kapı çalındı. Muhtemelen adamlarından birinden, içinde uzun ipek örgü Prada elbise ve sıcak tutan bir ceket bulunan bir çanta aldı.

"Bunları giy," dedi güven verici bir gülümsemeyle. "Bunları senin için Moskova'dan aldım."

Gözlerim büyüdü. "Ah. Teşekkür ederim."

Utanmış hissederek hızla giyindim.

Pratikleri unuttuğuma inanamıyordum. Bunun için kovulabilirdim.

Giyindikten sonra kolunu koruyucu bir şekilde bana doladı ve beni ofisten çıkarıp Dve'nin beklediği loş koridora götürdü.

Gözlerimi kaçırdım, yanaklarımın kızardığını hissettim.

Bizi duydu mu? Hep dışarıda mıydı?

Acil çıkışa yöneldiğimizde, sergiden gelen caz müziğini duydum ve insanların hala eğlendiğini umarak gülümsedim.

Dışarı çıktığımda gecenin serin havası yüzüme çarptı ve Mikhaïl'e daha da sokuldum. Siyah bir SUV'un kapısını açtı ve arka koltuğa geçtik, vücutlarımız dar alanda birbirine yapıştı.

"Seni evime götüreceğim," dedi usulca, alnımdan öperek. "Bu gece benimle kalabilirsin, sabah seni eve bırakırım."

"New York'ta bir yerin mi var?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Sırıttı ve dudaklarımdan öptü. "Da."

"Eve gitmek istiyorum, lütfen," dedim başımı eğerek. "Yorgunum." Bu gece olanlardan sonra düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Nyet."

Sertçe yutkundum. "Lütfen. Her şeyi unutup hiçbir şey olmamış gibi kollarına geri dönemem."

"On dakika önce yaptın."

İçimi çektim, başımı ellerimin arasına gömdüm. "Beni buna da pişman etme."

Çenesi sıkıştı ve gözlerinde incinmiş bir ışıltı gördüm. "Bunu *birlikte* aşabiliriz."

Başımı salladım. "Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var. Ne istediğimi ve birlikte bir geleceğimiz olup olamayacağını anlamam gerekiyor."

"Beni uzaklaştırma, Sofiya."

"Değilim," dedim sesim titreyerek.

Elini saçlarının arasında gezdirerek sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Daha ne kadar boşluğa ihtiyacın var? Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana aylar geçti. Zaten yeterince zaman geçirmedin mi?"

Gözlerimden yaşlar boşandı. "O kadar basit değil, Volk."

"Volk, ha?" Başka tarafa baktı, çenesi gergindi.

Dave'in varlığının tartışmamızı daha da garipleştirmesine rağmen Mikhaıl'in eline uzandım ama o elini çekti.

"Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diye mırıldandı, zar zor duyulabiliyordu.

Sözlerindeki acı derindi, sanki geride kalmaktan ya da benim için yeterli olmamaktan korkuyordu.

Birbirimize çok benziyorduk ama bir o kadar da kırılmıştık.

"Sana ihtiyacım var Mikhaıl, ama seni kalbimdeki boşluğu doldurmak için kullanamam," diye itiraf ettim, sesim dürüstlikle titriyordu.

Kaşları çatıldı. "Yani bana ihtiyacın var ama beni istemiyor musun?"

"Kastettiğim bu değildi," diye açıklamak için acele ettim ama izin vermedi

Bitir.

"Sofiya'nın dairesine git," diye sertçe emretti Dve'ye. "Çabuk ol."

Dve şehrin sokaklarında ilerlerken arabayı sessizlik kapladı ve çözülmemiş duyguların ağırlığının havada asılı kaldığını hissetmekten kendimi alamadım.

Sürekli Mikhaıl'e bakıyordum, profili geçen sokak lambaları tarafından aydınlatılmıştı.

Acı verecek kadar güzel görünüyordu. Acı verici bir şekilde benim.

Ona dokunmak, teninin sıcaklığını tenimde hissetmek için kalbim sızlıyordu ama düşüncelerimi toparlamak için bu alana ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Benim onu sevdiğim kadar onun da beni sevdiğinden emin olmalıydım.

OceanofPDF.com

CHapTer İLK ÜÇ

"Yağmur ölü mermiler gibi yağdı."
- Scott Nicholson

Volk

"Yüzündeki lekeye bakılırsa, sanırım küçük sürprizinden hoşlanmadı," dedi Alexsei sırtarak, purosunu üflerken, bacaklarını rahatça oturma odasındaki masaya dayamıştı.

Ona sert bir bakış attım ve alaylarını görmezden gelmeye çalıştım.

"Merak etme, eninde sonunda geri dönecek," diye devam etti, eğleniyordu. "Her ne sebeple olursa olsun, *karın* senin çirkin yüzünü seviyor."

Saatime baktım ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak onun süslü koltuğuna uzandım. Sofiya'nın evinden yeni çıkmıştım ve bir içkiye ihtiyacım vardı, bu yüzden biraz viski için Alexsei'ye uğradım.

İşte şimdi onun şatafatlı, mermer ve siyahtan oluşan oturma odasıdaydım. Burası iğrenç bir yerdi.

"Kapa çeneni, Romaniev."

Viskiden bir yudum aldım; yanık beni kafamın içindeki kaostan uzaklaştırdı.

Kıkırdadı, belli ki eğleniyordu. "Üç aydır onun bakıcılığını yapıyorum. İnan bana, sana sıırıslıkam aşık. Ne zaman adın geçse, gözleri bir Noel ağacı gibi parlıyor."

Çenemi sıktım. "Daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Alexsei bir kaşını kaldırarak bir duman halkası daha üfledi. "Peki sen ne zamandan beri sabırlı bir adamsın?"

Ona ters ters baktım, alaycı sözlerini dinleyecek havada değildim.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırarak. "Ne yapacaksın?"

Ne yapacağım ben?

Hiçbir fikrim yoktu.

Hayatımda ilk kez nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir durumla karşı karşıyaydım.

Bir yanım onu beni istemeye zorlamak istiyordu ve onu tekrar kaçırma fikri o kadar da kötü görünmüyordu.

Ama benimle gerçekten istediği için birlikte olduğundan emin olmalıydım, zorlandığı için değil.

Onu hayatımda istediğim kadar onun da mutlu olmasını istiyorum.

Ağır bir iç geçirdim, hayal kırıklığı çökmüştü. "Sen olsan ne yapardın?"

Alexsei bir duman bulutu çıkardı. "Ben olsam kışına sert bir şaplak atar ve kimin yetkili olduğunu açıkça belirtirdim."

"Bunu zaten denedim."

Sırıttı, eğlendiği belliydi. "O zaman yaratıcı olman gerekebilir."

Arkama yaslandım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Sadece bunu mahvetmek istemiyorum."

"Onun duygularını kontrol edemezsin," diyerek purosunu tekrar üfledi, duman etrafında dönüyordu.

"Yapabileceğiniz tek şey kendiniz hakkında dürüst olmak."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırdı, korkularım ve şüphelerimle örtüştü.

Kanepeye uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Dürüst olmak gerekirse, çok korkmuştum.

Onu kaybetmekten, işleri berbat etmekten, tekrar o yalnız yere düşmekten korktum. Onun elimden kayıp gittiği düşüncesi kalbimi sızlattı.

Bekle.

Korktun mu?

Bana ne yaptı böyle? Uzun zamandır korku hissetmemiştim.

Bu yetersizlik hissinin yeniden hayatıma girmiş olması beni çıldırtıyor.

Bunun için de ona sert bir şaplak atacağım.

Babamı kaybetmekten korkuyordum, açlıktan ölmekten korkuyordum, tamamen yalnızlıkla yüzleşmekten korkuyordum.

Ama daha önce hiç kimseden korkmamıştım, özellikle de bir kadını kaybetmekten.

Lanet olsun. Psikiyatri acil servisine gitmem ve bir an önce iyileşmem gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Kim siyah zeminli kırmızı bir kanepe seçer ki? Satanist misin lan sen?"

"Eski kız arkadaşının benim dairemde kaldığını hatırlatabilir miyim? Orası Scarlett'in evi," diye karşılık verdi Alexsei, yorumumdan rahatsız olduğu belliydi. "Benim kullanmama izin veriyor."

Artık benim dairem olduğunu söyleyerek onu düzeltmek istedim ama vazgeçtim.

Amerikalı Little Angels grubunun eski solisti Scarlett Harper, klasik "it girl"ün asiye dönüşmüş poster çocuğuydu.

Düzenli olarak magazin sayfalarını süslüyor, partnerler arasında mekik dokuyor, uyuşturucu deniyor, Miami sahillerinde yarı çıplak dolaşıyor ve hatta ikinci el mağazalarından hırsızlık yapıyordu. Kendi kendini yetiştirmiş bir medya patronu olan zengin babası, onun spot ışıklarının altında kalmasını sağladı.

Adı Rusya'daki genç kızlara bile tanındık geliyordu, birçoğu onunki gibi uzun, kıvrıkcık kızıl saçlara sahip olmayı diliyordu.

"Muhtemelen lanet olası bir Satanisttir," diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturarak.

"Kim bilir, ama menajeri olduğumdan beri daha iyi bir vatandaş olduğunu söyleyebilirim," diye yanıtladı Alexsei. "Yeni solo albümünün kayıtlarına bile başladı."

Mırıldandım. "Caia nasıl?"

Caia, Alexsei'nin iki yıl önce kaçtığından beri görmediğim eski karısıydı.

Aralarında yıkıcı bir şey oldu ve boşanmak istedi.

"O iyi," dedi Alexsei. "O burada. New York'ta."

Gözlerimi aniden açtım ve tekrar oturdum, içimden bir kahkaha kaçtı.

Bilmem gerekirdi.

"Seni lanet olası piç. New York'ta kalmaya bu kadar istekli olmana şaşmamalı. Eski karına göz kulak olmak istedin."

"Benim karım ve bu seni ilgilendirmez."

Ne oluyor lan?
Sanırım Alexsei hâlâ Caia'sına takıntılıydı.

Sessizlik Angelo'nun telefonunun çalmasıyla bozuldu.

Telefona uzandı, ekrana bir göz attı ve cevap vermeden cebine geri koydu.

Masasında kendinden emin bir şekilde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, meydan okuyan bir gülümseme takınmıştı. ABD'nin en büyük eğlence şirketi olan Lazzio & Co'nun CEO'su Angelo Lazzio, işi, sıfırdan başlayıp altmış yıl içinde Amerika'nın en zengin on adamından biri haline gelen babası Antonio Lazzio'dan devralmıştı.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"*Da*," diye gelişigüzel cevap verdim.

Alaycı bir ses çıkardı. "Aşık Volk. O günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız."

Karşısındaki sandalyeye tekrar oturdum. "İşte buradayız."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bundan emin misin? Onun işyerini bir günlüğüne kiralamak-"

"Öyleyim."

En azından ben öyle düşünüyorum.

Dün gece uyuyamadım; sadece uyuyamadım.

Zihnim, kaderimizde birlikte olmak olduğunu anlamasını nasıl sağlayacağıma dair düşüncelerle dolup taşıyordu.

O benim için tekti.

Eğer onun hayatının bir parçası olamazsam, varlığım anlamsız geliyordu.

Gözlerinde, yollarımızı ayırdığımız gece ve dün gece seviştiğimizde tanık olduğum sevgiyi görmeyi arzuluyordum.

"Tanrım, gerçekten aşık olmuşsun," dedi doğruldu. "Ben de varım." "Ne kadar?"

"Elli bin," dedi gözlerini kısarak. "Yetmiş olsun.

Sana çok borçlandım."

"Anladım. Yarın ev senin," dedi sandalyesinde sallanarak. Son seçeneğimde karar kıldım: evi kiralamak.

Sofiya'nın dün geceki sergisi bugün bütün gün ses getirirken, herkes Angelo Sanat Galerisi'ne övgüler yağdırdı ve burayı New York'un en iyilerinden biri olarak değerlendirdi.

Sofiya'nın eseri gerçekten büyüleyiciydi; annesi tarafından onaylanmayan birini sevmenin zorlukları ve sıkıntılarıyla boğuşan bir kızın yolculuğunu ustalıkla tasvir ediyordu.

Acaba bu sergi için kendi hayatından mı esinlendi? "Moskova'ya ne zaman dönüyorsun?"

Emin değildim ama bir şey çok açıktı: Yalnız dönmeyecektim.

O burada kalmayı seçtiği sürece bu yıkık dökük, fare istilasına uğramış şehre katlanacaktım.

Okyanusun bizi tekrar ayıracağı düşüncesi dayanılmaz bir şeydi.

"Benimle dönmeye hazır olur olmaz."

Kapıdaki üç nazik vuruş bizi böldü.

Kafamızı kaldırdığımızda Jade Whitthouse'un kapı aralığından kafasını uzattığını gördük.

Hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyle bizi karşıladı ve rahatsız ettiğimiz için özür diledi.

Hayal gücüne çok az şey bırakan dar, canlı kırmızı bir orta elbise giymişti, göğüs dekoltesi tepeden hafifçe görünüyordu, uzun siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu, başını süsleyen büyük beyaz bir fiyonk tokası ve koyu eyeliner ile vurgulanmış mavi gözleri, bir hentai sahnesinden çıkmış gibi görünüyordu.

Angelo ondan nefret ediyordu, ya da öyle iddia ediyordu.

Onu neden daha önce kovmadığını sorduğumda, sadece "İşinde iyi" diye cevap verdi.

Kıçımın kenarı.

Muhtemelen sevişiyorlardı ya da kızın elinde bir şey vardı. İkincisi üzerine yirmi bin dolar bahse girerim.

"Cupid ve Psyche'nin Louvre'a nakli konusunu görüşmemiz gerekiyor," diyerek Angelo'ya yöneldi. "Görünüşe göre o heykellerin geri gelmesi biraz zaman almış ve şimdi de gecikmeyi karşılamak için biraz daha fazla para isteyecek kadar cömert hissediyorlar." Gözleri aramızda kayıtsızca dolaştı ve ekledi, "Elbette, eğer sana daha uygunsa başka bir zaman da uğrayabilirim patron."

Angelo iç çekti.

"Zahmet etmeyin. Burada işim bitti," dedim ve yerimden kalkıp kapıya yöneldim.

Kapıya yönelmeden önce Angelo'nun elini sıktım.

Koridorda yürürken Jade bağırdı, 'Seni görmek güzeldi Volk! Endişelenme, eminim Sofiya kendine gelecektir.'

Kahretsin, artık bu lanet şehirdeki herkesin dedikodu konuşuyduk.

OceanofPDF.com

ÇAPTER KIRK DÖRT

"Zihninizdeki korkular tarafından itilip kakılmayın. Kalbinizdeki hayaller tarafından yönlendirilin."
- Roy T. Bennett

Sofiya

En sevdiğim Fas yemek kamyonunda sıraya girdiğimde aklım başka yerlerdeydi. Havayı dolduran lezzetli baharat kokusu beni bir anlığına düşüncelerimden uzaklaştırıp Marakeş'in hareketli sokaklarına götürdü.

İçimdeki çatışma, birazdan yiyeceğim zeytinli tavuklu sandviçteki tatların karışımı gibiydi; baharatlı, yoğun ve biraz da dağınık.

Mikhail'i bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra New York'ta görmek beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Varlığını hiç beklemiyordum - ofisime gelmesini, pencere kenarında benimle sevişmesini ve evimin yakınında bana ve sadece bana olan arzusunu itiraf ettiği o nefes kesici anı.

Aylardır hayatımı normale döndürmek için mücadele ediyorum. Kalbimi onun anısını silmeye, hayatın günlük koşuşturmasına devam etmeye ve onun kalan görüntülerinin yerini alacak hırslı hayallere dalmaya adadım.

Dün gecedен sonra, bir parçam teslim olmak ve kollarına geri dönmek istedi çünkü onlar benim güvenli sığınağıma haline geldiler. Ama başka bir yanımda

Güvensiz ve korkmuştum, bana olan ilgisini tekrar kaybedeceğinden ve daha önce olduğu gibi gitmemi isteyeceğinden korkuyordum.

Kendimi tutamadığım ve aylardır üzerimizde asılı duran çok ihtiyaç duyulan konuşmayı yapma şansı vermeden yakınlaşmaya acele ettiğim için kendime hala kızgındım.

Nefes kesicisin.

Tanrıça gibi görünüyorsun. Senin için buradayım.

Sana ihtiyacım var.

Tadın çok güzel. Seni çok özledim.

Onun sözlerini hatırlayınca yanaklarımın kızardığını hissettim. "Merhaba, iyi misiniz bayan?"

Hayalimden sıyrıldım ve önümdeki sıranın kaybolduğunu fark ettim. Kalabalık kaldırımın ortasında bir ucube gibi düşüncelere dalmış, öylece duruyordum.

Yiyecek kamyonu satıcısı merak ve endişe karışımı bir bakışla bana baktı ve yaklaşmam için el salladı.

"Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet, bunun için üzgünüm," dedim, hâlâ biraz utanarak. "Sadece bir an için düşüncelerimde kayboldum."

Kıkırdadı, başlangıçtaki endişesi dostça bir gülümsemeye dönüştü. "Endişeye gerek yok. En iyilerimizin bile başına gelir. Bugün size ne getirebilirim?"

Kamyonun üzerindeki tanıdık menüye bakarken midem guruldadı. "En sevdiğim zeytinli tavuklu sandviçle devam edeceğim."

Sırtışı genişledi. "Ah, klasik olacak. Sana bir ziyafet çekeceğim."

Siparişimi beklerken aklım dün geceye gitti.

Sergi çok beğenilmişti ve başarı hissi hâlâ içimde uğulduyordu. Canlı sahneleri, kalabalığın enerjisini, heykellerin ve Mario'nun resimlerinin etrafındaki heyecanı hatırlayarak gülümsemekten kendimi alamadım.

Bugün bir sürpriz oldu; telefonum dört farklı müzeden gelen aramalarla dolup taşıyordu. Biri İtalya'dan, diğeri Almanya'dan, biri İngiltere'den ve hatta biri Japonya'dan. Hepsi de kendi sanat eserlerinden oluşan sergilerin küratörlüğünü yapmamı istiyordu. En iyi kısmı da neydi? Bu sergiler tam burada, New York'ta başlayacak ve bu müzeleri uluslararası bir sahnede sergileyecekti.

Bu, yepyeni bir yaratıcı dünyaya giriş biletiydi.

Bu, sadece Yunan sanatı ve kültürüyle çalışmayacağım; dünyanın dört bir yanından sanatsal hazinelere dalabileceğim anlamına geliyordu. Bu, ufkumu genişletmek ve çeşitliliği ve küresel yaratıcılığın zengin dokusunu kutlayan sergiler yaratmak için bir şanstı.

Bekleyemedim.

Elimdeki zeytinli tavuklu sandviçin aroması ağzımı sulandırırken, kısa bir yürüyüş mesafesindeki ofise geri döndüm.

Her bir lezzetli lokmanın tadını çıkarırken, kendi başına bir hayatı varmış gibi görünen ve hemen ilgilenmemi isteyen telefonumu kontrol ettim.

Jadieeee:

Angelo bize öğleden sonrayı ayarladı.

Spaya gidiyoruz!

Sonra görüşürüz, boo.

Telefonum başka bir bildirimle çaldı ve bu sefer Angelo'dan bir mesajdı.

Mesajlarını okurken yüzümde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Bay Lazzio:

Salı sabahı erkenden görüşmek üzere.

Sergiyi o zaman konuşuruz.

Bekle... Ne?

Neler oluyor? Bir şeyler hissediyordum.

Angelo asla - ama asla - ciddi bir sorun olmadıkça bana mesaj atmaz, örneğin kırılan bir heykel ya da büyük bir kriz gibi. Ve bize bir öğleden sonra izin mi veriyor? Bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey.

Ofislerimiz pazartesi günleri kapalı olduğu için genellikle büyük bir etkinlikten sonra cumartesi günleri çalışarak nelerin doğru gittiğini ve nelerin geliştirilmesi gerektiğini tartışırız. Ancak Angelo'nun mesajı her zamanki rutinimizi değiştirince, nedenini merak etmeden duramadım. Bu tek seferlik bir şey miydi yoksa yeni bir yaklaşım mıydı?

Lezzetli zeytinli tavuklu sandviçimin son lokmasını bitirirken kendimi zihinsel olarak planlarımı yeniden düzenlerken buldum. Bu yorucu haftalardan sonra canım basit bir şey çekmişti: Ben & Jerry's Peanut Butter Cup dondurma

kreması, en sevdiğim Meksika lokantasından bir tabak dolusu nachos ve "The Notebook "u yüzüncü kez yeniden izlemek.

Üzüntünün her zaman iştah açıyor gibi görünmesi ne tuhaf ve bugün düpedüz açlıktan ölüyordum.

Boş sandviç poşetini bir kenara attım ve eve gitmeden önce bilgisayarımı ve çantamı almak için ofisime yöneldim. Binaya girdim ve doğruca asansöre yöneldim.

Nihayet benim katıma geldiğinde, dışarı çıktım ve doğruca ofisime gittim, eşyalarımı almak için portmantoya yöneldim.

Ama sonra bilgisayarımın yanında küçük bir kağıt parçası fark ettim.

Benimle ikinci katta buluş, Dorogaya.

O birkaç kelimeyi okurken kalbim hızla çarpıyor, ellerim titriyordu. Mikhaıl binadaydı ve beni bekliyordu. Kelimeler içime işledi ve dünyam dönüyormuş gibi hissettim.

Bu son bir veda mı?

Hayatımdan çıkmayı mı planlıyor?

Aklımdan milyonlarca soru geçiyordu.

Notunu elime alarak ofisimden çıktım ve asansöre yöneldim, sinirlerim karıncalanıyordu. Binanın ikinci katına daha önce hiç adım atmamıştım, sözde muhasebecilerin bölgesiydi ve orada olmak için hiçbir nedenim yoktu.

Öyleyse neden orada buluşalım?

Asansörde kaygım üzerime yapıştı; geçen her kat bana sonsuzluk gibi geliyordu.

Sonunda kapılar kayarak açıldı ve karanlığa bürünmüş, dağınık mumların aydınlattığı bir koridor ortaya çıktı. Kapalı bir kapıya doğru giden gül yapraklarının izini takip ederken nefesim kesildi.

Temkinli bir şekilde kapıya yaklaştım. Kolu kavradığımda, bir keman ve piyanonun yumuşak tınları havaya karıştı. Önümdeki manzara dikkatimi çekti ve nutkum tutuldu.

Oda çok genişti, bir ofisten çok bir balo salonunu andırıyordu. Binlerce gül yaprağı zemini süslüyor, Mikhaıl'e giden açık bir yol ile nefes kesici bir halı oluştuyordu. Orada durdu, bakışları öyle bir yoğunlukla bana sabitlenmişti ki bacaklarımın çözüleceğini hissettim.

Kalbim küt küt atarak birkaç adım attım. Tüm sahne bir rüya gibiydi. Birkaç santim uzağımdayken elimi u z a t t ı . Tereddüt ettim, sonra

almasına izin verdim. Aramızdan bir elektrik şoku geçti ve gözlerim yaşlarla doldu.

Keman ve piyano melodilerine devam ederek en sevdiğim şarkı olan Lana Del Rey'in "Love" şarkısını çaldı ve gerçeküstü atmosfere katkıda bulundu.

En sevdiğim şarkı olduğunu hatırladığına inanamadım.

Orada durduk, kelimelere ihtiyaç duymadan her şeyi aktaran sessiz bir bakış alışverişi içinde kilitlendik. Sadece gözlerimizle bu kadar çok şeyi aktarabilmek inanılmazdı.

"Merhaba, Sofiya."

Onu orada, uzun boylu ve kendinden emin bir şekilde görünce, ne kadar güzel olduğuna hayran olmaktan kendimi alamadım.

Neredeyse son birkaç aydır ondan uzakta nasıl aklımı başımda tuttuğumu merak edecektim.

Kolundaki dövmeyle ortaya çıkaran, kolları kıvrılmış Prada gömleğiyle tamamen siyah giyinen sanatçı, uyumlu bir pantolon ve aşağıya sarkan gümüş bir kolye taktı.

Ama beni en çok etkileyen şey yüzündeki belli belirsiz gülümsemeydi. "Hey," diye nefes aldım.

Müzik sona erdi ve arkamı döndüğümde iki orta yaşlı adamın oturdukları yerden kalkıp hafifçe selam verdikten sonra sessizce odadan çıktıklarını gördüm.

Ona tekrar baktığımda, sol elinde tuttuğu büyükçe bir zarfı fark ettiğimde şaşkınlığım daha da derinleşti.

"Tvoye otsutstviye zastavilo moye serdtse drognut', no tvoye prekrasnoye litso vozvrashchayet yego k zhizni. Yokluğun kalbimi öldürdü, ama güzel yüzünü görmek onu yeniden hayata döndürdü," dedi titrek bir sesle.

Başımı yana eğdim, sözlerini anlamlandırmaya çalışırken yüzümde belirgin bir şaşkınlık vardı.

Ancak gözlerindeki yoğunluk beni biraz tedirgin hissettirdi. Tereddüt etmeme, kendimi sorgulamama neden oldu ve sonunda az önce söylediklerini tercüme etmesini isteyecek cesareti bulamadım.

"Burada ne yapıyorsun Mikhaıl?"

Rastgele bir Cuma öğleden sonrasında yapacak daha önemli işleri yok muydu?

Şimdiye kadar Moskova'ya, gökyüzüne doğru yola çıkmıştır diye düşünüyordum. "Senin için buradayım, Sofiya. Her zaman senin için."

Benim için.

Dün gece bana söylediği şeyin aynısını.

"Tüm bunları nasıl başardınız?" Binlerce taç yaprağının güzelce dizildiği ve yumuşak ışıkların duvarlarda nazik bir dans sergilediği odayı işaret ettim. "Angelo hiç mutlu olmayacak."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, gözleri yüzümde geziniyordu. "Onun için endişelenmene gerek yok."

Endişe içinde kaşlarımı çatmıştım. "Ama ben biliyorum. O benim patronum." Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Bunu biliyorum."

"Volk," diye başladım çekingen bir şekilde. "Yine mi Volk?"

Yutkundum. "Bu senin adın." "Öyle mi şimdi?"

"Evet," dedim, ortamın daha da g e r g i n l e ş t i ğ i n i hissederek. "Şimdiye kadar Moskova'ya varmışsındır diye düşünüyordum."

"Moskova'ya dönemem." "Neden?"

"Çünkü sensiz geri dönemem."

Sözleri havada asılı kalmış, elektrik yüklü gibiydi.

Kalbim hızla çarpıyor, şaşkınlık, mutluluk ve biraz da endişe karışımı bir duygu içimi kaplıyordu.

Sanki bir duygu fırtınası serbest bırakılmış, damarlarımda dolaşıyor ve beni hem heyecanlandırıyor hem de başka ne söyleyebileceğinden emin olamıyordum.

"Evet, yapabilirsin," diye nefes aldım.

Başını iki yana salladı. "İstemiyorum."

"I-" Başladım ama nazikçe sözümü kesti.

"Kelimelerle aram iyi değildir," diye itiraf etti, sesi kırılıyordu. "Ama benim için ne kadar önemli olduğunu anlamanı istiyorum Sofiya."

Dikkatli hareketlerle elindeki zarfı açtı ve katlanmış bir mektup ortaya çıktı. Mektubu dikkatlice çıkarırken parmakları hafifçe titredi.

"Bunu New York'a gelmeden önce yazmıştım. Lütfen, izin verin size okuyayım." Merakla başımı salladım.

Derin bir nefes alarak okumaya başladı. "Yollarımız kesiştiği andan itibaren dünyam değişti. Seninle tanışana kadar aşkı hiç gerçekten anlamamıştım - paramparça olmuş bir kalbi nasıl onarabileceğini ve hayatın en karanlık köşelerini bile nasıl aydınlayabileceğini."

Devam ederken gözleri mektupta kaldı. "Seni ilk gördüğümde, bir parçam içimde uyandırdığın duygulara direndi, nefret etti. Yine de içimde bir şeylerin filizlenmekte olduğunu inkâr edemezdim."

"Beni en kötü halimde gördün, yanlış olduğunu düşündüğün, hatta sana acı veren şeylere tanık oldun. Buna rağmen, içimdeki iyiliği aramaktan asla vazgeçmedin," dedi, sesi hafifçe titreyerek.

"Seni güzel yapan da bu - sadece dış görünüşün değil, içinin de güzel olması. Senin kadar saf ve melek gibi birini hak etmediğimi biliyorum ama seninle tanıştığım günden beri aklımdan başka hiçbir kadının geçmediğini anlamamı istiyorum."

Elini uzatıp başparmağımı parmak eklemlerine değdirdiğimde derin bir nefes aldı.

"Sadece dokunuşunu tekrar hissetmek için dünyanın derinliklerine yolculuk ederdim. Kahkahanı duymak için ölümle tekrar tekrar yüzleşirdim. Öpücüğünü tatmak için kendimi alçaltırdım."

Durakladı, gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı, bakışlarında beni esir alan bir kırılganlık vardı.

"Çok üzgünüm - nasıl tanıştığımız için üzgünüm, seni benim berbat dünyama getirdiğim için üzgünüm ve masumiyetini elinden aldığım için üzgünüm. Ama sana aşık olduğumu bilmeni istiyorum - kelimelere meydan okuyacak kadar derin bir aşk ve son nefesime kadar benimle kalacak."

Derin bir nefes aldı ve zarifçe tek dizinin üzerine çöktü.

Dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

Gözleri benimkilere kilitlendi, kararlılıkla doluydu.

"Zamanlamanın yanlış olduğunu ve affetmenin imkânsız görüldüğünü biliyorum," dedi sesi ağırlaşarak. "Ama sormak üzere olduğum şey doğrudan kalbimden geliyor."

Durakladı, gözleri sabitti, sonra cebinden küçük kırmızı bir kutu çıkardı.

Açtığı anda nefesim kesildi, yumuşak ışıpta parıldayan göz kamaştırıcı bir elmas ortaya çıktı.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Kolay olmayacağını ve önümüzdeki yolun zorlu olduğunu biliyorum, ancak bununla birlikte yüzleşmek istiyorum - el ele, kalp kalbe. Çünkü sen benim hayatımın aşkıydın."

Kaçmak üzere olan hıçkırıkları bastırmak için bir elimi ağzıma götürdüm.

"Sofiya," diye fısıldadı, sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Benimle evlenir misin?"

OceanofPDF.com

ÇAPTER

KIRK BEŞ

"Uyuyamadığınız zaman aşık olduğunuzu bilirsiniz çünkü gerçeklik sonunda rüyalarınızdan daha iyidir."
- Dr. Seuss

Sofiya

"Ne yaptın?"

Jade'in gözleri inanamayarak açıldı ve az önce söylediklerimi düşünürken kafasının üzerinde uçuşan soru işaretlerini görebiliyordum.

İçimi çektim. "Kaçtım."

"Sen... *kaçtın* mı?"

"Evet..."

"Tamam, bekle bir dakika. Doğru anladığımdan emin olayım: Aşık olduğun adam her şeyi yapıyor, seni en sevdiğin çiçeklerden yapraklarla donatıyor, Shakespeare'i kışkandıracak bir aşk mektubu hazırlıyor, en sevdiğin şarkıyla sana serenat yapması için bir orkestra tutuyor ve tüm bunların üstüne muhtemelen benim dairemden daha değerli bir yüzük takıyor - ve senin cevabın ortadan kaybolmak mı oluyor?"

Tamam, böyle söylediğinde kulağa oldukça saçma geliyordu.

Ama o anın sıcaklığıyla panik beni ele geçirdi.

"Evet, biliyorum, kulağa çılgınca geliyor," diye iç geçirdim ve hayal kırıklığı içinde başımı salladım.

Kahkahalara boğuldu ve şöyle dedi: "Aman Tanrım, beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun. Sana 'Destansı Bir Teklife En Beklenmedik Tepki' ödülü vermeliler."

"Ah, biliyorum Jade," diye inledim. "Ben sadece... panikledim."

Rusya'dan ayrılmamı istediğinde içime çöken bu boşluk hissinden kurtulmak için aylarımı harcadım.

Tam nihayet normal bir hayat gibi hissettiren bir rutine yerleştiğimi düşündüğümde, bir yıkım topu gibi sahneye yeniden girdi ve bir araya getirdiğim her şeyi yok etmeye hazırды.

Sanki evrenin benim huzuruma karşı bir kan davası var.

Mikhaıl diz çöktüğünde, o ışıltılı elmas neredeyse beni kör ediyordu, bakışları sevgi ve kararlılığın bir karışımıydı, sözleri havada tatlı bir melodi gibi asılı kalıyordu - hepsi çok fazlaydı.

Bir saniye bile düşünmeden arkama bile bakmadan kaçtım; gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve hıçkırıklar dudaklarımdan kaçtı.

Beni durdurmaya çalışmadı ve beni takip etmedi.

Sadece gitmeme izin verdi.

Kendimi çılgınca bir yalvarıyla Jade'in numarasını ararken buldum, neredeyse ona spaya gitmemesi için yalvarıyor ve gece onun evinde kalıp kalamayacağımı soruyordum.

İşte bu şekilde kendimi onun koltuğuna yayılmış, bir yastığa sıkıca tutunmuş, vanilyalı elma çayı fincanım sehpanın üzerinde soğumuş halde buldum. Jade, koltuğuna kıvrılmış, yarı şok yarı eğlence dolu bir gülümseme takınmıştı, sanki bir sitcom anına yakalanmış gibiydi.

"Onu seviyor musun?"

İçimi çektim, boğazım düğümlendi. "O kadar basit değil."

"Anlıyorum bebeğim," diye cevap verdi. "Ama ne kadar dağınık olursa olsun, onu hâlâ seviyor musun?"

Elbette onu seviyorum, diye itiraf ettim kendime, düşüncelerim yüz vahşi at gibi yarışıyordu.

Ama bu o kadar basit değil, değil mi?

Zamanlamayla ilgili, ikimizin de hayatında nerede durduğumuzla ilgili, kendimizi içinde bulduğumuz karmaşayla ilgili.

Duygular yadsınamaz, her zamanki gibi güçlü, ancak belirsizlik ve kafa karışıklığı labirentine dolanmış durumdalar.

Aşk bu karmaşayı gerçekten düzeltebilir mi?

İnşa ettiğimiz duvarları yıkabilir ve korkularımızı ezebilir mi?

Peki ya ben? Onu sevmenin gerçekten ne anlama geldiğiyle yüzleşecek cesaretim var mı?

Jade'in bakışları benimkilerle buluştuğunda sabrı hissediliyordu, sorusu havada bir can simidi gibi asılı duruyordu.

Bu tipik bir aşk hikayesi değil, orası kesin.

Mikhaıl hayatımda hem bir kasırga hem de bir dayanak noktası oldu - beni kaçırdı, beni aşığladı, hatta gözlerimin önünde can aldı.

Ve aramızda uzun zamandır süregelen kırgınlık, acı ve öfke demlenmesinden bahsetmiyorum bile.

Ama öte yandan, hikayenin devamı da var.

O benim kurtarıcım, kaosun ortasında koruyucum oldu.

Sert elleri acımı dindirdi, sözleri kalbimi okşadı ve gözleri en karanlık anlarımda bana güvence fısıldadı.

Peki, tüm bunlar beni nereye götürüyor?

Yumuşak anlar kabuslardan daha ağır basabilir mi?

Türbülansın ortasında doğan bir bağın bir şekilde normal, sağlıklı aşka benzeyen bir şeye dönüşmesi mümkün mü?

Yeşim'in bakışlarını üzerimde tutarken bir şeyin farkına vardım.

Atlattığımız fırtınalar ne olursa olsun, tüm nedenlerin ötesinde, onu seven inkar edilemez bir parçam var - hem karanlık hem de aydınlık.

"Seviyorum," diye fısıldadım, gözlerim kapandı, yastığa daha sıkı sarılırken tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Onu seviyorum."

"Ama?"

"Ama çok korkuyorum. Eğer bırakırsam ve onun kollarına düşersem, hayatımın dizginlerini -iyi, kötü ve düpedüz çirkin- ona devretmiş gibi olacağımdan, sanki tüm sorunlarımız halının altına süpürülecekmiş gibi dehşete düşüyorum. Bunun kısa bir dönem olabileceği, beni unutabileceği, alıştığı kadınlarla daha iyi olacağı sonucuna varabileceği korkusu peşimi bırakmıyor."

Durakladım, titreyen sesimi sabitlemek için derin nefes aldım, dudaklarımdan yumuşak bir hıçkırık kaçtı. "Ve gerçek şu ki, sevmekten korkuyorum. Birinin bana bakması, gördüğü her şeyi gerçekten sevmesi, bana değer vermesi, beni takdir etmesi - bu çok korkutucu. Katmanları sıyrıp sandığı kadar harika olmadığımı keşfedeceği düşüncesi peşimi bırakmıyor. Ama en büyük korkum, Jade, onun sevgisine bağımlı hale gelmek ve sonra onu benden alıp her şeyi paramparça etmek."

Kelimeler havada asılı kalırken, sanki endişelerimin ağırlığını evrene bırakıyormuş gibi titrek bir nefes aldım.

Yeşim koltuğundan kalktı ve odayı geçerek kanepeye gitti.

Arkama yerleşti ve sonra nazik bir iç çekişle beni kucakladı, bana yakın durdu.

"Korkmak normal," sesi kulağıma yumuşak bir fısıltı gibi geliyordu. "Sevgi korkularımızı silmez; onlarla adım adım yüzleşmemize yardımcı olur. Ve sen, canım, kendine verdiğin değerden çok daha güçlüsün."

Yumuşak bir nefes aldım ve sonra "Hiç aşık oldun mu?" diye sordum. "Evet."

"Nasıl bir şeydi?"

"Ağır çekim bir kalp kırıklığı gibiydi. Karşılığında beni hiç sevmeyi ama ben ona hayatımı verene kadar verebileceğim her şeyi aldı," diye acı bir kıkırdama çıkardı. "Ama benim durumum farklıydı. Volk seni seviyor ve senin mutluluğunu istediği için gitmene izin verecek kadar seviyor. Benim durumumda ise defalarca kullanıldım ve sonra kirli bir çorap gibi bir kenara atıldım."

Onun sözlerini duyunca içimi bir hüznün kapladı.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm," dedim nazikçe. "Çok daha fazlasını hak ediyordun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sen de tüm mutluluğu hak ediyorsun. Korkunun seni onu kucaklamaktan alıkoymasına izin verme."

Dairenin kapı zili çaldı ve konuşmamızı aniden böldü. Aynı anda koltuktan kalktık.

Jade kapıya doğru adım attı, çıplak ayakları onu ilerletiyor, uzun saçları sallanıyordu. Bu kez rahat bir kıyafet giymişti - kıvrımlarını saran beyaz keten şort ve göğüs dekoltesini sergileyen beyaz spor sütyeni.

Kapıyı açtığı anda beklenmedik bir manzarayla karşılaştık: Mikhaıl ve Angelo.

Jade'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Mikhaıl'in gözleri anında benimkileri buldu ve bana kalbimi ısıtan nazik bir gülümseme verdi.

"Merhaba, Bayan Whitthouse," dedi Angelo, gözleri Jade'i tepeden tırnağa tararken, çenesi hafifçe titriyordu.

Dikkatini tekrar ona vermeden önce kısa bir süre bana baktı.

Jade kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama Angelo hızlı davranıp kapıyı iterek açtı ve tereddüt etmeden içeri girdi.

Angelo gözlerini devirerek, "Gerçekten de sinir bozucu bir kadınsınız Bayan Whitenhouse, ofis dışında bile," dedi.

"Bunu şimdiye kadar tanıdığım en sinir bozucu adam söylüyor," diye karşılık verdi Jade kollarını kavuşturarak. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Mikhail'in gözlerini üzerimde hissederek sessiz kaldım.

"Buraya bir iyilik istemek için geldim. Avustralya'ya gidiyorum ve tesadüfen Bay Volkov'a rastladım," diye açıkladı Angelo. "Müsait misiniz?"

Avustralya'ya bir gezi mi? Bu benim için yeni bir haber.

Angelo ülkeyi terk etmekle ilgili hiçbir şeyden bahsetmemiştir.

"Hayır-"

"Evet, öyle. Ben de tam gidiyordum," diye araya girerek Jade'in sözünü kestim.

Soğuk çay bardağını lavaboya koydum ve herkesin gözünden kaçarak siyah Doc Martens ayakkabılarımı giydim.

"Emin misin?" Jade sordu, sesinde endişe vardı. "Bu gece burada kalabilirsin. Pijama partisi yapabilir ve Magic Mike'ı izleyebiliriz! O filmi uzun zamandır izlememiştik ve tam da ihtiyacımız olan şey olabilir."

Başımı kaldırdım, gözlerim limon gibi açılmıştı ve yanaklarım kıpkırmızıydı. "Ben..."

"Magic Mike?" Mikhail'in sesi araya girdi.

"Evet, Yunan tanrılarına benzeyen erkek striptizciler," dedi Jade kıkırdayarak, yüzünü yelpazeleyerek. "Siz erkekler bir iki şey öğrenebilirsiniz; dünya çok daha iyi olurdu eğer..."

Utanarak ayakkabılarımı bağlamayı çabucak bitirdim, deri ceketimi aldım ve saçımı yüksek bir at kuyruğu yapmak için cebimden bir saç bağı çıkardım.

"Ben iyiyim Jade. Sana sonra mesaj atarım."

Kapıya doğru yönelmeden önce Angelo'ya gergin bir gülümseme sundum ama Mikhail önümde durarak yolu kapattı.

Bakışlarım göğsüne indi, sonra yavaşça kalktı ve kolyesinin durduğu boynunun çizgisini izledi. Uzanıp ona dokunma, onu daha yakına çekme dürtüsü kısa süreliğine titreşti. Yukarı doğru devam ettim, dudaklarıyla ve sabırla benimkini bekleyen karanlık gözleriyle buluştum.

"Seni bırakacağım."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Yüklü atmosferde dile getirilmeyen bir anlayış vardı. Sanki gözleri daha önce kaçtığım için beni affetmiş gibiydi.

Dudaklarımı çekiştiren tereddütlü bir gülümsemeyle başımı salladım.
"Elbette, bu güzel olur."

Kenara çekildi ve devam etmemi işaret etti.

Döndüm ve Jade'e el salladım.

"Söylediklerimin arkasındayım," diye yankılandı Jade'in sesi odanın öbür ucundan. "Gerçek bir Magic Mike gösterisine bile gidebiliriz; Brooklyn'de her zaman bir tane var-"

MikhaİL kapıyı sert bir gümbürtüyle kapatarak onun sözünü kesti.

Bir kakhahayı bastırarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Erkekler ve egoları.

Evime giderken yol sessizdi, New York trafiği etrafımızı bir battaniye gibi sarıyordu.

Başımı cama yasladım, saçlarımı kalkan olarak kullandım ve gözlerimi kapatıp onun sabit, derin nefeslerini dinledim.

Sonra aklıma geldi: Her gün yanımda olabilir, yanında uyanabilir, istediğim zaman alanımı paylaşabilirdim. Kendimi ona bağımlı olmaktan korktuğuma inandırmıştım ama zaten bağımlıydım.

Artık geri dönüş yoktu ve bu dehşet vericiydi.

Gökyüzü karanlık ve bulanık görünüyordu, bu da bende yatağa girip günü uyuyarak geçirme isteği uyandırdı.

Kafamı dağıtmak için Magic Mike izlemek o kadar da kötü bir fikir gibi görünmüyordu.

"Buradayız."

Gözlerimi açtım, gerindim ve çantama uzandım.

Ona baktım ama gözlerini dikmiş, direksiyonu sıkıca kavırıyordu.

Çenesi titriyordu ve saçları hafif dağınıktı. Dayanamayıp kulağının arkasına doğru düzelttim.

Dokunduğumda vücudu gerildi.

Derin bir iç çekti, sonra kapısını açtı ve yanıma doğru yürüyüp benim için açtı. ıkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Teşekkürler," dedim elini tutarak.

Kapıyı kapattı ve yaklaştı, elleri başımın iki yanında arabaya yaslandı.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve ben de gözlerimi kapattım.

Boynumun kıvrımını nazikçe öptü.

"Susadım," diye fısıldadı, sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Bir tereddüt hissettim, onu içeri davet etme konusunda emin değildim ama henüz gitmesini de istemiyordum.

"İçeri gelmek ister misin?" Yanaklarımın kızardığını hissederek sordum.

Başını salladı ve ben de yolu

gösterdim. "Dasha nerede?" Mikhaïl

sordu.

Dasha birkaç haftadır bir çiçekçide çalışıyordu. Hayatına biraz normallik getirmek için onu bir iş bulmaya teşvik etmişim. Orada birkaç arkadaş bile edindiğini görmek beni çok heyecanlandırdı.

"Hafta sonu için bir arkadaşıyla Boston'da."

Mikhaïl mırıldandı.

Dairem üçüncü kattaydı ve asansör her zaman arızalıydı.

Merdivenleri çıkmak bana maraton koşmak gibi geliyordu, daha fazla egzersiz yapmam gerektiğini sürekli hatırlatıyordu.

Benim katıma ulaştığımızda ona tekrar baktım. O tamamen iyi görünüyordu, bense neredeyse nefes nefese kalmıştım.

"Dağınıklık için özür dilerim," diyerek kapıyı açtım ve içeri girmesini işaret ettim.

Dudaklarında belli belirsiz bir sırıtişla içeri adım attı.

"Hâlâ biraz dağınıksın, ha?" diye alay etti, gözleri dairemin etrafında muzipçe dans ediyordu

Garip bir şekilde kıkırdadım. "Evet, ne yazık ki ama henüz üzerinde çalışıyorum. Ambalajı açılmış kutular benim yeni dekor tarzım, görünüşe göre. Sanırım henüz tam olarak yerleşemedim."

Oturma odasına yürüdü ve kanepeden kırmızı bir sutyen aldı, eğlenen bir kaşını kaldırarak iki parmağının arasında tuttu.

Nefes nefese kaldım ve hızla ayakkabılarımı çıkardım, yanına gittim, sutyeni elinden aldım ve kapıyı kapatmadan önce yatak odama fırlattım.

Çok utanç verici.

Gözlerinin üzerimde olduğunun farkında olarak mutfakta dolaşp temiz bir fincan aradım.

"Sade kahve?" diye sordum, sesim hafifçe nefes nefese çıkmıştı. "Da, dorogaya."

Midemde bir kelebek sürüsü patladı.

Yanaklarıma ve boynuma yayılan kızarıklığı gizlemek için içgüdüsel olarak arkamı döndüm.

Bana böyle seslenmesine bayılıyorum ve eminim o da ne kadar çok *sevdiğimi* biliyordur.

Hemen kahvesini yapmaya koyuldum, onun oturma odamda dolaşması dışında odaklanabileceğim bir şey olduğu için rahatlamıştım. Eşyaları topladığını, incelediğini ve ara sıra bulduğu şeylere kıkırdadığını duyabiliyordum. Bu garip bir şekilde hem sevimli hem de dikkat dağıtıcıydı.

"Neden tam olarak yerleşmedin?"

Gözlerini kaçırarak fincanını getirdim ve kanepeye yerleştirdim.

Bacak bacak üstüne atarak mini eteğimi ayarladım ve çok yukarı çıkmadığından emin oldum.

Bir an tereddüt ettim, gergin bir şekilde su bardağımın kenarını yokladım.

Neden?

Çünkü küçük, utanç verici bir parçam hâlâ benim için geri döneceğini umuyordu. Ve şimdi, onun karşısında otururken, gerçeklik bana çarptı.

O aslında buradaydı, sadece bir rüya ya da uzak bir anı değil, tam da oturma odamdaydı.

Evlenme teklif etmiş olması bana bir filmde çıkmış gibi geldi - beni hem heyecanlandıran hem de... kaybettiren beklenmedik bir dönüş.

"Bilmiyorum," diye omuz silktim, gözlerim sanki gerçeklerden kaçacak bir yer arıyormuş gibi odanın içinde geziniyordu. "Alexsei'nin bana bu daireyi verecek kadar nazik olduğunu biliyorum ve son derece minnettarım, ama burası evim gibi hissettirmiyor."

Yanıt olarak mırıldandı ve kahvesinden bir yudum

aldı. Ardından gelen sessizlik beni huzursuz etti.

Sessizliği her zaman tuhaf ve rahatsız edici bulmuştumdur.

Başka birinin yanında sessizce oturmak kaygımı artırıyor; doldurmam gereken garip bir boşluk gibi geliyor.

"Bugün için özür dilerim. Panikledim ve ben-" Başladım, sesim kesik kesik Ka

palı "Seni asla benimle evlenmeye zorlamayacağım, Sofiya. Ben bir pislik değilim."

Utanmış hissederek dudağımı ısırdım. "Bu sana çok pahalıya mal olmuş olmalı.

para. Sana geri ödeyeceğim, söz veriyorum."

Ona borcumu ödeme düşüncesi aklımı kurcalıyordu; özellikle de bu borcun yıllık maaşımı aştığını düşünürsek, on yıllarımı alabilirdi.

"Paran sende kalsın," dedi, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi, gözleri benimkileri tutuyordu.

Tanrım, o çok güzel.

"Sanırım gideceğim," diye devam etti ve boş fincanını sehpaye bırakıp oturduğu yerden kalktı.

Birden içimde bir şey koptu.

Paniğe kapıldım ve hızla hareket ettim, neredeyse çayımı döküyordum.

Ona doğru koştum ve kollarımı arkasından doladım, alnımı sırtına yasladım, ellerim belini sıkıca sardı. Vücudu canlı bir heykel gibi sağlam ve güçlü hissettiriyordu.

Bir an için kaskatı kesildi, hazırlıksız yakalanmıştı.

Sonra gerginliği eridi ve bana sarılarak rahatladı.

Derin bir nefes alırken göğsünün inip kalkışını hissedebiliyordum.

Bir an için ikimiz de bir şey söylemedik.

Söyleyecek ne vardı ki zaten?

Kalbimin onun için nasıl çarptığını, zihnimin sadece onu düşünmekle nasıl dolup taşıtığını hissedebiliyordu.

Elini benimkinin üzerine koydu, nazikçe tutuşumu gevşetmeye çalıştı. Daha sıkı tuttum, sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadım, zar zor duyuluyordu. "Evet, istiyorsun."

Başımı salladım, hâlâ ona tutunuyordum. "Tutmuyorum."

Sabrı azalıyor gibiydi ve vücudunda gerginlik oluştuğunu hissettim. "Bir kadın bir erkeğin teklifini geri çevirdiğinde, bu genellikle güzel bir Onun geri çekilmesini istediğinin açık bir işareti," dedi, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "O yüzden bırak gideyim."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Sert sözlerinin ardında bir parça güvensizlik de sezdim. Dışarıdan bakıldığında etkilenmemiş gibi görünmesine rağmen, içten içe davranışlarımın onu ilk başta fark ettiğimden daha fazla incittiğini biliyordum.

"Sadece panikledim," diye boğulmayı başardım.

Sert bir el hareketiyle ellerimi belinden çözdü ve arkasını döndü, gözleri fırtınalıydı. "Benimle oyun oynama."

"Değilim."

Bir adım daha yaklaştı, burnu neredeyse benimkine değecekti. "Senin için gururumu bir kenara bıraktım ama bunu bir daha yapmayacağım. Bu yüzden ne söylediğine dikkat et Sofiya."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "İstemedim oldu... Seni incitmek istemedim."

"O zaman bırak beni," diye tersledi, hayal kırıklığı yanaklarını kızartmıştı.
"Bana bu şekilde tutunmak beni deli ediyor."

"Yapamam," diye cevap verdim usulca.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve dokunuşumun altında kalbinin hızla çarptığını hissettim.

"Neden?"

Başımı salladım, onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim ama o başını çevirdi.

Yılmadım, yanağını öptüm, sonra yavaş bir yalama ve nazik bir ısırıkla boynundan aşağı indim.

Saçlarımı sıkıca kavrayarak usulca inledi. "Neden, Sofiya?"

Söylemek istediğim üç kelimeyi söylemekten korkarak dudağımı ısırdım.

"*Ty svodish' menya s uma. Beni çıldırtıyorsun,*" diye mırıldandı ve saçımı tutuşunu bıraktı.

Gözlerimiz kilitlendi, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Gerçek dilimin ucundaydı ama korku beni susturdu.

İçimde serbest bıraktığı duygu karmaşasını nasıl ifade edebilirdim?

Onun varlığının hayatımı tamamen alt üst ettiğini nasıl anlatabilirdim?

Her şey çok karışıktı ve kelimelere dökmek çok zordu.

Titrek bir nefes verdim. "Bir daha sor."

Alay etti, açıkça sinirlenmişti.

Bir elini saçlarında gezdirerek benden uzaklaştı ve teras penceresine doğru yürüdü. Pencereyi açtı, dışarı çıktı ve başını eğerek korkuluklara yaslandı.

Bir yanım bu sefer onu çok zorladığımdan korkuyordu. Koltuğuma oturup sırtına bakarken dakikalar saatler gibi geçiyordu.

Cesaretimi toplayarak sonunda New York gecesinin ışıklarının etrafımızda parladığı terasta ona katıldım.

"Volk, ben-"

"Bana bir daha Volk derseni seni burada öyle bir sikerim ki bu boktan şehirdeki herkes gerçek adımı öğrenir."

Bana doğru döndü, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken pazuları gergindi, gözleri cüretkâr bir meydan okumayla benimkilere kilitlenmişti.

Aramızdaki gerilim yoğun, boğucuydu ve damarlarımda dolaşan adrenalini hissedebiliyordum.

"Sana meydan okuyorum," diye ekledi.

Sertçe yutkundum, göğsüm

sıkışmıştı. *O kadar* cesur

olmadığımı biliyordum.

"Ben masum bir bebeğin ölümünün ve üç kötü insanın planlarının ürünüyüm. Tüm bunları nasıl görmezden gelirsiniz? Ya sonum annem gibi olur ve o korkunç şeyleri yaparsam? Ya-"

"Victoria ya da Elena gibi değilsin."

"Belki şimdi değil ama kim bilir," diye omuz silktim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Belki de onların kötülüğü benim DNA'mda, uykuda yatıyor ve canlanmayı bekliyordur. Belki ben de onlar gibi doğuştan berbat durumdayım. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum ama ne kadar korktuğumu anlamanı istiyorum."

"Sofiya, seni farkına bile varmadığın yönlerinle tanıyorum. Onlara hiç benzemiyorsun."

"Igor benim yüzümden öldü," diyebildim, gözyaşlarım kabarıken sesim titriyordu. Sözlerimin dayanılmaz ağırlığının aramızda asılı kaldığını hissederek gözlerimi sıkıca kapattım. "O senin için bir baba gibiydi ve benim yüzümden, benim varlığım yüzünden vuruldu." Suçluluk duygusuyla kollarımı kendime doladım. "Olanlar için benden nefret etmeli ya da en azından beni öldürmek istemelisin."

Birkaç saniye geçti ve sokağın aşağısından gelen birkaç arabanın korna sesi duygularımın üzerindeki sisi dağıttı.

"Senin hatan değildi," diye fısıldadı.

Başımı salladım.

İçten içe, ikimiz de bunun gerçek olduğunu biliyoruz.

Ben olmasaydım, bu dünyada sahip olduğu tek baba figürü ve ailesi elinden alınmayacaktı. Hayatındaki varlığım ona o kadar çok acı verdi ki beni neden hala istediğini anlayamıyorum.

"Çok korkuyorum Mikhaıl," diye itiraf ettim sonunda, sesim zar zor duyuluyordu.

Sinirli bir kahkaha attı ve tekrar bana sırtını döndü. "Benden korktun mu?"

"Evet," diye cevap verdim, sesimde açığa vurmak istemediğim çiğ bir dürüstlük vardı.

"Neden?"

"Ben... Ben sadece geçici bir dönem olabileceğimi anladığında bana yapabileceklerinden korkuyorum," diye devam ettim, kendimi savunmasız hissederek. "Bana karşı hislerin azaldığında beni terk edeceğinden korkuyorum."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye tersledi, sesi keskindi.

Sözlerinin onu ne kadar incitmiş olabileceğini fark ederek bir suçluluk duygusu hissettim.

Ama şimdi geri adım atamazdım, böyle açıldıktan sonra olmazdı.

"Mesele benim senin hakkında ne düşündüğüm değil," dedim, sesim hafifçe titreyerek. "Bu benim kendi korkularımla ilgili."

"Peki ya benimkiler?" diye karşılık verdi. "Benim de şüphelerim yok mu sanıyorsun?"

Yutkundum, aniden gözlerinde dönen karmaşık duyguların farkına vardım.

Belki de yargılamakta çok hızlı davranmış, kendini savunmasız hisseden tek kişinin ben olduğumu varsaymakta çok acele etmişim.

"Ben de seni kaybetmekten korkuyorum, Sofiya."

Bana doğru döndü, çenesi gergindi, gözlerinde hayal kırıklığı yanıyordu.

Söylediklerini düşünürken boğazımda bir yumru hissettim, birbirimize itiraf etmek istediğimden daha çok benziyor olabilirdik.

"Ben sadece... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, Mikha'il."

Aramızdaki boşluğu kapattı ve yanağımı hafifçe avuçladı.

"Bırak ben halledeyim. Tek yapman gereken bana güvenmek."

Kulağa çok basit geliyordu, ama belki de aşk budur-şüphelere rağmen bir inanç sıçraması yapmak.

"*Ya tebya lyublyu, seni seviyorum,*" diye fısıldadı dudaklarıma. "Seni o kadar çok seviyorum ki, her düşüncem, yaptığım her şey ve aldığım her nefes senin etrafında dönüyor." Eli yanına düştü. "Ama benimle uğraşmana izin vermeyeceğim."

Yavaşça başımı salladım, kollarımı boynuna doladım ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım. Tanıdık kokusu beni sararken, midemde kelebekler dans ediyordu.

Evim gibi

hissettim. *O*

benim evim.

"Tekrar sor," diye fısıldadım, gözleriyle buluşabilecek kadar geri çekilerek. "Lütfen."

Yüzümü inceledi.

Ona biraz yer açarak geri çekildim.

Bir an bekledi, sonra yavaşça tek dizinin üzerine çöktü.

Cebinden küçük, kadifemsi Tiffany kutusunu çıkardı ve açtı, narin platin bir bant üzerinde mikro-pavé elmaslarla çarpıcı bir tektaş ortaya çıkardı.

Bana baktı.

"Kalan her nefesimi senin yanında geçirmek istiyorum. Her gün yanımda olduğun için kendimi kutsanmış hissederek uyanmak istiyorum. Tüm sırlarını, fantezilerini ve hayallerini bilmek ve onları gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Hepsinden önemlisi, kalbinin benimkinin yanında olması onurunu yaşamak istiyorum."

Sonra yüzüğünü kutudan çıkardı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sofiya, benimle evlenir misin?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve ona gülümsemekten kendimi alamadım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Evet," diye fısıldadım. Eğilerek onu öptüm. "Milyon kere evet!" "*Moya lyubov, aşkım,*" diye kıkırdadı, beni kollarına aldı ve beni etrafında döndürüyor. "Az önce beni gezegendeki en mutlu adam yaptın." Birlikte güldük, o anın neşesi çok büyüktü.

Ona sarıldım, kollarında hem tüy kadar hafif hem de tamamen yere çakılmış hissediyordum.

"Şimdi benimle seviş *nişanlım,*" dedim, beni yatak odama taşıırken kahkahalarım kesildi.

ÇAPTER
KIRK ALTI

"Mutluluk yalnızca paylaşıldığında gerçektir."
- *Jon Krakauer*

Sofiya

"Tekrar söyle," diye fısıldadı Mikhaïl, itiş gücü daha da yoğunlaşmıştı.

Başımı salladım, onu geri itmeye çalıştım.

Vücutlarımız terden kayganlaşmıştı ve giysilerimiz uzun zaman önce atılmıştı.

İki orgazmdan sonra, şimdi maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım.

Misyoner pozisyonuna geçti, bacaklarım beline dolanırken kollarımı başımın üzerinde sabitledi.

Hareketlerinin ritmi içimi ürpertti ve dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir inilti kaçtı.

"Artık senin kocanım, *dorogaya*," diye fısıldadı kulağıma, sonra da sertçe ısırdı. "Bana itaat etmek zorundasın."

"Henüz değil," diyebildim kesik kesik nefesler arasında.

"Evet dediğin an ruhunu bana sattın," diye kıkırdadı ve yarayı yalamadan önce boynumu sertçe ısırdı. Ben gözlerimi kapatıp konuşamaz hale gelirken adımları hızlandı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum," diye inledim o göğüslerimi okşarken, ağzı bir meme ucunu yakaladı. "Seni çok seviyorum."

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez beni daha sert becerdi, bir eli boğazıma sıkıca sarılırken diğeri kalçalarımı sıkıca kavradı. Dudakları kulağıma doğru ilerledi ve arkasında ıslak bir iz bıraktı.

"Siktir, evet," diye mırıldandı kulak mememe karşı, dili üzerinde geziniyordu. "Sadece ben. Zamanın sonuna kadar benimsin ve aksini söylemeye cüret eden herkesi öldüreceğim."

Artık konuşamıyordum bile, vücudum sıcaktan titrerken nefes nefese kalıyordum.

Tırnaklarım sırtına batıyordu, bu ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunun göstergesiydi. "Tanrım," diye nefes aldım. "Bayıldım buna."

"Ben mi yoksa sikim mi?" Kıkırdadı.

Gözlerimi devirdim ve tırnaklarımı derisinin daha derinlerine geçirdim.

"İkisi de."

"Çünkü ben senin için yaratıldım, *dorogaya*," diye göz kırptı ve dudaklarına bir öpücük bıraktı.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Ve sen de benim için yaratılmışsın." Ardından dudaklarına tatlı bir öpücük daha kondurdu.

"Hadi, benim için boşal," diye ısrar etti, daha hızlı hareket etti ve beni kenara doğru itti.

Ve sonra beni vurdu, zevk tüm vücudumda patladı.

Kendimi tutamadım ve adını o kadar yüksek sesle inledim ki, söz verdiği gibi tüm New York duyabilirmiş gibi hissettim.

Kulağıma fısıldarken, adını haykırdığım ve sikiinin üzerine boşaldığım için beni överken, itişleri vahşi ve sınırsız hale geldi.

Sonra derin bir inilti çıkardı, boynumu bıraktı ve göğüslerimi kavradı, boşalırken tırnakları etime saplandı.

Daha sonra yanıma yığıldı, nefesi kesilmişti.

"İyi misin?" diye fısıldadı, nefesi kulağıma ısıtıyordu.

Başımı salladım ve beni kendine çekti, yüzümü göğsüne yasladığımda kollarını bana doladı.

"*Itak, eto ray*," diye fısıldadı başıma doğru ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Bu ne anlama geliyor?" Ona bakarak sordum.

"*Demek cennet* burası," diye tercüme etti, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Kalbim çırpındı.

"Bana biraz Rusça öğretmen gerekecek," diye mırıldandım, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum."

Parmakları sırtımda tembel desenler çizerken dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçtı. "Sana öğretmekten mutluluk duyarım. Ayrıca, odaklanmanı sağlayacak birkaç yol biliyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Mırıldandı, sesi alçaldı. "Da, ve her biri benim horozumu içeriyor - ağzında, amında ya da..."

Göğsüne hafif bir tokat atarak şakacı bir şekilde sözünü kestim. "Sen delisin."

Mikhaïl'in kahkahası parmak uçlarımda altında gümbürdeyerek eğildi ve dudaklarımı yakaladı. "Karıma delicesine aşığım."

OceanofPDF.com

ChapTer

FİRMA-SeVen

"Kılık değiştirmeyi mükemmelleştirdikten sonra, hayatımızı kandıramadığımız birini arayarak geçiririz."
- Robert Brault

Volk

"Sürprizlerden nefret ederim," diye homurdandı Sofiya.

Elini tuttum ve onu jetin merdivenlerinden aşağıya doğru yönlendirdim.

Minik elinin pürüzsüzlüğü avuç içimde rahatlatıcı bir his yaratıyordu.

Paylaştığımız çılgın geceden sonra, onun tüm dikkatini kendime çekmek istiyordum.

Bu sabah ona üç günlük bir kaçamak için hazırlanmasını söyledim. İşi kaçırdığı için suçluluk hissetmesin diye Angelo'yu da bilgilendirmiştim. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikri yoktu ve uçuş görevlilerinin çenelerini kapalı tutmalarını sağlamıştım.

Son on saat içinde zamanının çoğunu jetin yatak odasında uyuklayarak geçirmiş, arada sırada beni de kucağına çekmişti. Akşam yemeğinden sonra - en sevdiği limonlu turta ile dana straganof - tekrar uyudu. Görünüşe göre, benim dayanıklılığım ona zarar vermişti. Onun sözleri, benim değil.

"Biliyorum, *dorogaya*," dedim nazikçe, göz bağını ayarlarken. "Ama güven bana, bu sürpriz buna değecek."

Onu bekleyen arabaya götürdüm ve şoföre başımı salladım. Onu karım yapmak için bir gün daha bekleme düşüncesine dayanamıyordum. Onun benim olduğu kadar benim de ona sahip olma ihtiyacı beni tüketiyordu. Bir parçam onun korku ya da şüphe yüzünden benden tamamen uzaklaşabileceğinden korkuyordu. Hamlemi yapmalıydım ve bunu hızlı yapmalıydım.

İsterseniz zehirli deyin ama umurumda bile değildi.

O artık ailemin bir parçasıydı, kalbimde yer etmişti. Her şeyin kanıtı olarak adımı taşımasına ihtiyacım vardı.

Ben de onun en büyük hayallerinden birini gerçekleştirmeye ve ilişkimizi her anlamda resmileştirmeye karar verdim: yasal, ruhsal ve fiziksel olarak.

"Gözlerim kaşınmaya başladı," diye yakındı göz bağıni ovuşturarak.

"Neredeyse vardık." Başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdum.

Daha da yaklaştı ve biz ilerlerken kollarını belime doladı. "Umarım beni bir geneleve falan götürmüyorsunuzdur. Beni pencerenin önünde becermek bir şeydi, ama kalabalığın önünde başka bir şey," dedi.

şaka yaptım.

Kıskançlık göğsümü tırmaladı. Başka bir erkeğin onu çıplak görmesine izin vermektense kesilip açılmayı ve gözlerime asit dökülmesini tercih ederdim. Onu normal kıyafetler içinde düşünmek bile sahiplenme duygumun alevlenmesine neden oluyordu, ona nasıl bakabileceklerini biliyordum.

"Aklıma fikirler sokmayı bırak."

Güldü. "Ben de açım, Mikhaıl. Eğer önümüzdeki beş dakika içinde beni doyurmazsan, nişanımızı bozacağım."

Şoför bizi özel villanın girişine götürürken güldüm, heybetli kapı sallanarak açıldı. Önümüzde denizin büyüleyici genişliği uzanıyor, güneş ışığı masmavi sulara dans ediyordu.

Villanın kendisi muhteşemdi, kıyı şeridinde zarif bir şekilde tünemişti - mahremiyet ve huzur vaat eden lüks bir sığınak.

Girişe yanaştığımızda, gözlerim kusursuz siyah takım elbiseleri içinde duran ve her biri bembeyaz papyonlarla süslenmiş üç majordomos'a takıldı.

"Üzgünüm, *dorogaya*," diye mırıldandım kulağına, dudaklarım tenine değiyordu. "Ruhunu çoktan şeytana sattın. Artık geri dönüş yok."

Gülümsedi. "Ne kadar heyecan verici."

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde arabadan inmesine yardım ettim. Personele başımı sallayarak onu yavaşça eve ve terasa doğru yönlendirdim. İleride, bir

Kayalarla çevrili büyük havuz batan güneşin altında parıldarken, denizin yumuşak dalga sesleri havada dinlendirici bir melodi yaratıyordu.

"Denizin kokusunu alabiliyorum," diye mırıldandı.

Arkasından sürünerek yaklaştım, kollarımı beline doladım, yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve öpücöklere boğdum.

Sonunda göz bağıını dikkatlice çıkardım.

"Santorini'ye hoş geldiniz."

Terasta volta atarken siyah kravatımı düzelttim ve saatimle oynadım, kalbim hızla çarpıyordu. Avuçlarımda ter damlaları oluşmaya başladı ve içimde biriken gerginliği hafifletmeye çalışarak ellerimi sıkıp açtım. Hatta baskıyı hafifletmek umuduyla boynumu kırmak için eğdim.

Lanet olsun, hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Dün gece buraya geldikten sonra işler onun için gerçekten duygusal bir hal aldı. Bana hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldığı yirmi dakikalık bir ağlama şöleni yaşadı. Ulaşabildiği her yerimi öpücöklere boğarak bana ne kadar minnettar olduğunu gösterdi. Hayatım buna bağılıymış gibi ona sarıldım, vücudunun bana yaslanmış hissini içime çektim.

Güneş ufkun altına inip sahile sıcak, altın bir parıltı yayarken, rahat bir piknik yeri kurduk. Eteğinin kenarlarını kaldıran hafif bir esintiyle kumların üzerinde otururken, birlikte yolculuğumuzun mükemmel bir doruk noktası gibi hissettiren bir yemeğın tadını çıkardık.

Battaniyeler altımıza serilmiş, lezzetli bir ziyafetle süslenmişti. Özel şefimiz beklentilerin ötesine geçerek Yunan mutfağının özünü yansıtan bir sofra hazırlamıştı: ev yapımı musakka, ızgara ahtapot, *Tsoureki* ve klasik beyaz peynirli Yunan salatası.

Biz yemek yerken Sofiya yirmi soruluk bir tur oynamayı teklif etti.

Babamı, en sevdiğim filmleri ve hobilerimi sordu, hakkımda her şeyi bilmek istiyordu.

Sohbetimiz sırasında babamla doğum günümü onun en sevdiği limonlu pastayla parkta nasıl kutladığımızı paylaştım. "Yaralı Yüz "e olan zaafımı itiraf ettiğimde, bana eğlenen bir göz devirmeyle karşılık verdi.

Sohbetimiz daha sonra dövmeleere kaydđ ve bir sonraki dövme için planlarımı açıkladım - sol kaburgama kazınmış, kalbimin hemen yanına yerleştirilmiş kırmızı bir gül.

Plan hazırđı, Moskova'ya gitmemizi bekliyordu ve ben de onun baş harflerini kalıcı olarak oraya yazdırmak, onu benimde sahiplenmek niyetindeydim.

"Seninle Moskova'ya gelmeyi çok isterdim ama Lazzio & Co'daki işimi çok seviyorum," diye fısıldadı çatalıyla yemeğini dürterek.

"Rus Hazineleeri Ulusal Galerisi'nin uzmanlığınıza gerçekten değer vereceğinden eminim. Ruslan Tchick ile konuştum," diye yanıtladım musakka lokmaları arasında. "Sizin ekiplerine katılmanızdan heyecan duyacaklarını söyledi."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Onu tehdit mi ettin?" Rahatça omuz silktim.

Tüm ailesinin ve metreslerinin kafasını kesmekle ilgili bir şeylerden bahsetmiş olabilirim ama bu onun bilmesine gerek olmayan bir şeydi.

"Mikhaıl, yapmadın!" Kıkırdadı ve omzuma hafifçe vurdu.

Ara sıra utangaç bakışlarıyla bölünen bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Bacaklarını birbirine sürttü ve birkaç tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı - gerginliğini, heyecanını ve başka bir şeyi, tam olarak kavrayamadığım anlaşılmaz bir şeyi ortaya çıkaran hareketler.

"Aklında ne var?" Yanağını hafifçe okşayarak fısıldadım.

Başını salladı, saçları yüzünün etrafına düşerek onu görüş alanımdan gizledi.

Yavaşça çenesini tuttum ve yüzünü bana doğru çevirdim. "Anlat bana." Dudaklarını birbirine bastırırken yanakları kıpkırmızı oldu.

Onu çenesinden tutarak yaklaştırdım ve kızarmış tenini öpme fırsatını yakaladım.

"Anlat bana," diye ısrar ettim.

Tereddüt etti. "Burası özel bir plaj mı?"

Bu soru karşısında biraz şaşırarak kaşlarımı çatmıştım. "Evet, hepsi bizim."

Ona verebileceğim en az şey buydu - sadece bizim için تنها bir cennet.

Başını salladı, bakışları dudaklarıma kaydđ, parmakları tişörtümün açık olduğu, karın kaslarımı ortaya çıkaran ve ona keşfetmesi için kolay erişim sağlayan göğsüme doğru yol buldu.

"Volk-" diye başladı, gözlerinde muzip bir kıvılcım vardı.

Elimde olmadan usulca homurdandım ve bir kaşımı kaldırarak sözlerini dikkatli seçmesi için sessiz bir uyarıda bulundum.

"Mikhaïl," diye düzeltti kendini şakacı bir gülümsemeyle. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Onu daha yakına çekerek eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum, dilim alaycı bir yol izledi. "Da."

Eli enseme okşadı, dudakları kulağıma yaklaştı, alaycı bir şekilde kulak mememi dişledi ve sonra nazik bir yalamayla yatıştırdı.

"Her zaman... sahilde sevişmeyi hayal etmişimdir," diye yumuşak bir mırıltıyla itiraf etti.

Sırıttım. "*Vse dlya moyey printsessy. Prensesim için her şeyi yaparım.*"

Üstüne çıktım, gözlerimde sahiplenici bir açlıkla aşağı bakarken kalçalarımı onunkilere bastırdım. Kolları başının üzerinde uzanıyordu ve kahkahası tatlı bir melodi gibi yankılanıyordu - kendim için istediğim dayanılmaz bir ses.

Kendimi onun üzerine bırakarak, ellerimle başının yanındaki kumu kavrayarak onu altımda kısırdım. Üstü yukarı kalkmış, göbeği bir an için görünmüştü. Eğilerek çıplak tenine sert ve istekli öpücükler kondurdum. Sütyeninin siyah danteli neredeyse hiçbir şeyi gizlemiyordu ve ben her bir kıvrımı keşfetmenin tadını çıkardım.

Aceleyle sütyenini çıkardım, dilimle emdiğim ve alay ettiğim meme uçlarını serbest bıraktım.

Yolculuğuma devam ederek, boynuna ulaşana kadar teninde bir yol izledim ve dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissettim.

"Seni yıkacağım, parçalara ayıracağım ve sonra yeniden inşa edeceğim," diye inledim kulağına. "Sadece ellerimi, ağzımı, kalbimi ve du-"

"Mikhaïl, lütfen," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Bir an bile kaybetmeden bacaklarını ayırdım ve külotunu kenara iterek ne kadar ıslak olduğunu hissettim. İçine girerken parmaklarım onun uyarılmışlığıyla parlıyordu.

"Siktir, ver onu bana, *dorogaya*," diye homurdandım, hızımı artırarak. "İyi bir sürtük gibi benim için çılglık at. İniltilerin sadece benim için; başka kimse onları duyamaz."

Onu amaçladığımdan daha sert becerdim, bunun gücü günlerce hissedeceğini bildiğim bir iz bıraktı.

Daha sonra onu kumdan çıkardım ve villaya geri taşıdım.

Duşumuzu paylaştık, temizlenirken ellerimiz ve bedenlerimiz birbirini keşfediyordu. Bu sırada dudaklarına onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldadım.

Onu.

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri yumuşacıktı. "Seni her şeyden çok seviyorum,

Mikhaîl."

Daha sonra yatağa girdik ve başı krem yastığa değer değmez uyudu.

Ama gözlerimi zorlukla kapatabildim. Neredeyse bütün geceyi ona bakarak geçirdim.

Bu yüzden hâlâ havuzun kenarında sinirli bir köpek gibi dolaşıyor ve kendimi çok stresli hissediyordum.

Bu sabah onun için yatağın üzerine bıraktığım sürprizi seveceğini umuyordum. Saatimi tekrar kontrol ederken kalbim beklentiyle çarpıyordu.

Çok geçmeden, büyük merdivenlerden inen çıplak ayaklı adımlarının yumuşak pırtırtılarını duydum.

Hızlıca eve geri döndüm ve işte oradaydı, merdivenlerin dibinde duruyordu.

O anda zaman durmuş gibiydi.

Vivienne Westwood'dan, personelin alması için gizlice ayarladığım hafif, ipek kolsuz beyaz elbiseyi giymişti. Elbise göğsünü, belini ve kalçalarını sarıyor, her kıvrımı en lezzetli şekilde vurguluyordu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu endişeyle dudağını ısırarak.

O ruhani.

"Karım gibi," diye cevap verdim, kalbim doluydu.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi uzattım ve dönmesi için işaret ettim. O hareket edince nefesim boğazımda düğümlendi.

"Sen-" İçgüdüsel olarak ağzımı silerek nefes verdim. "*U tebya zakhvatyvayet dukh.*"

Başını eğdi, gözleri belirsizlikle doluydu.

Ama ellerini tutup öperken, bir öpücükle onları yakalamadan hemen önce sözlerimin tercümesini dudaklarına fısıldadım.

Nefesimi kesiyorsun.

Ve öyle de yapıyor ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

"Hadi evlenelim," dedi, gülümsemesi dayanılmaz derecede tatlıydı ve karşı koymak imkânsızdı.

Ve biz de tam olarak bunu yaptık - bir gece önce onunla seviştiğim sahilde.

Gül yaprakları, bu alışılmadık töreni yönetmesi için hatırı sayılır bir meblağ ödediğim rahibe giden yolumuzu işaretledi.

Orada, son nefesime kadar ona değer vereceğime, koruyacağıma, bakacağıma ve seveceğime yemin ettim.

Bu, her şeyden önce, ona verdiğim nihai sözdü.

OceanofPDF.com

EPİLOG

"Birbirine aşık iki insan, yalnız, dünyadan soyutlanmış, işte bu çok güzel."
- *Milan Kundera*

Sofiya

Bir yıl sonra.

"Sosisli sevmeyen biriyle hiç tanışmamıştım. Üzgünüm ama sanırım bu boşanma sebebi olabilir."

MikhaİL kıkırdadı. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın, *dorogaya*."

Central Park'ta piknik battaniyemizi yayarken ikimiz de güldük. Dasha bu sürpriz pikniği New York'a dönüşümüz için planlamıştı ve elinden geleni yapmıştı. Salatalar, sandviçler, peynirler, meyveler ve hatta ev yapımı limonata bile vardı.

Ama kocama sosisli sandviç ve karamelize soğanlı kaşarlı patates kızartması için yalvarmaktan kendimi alamadım.

Harika bir koca olduğu için bana tam olarak istediğim şeyi aldı.

Bir gün önce New York'a indik ve Angelo'nun "Athena: Savaş Tanrıçası ve Müritleri" başlıklı sergisine katılmak için bir hafta kalmayı planladık. Sergi güçlü kadınlara odaklanıyordu ve Jade en iyi arkadaşım olduğu için onu desteklemeye gelmem için bana yalvarmıştı.

Mikhail'e gidip gidemeyeceğimizi sordum ve iki hafta sonra onun jetindeydik.

Sergide Athena'nın muhteşem heykellerinin yanı sıra efsanevi kadın savaşçılar ve liderler de yer aldı: Yılmaz ruhuyla mücadeleye öncülük eden Jeanne d'Arc; kadınların oy hakkı için yorulmak bilmeden savaşan süfrajeterler; azılı Çinli general Lady Fu Hao; Büyük Kiros'u yenen İskit kraliçesi Tomyris; askeri cesaretiyle tanınan Büyük İskender'in üvey kız kardeşi Cynane; Mısır'ın kurnaz ve zeki hükümdarı Kleopatra ve Yeraltı Demiryolu'nun korkusuz kondüktörü Harriet Tubman.

Her bir parçaya, hikayelerini anlatan, mücadelelerini ve başarılarını vurgulayan plaketer eşlik edecek.

Jade serginin sadece görsel bir şölen değil, aynı zamanda eğitici bir yolculuk olmasını ve tarihe yön veren kadınların cesaret ve direncini sergileyerek ziyaretçilere ilham vermesini umuyordu.

Yarın akşam izlemek için sabırsızlanıyorum.

Mikhaıl ile evlenmemizin üzerinden bir yıl geçti ve yıldönümümüzü geçen ay İtalya'da kutladık.

Floransa'da üç gün geçirdik; Dante Alighieri'nin şehrinde deliler gibi eğlendim, ruh eşi Beatrice ile tanıştığı köprüde yürüdüm ve şehrin zengin tarihine daldım.

Ardından Napoli'de iki gün geçirdik ve burada hayatımın en iyi margherita pizzasını yedim. Malzemelerin sadeliği ve tazeliği akıllara durgunluk veriyordu.

Sonunda Positano'ya yerleştik ve Mario Gruzzi'nin villasında kaldık. Kesinlikle büyüleyiciydi. Plajda yüzdük, saatlerce güneşlendik ve gelato, arancini ve taze meyvelerle kendimizi şımarttık.

Rahatlama ve maceranın mükemmel bir karışımıydı, asla unutamayacağım bir seyahatti.

COO olarak atandığım Ulusal Rus Hazinelele Galerisi'nde çalışmaya başlayalı da bir yıl oldu.

Ressamlar, heykeltıraşlar, illüstratörler, fotoğrafçılar, aklınıza ne gelirse, dünyanın dört bir yanından sanatçılarla çalışmanın mutluluğunu yaşadım. İşimi çok sevdiğimi söyleyecek kadar inanılmaz derecede minnettarım.

Ayrıca son zamanlarda annemle yeniden bağlantı kurmaya çalışıyorum.

Geçmişini ya da yaptığı hataları unutamasam da, o benim için çok önemli olmaya devam ediyor. Artık her hafta en sevdiğimiz küçük Lübnan lokantasında buluşuyoruz.

Şehirdeki bir restoranda buluşup onun ve benim hayatımız hakkında konuştuk. Eskiden bir balerin olduğunu ve dans etmenin onun özgürlüğünü bulma yolu olduğunu öğrendim. Hatta şimdiden yirmi müşterisi olan kendi küçük dans stüdyosunu bile kurmuş. Onun için gerçekten çok heyecanlıyım.

Birçok tartışmadan sonra MikhaİL ve ben ona hafta içi şehir içinde bir yer bulmaya karar verdik. Daha sonra hafta sonları, şehrin çılgınlığından uzakta huzurlu bir sığınak olan malikaneye kaçıyoruz ve burada gevşeyip birlikte kaliteli zaman geçirebiliyoruz.

"Vay canına, Dasha gerçekten kendini aşmış," dedim yayına bakarak.

MikhaİL sandviçinden büyük bir ısırık alarak başını salladı. "Bence gizliden gizliye seni şişmanlatmaya çalışıyor."

Limonatayı yudumladım ve sıırttım. "Zaten iki kişilik yiyorum."

"Olması gerektiği gibi," dedi, bir elini karnıma koyup küçük yuvarlaklığını hafifçe ovuşturarak. "Her şeyi yesen iyi olur. Oğlumuzun ben yokken seni koruyabilecek kadar güçlü olmasını istiyorum."

Kıkırdadım ve ağzıma bir parça gouda peyniri attım. "Ya kız olursa?"

Gülümsemesi genişledi. "O zaman endişelenmeyin, babanız kızları için burada olacak."

Central Park'ta pikniğimize devam ettik ve Dasha'nın bizim için hazırladığı lezzetli yemeklerin tadını çıkardık. Ekim ayının başlarındaki keskin havada MikhaİL hafif bir üşüme fark etti ve beni sıcak tutmak için omuzlarıma hafif bir ekose örtü örttü.

Hamile olduğumu geçen ay Positano'da öğrendim.

İki hafta boyunca kendimi garip ve baş dönmesi içinde hissettikten sonra MikhaİL beni oturttu ve her ihtimale karşı bir test yaptırmamı önerdi.

Üç haftalık hamile olduğum ortaya çıktı.

Villanın serin fayanslarına oturdum, ellerim titriyor, boşluğa bakıyordum.

Hamileydim.

25 yaşındayken, o gece içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve kocamı çağırdım.

Yaralandığımı düşünerek yanıma koştu.

Ona pozitif testi gösterdiğimde dizlerinin üzerine çöktü ve karnıma öyle sıkı sarıldı ki neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Buna inanamıyorum," dedi, sesi duygusallıkla boğulmuştu.

"Mutlu musun?" Hayal kırıklığına uğrayacağından ya da bu kadar erken bir bebeğe hazır olmayacağından korkarak çekingen bir şekilde sordum.

Ayağa kalktı, yüzümü tuttu ve beni derinden öptü. "Mutlu musun? Sofiya, hiç bu kadar mutlu olmamıştım! Sen inanılmazsın. Ben bu gezegendeki en şanslı piçim."

Şimdi bir aydır muhteşem kocam sayesinde her gece ayak masajı ve yatmadan önce küçük tatlı ikramlar yapıyorum.

Bunlar Mikhaïl Volkov'la evli olmanın avantajlarından sadece birkaçıydı.

"Alexsei bu sabah bana mesaj attı. Akşam yemeğini onun evinde yememizi istiyor.

"dedi Mikhaïl, bir kızartmayı kemirirken. "Sanırım eski karısı da orada olacak."

New York'ta yaşadığım ve Alexsei ile haftalık akşam yemekleri yediğim zamanlarda, özel hayatı hakkında nadiren konuşurdu.

Ama bir akşam, birkaç viskiden sonra, eski karısı Caia'nın da artık New York'ta yaşadığını söyledi.

Onu hayatının aşkı olarak tanımlıyordu, ancak aralarında boşanmak istemesine ve Rusya'yı temelli terk etmesine yol açan bir şey oldu. Ondan bahsederken sesi sevgi ve hüznün karışımı bir ton taşıyor, her şeye rağmen ona ikinci bir şans vermesini diliyordum.

aralarında geçenleri.

Birkaç gün önce Mikhaïl bana Alexsei'nin Caia'nın tehlikede olduğunu öğrendiğini söyledi. Onu kimin tehdit ettiğini bulana kadar evinde kalması için davet etti.

Yeni buldukları yaşam düzeninin daha fazla bir şeye yol açıp açmayacağını merak etmekten kendimi alamadım...

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsedi ve nazikçe ensemden tutarak beni kendine çekti, dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Ve seni eve geri götürmek için sabırsızlanıyorum. Seninle tanışmak isteyen başka biri daha var."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

Elimi tuttu ve *kendisine* doğru bastırdı.

Güldüm ve şakacı bir şekilde onu ittim. "Sanırım son birkaç gün içinde beni yeterince gördü."

Mikhaïl kollarını bana doladı ve kıkırdarken yüzünü boynuma gömdü. "Senden asla sıkılmayacak bebeğim. Asla. Seni çok fazla seviyoruz."

Central Park'ın kalbinde, şehrin hareketli enerjisinin ortasında, birbirimize derinden aşık ve sarsılmaz bir şekilde oturduk. Yolculuğumuz çılgınca geçmişti.

tutku, kalp kırıklığı ve kurtuluşla dolu.

Yine de, her şeye rağmen, ruhlarımız iç içe geçti ve bir daha asla ayrılmamaya yemin ettik.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken, önümüzdeki zorlukları kabul ettik, ancak verdiğimiz ve onurlandırdığımız sözlere bağlı olarak onları bir ekip olarak kucakladık.

SON.

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Eğer bunu okuyorsanız, hayallerimin gerçekleşmesinde çok önemli bir rol oynamışsınız demektir ve bunun için size minnettarım.

Yazmak her zaman benim sığınağım olmuştur; huzur ve özgürlük bulduğum bir yer. Her inişte ve çıkışta, iyileşmek için kelimelere başvurdum. Yıllarca hikayelerimi dünyayla paylaşmayı hayal ettim ve şimdi nihayet bunu yapacak cesarete sahibim.

Bir kitap yayınlamak inanılmaz derecede samimi ve kişisel bir deneyimdir. Bu yolculuk benim iki yılımı aldı; sevinç, şüphe ve azim dolu iki yıl. Kalbimi sayfalara döktüğüm, ancak güvensizlik ve panik atak dalgalarıyla karşılaştığım, yazdıklarımın yeterince iyi olup olmadığını sorguladığım zamanlar oldu.

Yeterli olamama korkusu gecenin sessizliğinde sık sık içime sızıyor ve özgüvenimin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu.

Yine de, o şüphe anlarında, cesaretlendirici ve destekleyici mesajlarınız bana ışık tuttu. Harika beta okuyucularım, bana devam etmem için güç verdiniz. Bana bu yolculuğa neden başladığımı ve neden her mücadeleye değdiğini hatırlattınız.

Bu kitabı yazmak sadece bir hikâye oluşturmakla ilgili değildi; ruhumun bir parçasını dünyayla paylaşmakla ilgiliydi. Bu süreç kan, ter ve gözyaşı gerektiriyordu. Derinlere inmemi, korkularıyla yüzleşmemi ve kalbimi her sayfaya dökmemi gerektirdi.

Sevgili okuyucuya, teşekkür ederim.

Kitabımı alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sözlerime inandığınız ve benimle birlikte bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Desteğiniz kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor ve ben

her biriniz için sonsuza dek minnettarım.

Günahkâr serisinin dünyasına daldığınızda, umarım okurken benim yazarken bulduğum kadar keyif alırsınız.

Bana her zaman inanan watty'lerime ve Aiman Mengal, Shannon, Vikki'ye vizyonumu hayata geçirdikleri ve hayallerimi gerçekleştirdikleri için teşekkür ederim.

Kelimelerin gücüne, hayallerin kuvvetine ve kurgusal erkeklerin güzelliğine ;)

OceanofPDF.com

MARIA ANNILLA TARAFINDAN ALsO

Günahkâr Vaatler'de Mikhaïl Volkov'a aşık olduktan sonra, *Günahkâr Oyunlar*'da karşı konulmaz Alexsei Romaniev tarafından baştan çıkarılmaya hazırlanın.

Kendinizi hazırlayın hanımlar, *Günahkâr* serisinin dünyasında işler daha da ateşli ve yaramaz bir hal almak üzere!

Desteginiz için bir teşekkür olarak, işte size bir ön gösterim!

OceanofPDF.com

GÜZEL OYUNLAR

23 EKİM 2024'TE ÇIKACAK

"Bir kez karar verdiğinizde, evren bunun gerçekleşmesi için komplo kurar."
- Ralph Waldo Emerson

Caia Mankiev

"Sana iki seçenek sunuyorum, Caia."

Donup kalmıştım, damarlarımdaki hızlı nabız ile onun ezici yakınlığı arasında sıkışıp kalmıştım. Yakınlığı tüylerimi diken diken ediyordu ama yine de yerimde durdum. Kulağıma değen nefesi, kararlılığımı zayıflatan bir sıcaklık yarattı ve bacaklarımı dengesizleştirdi.

"Ya bu gece seni becermeme izin verirsin," diye kulağımı dişledi, ses çıkarmamak için dudağımı ısırduğımda içime bir sarsıntı gönderdi, "ya da seni eve götürürüm ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranırsın."

İçimden yumuşak bir nefes kaçtı.

Babama karşı görevlerim, onun üzerimdeki etkisi ve kendi arzularım arasında sıkışıp kalmıştım. Her şeye rağmen vücudum Alexsei'nin dokunuşu için ağrıyordu. Daha önce bir erkeğin dokunuşunu hiç bu kadar arzulamamıştım; yeni, çığ ve eziciydi.

"Hemen şimdi bir cevaba ihtiyacım var, Caia."

Kararsız ve çelişkili bir şekilde geriye doğru küçük bir adım attım, arkamdaki sert varlığını hissettiğimde ona doğru eğildim. Ellerini kalçalarımın altına koydu, yüzünü boynumun kıvrımına indirdi, derin bir nefes aldı ve tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Kelimelerini kullan," diye fısıldadı boynuma doğru.

Başımı hafifçe salladım, yüzümü ona döndüm ve ellerimi göğsünün üzerine koydum. Siyah kazağı güçlü kollarını ve göğsünü sarıyor, kumaş vücudunu mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Göğsünü okşarken başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum.

"Yapamam-" Sesim titredi ve başımı bir kez daha salladım. "Bunu yapamam, Alexsei."

Kendimi onunla yatmaya ikna edemedim. Bu yolda devam edemezdim. Bir kez yetmişti; masumiyetim babam tarafından çoktan alınmıştı - yeniden açılmaya dayanamayacak kadar derin bir yara. Bunu yapamazdım. Takındığım soğukluk maskesine rağmen, kalbim sadece hayatta kalmak için başka birini kullanmayı haklı çıkaramazdı.

Bir an kaşları çatıldı. Sonra başını boynumun kıvrımına yasladı, parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı. Sıcak nefesi tenimi okşadı ve ardından hızlı bir yalamayla tüylerimi diken diken etti. Nemlenen yere serin hava üflerken tüylerim diken diken oldu.

"Ama bunu istiyorsun Caia," diye mırıldandı boynumun kıvrımında, eli hafifçe kıcımlı sıkarken. "Bunu hissedebiliyorum."

O kadar ateşliydim ki her an bayılacaktım gibi hissediyordum.

"Kokusunu alabiliyorum," diyerek derin bir nefes aldı ve boynuma sokuldu. Kulağımın arkasındaki hassas deriyi öptüğünde küçük bir inilti çıkardım. "Ve onu görebiliyorum," dedi, bakışlarını göğüs uçlarımla elbisemin içinden sert ve sivri olduğunu bildiğim göğsüme doğru eğerek.

Bu elbiseyi kendime güvenmek için giydim; kırmızı benim için genellikle bunu yapar.

Ama şimdi tek düşünebildiğim bu elbiseden kurtulmak ve onun varlığını unutmaktı.

"Teslim ol, bebeğim," diye fısıldadı Alexsei, alnını alnıma bastırarak, yoğun, koyu mavi gözleri arzuyla doluydu.

Kafamdaki çelişkili sesler kaotik bir tartışma programı gibiydi.

Bir tarafta, melek figürü kaçma, eve gitme ve bu çılgınlıkların hiçbiri olmamış gibi davranma vaatlerini fısıldadı.

Bu arada, diğer omzumdaki yaramaz şeytan asi tarafımı körükledi, kendimi kurtarmam, büyükannemi korumam gerektiği konusunda ısrar etti ve belki, sadece belki, Alexsei'nin küçük bir tadı özerkliğimi geri kazanmanın ve sonunda sadece kendim için bir şeyler yapmanın sırrı olabilirdi.

Sanki vicdanım zihnimde hiç bitmeyen bir tartışmaya ev sahipliği yapmaya karar vermiş gibiydi.

Düşüncelerim sürüklenirken, Alexsei beni lavaboya doğru bastırdı ve çıkıntısının bana doğru bastırıldığını hissedene kadar beni kendine çekti. Dudakları boğazımda bir öpücük yolu izledi, nabzımın hızlı atışı nefesine karşı zonkluyordu. Çene çizgime bir öpücük kondurdu, kulağımı hafifçe ısırdı, sonra geriye yaslandı, elleri lavabonun iki yanında, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, dudakları kırmızı ve parlıyordu.

"Caia, ben-"

Daha fazla dayanamadım.

Sözünü bitiremeden yüzünü kavradım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Ağızlarımız buluştuğunda bir iç çekiş kaçtı. Bir an oyalandım, üst dudağımı yakaladım, sonra aniden geri çektim.

Yüzündeki şok benimkini yansıtıyordu.

Yavaşça dudaklarını yaladı, gözleri karararak ona doğru bir adım attı.

Be

n. Ama ben kaçtım, kapıya doğru koştum.

Devam edecek... ;)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Marie Annilla'nın romanları karmaşık, elektrikli ve kışkırtıcı derecede baharatlı karakterlerle doludur. Hikâyelerinde güçlü, cüretkâr kadın başroller ve en çılgın fantezilerinizi ateşleyecek ve rüyalarınıza g i r e c e k erkekler var.

Tek bir amaçla yazıyor: Her kızın arzuladığını hiç bilmediği erkeği bulmasını sağlamak.

Marie her zaman bir yazar olmayı, en çılgın hayallerini hayata geçiren masallar örmeyi hayal etmiştir. İngiltere'nin şirin bir k ö y ü n d e yaşayan Marie, zamanını okuyarak, yazarak ya da bahçesinin tadını çıkararak geçiriyor. Hikâyelerinde kaybolmadığı zamanlarda, onu yaramaz kedisi Tiger'a numaralar öğretirken bulabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.